

Бренда Джойс

ОГНЬ ОВЕТЕ НА РАЯ

Бренда Джойс

Огньовете на рая

ПРОЛОГ

Ню Йорк, 1890 година

Беше така отегчена.

Тя въздъхна, докато се взираше в отражението си. Мъжът ѝ Роджър Клакстън щеше да се прибере след няколко часа. Благотворителният прием в къщата на семейство Браг беше тази вечер. Надяваше се да не бъде толкова скучно, колкото последния път.

Дали да не се облече и да излезе, за да напазарува в магазина на Лорд & Тейлър? Ако поиска, би могла да се върне преди Роджър. А и защо ли да се тревожи? Навярно той дори не би забелязал отсъствието ѝ и би влязъл право в кабинета си при проклетия телефон. Застинала неподвижно, Мериан се погледна втренчено в огледалото.

Красива беше, дума да няма. Руса и стройна, с елегантен маниер, който се придобива само с аристократично възпитание в течение на много поколения. Нямаше възражения, разучаваше се с видимо задоволство. На тридесет и осем все още караше мъжете да забавят крачка. Тя сложи натежалата си от пръстени малка ръка с безупречен маникюр на талията и разтвори халата от тънка коприна и дантели. Дръзкият корсет от черна батиста разкриваше всичките ѝ прелести: гърдите – нито много големи, нито много малки, тънкия кръст, източените бедра. Усмихна се. Може би трябваше да се облече – ако побързаше, щеше да си бъде обратно в къщи точно преди Роджър. Ала нямаше да ходи на пазар.

– Очакваше ли ме? – запита провлачен и груб мъжки глас.

Мериан го позна и пребледня преди мъжът да е довършил изречението, преди дори очите му да срещнат нейните в огледалото на тоалетната масичка. От нея се изтръгна вик на изумление.

Той се засмя. Жената не можеше да откъсне погледа си от него. Сърцето ѝ туптеше така лудо, че се изплаши още повече. Осъзнаваше, че се е вкопчила в ръба на масата, но не успя да помръдне.

Усмивката му вещаеше опасност.

Не можеше да е същият мъж от преди близо година. Ала нямаше грешка, той беше. Тя се ужаси. Как се бе промъкнал и какво правеше тук?

– Е, няма ли да ме поздравяваш с добре дошъл? – присмехулно запита той. – Ела тук, Мериан. – Гласът му се сниши и гальовно замърка.

Подобно на механична кукла, тя се изправи и се извърна с лице към

него. Всемогъщи боже, дали нямаше да я убие? Върхлетя я безкрайно съжаление за всичко сторено.

Той се хилеше, облегнат нехайно върху вратата на нейния будоар, без да си направи труда дори да затвори въпреки многобройната прислуга в градската къща. Загарът му беше наситен тъмночервеникав бронз, сякаш бе прекарал цялото лято гологлав под палещото слънце. Косата му бе катранено черна и разчорлена. Никога досега индианският му произход не бе проличавал толкова ясно. Тя сведе поглед, неспособна да се овладее.

Раменете му, поначало широки, изглеждаха още по-внушителни, а ризата беше затъкната небрежно в тесните и избелели дънки, прилепнали плътно към стегнатите бедра. Конците на копчелъка му се белееха предизвикателно – той се бе издул. Побиха я горещи тръпки. Неизбежното сексуално привличане между тях се възцари отново. Мериан си спомни за миналото, облиза устни и промълви:

– Какво искаш?

– А ти как мислиш? – запита той с гръден смях. Презрителният му поглед се спря на твърде недискретно място. – Искам да те обладая.

Желанието я премаза. Тя го познаваше, знаеше какво чувства, колко беше силен...

С три разкрача той я докопа, причинявайки ѝ болка, докато я притегляше нагоре към себе си.

– Все още ли си падаш по това?

Тя заскимтя едновременно от болка и желание, когато той притисна слабините си към нея с умишлена грубост. Могъщият му крак се повдигна внезапно и се вклини между бедрата ѝ, като я издигна нагоре и назад върху тоалетната масичка. Парфюми, пудри и кристали с трясък се разбиха на пода. Главата ѝ се удари в огледалото, без тя да усети. Той се бе надвесил над нея и протягаше ръка към копчелъка си. Тя го наблюдаваше хипнотизирана. Ръката му застина по средата.

– Кажй го.

– Шоз?!

– Кажй го – настоя той с омраза в гласа.

– Прости ми – задъха се тя и разтвори широко бедра, устремена към него с цялото си същество. Сетне погледна нагоре, за да срещне изумителните му сиви очи. – Никога не съм искала да те нараня.

– Лъжкия! – изсмя се той. Когато разтвори панталоните си, членът му изхвъркна навън. – Лъжецът по призвание си остава лъжец – каза той и проникна в нея.

Тя извика от наслада и болка. Главата ѝ се отметна назад, а една порцеланова купа се вряза в гърба ѝ. Той държеше коленете ѝ широко разтворени и безмилостно тласкаше все по-навътре и по-навътре.

– Ела! – заповяда той.

Тя вече се гърчеше и хлипаше в екстаз, нареждайки страстно името му. „Шоз, Шоз, Шоз!“

Той се измъкна от нея и я сграбчи за косата – от грижливо нагласената ѝ прическа не остана нищо. После подпря коляно в масата, наведе я рязко надолу и навлезе между устните ѝ, докато тя продължаваше да плува сред вълните на оргазма си. Мериан се задъха. Той се устреми навътре и се освободи.

Тя се надигна и го загледа изпитателно. Огромните му длани сръчно закопчаха панталона, а светлите му очи срещнаха погледа ѝ. В чертите на лицето му не се долавяше и сянка от удоволствие. Усмивката му бе жестока.

– Няма ли да ме запиташ за последната година от моя живот, Мериан?

Тя почувства пронизващ ужас и се загърна плътно в халата си. Логика и реалност се противопоставяха една на друга. Не би трябвало да е тук. Не би могъл да е тук. Беше изминала само година. Как ли се бе измъкнал?

– Никога не съм искала...

– Нима? Разбира се, че си го искала.

– Не, Шоз.

– Разполагаше с цели два дена, за да кажеш истината – изсмя се дрезгаво той. – Два дена. Не си ли съгласна, че в моя случай правосъдието беше малко прибързано?

Тя не посмя да отговори, защото той беше прав.

– Попитай ме! – нареди той, застанал заплашително с широко разтворени крака.

Тя познаваше силата, която се криеше в мускулестото му тяло. Очите ѝ плувнаха в сълзи.

– Беше... беше ли много страшно?

– Като в ада.

Погледите им се преплетоха. Крайчетата на устните му се извиха нагоре.

– В затвора дори беше по-страшно.

Част първа ЖЕЛАНИЕ В РАЯ

1

Парадайз, Тексас 1897 година

Името ѝ не бе Палавницата, но би могло спокойно и да бъде. Между втората и двайсетата си година бе загазвала по-често, отколкото петте ѝ по-малки братя взети заедно. А всеки един от тях си беше роден пакостник.

Както майка ѝ често отбелязваше, тя невинаги си търсеше белята, а понякога се случваше и обратното. На две години прекараше по-голямата част от времето си с намерението да открие значението на собствената си вселена, проучвайки и много често чупейки всичко, до което се докоснеше. На три реши да провери дали домашният любимец, един малък териер, може да лети. За щастие животното завърши полета си от прозореца на втория етаж в един храст като по чудо невредимо. Нея Коледа тя остана будна цяла нощ, скрита зад канапето във всекидневната, за да види дали дядо Коледа наистина ще се спусне надолу по комина. На четири реши да посети баба и дядо в западен Тексас. Беше изключително сериозна, когато помоли кабриолета да я откара „на влака“.

За щастие шофьорът я върна у дома. На пет момиченцето се разбунтува за първи път. Майка ѝ поддържаше активно движението за правата на жените и по време на едно събрание пламнената ѝ реч бе прекъсната от запратени от публиката домати. Малката присъстваше на първия ред, седнала върху раменете на баща си. В залата се беше възцарило безредие. Момиченцето не можеше да си позволи да остане в сянката на събитията. Докато бащата се мъчеше да се добере до съпругата си и да я изведе навън в безопасност, детето грабна бомбето на един господин и замери с него опонентите на майка си, надавайки боен вик. Суматохата ѝ достави истинска наслада.

Първият провал дойде, когато се опита да яхне сама любимото ловджийско куче на баща си. Тя беше подкарала звяра по Пето авеню право към Сентръл парк, ала бесният родител бързо я залови.

Казваше се Люси Браг. Баба ѝ и дядо ѝ казваха, че е точно копие на баща си Рейд – най-големият нехранимайко в околността като дете.

Майка и я умоляваше да спре и да помисли винаги преди да действа. Люси обещаваше да го стори, но...

Вече беше на двайсет и току-що бе завършила трета година в колежа Радклиф. Отиването в Бостън се оказа триумф със съдбоносни измерения. Баща ѝ настояваше тя да си остане в Ню Йорк и дори да живее при тях, за да не я изпуска от очи. Люси не искаше и да чуе. Беше се преборила със зъби и нокти за правото на самостоятелност, като обеща да следва възможно най-миролюбива линия на поведение. В края на краищата разумната ѝ майка се съгласи, а баща ѝ отстъпи неохотно.

За голямо облекчение на родителите ѝ годината премина кротко. Дори прекалено тихо, както бе отбелязал баща ѝ – той сякаш очакваше всеки момент да настъпи провал. Първата ѝ година не беше никак мирна. Едва не я изключиха. Естествено по злощастно стечение на обстоятелствата. Никога нямаше да я хванат, че се връща в пансиона след сигнала за загасяне на лампите, ако конят на кавалера ѝ не бе стъпил накриво.

Люси се прибра у дома след втората година с чувството, че се е вдаскачила. Оценка ѝ бяха отлични, а арсеналът ѝ от грехове се бе обогатил само с половин дузина, колкото бяха и предложенията за женитба. Имаше право, когато казваше, че едните компенсират другите. Когато баща ѝ възнегодува срещу греховете, тя смирено противопостави на тях сватбените предложения. Това го накара да се спре, защото измести сполучливо вниманието му от едната тема на другата. Рейд се отпусна чак когато Люси го увери, че не се интересува сериозно от нито един кандидат.

През последната година изглеждаше, сякаш най-после е улегнала. Броят на предложенията за ръката ѝ се бе удвоил, имаше си сериозен приятел през целия последен семестър и не придоби нито един лош навик. Малко известно бе, че при лудориите се бе превърнала в експерт в изкуството да се изплъзва. Люси усвои до съвършенство няколко безотказни техники, с които всяка крадлива котка би се гордяла, за да е сигурна, че никога повече няма да я хванат след сигнала за лягане.

Всяко лято семейството ѝ напускаше Ню Йорк. Родителите ѝ имаха лятна къща в Нюпорт, където прекарваха по един месец. Нюпорт беше чудесен за една колежанка. Половината нюйоркско общество си караше ваканцията там, в това число мнозина от нейните приятели, така че се завихряше безкраен празник от пикници, излети с яхта и вечерни соарета.

Другият летен месец семейството прекарваше в ранчото на баба ѝ и

дядо й в Югозападен Тексас. Откакто Люси се помнеше, това пътуване бе събитието на годината, по-вълнуващо дори от престоя в лятната къща в Кънектикът. Предната година работата беше докарала дядо Дерек и баба Миранда в Ню Йорк, така че Люси пропусна да посети Парадайз – малък, идиличен градец, кръстен находчиво така от леля Джейн и чичо Ник преди няколко години. Беше възникнал покрай ранчото на Дерек и Миранда, и с течение на годините се разрасна толкова, че малките групи къщи и магазини в покрайнините го бяха превърнали в истински град.

Мястото можеше да се похвали с банка, крайна станция на железопътна линия, поща, множество магазини, няколко заведения за хранене и хотел по последна дума на модата, в който имаше дори асансьор, фасадите на магазините се кипреха прясно боядисани всяка пролет, а дъсчените пътеки за разходка се метяха ежедневно от прахоляка. Люси познаваше на практика всеки жител на града, ако не по лице, то поне по име. Хората от своя страна също я знаеха.

Това лято щеше да бъде специално. Щяха да празнуват осемдесетгодишнината на дядо й и нейната баба организираше празненство, което да бъде в устата на хората от едното до другото крайбрежие. Повече от хиляда приятели и друга хора с общественото положение на Дерек щяха да присъстват на събитието. Дерек Браг се радваше на възможно най-голямо уважение и затова всички тези влиятелни мъже и техните съпруги щяха да дойдат, за да му отдадат почит. Щеше да има сенатори, конгресмени и политически величия като губернатора на Тексас, кмета на Сан Антонио и полицейския комисар на Ню Йорк Теодор Рузвелт, който беше добър приятел на семейството. Нямаше да липсват хора от фамилиите Вандербилд, Рокфелер, Гулд и Астор. Щеше да присъства самият кандидат на републиканците за президент Уилям Маккинли.

Събитието трябваше да бъде изненада. Дядо й не знаеше за плановете, които се крояха зад гърба му. В противен случай със сигурност би протестираше енергично срещу подобна суматоха.

Семейството на Люси възнамеряваше да пристигне както обикновено в началото на юли, няколко седмици преди събитието. Точно преди отпътуването в огромната мултимилionна доларова империя на Люсиния баща възникна проблем, който го отведе в Куба. Люси беше подочула от разговорите на родителите си за някакви бунтове, въпреки че баща й я бе уверил, че мисията му няма да е опасна. Девојката бе посещавала необятната захарна плантация Маравиля, която семейството притежаваше близо до Хавана. Плантацията беше тропически рай, спокоен и красив, в който хълмистата долина с нивя от захарна тръстика

беше оградена от гъсти, тучни джунгли и сини планини с диплещи се по тях водопади. През времето, когато бе там, всичко беше така миролюбиво и спокойно, че Люси смяташе слуховете за вълненията силно преувеличени и беше сигурна в скорошното им прекратяване.

Едновременно с това майка ѝ реши, че трябва да бъде във Вашингтон, за да присъства на парти за набиране на средства за младия кандидат на демократите Уилям Брайън. За голямо неудоволствие на съпруга си тя не подкрепяше републиканеца Маккинли. При тези обстоятелства ваканцията се отлагаше с две или три седмици, което ужасно разочарова Люси – докато не ѝ хрумна чудесна идея. Защо тя и най-добрата ѝ приятелка Джоана, която също щеше да ги придружава през време на престоя им, да не заминат с някой придружител? Люси беше наследила в някаква степен част от бащините си инстинкти и реши да се възползва от случая. Пътуването щеше да бъде забавно въпреки придружителя. Цяло приключение! Не беше ходила без родителите си по-далеч от Бостън, а и Джоана се съгласи с плана както винаги. Всичко обещавахе да бъде толкова вълнуващо. Рейд и Грейс трябваше да отстъпят пред шумния натиск на момичетата.

Баща ѝ замина за Куба с един от парните товарни параходи на своя девер Брет, а Грейс отпътува за събирането във Вашингтон. Тогава в последния момент любезната госпожа Сеймур пристигна с новината за ужасен пристъп на сenna хрема, какъвто не бе имала от десет и повече години. Тя не можеше да пътува в такова състояние и изрази голямото си съжаление, че момичетата трябва да изчакат завръщането на родителите. По всичко изглеждаше, че почивката се отлага.

Изведнъж ярко вдъхновение осени Люси. Тя и приятелката ѝ ще заминат за Парадайз сами! Госпожа Сеймур със сигурност не би узнала, а когато нейните се приберяха и откриха заминаването им, щяха да бъдат поставени пред свършен факт. Люси щеше да симулира невинно учудване и да възкликне с широко разтворени очи: „Но татко, да бях знаела, че си против, щях да замина с братята за Нюпорт“.

Майка ѝ беше по-труден случай. Но сигурно бързо щеше да забрави нейното прегрешение, ако се зададеше политическа, социална или икономическа криза. А и Люси винаги можеше да разчита някой от братята ѝ да поеме майчиния гняв върху себе си.

Пътуването до Тексас се оказа детински лесно. Сега тя и Джоана стояха наред прашния двор на един търговец на автомобили в задушавщата жегата на Сан Антонио.

– Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? – зашепна нервно в ухото

й Джоана.

Люси се ухили и пренебрегна звъна на малката предупредителна камбанка в главата си. Бяха стигнали чак дотук без нито една засечка. Окичена с панделки и цветя шикозна шапка засенчваше лицето ѝ. Тя тръсна глава.

– Абсолютно.

– Люси...

Люси сграбчи приятелката си за ръка и я дръпна встрани. Висока за жена, тя имаше конструкцията на майка си – дългокрака, тънка и гъвкава, но с налети гърди. Фигурата ѝ извърщаше главите на мъжете. Дори в този момент търговецът не сваляше очи от нея, докато тя шепнеше в ухото на Джоана. Не правеха изключение и тримата мъже зад огромната витрина на изградения от червени тухли магазин.

– Вече изпуснахме директния влак за Парадайз. Нашите ще ни убият, ако прекараме нощта тук без придружител. Освен това – добави Люси – ще ни бъде много по-забавно, когато стигнем Парадайз с кола.

Джоана погледна приятелката си. Беше разколебана независимо от това, че бяха прекосили половин Америка сами.

– Нали искахме авантюра – усмихна се Люси.

Джоана кимна, без да изглежда достатъчно убедена. Люси се обърна към тантурестия дребен мъж, застанал пред нея в панталон на карета, бял ленен елек с несъразмерно голяма папионка и твърда сламена шапка.

– Ще го взема – съобщи тя и добави, – колко?

Три чифта очи се извърнаха, за да огледат лъскавия чер автомобил, паркиран в предната част на двора. Биеше на очи сред изложените за продан екипажи и файтони, защото беше единствен. Гласът на търговеца стана нетърпелив:

– Хиляда и петстотин долара, но за младата госпожица хиляда.

– Чудесно – ентузиазирано възкликна Люси. Винаги беше искала да притежава кола и никога не издребняваше в спорове за цената на вещите. Освен това хиляда долара за чисто нов автомобил ѝ се видяха приемливи. Не беше ли обяснил продавачът, че машината е с електрическо запалване, както и с еднocyлиндров бензинов двигател? Колелата бяха четири, а не три, както на някои други автомобили.

– Ти си луда! – извика Джоана, която иначе наблюдаваше блестящата машина с благоговение.

Люси беше поруменяла от възбуда. Представи си как двете с Джоана карат великолепната черна лимузина. Какъв ли смут щяха да

предизвикат в Парадайз? Истинска сензация! Харесваше ѝ да върши нещата с размах. Тя се обърна към продавача:

– Ще ви дам петстотин долара на ръка. Кредитната ми карта в банката на Парадайз е без лимит. Уверявам ви, че ще преведа останалата част от парите със запис.

Търговецът примига:

– Вижте какво, госпожице, не мога да направя това, защото не знам коя сте.

– Казвам се Люси Браг.

Очите на мъжа щяха да изскочат от орбитите. Името тежеше в този регион, така че не бе необходимо да продължава.

– Баща ми е индустриалецът Рейд Браг, собственик на банката – не мирясваше Люси. – Дядо ми Дерек Браг държи ранчото Дерек & Миранда, железницата, част от Парадайз и навярно половин Западен Тексас. Уверявам ви, че няма да се минете.

Малко по-късно, след като всичко беше уредено и търговецът им беше дал няколко кратки напътствия за посоката, те останаха сами до колата сред прахоляка на двора. Жегата беше непоносима. Люси измъкна безупречно бяла ленена кърпичка от дамската си чанта и попи с нея потта от лицето си, потискайки желанието да я прокара между гърдите си. Парадайз отстоеше на около два дена път с кола от Сан Антонио. Тя не беше споменавала този факт пред спътничката си.

– Ами сега? – запита Джоана, докато обикаляха автомобила.

– Качваме се и тръгваме.

– Много ми е неприятно, че засягам въпроса, но ти не знаеш да караш.

– Пфу! Разбира се, че знам. Толкова е лесно, че всеки идиот може да се справи.

След голямо суетене те дотъртриха багажа и изпълниха с него миниатюрната задна седалка на колата. Бяха задъхани и плувнали в пот. Люси искаше да свали шапката си, но не се осмели да го стори, защото се боеше да не развали модерния си вид на госпожица с бяла като слонова кост кожа – проклетие за всяка червеноекоска. Те се качиха и си запретнаха полите.

– Люси... – подхвана колебливо Джоана.

– Големи огнени кълба! – Люси изруга с любимото ново проклетие, усвоено от кавалера ѝ Леон, но колата не помръдна. Тя слезе от машината, последвана от разточителната си фуста. Изгаряше от желание да захвърли плътно прилепналото елече с кадифени ревери, защото жегата и

влагата бяха убийствени. Залови се за манивелата. – Ще я завъртя и когато прихване, натисни педала за газта съвсем леко – обърна се тя към Джоана и задъхана развъртя манивелата. Машината запали. – Нали ти казах, че е лесно – каза тя, присвила лице от болка, и се изкатери с мъка обратно в колата. Беше наблюдавала мнозина от приятелите си как шофират. Отстрани всичко изглеждаше като игра. Ала когато натисна газта, колата подскочи напред и се джасна в дървения страничен стълб на магазина.

– По дяволите!

– Люси!

Воплите им се сляха в едно. Зачервена като рак, Люси се измъкна със залитане от колата.

– Добре ли си? – запита тя, все още неспособна да повярва в лошия старт.

Джоана ѝ кимна утвърдително, бяла като платно и треперееща. Търговецът и тримата мъже се втурнаха навън, като крещяха несвързано, защото момичетата бяха спукали голямата магазинна витрина. Люси не им обърна внимание, разтревожена от огледа на предната броня. Като по чудо имаше само няколко драскотини и една идеално кръгла вдлъбнатина с размери на диня.

– Защо не изви? – извика Джоана.

– Нямах време – обясни Люси и потърка една от драскотините, сякаш би могла да я заличи.

– Ще си купиш нова кола – утеши я Джоана.

Люси и хвърли кос поглед.

– Току-що похарчих всичките си джобни пари, а имам да давам и още. – Тя подаде на търговеца сто долара, дари го като премия със сияйна усмивка, след което потеглиха. Джоана си замълча, въпреки че Люси плати за нанесената щета повече от необходимото.

Караха с десет мили в час. Беше прекрасно въпреки горещината и влагата, защото ги съпровождаше лек, топъл бриз. Люси въздъхна с облекчение, след като най-накрая се намери на пътя. За нищо на света не би си признала, но случката я потресе. Затова пък беше уверена, че остатъкът от пътуването ще мине гладко. Реши да се откаже от първоначалното си намерение да мине по главната улица. Движението в града често биваше натоварено заради многото коне, екипажи, каруци и автомобили. Понякога се размотаваха дори и говеда като отглас от отдавна отминало време. Люси бе опознала ограничените си възможности и щеше да се придържа към сравнително спокойните околни пътища, които

водеха извън града. Час по-късно те бяха оставили и последните жилищни пострройки след себе си. Слънцето прежуряше.

– Във влака беше по-хладно – кротко се обади Джоана.

Люси не отговори, защото приятелката ѝ беше права. Колата подкачаше по спечените коловози и дупки на пътя, а наоколо не се забелязваше друга жива душа. Седалищните части на Люси се бяха протрили, а гърбът ѝ бе изтръпнал и болеше. Защо пътят беше толкова безлюден? Хълмовете наоколо бяха сухи и пожълтели от лятното слънце. Над тях кръжах лешояди. Люси не искаше да знае какво ги беше привлякло. Цялата работа нямаше нищо общо с пикник, но си беше приключение, помисли си тя.

– Чудя се дали тези пътища са винаги така пусти – отбеляза с усилие Джоана.

– Естествено, че са – бодро каза Люси, опитвайки се да прикрие собственото си притеснение. – В колко часа напуснахме Сан Антонио?

– В два – отвърна Джоана и механично погледна осемнайсет-каратовия си джобен часовник – Сега е близо четири и половина. – Сякаш не бяха карали само два часа и половина, а цяло денонощие. У Люси започнаха да се прокрадват съмнения, които тя отказа да приеме.

– Виждаш ли как препуска времето. Ще бъдем в Парадайз, преди да се усетиш.

Люси забеляза един пътник. Внезапно у нея се надигна тревога. Пешеходец толкова далеч от града? Бяха се оказали на път, който не водеше никъде. Човекът носеше седло, но тази подробност не я успокои. По това време цели армии от скитници се разкарваха по пътищата заради Депресията. Само преди година тези свирепи безработни без постоянно местожителство бяха стигнали чак до Вашингтон. Моментът изискваше благоразумие и решителност. За да осигури на непознатия достатъчно широка ивица от пътя, Люси свърна внимателно в другия му край и се приземи право в една дълбока дупка. Джоана наддаде глух стон, когато машината се разтресе. Люси хвърли един поглед към мъжа. Той носеше избелели дънки, ботуши и риза, която се ветрееше свободно около гърдите му. Погледна ги през рамо и спря, за да изчака приближаването им. Люси си каза, че внезапният и страх е смешен, но въпреки това ѝ се прииска да ускори.

– Люси – прошепна Джоана, без да изпуска непознатия от очи, – човекът иска да го вземем. – Люси прималя, когато мъжът я прикани да спре с вдигнатия си палец. – Недей да спиращ, изглежда опасен – напомни ѝ Джоана.

Люси изшътка, докато се изнизваха покрай странника, защото не искаше той да ги чуе. Мислено се съгласи с Джоана и го заклеими като скитник или крадец.

– Не бъди глупава, навярно е каубой в някое ранчо – каза Люси, защото усети истинския, непресторен ужас на приятелката си.

Скоро стегнатите в тесния панталон мускулисти крака и разкошен бронзов торс на непознатия останаха далеч назад. Люси въздъхна дълбоко. Наслаждаваше се на един див заек, който се шмугна пъргаво в сянката на някакъв храст. Погледът ѝ се върна на пътя точно когато автомобилът се натресе здраво в една огромна дупка и отпрати двете момичета върху контролното табло. Едно необичайно изтракване им подсказа, че този път повредата е сериозна. Люси почувства как нещо се влачи по земята. Спря колата и се отпусна тежко на волана.

Бяха карали цяла вечност, надлъж и нашир нямаше нито една постройка, а и тя се оказа пълна глупачка с целия този план. Думите на майка ѝ натрапливо се загнездиха в съзнанието ѝ. „Просто спри и помисли, преди да действаш, Люси“.

Тя пое дълбоко въздух, усмихна се насила заради Джоана и слезе от машината. Погледна автомобила и забеляза, че дясната предница е клюмнала. Нещо с положителност не беше наред, но дори и да откриеше повредата, как би могла да я отстрани? Заобиколи автомобила. От другата страна всичко изглеждаше наред, ако не се брояха драскотините. Разгледа отново хлътналото шаси.

– Нещо се е случило – каза тя, като се опитваше да не прозвучи обезверена.

– Какво смяташ да правиш?

– Нямам представа.

Люси се взря в автомобила, докато обмисляше. Първото нещо, което ѝ хрумна, бе да тръгнат пеш. Две млади жени без придружител и закрила, пременени по нийоркска мода. Изключено! Дори ако успееш да преодолеят всички препятствия по пътя и пристигнеха благополучно във фермата, баща ѝ щеше да я убие. Да пътуваш с влак или автомобил беше едно, а пеш – съвсем друго нещо. Ами багажът? Как щяха да оставят всички дрехи за ваканцията? Докато дядо Дерек изпратеше някой да им прибере нещата, те щяха отдавна да са изчезнали.

– Мръсна работа – каза ядно Люси.

Налагаше се да поправи колата сама. Твърдо решена, Люси започна да сваля иглите, придържащи шапката ѝ. Ужаси се при вида на умрелите буболечки, които се бяха заплели в изкуствените цветя, а страните ѝ

поруменяха, щом си помисли за впечатлението, което трябва да е направила на каубоя. Захвърли шапката настрани без съжаление.

Главата ѝ грейна като злато на слънцето. Кокът ѝ се бе разхлабил и кичурите се спускаха по лицето ѝ. Лице, което пленяваше и хипнотизираше мъжете навсякъде. Красиво беше слабо определение. То имаше овална форма и високи скули и можеше да мине за класическо. Очите ѝ бяха големи и сапфирено сини, миглите – дълги и извити, а веждите се открояваха поразително на фона на кожа с цвят на слонова кост. Тенът ѝ бе безупречен, а носът – малък и прав, с изключение на леката извивка при върха. Устата беше сочна и разкошна, с коралови устни, които не даваха мира на мъжете.

Люси застана на колене и погледна под автомобила. Беше вече тъмно и не се виждаше нищо. Тя запълзя на ръце, като се напрягаше да различи нещо в мрака. Джоана се закиска. Люси ядосано вирна глава и се удари в шасито.

– Изглеждаш толкова смешно със задник, опрян о небето. Ако Леон можеше да те види в този момент!

Люси седна в прахоляка побесняла, а главата ѝ пулсираше от удара. Изведнъж погледът ѝ се съсредоточи. Непознатият от преди малко идваше право срещу тях.

Дъхът ѝ секна. Тя не го чу да се приближава, а в момента той беше толкова близо, че тя можа да види за първи път лицето му. То беше грубо изсечено, решително, мъжкарско. Кожата му бе бронзова, а очите – толкова светли, сякаш бяха от сребро. Контрастът беше зашеметяващ. Тя остана запленена за един безкраен миг. Беше неспособна да помръдне. Джоана също се вкамени, но мъжът дори не я удостои с поглед. Вниманието му се съсредоточи изцяло върху Люси. Втрещеният му взор се насочи към устните ѝ и се спря там. После продължи да се спуска лениво надолу. Сърцето ѝ заби лудо. Никой друг мъж не я беше гледал така. Той оцени заоблеността на гърдите, които бяха успели да разтворят елечето на пътническия костюм, стигна набързо до скъпите обувки е перленни копчета и пое обратно нагоре. Мъжът намести седлото на рамо и продължи пътя си. Изоставяше ги. Люси замига невярващо.

– Навярно би могъл да помогне – зашепна припряно Джоана.

Люси се загледа в полушващата се по мъжки походка.

– Или да ни убие. Дори нещо по-лошо.

Даже и да я бе дочул, мъжът не наруши ритъма на крачката си. Люси претегли набързо всички възможности. Че беше скитник, в това нямаше съмнение. Но не им бе сторил нищо. Тя чевръсто се затича подире

му.

– Почакайте! Господине, почакайте!

2

Той нито се спря, нито забави крачка. Продължаваше да се отдалечава, сякаш думите ѝ не го засягаха. Люси остана шокирана. Никой досега не я бе пренебрегвал така. В прилив на решителност тя повдигна полите си и се запрепъва след него.

– Спрете! Господине! Сър!

Обръщението ѝ го закова на място. Той се извърна, издаде напред якото си бедро, подпря седлото върху него и зачака.

Люси се поспря, все още на значително разстояние от непознатия. Лицето му оставаше безизразно. Начинът, по който се държеше, беше така арогантен... Тя се намръщи и пристъпи към него толкова, колкото да не ѝ се налага да вика, но остави достатъчно разстояние помежду им, за да му се изплъзне, ако се наложеше.

– Извинете – вкара тя в ход ослепителната си усмивка, без да получи очаквания резултат, – мислите ли, че можете да ни помогнете?

Мъжът я загледа втренчено. Люси си почувства неловко, когато не последва отговор, и сериозно се усъмни дали трябваше да се обръща за помощ към този бездомник. Погледът му я жигосваше като дамба и я накара да се размърда неспокойно. В радиус от няколко мили наоколо нямаше жива душа и Люси не можеше да не си даде сметка, че беше застанала сама срещу този мъж сред безбрежната тексаска пустиня, ширнала се до безкрая. Ситуацията изглеждаше смуцаващо интимна. Те се нуждаеха от помощта му. Люси пое въздух и отново вкара в действие чаровната усмивка – средство спрямо мъжете, което никога не я бе подвеждало.

– Както можете сам да се убедите, колата ни се строши. Не можем да я зарежем заради всичкия багаж в нея, а нямам ни най-малка представа какво да правя. – Тя му хвърли умоляващ, безпомощен поглед. – Разбирате ли нещо от коли, сър?

– Нищо.

Не беше очаквала толкова кратък и категоричен отговор. В интерес на истината пътищата ѝ никога не се бяха пресичали с хора от неговата категория, затова не знаеше какво да очаква. Нейната среда беше много затворена. Като малка Люси посети няколко работнически събрания, и

дори попадна сред стачници, но едва си спомняше тези събития. Независимо от социалното положение на този мъж тя очакваше известна проява на кавалерство. Затова и се стъписа от изненада.

За миг очите му заискряха от гняв, за да приемат отново безизразното си изражение. Когато погледът му се извърна към колата, Люси настоятелно го замоли:

– Прегледайте автомобила, сър! Моля ви!

За момент си помисли, че мъжът ще откаже. Той я погледна, а ъгълчетата на устните му се присвиха леко. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Непознатият я изнервяше. Изживяването беше ново и не ѝ се хареса особено.

Безмълвен, мъжът премина покрай нея толкова близо, че тялото му се отърка в нейното. Тя не се отмести, за да избегне съприкосновението. Той положи внимателно седлото на земята, клекна до автомобила и заоглежда машината.

– Можете ли да го поправите?

– Да.

Люси и Джоана си размениха тържествуващи погледи. Странникът се изправи в цял ръст и вдигна седлото.

– Но няма да го направя.

Люси зяпна от изненада. Това само го ядоса.

– След около час ще стигнете до едно ранчо. Вярвам, че разходката ще ви се отрази добре. Там ще ви помогнат.

Той започна да се отдалечава с бързи крачки. Люси погледна невярващо приятелката си. Непознатият наистина щеше да ги зареже.

– Настигни го! – завайка се Джоана.

– По дяволите! – изруга Люси, съкрушена от грубостта на мъжа. Той бе толкова невъзпитан и още по-лошо – опасен. Не приличаше на обикновен ратай и със сигурност нямаше нищо общо с мъжете, които бе срещала. Разликата в произхода им беше очевидна, но положението изглеждаше толкова окаяно, че здравият разум ѝ подсказа да се затича след него.

Внезапно той се спря и хвърли седлото на земята. Люси подскочи от изненада, когато непознатият се запъти с тежки стъпки към нея. Ризата му се ветрееше свободно, коремът над потъмнялата сребърна катарамна на колана беше плосък и твърд като канара, а кожата лъщеше от пот. Люси поруменя, когато осъзна какво беше привлякло вниманието ѝ. Той се спря рязко.

– Не ме изкушавай!

– Моля!

– Трябва да съм полудял!

– Ще ни помогнете ли?

– Както казах, сигурно съм полудял.

– Благодаря ви.

– Не ми благодари, защото всъщност съм изтъкан от злина. Разбра ли?

Люси го изглежда неразбиращо. Защо беше толкова разгневен и толкова неприязнено настроен към нея? Та той дори не я познаваше.

– Не ме гледай с тези невинни сини очи, принцесо – обади се той. – Не го правя заради теб, а за себе си.

– Каква съм глупачка наистина! – каза Люси. – Колко искате?

Той се разсмя, докато събличаше ризата си.

– Не ти искам парите – отвърна непознатият и плъзна поглед отвъд нея.

Люси вирна още по-високо глава. Вътрешно беше разтърсена. Погледът му беше зъл, в него се долавяше нещо парещо и непознато. Тя реши, че го ненавижда. Ужасен грубиян, истинска отрепка. Ако не се нуждеше от помощта му...

– Не разбирам. Ако не искате пари...

Той захвърли ризата върху капака на колата и се извърна.

– Щях да оправя счупената ос веднага, ако ме беше взела.

Люси се загледа в лъскавия и масивен торс и мощните мускулисти ръце. Температурата ѝ се покачи още повече. Никога преди не беше виждала полугол мъж. Знаеше, че не трябва да гледа. Този път невъзпитано постъпваше тя.

Той наруши внезапно възцарилата се тишина.

– Въроятно ще се с търпение и се наслаждавайте спокойно на гледката.

Люси ужасена осъзна, че той я бе разкрил, и отмести бързо поглед встрани.

– Ще ви откараме, когато поправите колата – едва промълви тя и положи ръка на сърцето си, за да успокои ритъма му.

Момичетата застанаха една до друга зад него, докато той повдигаше автомобила с камъни. Люси се възползва от паузата, за да се овладее. Сега вече се налагаше да го вземат в автомобила. Дано никой никога не откриеше, че са взели на стоп напълно непознат човек, защото в случая даже не ставаше въпрос за джентълмен, а за нещо много по-лошо. Люси почти си пожела мъжът да не успее да оправя лимузината. Ала нямаха

избор. Тя реши, че е за предпочитане да го качат при себе си, отколкото да заседнат наред пустинята без жива душа наоколо.

След като повдигна лимузината, мъжът постави ръка върху предницата и я гласна назад. Колата се залюля колебливо.

– Какво правите? – извика Люси.

Погледът, който той ѝ отправи, я накара да съжали, задето се обади.

– По-добре да падне сега, отколкото да се стовари после отгоре ми.

Той легна на земята и се запровира под машината. Люси разбра намеренията му и понечи да се възпротиви. Можеше и да е скитник, при това от най-лошите, но тя не искаше автомобилът да го размаже. Джоана я сръга за стотен път. Сините ѝ очи сякаш безмълвно питаха: „Какво ще стане сега?“. Люси знаеше, че приятелката ѝ се безпокои да не закъсат по пътя. Минаваше пет и след няколко часа щеше да мръкне. Когато напускаха Сан Антонио, тя имаше намерение да намерят хотел, за да прекарат нощта. Сега обаче не можеха да открият нищо подобно наоколо. Спомни си как бяха преминали покрай няколко малки градчета, но това беше много отдавна. Люси реши да не мисли и да остави проблема за по-късно. Мъжът се измъкна изпод автомобила и се изправи. Този път тя не посмя да придвижи погледа си по-надолу от очите му.

– Готово ли е?

– Засега – каза той и я погледна настоятелно.

– Какво не беше наред?

– Оста е счупена. Ще издържи, докато я оправят както трябва. Закъде пътувате?

Люси се поколеба дали да вземат този як, недосялан мъж с тях.

– Отиваме в Парадайз – обади се плахо някъде отзад Джоана.

Люси се изчерви, защото беше сигурна, че той чете мислите ѝ.

– Чудиш се как да офейкате без мен? – каза той, а гласът му беше толкова ласкав, че тя не можа да повярва на ушите си.

– Моля?

– Чу много добре.

– Няма нищо такова, нали обещахме да ви вземем – каза тя и отново вкара в действие сияйната си усмивка.

– Не изглеждаш много щастлива.

Люси и Джоана се спогледаха. Люси хвана приятелката си за лакътя и я подкани да тръгват – в края на краищата винаги държеше на дадената дума.

– Да вървим.

– Но, Люси... – запротестира Джоана.

– Не се безпокой, всичко е наред.

– Няма ли да се качвате най-после? – обади се зад тях непознатият.

Джоана безропотно се качи в колата, но Люси остана твърдо на мястото си.

– Маниерите ви са доста съмнителни!

– Така ли мислиш? От моите маниери може да се желае още много, но същото важи и за твоето отношение към непознати, принцесо – каза той и я хвана безпардонно за рамото. Жестът му предполагаше изглаждане на отношенията.

– Защо ме обиждате?

– Да те обиждам? Виж ти! Обзалагам се, че за първи път мъж не ти се лигави и не ти прави мили очи.

Люси се откопчи ядосано от хватката му.

– Поведението ви е по-достойно за бордей.

– Би могло и така да се каже, принцесо.

– Съжалявам, че те поканих в колата.

– Сигурен съм в това – каза той и надяна ризата си, – а сега се качвай.

Люси помисли дали да не се подчини.

– Ако не се качиш сама – отбеляза сухо непознатият, – ще го сторя аз.

Люси се изкатери ловко в автомобила, защото той очевидно не се шегуваше.

– Парадайз – ухили се внезапно мъжът. – Наистина ли отивате там, момичета?

Задавена от гняв, Люси остави Джоана да отговори вместо нея.

– Отиваме в ранчо Дерек & Миранда.

Люси сръга приятелката си здраво с лакът в ребрата. Джоана протена, но тя не й обърна внимание, заета с непознатия, който не преставаше да я гледа настойчиво.

Мъжът се закова на място при споменаването на ранчото на дядо й. Люси усети как тревогата й се засилва. Ами ако той направеше връзка между нея и Дерек Браг и я отвлечеше, за да иска откуп?

Непознатият завъртя манивелата и двигателят на колата мигновено се оживи. Сетне се метна зад волана, оголи белите си равни зъби в усмивка и се обърна към Люси.

– За информация, Парадайз е нататък – каза той и посочи в обратна посока.

– Какво? – извика Люси, пламнала от смущение.

Как можа да направи подобна грешка! Когато се присегна към лоста на кормилото, ръката му се отърка в бедрото ѝ.

Тя опита да се отмести встрани, но предната седалка беше запълнена докрай от неговото огромно мускулесто тяло. Люси войнствено се загледа в пътя пред тях. Ядът ѝ бързо се уталожил и тя му хвърли кос поглед. Той караше внимателно, без да изпуска кормилото от здравите си ръце. Кракът му беше твърд, топъл и огромен, издул до пръсване износения, избелял „Левис“. На коляното му зееше дупка. Платът около хълбоците се бе впил толкова плътно, че заплашваше всеки миг да се разцепи. Люси направи поредния безуспешен опит да избегне физическия контакт с него.

– Престани да шаваш! – изръмжа той.

Тя застина. Как можа да се забърка в тази каша? Не ѝ харесваше да седи плътно притисната от него като риба в кутия за стръв. Наоколо нямаше никой, който да им помогне при необходимост. Хрумването да го покани в колата беше ужасно глупаво. Той приличаше не толкова на скитник, колкото на пропаднал престъпник.

Люси имаше пистолет – малък, със седефена дръжка – който се намираше в чантичката ѝ. Беше убийствено точна с него – заслуга изцяло на дядо ѝ. Ала този факт не я успокои. Напротив, мисълта да извади оръжие само засили страховете ѝ. Тя и Джоана трябваше да се измъкнат още същата нощ.

Седнала вдървено и останала без дъх, Люси се залови да крои планове. В продължение на цял час никой не се обади. Внезапно колата изгуби тяга и спря. Мъжът изруга цветисто, но двете девойки бяха твърде потънали в мислите си, за да му обърнат внимание. Той слезе и завъртя манивелата, колата запали, но когато натисна педала за газта, не се получи нищо. Машината се придвижи няколко сантиметра напред, след което двигателят отново замря.

– Какво има? – запита Люси.

– Да пукна, ако знам.

Той отиде към задната част на автомобил и погледна в резервоара. Последва нова ругатня.

– Сега пък какво?

– Нямаме бензин.

– Но... – подхвана Люси, след което млькна, поруменяла като божур.

– Не напои ли този звяр с бензин в Сан Антонио?

Тя поклати окаяно глава.

Смехът му прозвуча безрадостно. Той измъкна седлото и го сложи на рамо.

– Ще донесете ли гориво? – умолително запита Люси.

– Не, принцесо. Човек се учи от грешките си. Оставете багажа тук и да тръгваме.

Джоана не се нуждаеше от повторна покана, но Люси сграбчи непознатия за ръкава и го спря.

– Колко далеч сме от Сан Антонио?

Почувства се внезапно освободена от напрежението и едва ли не развеселена – щом се движеха в обратна посока, би трябвало да са близо до града. Там щяха да разкарат непознатия, да намерят легло и баня и да пришпорят на следния ден към Парадайз.

– Не сме близо – ухили се той.

– Какво искате да кажете? Карахте повече от час в посоката, от която дойдохме.

– Нямах много развито чувство за ориентация, нали?

Беше й дошло много. Тя реши да го постави на мястото му веднъж завинаги.

– Аз съм родена и отгледана в Ню Йорк, на Пето авеню – каза тя с тон на превъзходство.

– Това обяснява всичко – отвърна й с презрение той.

Двамата се измериха с поглед. Люси не смяташе да му достави удоволствие, като сведе първа очи. Тъй като противоборството се проточи, тя забеляза весел плам в погледа му и това я вбеси.

– Къде сме?

– На около осемдесет мили западно от Сан Антонио – провлачи той. – За да наваксам изгубеното време, завих надясно и се отправих право на север. Ако беше внимавала, щеше да го забележиш.

Люси се стъписа. Бяха захвърлени незнайно къде в компанията на този бандит. На всичко отгоре се беше стъмнило.

– Да вървим – каза мъжът, – разполагаме с още един час, преди да падне мрак. На твое място бих помислил добре, преди да предприема каквото и да е – усмихна се той.

3

Беше готова да заплаче.

Като правило той презираше жени, които циврят, но към нея изпита

изненадваща жалост. Не предполагаше, че все още е способен на съчувствие; смяташе, че е изгубил тази способност завинаги още преди много време в затвора. Отношенията между девойките му бяха станали ясни – Люси беше звездата, а другата имаше само поддържаща роля.

Той се спря, за да им даде възможност да го настигнат. Устата на принцесата изразяваше магарешка упоритост, сякаш да му подсказва, че няма да отстъпи. Това криеше нова изненада, защото той беше готов да се обзаложи, че е глезла.

– Кога ще спрем? – запита Люси. – Джоана е изморена.

Тя подкрепяше по-дребното девойче, което не притежаваше нейната сила.

– А ти?

– Аз не съм. – Лицето ѝ беше зачервено от напрежение.

– Прибери си ноктите, принцесо – каза той, – ще пренощуваме тук.

Той започна да събира сухи дърва за огъня, а през това време момичетата се отпуснаха на земята, изцедили и последната си капка сили. Мъжът видя как червенкосата събу скъпите велурени обувки от краката си без никакво чувство за съян. Той се поспря, за да се възхити от обутите в тънки чорапи фини глезени, които тя неволно му разкри. Дали не го правеше нарочно? Имаше вид на обиграна флиртаджийка, свикнала да печели вниманието на мъжете, когато си поиска. Ако си мислеше, че може да постъпи така и с него, я чакаше изненада. Освен ако беше решила да си играе с огъня. Някой трябваше да я предупреди, че не е бил с жена от две седмици, откогато напусна Кармен в Долината на смъртта.

– Люси! – изрече предупредително Джоана и дръпна приятелката си за ръкава.

Люси проследи погледа ѝ и забеляза заинтригувания израз на лицето му. По гърба ѝ полазиха тръпки и тя припряно спусна полата си надолу, за да скрие босите си крака.

– Сигурна ли си, че ще сме в безопасност тази нощ? – Напрежението в гласа на Джоана бе лесно доловимо.

Люси хвърли поглед към непознатия, който трупаше на камара дърва и храсталак. Когато той клекна и избелелите му джинси се изопнаха по бедрата, Люси усети как се задушавя.

Джоана не беше посветена в нейните планове за бягство, защото нямаше начин Люси да ѝ ги каже, без да рискува да бъде чута. Тя беше уверена, че приятелката ѝ с готовност ще я последва, когато му дойде времето. Трябваше само да се подбере точния момент. Замисли се върху

въпроса на спътницата си. Ако трябваше да останат на същото място, не можеше да отговори със сигурност дали бяха в безопасност. Беше изпълнена със съмнения, защото мъжът я караше да се чувства неловко. Още повече, че не беше податлив на чаровете ѝ, а хищническият му поглед я караше да се чувства нащрек.

Беше се стъмнило. Въпросът бе как да се измъкнат. Мъжът стана и я обгърна с погледа на светлите си очи. Люси също се надигна, сякаш кукла на конци. Той я караше да се чувства разсъблечена, а това не ѝ се нравеше.

– Можеш ли да готвиш?

Люси премига. Той повтори въпроса си.

– За тази работа си имаме прислуга.

Той взе торбите, окачени встрани на седлото и ги тикна в ръцете ѝ.

– Сега обаче нямате.

Удивлението ѝ бе неопишуемо. Тя разтвори торбите и видя кафе, изсушен боб и няколко консерви месо.

– Какво трябва да правя с това?

– Ако искаш да ядеш, първо ще сготвиш. Когато се нахраним, можеш да измиеш тенджерата на потока зад ония дървета и да направиш кафе.

Люси запрати торбите на земята.

– Не съм ти слугиня – нацупено каза тя и му обърна гръб. – Ела да се освежим, Джоана.

Той кръстоса ръце на гърдите си и загледа как приятелките се отдалечават.

– Наоколо има вълци, планински лъвове и змии.

Думите му заковаха Люси на място, но само за секунда. Тя хвана Джоана за ръката и каза достатъчно високо, за да я чуе:

– Не му обръщай внимание. Само се опитва да ни сплаши.

Той разбута огъня. Ако разглезената принцеса не сготвеше, щеше да стои гладна. Нямахше да се огъва пред нея, защото не ѝ беше слуга, както тя навярно си мислеше. Почувства отново издйническото напрежение в слабините. Винаги беше отбягвал да си има работа с жени като тази, затова възбудата му го подразни. Люси сигурно беше парче и половина, но на него не му пукаше. Все пак тялото ѝ можеше да подлуди и светец, а след двуседмичното въздържание – той мразеше уличници – тя му лазеше по нервите.

Мъжът погледна небето. Пълната луна и множеството звезди правеха нощта да изглежда ярка и празнична. До залез слънце се бе движил

в правилната посока, затова проверяваше местоположението си според Северната звезда. Възможно бе да се е отклонил няколко мили от курса, но срещата беше чак на следващата утрин. Дланта му механично се плъзна към колана на джинсите и докосна тлъстата пачка долари. Постъпи глупаво, че се върза с момичетата. Какво щеше да ги прави на следния ден? Сърцето му очевидно омекваше, а това вещаеше беда. Изведнъж дочу писък. Беше увил един нож към глезена на крака си. Оръжието лъсна в ръката му, преди още да се затича към потока. Гласът принадлежеше на приятелката и в него се долавяше изненада, страх и болка. Той се шмугна между дърветата и видя как Джоана се държи за крака, без да престава да се вайка. Люси беше коленичила загрижено до нея. Двете бяха прецапали потока и се намираха на другия бряг. Той изруга, докато газеше дълбоката до глезени вода. Не можеше да пропусне утрешната среща за нищо на света, защото залогът беше прекалено голям.

– Дай да видя – каза той, коленичи до Джоана и внимателно поестъпалото ѝ в ръцете си.

– Не е счупен, нали? – заинтересува се Люси.

Джоана продължаваше да скимти, клатейки се напред-назад от болка. Той събу обувката ѝ. Тя изпищя и се разплака. Прииска му се момичето да притежаваше поне малко от куража на приятелката си. За щастие глезенът не беше счупен.

– Изкълчен е – констатира унило той.

Знаеше, че трябва да ги зарече и да си върви по работата, но можеше ли да го стори? Да ги остави сами сред тази пустош, населена единствено от койоти и змии? Особено сега, когато едната е ранена. Започваше да се разкисва.

– Трябва ни лед – обади се Люси.

– Съжалявам, принцесо, но кутията за лед се счупи, а икономът има почивен ден.

– Престани да ми се подиграваш – изправи се рязко тя.

– Сама си го просиш – каза кротко той и прехвърли вниманието си върху Джоана, която го наблюдаваше доверчиво с големите си хубави сини очи, най-привлекателното нещо в нея. Когато той ѝ се усмихна окуражително, тя му отвърна със същото.

– Ще му сложа шина и веднага ще се почувстваш по-добре.

– Благодаря – каза тихо тя.

– Какво, по дяволите, сте правили тук – запита той и се извърна към Люси.

– Не знам за какво говориш. – Очите ѝ бяха големи и невинни като на ангел.

– Защо сте изгазили потока?

Тя отвори уста, но оттам не се отрони никакъв звук. Само руменината по бузите ѝ се сгъсти.

– Остани при нея – нареди той, без да дочака отговор.

След като той се отдалечи, Люси седна до Джоана и я хвана за ръката.

– Не се тревожи – каза тя, объркана и засрамена повече отвсякога.

Бяха се опитали да избягат, но се провалиха жестоко. Вече беше невъзможно да го сторят заедно, а Люси нямаше да зареже Джоана сама в компанията на това чудовище.

– Ръцете му бяха нежни – прошепна Джоана. – Не мисля, че би ни сторил нещо лошо – добави с известно колебание тя.

Люси я прониза с поглед, защото приятелката ѝ никога не излагаше мнение освен ако не я запитаха.

– Сигурна съм, че си права – каза тя, за да уталожии страховете ѝ. – Не се безпокой, никога няма да те изоставя.

Люси чевръсто се изправи, когато непознатият се върна с материалите за шината. Той я изгледа косо и зае мястото ѝ. Тя остана с впечатлението, че е дочул разговора им и знае какво се бяха опитали да направят. Пулсът ѝ се ускори, но мъжът не каза нищо, а заработи уверено и бързо, сякаш беше намествал изкълчено цял живот. Тя започна да се отпуска, докато го наблюдаваше. Щеше ли да бъде така добронамерен, ако имаше намерение да ги нарани? Навярно тя драматизираше положението повече от необходимото. Като се изключи грубиянщината, той не им беше сторил никакво зло.

Джоана изглеждаше глуха за болката. Начинът, по който гледаше смуглото лице на скитника, внезапно върна Люси в настоящето. В действителност не беше красавец, въпреки че профилът му би могъл да бъде творение на голям майстор. Тя призна с неудоволствие, че непознатият беше привлекателен по необикновен, груб и заплашителен начин.

– Така по-добре ли е? – запита той.

Джоана кимна и промълви обичайните думи на благодарност. Той я взе на ръце, без дори да иска съгласието ѝ. Тя се вкопчи в него, докато я отнасяше обратно към лагерния огън. Ядът на Люси се усили, но тя не пожела да се запита за причината.

– По-добре ли си? – имитира го подигравателно тя, докато ги следваше.

Когато се върна, Джоана се беше разположила удобно върху постелката на непознатия, а той поддържаше огъня. Изгледа я през тънките процепи на свитите си очи. Тя не му остана длъжна и отвърна на погледа му с ръце на хълбоците. Мъжът бръкна в една от торбите и й подхвърли консерва, която Люси едва успя да хване. После изръси от другата торба тиган и отварачка.

- Започвай да готвиш – каза той.
- Защо пък аз? – наежи се Люси.
- Защото приятелката ти е ранена.
- Ами ти?
- Ти си жената.

Люси никога не беше отваряла консерва през живота си. Не мислеше да го прави и сега. Отношението му бе оскърбително. Тя му запрати консервата обратно.

– Отказвам да ти прислужвам – озъби се тя. – За твоя информация жените са равни на мъжете по всички линии. Така че можеш да си готвиш сам.

- Жените били равни на мъжете – разсмя се той.

Присмиваше й се, без Люси да може да разбере злонамерения намек.

– По всички линии. Но не очаквам човек от горските пушинаци като теб да е запознат с такива либерални възгледи.

– Аз съм истински либерал – отвърна той, без да престава да се смее. – Ако дойдеш тук, ще ти покажа колко съм либерален и ще можем да проверим на практика твоята теория за равенството.

- Шегувате се с нещо, което не разбирате.

Когато той стана, усмивката му бе изчезнала.

– Като си толкова равнопоставена, принцесо, защо не се просна ти в прахоляка да оправииш лъскавата купчина метал?

Люси се изчерви.

- Ти не вярваш в равенството, а в потеклото.

– Не е истина. Майка ми е видната суфражетка Грейс Бр...

Люси не се осмели да разкрие фамилията си в случай, че той се окажеше толкова неморален, колкото изглеждаше. Неспособна да продължи, тя се вторачи в него.

– По дяволите равенството. Започвай да готвиш, ако искаш да ядеш.

- Преля съм.
- Може би понички с чер хайвер?

– Обядвахме до насита днес следобед в Сан Антонио – излъга тя.

– Много добре – каза той и отвори консервата.

Люси не можа да повярва, че се наложи толкова лесно. Разгорещена от спора, тя приседна до Джоана, която неусетно беше заспала. Стомахът ѝ започна да къркори при вида на месото и сушения боб, но се надяваше той да не разбере. Гозбата не изглеждаше апетитно, но ухаеше чудесно. Истината бе, че двете с Джоана само бяха закусили нея сутрин. Люси съжали, че не можеше да върне лъжата назад, но нямаше да позволи за нищо на света той да разбере, че е гладна. Мъжът съсредоточено бъркаше в съда, без да поглежда към нея. Само веднъж вдигна глава и се заслуша в протяжния вой на самотен вълк. Люси реши да се държи непринудено, докато той се хранеше. Мъжът смъкна яденето от огъня и започна да яде направо от тигана. Тя остана слисана от обноските му, а когато осъзна, че той нямаше никакво намерение да я покани, неволно отрони дълбока въздишка. Непознатият се обърна рязко и я погледна въпросително. Тя се надигна разтреперана.

– Ще отида да се измия преди лягане – каза Люси и се отдалечи припряно.

Потокът беше съвсем малък, само една тънка кална струйка, скрита зад малка горичка от недорасли дървета. Тя гребна вода и я блисна на лицето си с мисълта какъв ужасен човек бе той. Във вените му нямаше нито капка благородническа кръв – да се храни пред нея, без да я покани! Люси откри съкрушена колко мръсна беше водата и се отпусна върху глинестия бряг. Нозете ѝ пулсираха, умираше от глад, беше мръсна и усещаше как се разплаква.

След като подсмръкна веднъж-дваж, тя се почувства по-добре. Всичко ще мине, каза си, и внимателно изтри очи. Скоро щеше да си бъде при дядо Дерек, мислейки за преживяното като за лош сън. Споменът за авантурата щеше да я кара винаги да избухва в смях.

Изведнъж чу шум.

Какво беше това грухтящо същество – животно или човек?

4

Защо се бавеше толкова?

Погледът му обхвана осветения от огъня кръг, безучастно подмина спящата Джоана и се постара да проникне в отвъдния мрак, но не успя да пробие нощната тъма. Беше чул плясък на вода и женски плач, но в

момента до ушите му не достигаше нищо освен кръска на самотни кукмявки. Стори му се, че е заминала преди доста време, но в действителност бяха изминали само десетина минути. Трябваше да прояви търпение, защото знаеше, че то е начин за оцеляване. Въображението му извика жестоки с яснотата и яркостта си образи. Представи си я как разкопчава блузата си и оголва налетите бели гърди. Изправи се нервно и закричи напред-назад, защото не беше свикнал да изпада в такива затруднения. Беше разглезен от жените. Всички без изключение го намираха за неустоим. Доколкото си спомняше, не бе срещал никоя, която да му се опре. Но тази... Богаташка глезла – той не харесваше такива. Много малко жени му допадаха и Люси не беше сред тях. Познаваше нейната порода. Беше се отказал от дами като нея и Мериан много отдавна.

Тя, естествено, го желаше, помисли си усмихнат той. Презираше го и го считаше за пропаднал, но го искаше. Можеше да я има само с едно мръдване на малкия си пръст, защото усещаше прекрасно как тя си умира да му показва своите хубави крачета. Напуши го смях. Крака! Сякаш бяха достатъчни, да възбудят мъж като него. Напоените ѝ от пот елек и блуза можеха да свършат повече работа.

Не го възпираше благоприличието, защото той не познаваше това чувство. В известен смисъл момичето му напомняше съвсем слабо на доведената му сестра Кристина – тъмно руса и красива, същинско сърдечно терзание, малко разглезена и арогантна, но със златно сърце. Въздържаше се заради приликата на принцесата със сестра му и поради младостта ѝ.

Той не обичаше девственици. По този въпрос обаче съществуваха известни съмнения. Нямаше да се изненада, ако тази дебютантка във висшето общество съвсем не е вода ненапита. Той заора в земята върха на износения си ботуш. Дали не беше заспала? Или се опитваше отново да избяга?

Тази мисъл го откъсна от бляновете и го накара да се спусне в мрака след нея. Придвижваше се леко, като се стремеше съзнателно да не вдига шум, защото беше три-четвърти апах, възпитаван едновременно според традициите на индианския си корен и западната цивилизация. Още повече, че последните пет години бяха наложили върху него отпечатък на непрекъснатата бдителност. Предпазливостта се беше превърнала в негова втора природа.

Спря се, когато я зърна, и се скри зад дънера на един дъб. Тя не правеше нищо, просто си седеше окъпана в лунната светлина с

подгънати под омърлените фусти колене, подпряла изцапаната си брадичка с длани. Изражението на лицето ѝ бе отнесено. Имаше вид на гаменка.

Видът ѝ почти го размекна, но не напълно, защото я пожела силно.

Момичето имаше чувственото тяло на сирена, затова той пренебрегна мръсното ѝ лице и сиротен поглед. Двуседмичното въздържание от секс се превръщаше в проблем. Как се казваше тя? Май че Люси? Той предъвка името няколко пъти безмълвно в устата си, но това не му помогна да уталожии притока на кръв към слабините, дори напротив – влоши положението.

Пожела я, сякаш не изпитваше сантиментални чувства само преди миг. Би я прелъстил начаса, ако не беше толкова млада. Имаше достатъчно опит, за да знае, че тя би му се отдала с готовност. От гърдите му се откъсна глух стон при мисълта за онова, което тя можеше да му предложи.

Девојката рязко се изправи на крака и го забеляза. Внезапната ѝ изненада скоро премина и тя го загледа втренчено по начин, който го принуди да застине на място. Той се подпря с рамо на дървото. Външният ѝ вид го накара да забрави непорочните си мисли, защото го обричаше на ада.

– Погледни ме – ласкаво ѝ нареди той.

Те бяха двама непознати, но нощта бе приказна, а мигът – дълбоко задушевен. Той искаше от нея послушание и тя с готовност му се подчини. Стоеше неподвижна, докато знойната нощ ги обгръщаше като влажно, меко кадифе. Всичко беше замряло – въздухът, щурците, нощните птици, сърцето ѝ. Тя можеше да различи потния блясък на неговото тяло там, където ризата зееше широко разтворена, и напрегнатото изражение на лицето му. Джинсите му бяха изпънати до краен предел. Тя отмести бавно поглед и най-накрая срещна очите му. Мъжът ѝ се усмихна леко, а суровият му взор говореше недвусмислено за желанията му. За пръв път ѝ се случваше да изпита върху себе си такъв поглед.

Въздухът беше лепкав, а влажната жега се просмукваше през всяка пора на кожата ѝ. Дишаше трудно, дробовете ѝ се бореха за въздух, а странното напрежение, което пулсираше между тях, я хипнотизираше. Знаеше, че трябва да се махне, да се върне при сигурността на огъня и при Джоана, но не искаше.

– Ела тук, Люси! – каза той.

Инстинктите ѝ бяха първични и сякаш заредени с барут.

Шоз се усмихна с ленива и чувствена усмивка. Гърдите му се

издигаха мъчително. Тя отстъпи назад, когато той се опита да я приклещи.

– Не се бой – мило каза той, – няма да те нараня.

Тя се спря. Непознатият беше толкова близо, а очите му – така властни! Между тях лумна огън, подобен на огъня във вените ѝ. Тя погледна леко разтворената му уста и изпита лудо желание да го целуне, да усети влагата и солта му! Той сграбчи ръката ѝ и я дръпна рязко надолу.

– Искам те – каза той.

– Не! – отвърна тя, без да го мисли наистина.

– Имала ли си друг мъж преди?

В тя разтърси отрицателно глава в спонтанен протест, който нямаше никаква връзка със същността на въпроса.

– Запитах те, защото мразя девствениците – каза той и притисна ръката ѝ към издутината в джинсите си.

Тя се задъха и се взря в него. Онова, което видя в очите му, сребърни на лунната светлина, уталожи първоначалния ѝ страх. Тя усети в дланта си пулсирането и парещата жар.

– Хвани ме здраво – с хрипков глас я подкани той.

Люси стоеше неподвижна, а сърцето ѝ щеше да се пръсне, сякаш самият дявол ѝ нареждаше какво да прави. Пръстите ѝ импулсивно го обхванаха.

– Да, принцесо – каза той, плъзна ръка около нея и я насочи надолу към земята.

Люси усещаше парещото му дишане върху врата си и го хвана за раменете, сама останала без дъх. От допира на устните му у нея пламна лудо желание. Не можеше да се познае. Лицето му се притискаше към врата ѝ, твърдото му потно тяло покри нейното, а могъщите му ръце я прекършиха в прегръдката си. Шоз устреми бедра към нейната пухкава мекота. Люси си помисли, че ще умре, приклещена между рая и ада.

– Моля те! – изхлипа тя, забила нокти в тялото му.

Миг по-късно той стенеше в изнемога, сгърчен върху нея. Люси хленчеше, неспособна да изрече нищо свързано. Изохка, защото той я контролираше, сграбчил я с една ръка за косата, докато с другата отмяташе нагоре фустите ѝ. Дланта му се плъзна по обвитото в коприна бедро. Когато той прокара пръсти под гащичките ѝ и я обхвана, Люси се строполи безпомощно назад и разтвори необуздало и лакомо крака.

– Та ти си била готова, принцесо – установи той с дрезгав смях. – Хайде, момичето ми, имай ми доверие.

Заповедта му беше изпълнена безпрекословно. Той я галеше умело

и ритмично между бедрата. Когато Люси вече не можеше да издържа повече, Шоз обхвана хълбоците ѝ с длани и зарови лице между краката ѝ. Шокирана, тя усети езика му. Желанието ѝ за протест бързо замря, когато той започна да я гали и лиже свойски и обстойно. Люси започна да покорява върхове, един след друг, все по-високо и високо... Светът ѝ се разби на парчета и тя пропадна в сладка бездна.

Спускането в бездната постепенно научи Люси на много неща. Нощният въздух бе приятен и галеше като балсам разголените ѝ крака. Непознатият се беше подпрял на лакът и спокойно я наблюдаваше.

Какво направи?!

Много предпазливо тя отвърна на погледа му с широко отворени очи. Срещу нея грееше усмивка на задоволство, която я вбеси. Люси рязко се надигна и припряно придърпа надолу полата върху голото си тяло. Шоз я хвана за ръка. Тя го погледна в очите, когато той отказа да я освободи.

Този път не се усмихваше.

– Аз... – останала без дъх, подхвана тя и се спря.

Сърцето и биеше до краен предел. Зашеметена, тя осъзна реалността на случилото се.

Мъжът ѝ попречи да продължи, като я целуна с цялата си страст. Устата му беше властна и алчна. Нейната – също. Не можеха да се наситят един на друг. Скоро езикът му потърси настойчиво съприкосновение с нейния. Люси се беше целувала с много мъже, но никога както този път.

Ръцете му обгърнаха гърдите ѝ, търсеци, щателни, настойчиви. Без тя да разбере, той се справи с пяла дузина малки копчета, промъквайки неусетно длан под многобройните пластове бельо. Люси почувства как той я обхващаше с нарастваща настоятелност. Сетне започна да си играе със зърната на гърдите ѝ, докато ги накара да шръкнат. Смъкна корсета, корсажа и ризата, пое едното от напъпилите зърна в устата си и започна да го смуче ласкаво. Люси се изпъна подивяла назад, притискайки се към твърдото като скала тяло. Обви бедра около талията му и започна да се търка в обемистата издутината на плътта му. Двамата бяха изпънати като свирепи животни, пышкащи и задъхани по време на любовен акт. Зъбите ѝ намериха нежната кожа на врата му и се забиха в нея. Той се присегна, за да се освободи от дрехите си, след което я облада.

Болката беше кратка и моментално забравена. Люси се вкопчи в него, докато той напираше веднъж, втори път, отново и отново... Ад и рай! Здравео и бързо. Огън, огън и... лед.

Изведнъж той скочи на крака, оставяйки я зашеметена и ограбена от наладата, с разтворени встрани крака. В ръката му лъсна нож.

– Кой е? – настоятелно запита той.

Люси се изправи, все още шокирана, и инстинктивно се покри с дрехите си.

Шоз прибра ножа и се приготви, самоуверен и спокоен, за бой.

Объркана, с препускащ пулс и невъзстановени сетива, Люси се опита да разбере какво става. Тогава видя Джоана.

5

Присвил очи на ранното утринно слънце, Дерек Браг се вираше по протежение на железопътната линия. На перона до него дребничката му съпруга го дърпаше за ръкава.

– Виждаш ли нещо? – запита Миранда.

– Ще бъде горещо като в пещ – извика в отговор Дерек.

Той говореше високо, защото слухът му изневеряваше. Въпреки това успяваше по необясним начин да разбира всяка дума на жена си.

– Влакът закъснява.

– Ще дойде – каза спокойно Миранда, но очите ѝ опровергаваха невъзмутимия ѝ тон.

Не я свърташе на едно място – миниатюрна фигурка, смалена още повече в сравнение с лъвската външност на съпруга ѝ. По нейно мнение той си оставаше най-добрият образец на мъж в живота ѝ. В този момент виолетовите очи на Миранда се стрелкаха възбудено и я караха да изглежда на шестнайсет вместо на седемдесет и една, нейната действителна възраст. Беше облякла най-хубавите си дрехи – чудесна дневна рокля от избродиран жълт лен с буфан ръкави и издута като камбана пола.

Дерек я обгърна внезапно с ръка и я притисна към себе си.

– Не мога повече да чакам – изрева той.

– Ще бъде прекрасно да я видим отново – съгласи се сияеща Миранда.

– Радвам се, че изпревари Рейд и Грейс. Чудно ми е само как баща ѝ я е пуснал да пътува сама чак дотук – ухили се Дерек.

– Не е сама, а с Джоана и придружител.

– Някоя стара кранта, която да я държи изкъсо? – изсумтя Дерек.

– Не говори така. Никога не си виждал госпожа Сеймур. Казах ли ти, че симпатията на Люси също ще ни гостува след две седмици?

Заедно с много, много други гости, помисли си лукаво Миранда, едва съдържаща се да дочака изненадата, която му беше подготвила.

– Има ли си сериозен кандидат? – Очите на Дерек се свиха.

– Да, но можеш да си спокоен. Момчето е Леон Клакстън, а това име би удовлетворило дори Рейд.

– Колко е сериозна работата? – избърса челото си Дерек и се намръщи. – Роднина ли е с нийоркския сенатор?

– Естествено. Леон е негов син и все още не е поискал ръката ѝ, ако това те интересува.

– М-м-м, да, при положение, че е одрал кожата на стария, младежът не е за нея – ухили се Дерек с вълча усмивка.

– Защо пък не! Нали Роджър ти харесва, а освен това са приятели с Рейд.

– Той и Рейд са съмишленици с много общи интереси. Това е твърде различно от добри приятели. Ако Леон прилича на баща си, от него няма да излезе добър съпруг, защото амбицията ще е първи и единствен негов интерес.

Миранда се намръщи, докато осмисляше казаното от съпруга си.

– Сякаш ми се счу нещо.

Двамата се заслушаха. В далечината се разнесе съвсем слабо писък на влакова сирена.

– Не чувам нищо. Между впрочем, сега си спомних. Срещали сме Леон веднъж, докато бяхме в Ню Йорк миналото лято. Току-що се бе върнал от Испания след стажа си на втори консул в Мадрид. Роджър крои големи планове за него. Мисля, че даже беше награден с длъжността помощник на главния полицейски комисар Теди Рузвелт. Знаеш ли защо е напуснал Испания?

Миранда поклати глава в неведение.

– Бил е женен, но съпругата му починала там при раждане.

– Не знаех това.

– Може да е от нашата черга, но не е за Люси – заключи тежко Дерек.

– Погледни, Дерек, идва! – прекъсна го Миранда.

Огромният ръмжащ локомотив навлезе запъхтян в гарата.

Дерек сграбчи жена си за ръката.

– Престани да се вълнуваш, защото ще получиш сърдечен пристъп – изкрещя той в старанието си да надвика влака.

Ала също бе зачервен.

– Нищо му няма на сърцето ми и ти го знаеш – отвърна тя и сплете

длани в едно от възбуда.

Влакът спря, двамата кондуктори в сини униформи и шапки с червен кант скочиха от него, последвани от пасажерите, но от Люси нямаше и следа.

– Дерек!? – извика Миранда и го хвана с тревога за лакътя.

Съпругът ѝ я потупа успокоително и се запъти към един от кондукторите. Въпреки че понякога дясното му коляно изтръпваше, в него момент крачките му бяха широки и пъргави.

– Господине!

Кондукторът помогна на една пътничка да се качи и се обърна към възрастния човек, когото незабавно разпозна. Усмивката му стана естествено дружелюбна, а не угодническа, въпреки че железопътното разклонение до Парадайз също бе собственост на семейство Браг. След пространно обяснение Дерек каза на Миранда да го чака и се качи във влака. Пет минути по-късно се появи отново с угрижено лице и се присъедини към жена си на перона.

– Не е във влака, а и кондукторът каза, че не е виждал девойка, която да отговаря на нейното описание.

– Какво мислиш може да се е случило? – запита Миранда, твърде разстроена, за да предположи как Дерек навярно е питал за Люси като за „моята малка червенокоса внучка“.

– Изпратила ни е телеграма в деня преди заминаването си – каза Дерек. – Ще се обади в Ню Йорк да видя да не би тя и приятелката ѝ да не са тръгнали.

– Люси никога не би проявила такава безотговорност!

– След което ще се свържа с детективска агенция „Пинкертон“ – продължи да боботи Дерек.

– Рейд и Грейс също носят вина – обади се Миранда.

– Рейд е в Хавана или на вилата в Маравиля, а Грейс е във Вашингтон, но не я знам къде е отседнала. Засега обаче не искам да тревожа никого от тях – заключи Дерек.

В просъница тя си помисли за момент, че се намира у дома в разкошното легло с подпрян върху четири колони балдахин. Когато напипа камъка и видя мръсотията наоколо, Люси се върна в реалността с разтърсваща сила. Спомни си строгия и обвиняващ поглед на Джоана и онова, което го бе предизвикало.

Усмихна се.

Никой дотогава не ѝ бе казал, че да бъдеш с мъж е връх на екстаза. Дори не бяха и намеждали колко прекрасно може да бъде всичко. Образът на Мъжа я връхлетя с пълна сила. Тъмните, мощни и широки гърди, лъскави от пот, напращелите в тесните джинси бедра. Сладостни чувства се разлиха в нея само при мисълта за непознатия. Без да бъде красавец, с лице твърде грубо и мъжествено, той беше неустоим. Люси вече разбираше защо някои от суфражетките на майка ѝ прокламираха свободната любов. Те настояваха, че жените са равни на мъжа във всичко. Нейната майка също споделяше този възглед, но не и проповедите за свободна любов.

Люси започна да отрезвява. Беше се увילה в завивката на непознатия, която споделяха заедно с Джоана. Дори не знаеше името му. Притвори очи. Беше вършила много недомислени и необуздани неща в живота си, но никога нещо подобно. На всичко отгоре приятелката ѝ ги изненада в най-горещия момент – ако родителите ѝ разберяха, с нея бе свършено. Само някой да разкриеше тайната ѝ, Люси щеше да бъде озлочестена навеки и никога нямаше да се ожени както подобава. Сигурно щеше да ѝ се наложи да се задоволи с някой престарял дебелак или да си остане стара мома. Мисълта за такава перспектива я натъжи изключително.

Люси даже не го харесваше. Той беше от най-долно потекло или поне обноските му говореха за това. Никога нямаше да може да го заведе у тях, даже облечен в благопристойни дрехи. Непознатият беше толкова низък, груб и опасен, че тя цялата потрепери.

А дали не се лъжеше, че той наистина я харесва?

Тя се надигна, обхваната от несигурност, но бързо прогони колебанята си. Не можеше да не я хареса, защото всички бяха луди по нея. Винаги е била толкова хубава и популярна!

Запита се как трябва да се отнася една жена към мъж, когото слабо познава, но с когото е стигнала докрай. Усмихна се. Каква глупачка беше само; знаеше какво да стори, защото беше свикнала с компанията на мъжете и с тяхното обожание. Трябваше да го третира както всички останали.

– Няма го – обади се Джоана.

Люси се размърда, за да открие, че нейната спътница я наблюдава, приседнала върху един камък. Джоана единствена знаеше за случилото се – за останалите бе немислимо да научат. Предишната нощ Люси не можа да поговори с нея, защото приятелката ѝ беше разтърсена от видяното.

– Добро утро! – опипа почвата Люси с престорено весел тон.

– Няма го – повтори многострадално Джоана.

Люси не беше склонна да обсъжда скитника.

– Вероятно е отишъл да направи това, което вършат всички мъже рано сутрин – каза тя и се зае да оправя косата си, набързо сплетена на плитка.

Трябваше да разбере какво точно е видяла Джоана.

– Тръгнал си е преди изгрев слънце. Зарязал ни е – Джоана беше объркана и готова всеки момент да се разреве.

Ръцете на Люси застинаха неподвижно. След като я беше взел предната нощ, той не можеше да я изостави ей така. Тя приглади своята безнадеждно изцапана и изпомачкана пола.

– Не ми се вярва.

– Зарязал ни е тук сами, и то заради теб.

– Разбира се, че не аз съм причината – озъби се Люси.

– Оправи те и забягна.

– Бъркаш, Джоана – каза бавно Люси. – Опитях се да ти обясня снощи, че не е това, което си мислиш.

Джоана само я изгледа.

– Наистина – продължи да се усмихва Люси. – Не сме правили нищо нередно. Само няколко целувки, както с Леон.

– Видях ви – изкрещя Джоана, – видях всичко!

Люси я фиксира с поглед, докато си пускаше боята. Облегна се назад, напълно зашеметена.

Джоана беше права. Нарочно спотаени подробности за миналата нощ започнаха да изплуват в главата ѝ. Проряза я остра като нож паника. Започна да се успокоява едва когато разсъди, че Джоана е най-добрата ѝ приятелка, с която бяха отраснали заедно от осемгодишни. Никога досега не я бе изпяла, въпреки многобройните ѝ забегки. Ужасно бе да бъде свидетел на срамното ѝ поведение, но Люси знаеше, че може да разчита на нейната дискретност. Вече можеше да се изправи с лице срещу другия парлив въпрос.

– Наистина ли мислиш, че си е отишъл?

– Разбираш ли, Люси, отишъл си е, без да се обади.

Люси се почувства смазана. Той я употреби и захвърли като ненужна вещ. Доближи се ядно до огъня, вдигна една главня и я запрати толкова надалеко, колкото ѝ позволяваха силите.

– Да върви по дяволите!

Тогава видя седлото.

– Не си права, Джоана, сигурна съм, че ще се върне.

Жегата беше неописуема.

Слънцето безмилостно жареше изпепелената долина. Пейзажът беше осеян с повехнали дървета и ярко жълта трева. Сред избуялата, пищна и изненадващо зелена тръстика на един малък поток са гушеше схлупена барака без врата.

Шоз въртеше своя бизнес под сянката на клюмналия ѝ покрив. Всичко започна с ръкостискане. Двамата мургави мъже бяха докарали стоката. Единият беше дебел и с прошарена коса, а другият, млад и източен, имаше кожа с цвят на бакър. Страничните торби на седлата им преливаха от пушки марка „Спенсър“, а по хълбоците им висяха револвери с барабан за шест патрона. Младокът имаше затъкнат в пояса си нож, а Дебелия Джак беше укрил един бръснач в ботуша си. Шоз също беше последвал неговия пример.

– Искам да видя стоката! – каза той и пристъпи под ослепителното слънце. Ризата на гърба му беше прогизнала. Беше се придвижвал с индианска стъпка през по-голямата част от времето, за да пристигне преди „приятелчетата“ и да се увери, че не му се готви капан.

– На твое разположение – каза Дебелия Джак и изплю струйка съдвкан тютюн.

Младият мъж мълчеше. Просто не можеше да говори, защото езикът му беше отрязан преди много време.

Шоз се доближи до двете товарни мулета, които дремеха на слънцето. Животните наподобяваха опаковани с брезент камари от муниции. Той развърза един ремък, отметна чергилото и смъкна внимателно на земята един денк; после разтвори грубото платно и измъкна дванайсет стандартни армейски карабини.

Усмихна се, върна ги на мястото им и отново привърза вързопата към гърба на мулето. Всяко животно беше натоварено с по пет подобни денка. Шоз провери всеки един и се убеди, че съдържат пушки, а не нещо друго. Както досега, никой нямаше смелостта да го измами.

– Доволен ли си? – запита Дебелия Джак изпод порутения сайвант.

– Ще взема всичко заедно с мулетата – приближи се към него Шоз.

– Предполагам, след като не виждам да имаш нито впрегатни животни, нито кон – какво стана с твоя жребец, гърмяща змия ли?

– Дупка по пътя – кратко обясни Шоз.

Беше се случило предишния ден и той усещаше болка всеки път,

шом се сетеше за великолепия дорест кон. Ала животното си счупи предния крак и той нямаше друг избор, освен да го застреля.

Шоз вдигна ризата си и отлепи дебела пачка банкноти от голата кожа на стомаха си, без да трепне. Отброи пет хиляди долара в купюри от по двайсет и прибави една банкнота отгоре за мулетата. Сделката беше уговорена още преди много седмици в Ларедо.

Когато мъжете си тръгнаха, той подкара мулетата в противоположната посока. Бавният ход на животните не го притесняваше. Не беше сигурен дали Дебелия Джак и немият нямаше да се опитат да го убият, за да задигнат пушките обратно. Но Джак го познаваше и беше наясно, че Шоз не е лесен. Мислите му го отведоха при момичето. Контактът му с нея можеше да се сравни единствено с изригването на вулкан. Спомни си изведнъж и за Джоана. Бедната, беше шокирана и може би малко ревнуваше. Той не би имал нищо против да продължат с Люси, ако тя не се бе втурнала да обяснява на приятелката си какво не бяха правили.

Шоз се запита колко време би отнело, докато стигнат до ранчото на Браг. С мулетата можеха да са там най-рано на следващия ден по обяд. Мисълта за предстоящата нощ го изпълни с очакване и той започна да си подсвирква.

Пет мили след колибата в местността Дървото на обесения той спря и разтовари животните. Лопатата си беше на място, зарита съвсем плитко в земята на десет стъпки северно от дървото. Шоз започна да копае.

След един час беше заровил всички пушки, а след още един яздеше обратно към лагера. Двете го очакваха.

Едната с усмивка на облекчение, а другата бясна като гърмяща змия.

6

– Къде беше?

Нямаше намерение да го изкреши, но започна да се убеждава в правотата на Джоана, че ги е зарязал, че я е изоставил, след като слънцето се издигна високо, без да се яви никаква следа от него. Адреналинът ѝ се повиши ведно с жегата. Никой истински джентълмен не би ги оставил в това положение сами, без дори да ги уведоми за намеренията си. Без да им остави лично съобщение. Но за какъв джентълмен ставаше дума? Той не спадаше към нейното обкръжение и никак не приличаше на мъжете, които бе оставила след себе си. Не трябваше да забравя, че е

скитник. Колкото повече се разгорещаваше и по-дълго чакаше, толкова по-добре си спомняше неговата грубост и безочие.

– Не е твоя работа.

Тя отстъпи назад с отвращение.

Джоана беше приседнала и ги наблюдаваше самодоволно. Шоз изтупа пепелта от огнището от ботуша си.

– Няма нито ядене, нито огън! Какво сте правили цял ден?

Люси замръзна от намекнатия укор. Беше започнала да съжалява за избухването си, защото не бе това начинът да поздравиш с добре дошъл някой, с когото си бил във възможно най-интимен контакт предишната вечер. Не за първи път темпераментът я подвеждаше и тя реши също не за първи път да се поправи. Ала той се държеше така, сякаш не я харесваше истински, което не беше възможно след всичко станало.

– Помислихме си, че няма да се върнеш – обади се Джоана.

Беше невероятно горещо. Слънцето тъкмо започваше да захожда, но сякаш да изминат няколко часа, преди да се разхлади. Люси се извърна бавно към нея, знаейки, че иска да я убие само заради жегата и безнадеждните обстоятелства.

– Не съмсем – каза тя многозначително. После се обърна към Шоз с отработена усмивка. – Нямах никакви съмнения относно завръщането ти.

– Наистина! – Той се усмихваше, сякаш знаеше, че лъже. Наблюдаваше я лениво с небрежен сексуален интерес. Тя бе захвърлила отдавна елечето си – вече безнадеждно съсипано. Беше боса, с навити до лакти ръкави. Знаеше, че не изглежда ни най-малко привлекателна и този факт, в комбинация с безсрамната му похотливост, я принуди де се извърне в старанието си да съхрани поне малко от своето достойнство и решителност. Би трябвало да я харесва и да се грижи за нея. А от нея се очакваше да е приятна и склонна към флирт. Всички разумни линии на поведение й убягваха. Безвъзвратно.

Не се осмели да го пита отново къде е бил през целия ден. Когато той се присегна към една от торбите на седлото, надеждите й възкръснаха. Навярно щеше да сготви за всички довечера. С Джоана не бяха слагали нищо в уста цял ден, защото и двете нямаха и най-малка представа какво да правят с продуктите, които им беше оставил. Люси се опита да свари кафе, но опитът се оказа пълен провал. Без да се споменават изгорелия палец и забитите в ръката й тресчици при събирането на дървата.

Той извади чифт букаи от торбата, след което изгледа изгорялата утайка от кафе по тигана.

– С нож да го режеш – каза той с отвращение.

За Люси бе ясно, че това е мигът, когато трябваше да прояви смирение.

– Никога преди не съм правила кафе – призна тя.

– Вместо да ми се пулиш с тези големи сини очи – каза навъсено той, – би могла да се научиш, принцесо. Да не съм ти слуга.

– Нямах предвид нищо подобно.

Защо беше така кисел?

Той стана и се запъти към потока. Люси го наблюдаваше, объркана и развълнувана. Нещата изобщо не вървяха. Защо бе така враждебен с нея? Нима съжаляваше за отминалата нощ? Мисълта за това я ужаси.

Едно от мулетата изрева. Вниманието ѝ се насочи към двете животни, които пиеха вода от потока.

– Магаретата – досети се тя.

Шоз беше хванал животните и им поставяше букаите. Люси се затича след него.

– Изоставил си ни, за да намериш магарета?

Той се подпря върху покрития с козина хълбок на едно от животните и я погледна.

Беше разколебана. Това обясняваше отсъствието му. След като не ги бе зарязал, а се бе погрижил да им намери транспорт, значи не беше толкова лош, колкото изглеждаше. Това я доближи до разбиранията за кавалерство. Тя се усмихна нерешително и положи длан на рамото му. Кожата му си беше същата, каквато я помнеше, като коприна. Тя почувства прежния трепет при допира с нея.

– Какво искаш сега? – запита сухо той.

– Нищо. Аз... – Тя отдръпна ръката си. – Дори не знам как се казваш. – Изчерви се, защото след всичко станало дори не се бяха запознали.

– Шоз.

– Шоз? Що за име е това?

– Име на апах.

Люси премига и беше на път да му каже, че във вените ѝ също имаше капка апакска кръв, но той продължи с твърд глас:

– Кръстен съм на чичо ми Шозкай. Истински, чистокръвен индианец. Поне беше такъв, преди американските войници да го обесят. Няма ли да припаднеш, принцесо? – Той се разкили. – Или да запициш?

Гневният му глас я накара да отстъпи. Той ѝ обърна рязко гръб.

– Чакай – извика тя и го хвана за ръка.

– Сега пък какво?

– Дойдох да ти благодаря. – Тя бързо дръпна ръката си.

– За снощи?

Очите ѝ се разшириха от отвратителната забележка. Тя го стрелна през рамо.

– Да не си посмял да го споменеш отново!

– Тя не ни чува. Освен това вече ни видя.

Прииска ѝ се да го удари. Очевидно се подиграваше на объркването ѝ.

– Тя няма да каже нищо.

– Изобщо не ме интересува какво ще направи – сви рамене той.

Тя остана с ужасното чувство, че говори истината.

– Не го мислиш, нали? – прошепна Люси.

– Не ме гледай така. – Очите му се присвиха и той изруга. – Сякаш съм наранил чувствата ти. Това не ти е Ню Йорк, нито пък аз съм някой от твоите влюбени въздухари.

Измина един безкраен миг. Той се изрази пределно ясно.

– Повярвай, не си наранил чувствата ми, защото не би могъл.

– Браво – измърмори той.

– Само исках да ти благодаря, че си се погрижил да намериш животните. – Очите ѝ хвърляха искри.

– Сладурче – изсмя се той. – Никога не върша нещо, без да получа друго в замяна, стига то да не създава неприятности.

– За какво говориш?

– Предполагам, че си навикнала да ти стоят на крака. – Той се взря в нея. – Но аз не съм го правил никога в живота си. Не ми е приятно да те разочаровам, но не съм прекарал целия ден в търсене на магарета заради малкото ти задниче.

– Защо си толкова нетърпим? Защо искаш да ме отблъснеш? Защо не приемеш моите благодарности?

Тя беше оскърбена и бясна, както от него, така на самата себе си заради старанието да бъде учтива.

– Не се стремя да те отблъсна – каза той и я хвана за бедрата, преди тя да се усети и да го отблъсне. – Ще се срещнем довечера.

Люси започна да се бори, бясна и унижена. Когато той я освободи, тя отстъпи назад задъхана. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха бурно. За нейно голямо неудоволствие той я желаше открито.

– Ти си възможно най-голямата отрепка, която човек може да си представи. Опитах се да бъда добра и блага, но с теб е невъзможно.

Помислих си, че между нас има нещо, но съм бъркала толкова много.

Лицето му, обикновено безизразно, беше притъмняло от спотаения гняв.

– Това, което почувствахме един към друг, се нарича страст с главно С. Можеш да го наречеш с каквото си искаш превзето име, но няма да промениш същината на факта – нито на акта.

– Върви по дяволите!

– Ти върви по дяволите заедно с цялото си великодушие. Запази го за себе си.

Трепереше цялата. Когато той се отдалечи с горделива походка, тя преглътна болезнено и се обърна, за да се озове лице в лице с Джоана.

Люси не можеше да заспи. Лежеше до Джоана, решена да не се разплаче. Никога преди не се бе чувствала толкова стъпкана и напълно разтърсена от всичко преживяно. Не искаше нищо друго освен да се наплаче на воля в прегръдките на майка си. Знаеше, че той се е опянал на земята с подпиряна на седлото глава от другата страна на загасващия огън.

Презираше го. Миналата нощ беше грешка, която нямаше да се повтори никога вече. Никой мъж не можеше да се отнася така с нея и да се измъкне безнаказано. И все пак ѝ се струваше, че усеща всеки негов дъх и движение. Беше много мъчително. Тялото ѝ се присви на кълбо.

Когато по-късно дишането на Джоана подказа, че е дълбоко заспала, тя го чу как става и се отдалечава. Искаше ѝ се да заспи, вместо да си мисли за него. Вместо да надава ухо, за да го чуе. Това я унижаваше. Устата ѝ беше пресъхнала. Тя преглътна мъчително. Арогантен копелдак. Добре поне, че и той не намираше покой в съня.

Не можеше да каже дали са изминали пет или петдесет минути. Но когато го чу да се завръща, всяка част на тялото ѝ застина. Той се приближи до нея, както беше предполагала. Беше предвидила постъпката му и затова държеше дамската си чанта подръка.

– Знам, че не спиш – каза тихо той и се смъкна на колене до рамото ѝ. Пръстите му я погалиха.

– Изчезвай – изсъска тя. Докосването му я накара да настръхне. Пружината в стомаха ѝ се сви още повече. Заедно с ръката ѝ, която държеше чантата. Дланта му се плъзна надолу и обхвана едната ѝ гръд.

– Чакаш ме, нали?

– Не! – Тя го отблъсна.

– Ще ти докажа, че лъжеш – зашепна с кадифен глас той и

промуши ръката си под нея.

– Джоана ще се събуди – опита се да му избяга тя.

– Шоуто ще ѝ хареса – каза той и се потърка в ухото ѝ.

– Ти си лош и порочен.

– Да си светец е досадно – засмя се Шоз. – Освен това в пъкъла има място и за двама ни. – Той я близна.

Независимо от гнева, действията му изпълниха Люси с възхитително усещане.

– Спри. Ще трябва да ме изнасилиш, за да ме имаш.

– Много добре.

Люси изстина, когато той я притисна в ръце, сякаш за да я понесе. Захапа я за врата. Неспособна да се противи, тя бръкна в чантата и пипнешком затърси пистолета. Ръцете му се сплетоха още по-плътнo около тялото ѝ. Той се изправи, вдигайки я на крака. Тя опря оръжието в диафрагмата му. Ръцете му спряха да я опипват и той застана на място. Люси изпита чувство на триумф – притъпено от страха за нейната дързост.

– Остави ме.

Шоз се изсмя. Гласът му беше тих и заплашителен. Той отпусна ръце и отстъпи.

– Хубава играчка имаш.

– Не е играчка, и по стечение на обстоятелствата съм безпогрешен стрелец. – Възбудата ѝ нарастваше. – А и от толкова разстояние няма начин да не улуча.

– Стрелец във фуста – каза приглушено той.

Той я сграбчи за китката толкова бързо, че не ѝ остави време дори да види движението му и насочи ръката ѝ надолу и далече от себе си. Люси извика и изпусна оръжието.

– Наистина ли възнамеряваше да ме застреляш? – Той изглеждаше развеселен.

Тя се разгневи от очевидно присмехулното му поведение и провадения ѝ опит да му се противопостави. Сърдита и объркана, тя го наблюдаваше как вдига оръжието от земята и изпразва патроните от него. Той взе чантата ѝ и провери дали няма още муниции. Захвърли я настрана, доволен от резултата. Сега знаеше, че няма повече патрони, нито пък място, където да ги укрива.

Върна ѝ оръжието с усмивка.

Идеше ѝ да му размаже усмивката право върху лицето. Тя се отдаде на идеята с удоволствие, но не стигна по-далеко от това, защото той я вдигна в ръце и започна да я отнася.

– Пусни ме – останала без дъх промълви тя.

– Не и докато не довършим започнатото – безцеремонно отсече той.

Люси нямаше намерение да свършва каквото и да било с него. Бо-реше се диво и безрезултатно, докато той я отнасяше далеко от лагера. Когато тя проговори, всяка нейна дума прозвуча убедително.

– Щом стигнем ранчо „Дерек и Миранда“, ще кажа на дядо, че си ме насиллил, кучи сине – изкрещя тя. – Той е един от най-влиятелните мъже в Тексас и познава всички – губернатора, сенатори, дори президента на Съединените щати. Ще те гонят докрай, а когато те спипат, ще те заключат и ще хвърлят ключа в океана.

Той окаменя.

– Чакай да отгатна. Дядо ти е самия Дерек Браг.

– Правилно – извика тя. – Ти си свършен, свършен.

Шоз изруга и я пусна на земята. Люси почти припадна, останала без дъх.

– Малка кучка – каза той. – Ще го направиш не защото съм те чукал, а защото не ти се мазня.

Тя не отговори.

– Не се тревожи – ухили се той сурово. – Няма да те докосна, защото не заслужаваш.

7

Никога не беше виждала по-желана гледка – град Парадайз.

– След минута пристигаме – промърмори Шоз.

Бяха възседнали мулетата, Шоз начело, а двете момичета след него една до друга върху гърба на второто животно. Теренът се беше променил, изпепелената равнина беше отстъпила място на скалисти хълмове, зеленото преобладаваше пред кафявия цвят, дърветата бяха по-големи и кичести. Подминаха първите белосани къщи в покрайнините на града. Повечето от тях бяха заградени с огради от боядисани в бяло колове, по които розовите храсти стигаха чак до пощенските кутии във весели цветове. Отпред пътят завиваше в широката и прашна главна улица на града, уместно наречена Авеню Браг.

Люси, която се беше научила да язди още на четири година в Сент-ръл Парк, седеше начело, а Джоана се бе вкопчила в нея изотзад. Люси измъкна една мръсна кърпичка, въздъхна ужасено от окаения ѝ вид, след което използва крайчеца, за да попие потта от лицето си. Какво не

би дала за някой крем или пудра! Опита се да оправи косата си с голи ръце, осъзнавайки, че всичко е далечен отглас от представата ѝ за величаво появяване в коприна кадифе и нова лъскава лимузина. Случаят беше един от малкото в живота ѝ, когато тя се молеше никога да не я види.

Вървяха по Авеню Браг, подминавайки магазини с ниски фасади и провесени пред тях закачливи фирмени табели: „Закусвалня на Джо“, „Закуска за 1 долар“, „Перачница «Докато чакаш» на Хирш“, „Бръснарница «Безплатно подстригване»“, „Стаи за 2.50 долара на нощ, със закуска“. Оборът за гледане на коне срещу заплащане на огромния русоляв швед Олаф беше малко по-нагоре.

– Ще слезем пред обора – каза с равен глас Люси. Погледът ѝ не беше особено дружелюбен.

– Можеш да задържиш мулето, и било що било – усмихна се той.

– Не ти искам магарето – изгледа го с презрение тя. – Ще наемем екипаж.

Тя дръпна юздите и с това го пропъди от съзнанието и живота си.

Джоана първа се спусна на земята, последвана от Люси. Той ги наблюдаваше известно време. Люси изтръска полите си и отправи лъчезарна усмивка към приятелката си.

– Почти сме си у дома – каза тя.

В този момент откъм плевнята се дочуха гласове. Скоро се появиха и техните притежатели – огромен блондин и слаб, жилив каубой. Лицето на Люси светна.

– Олаф! Били!

Мъжете се спряха и се загледаха критично в нея. Люси се хвърли сияеща към тях.

– Как сте? Радвам се да ви видя!

Познаваше Олаф от дете, а Били беше винаги заплепен от нея.

– Госпожице Люси? Това вие ли сте? – Долната челюст на Олаф увисна.

Тя се спря. Били също беше зинал от удивление.

– Разбира се, че съм аз – извика тя, пооправяйки полите си. – Не ме ли познахте?

– Познах ви – отвърна Били бързо и се впусна да поеме подадената му ръка. – Какво се е случило?

– Наред ли сте, госпожице Люси?

– Да, даа – извика театрално тя и се подпря на Били. – Какъв ужас! Автомобилът ни се строши и ни се наложи да ходим пеш. Оставихме багажа в колата и се залутахме в пущинака без храна. Просто не знам как

се добрахме дотук, наистина не знам.

Шоз изсумтя насмешливо. И двамата мъже се извърнаха към него и добичетата. Той я поздрави за довиждане.

– Беше ми драго да се запознаем.

С тези думи той се обърна и с пришпорване приведе своето муле в лек тръс.

– Кой е този? – запита Били.

– Срегнахме го този следобед – излъга Люси. Когато доближиха града, тя беше отделила достатъчно време, за да съчини приказките си.

– За щастие, той имаше едно магаре в повече, и когато го помолихме да ни вземе, рицарски се съгласи.

– Трябва да сте изморена – каза Били, обхванал я покровителствено с ръка. – Но как се озовахте съвсем сами? – Той беше забелязал Джоана едва сега.

– Госпожа Сеймур се разболя в деня на тръгването – каза Люси.

– Хайде, каруцата ми е отзад, ще ви откарам право в ранчото.

– Остави – прекъсна го Люси. – Ще наемем най-хубавия кабриолет на Олаф, а ти ще си вземеш каруцата някой друг път.

Били не протестира. Час по-късно те следваха лъкатушния път, водещ към ранчото на баба й и дядо й. Къщата беше кацнала върху един хълм, малко над всички останали белосани хамбари, заградени конюшни и сервизни помещения. Местоположението й бе стратегическо. Наскоро отбити от майките си породисти жребчета се надпреварваха с тях, докато трополяха по пътя. От двете му страни растяха диви цветя, големи клонести дъбове охраняваха къщата, а пурпурни и жълти петунии в саксии посрещаха гостите на входната порта. Къщата беше двуетажна, ширнала се във всички посоки, прясно варосана като останалите постройки в ранчото, със зелени щори, многобройни тухлени комини и веранда, която я ограждаше от три страни. Под най-големия дъб в двора имаше люлка за влюбени. Нейният дядо я бе поставил за Миранда, когато е била бременна с второто им дете Стом, лелята на Люси.

Люси позволи на Били да й помогне да слезе, потискайки с усилие желанието си да скочи направо от кабриолета. Стъпила веднъж долу, тя не успя да се съдържи повече, втурна се по стъпалата на портика и отвори стремително масивната входна врата.

– Бабо! Дядо! Тук съм!

Баба й се появи с невярващ поглед. Тъмната й коса, изпъстрена със сребърни нишки, беше сплетена на плитка и увита около главата.

В Люси се възхити за кой ли път на елегантната й външност,

останала непокътната въпреки кухненската престилка и брашното по ръцете. Деликатните черти на лицето ѝ все още бяха хубави и намекваха за това, колко красива трябва да е била.

– О, боже! Люси, това ти ли си?!

Те се прегърнаха. Люси беше доста по-висока от дребната си баба, и въпреки че тя бе тази, която се нуждаеше от подкрепа след премеждията през последните два дни, в действителност стана точно обратното. Миранда отстъпи назад.

– Къде се загуби, дете? С дядо ти си бяхме изгубили ума!

– Дълго е за разказване, бабо – каза Люси малко натъжено.

– Гласа на Люси ли чувам? – извика дядо ѝ и нахлу в антрето.

Както обикновено, той превръщаше посрещането във величествен ритуал, като изпълваше пространството по-скоро с присъствието си, отколкото физически. Люси се загуби в мечешката му прегръдка. Дойде ѝ твърде много и тя се разрева в ръцете му.

– Какво стана? – поиска да научи той, докато я държеше на една ръка разстояние, за да може да я гледа в очите. Погледът му беше остър като на ястреб.

– Не избухвай – простена тя. – Едно щуро хрумване, това е всичко. Да купим кола и да пристигнем в Парадайз с нея. Но лимузината се строши и трябваше да ходим пеш, докато не се появи този мъж с магаретата. Беше ужасно, дядо.

– Искам да знам защо госпожа Сеймур е все още в Ню Йорк и защо, по дяволите, ви нямаше във влака вчера сутринта? – изкрещя Дерек. Беше полудял от ужасния страх, който беше предизвикало изчезването ѝ.

Люси плачеше без задръжки, защото нервите ѝ бяха напълно съсипани. Дядо ѝ не можеше да бъде заблуден така лесно както татко ѝ Рейд. Това я накара да се разридае още по-силно от самосъжаление. Щеше да се наложи да се изправи лице в лице срещу него и проникателните му въпроси рано или късно, и ако научеше истината...

Миранда го изгледа сърдито и притегли Люси в прегръдките си.

– Няма нищо, скъпа, топла баня и топла храна е всичко, от което се нуждаеш. Джоана, влизай, влизай, и ни извини за обноските.

Джоана, която дотогава висеше пред отворената врата, се възползва от поканата.

– Здравейте, госпожо Браг. Господин Браг!

– Наричай ме Дерек, Били – избоботи той, – ела с мен, имам да ти кажа една приказка.

– Да, господине – едва не изкозирува Били и последва мъжа с

лъвска външност и поведение в неговия кабинет, чиято врага се затръшна със сила след тях.

Миранда заведе момичетата горе и ги нагласи в съседни стаи.

– Ще накарам Били да ти донесе нещата – каза тя и чевърсто оправи белите дантелени чаршафи на леглото. Стаята беше известна с розовите и бели тапети на тънки линии, тапицираните с релефна виненочервена дамска мебели, изящно изработените английски столове и маси, тухлена камина, покрит с борова дървесина под и дебел многоцветен ориенталски килим, в който преобладаваше червеното. Леглото беше цялото в дантели и финтифлюшки. Миранда тупна възглавниците, отиде в просторната баня, покрита също с борово дърво, и започна да пълни ваната.

Люси си помисли за чантите с багаж и всичките си най-хубави дрехи, повечето от които закупени специално за тази ваканция. Несъмнено вече бяха окрадени.

– Нямаме никакъв багаж – каза тя и изтри очите си. – Трябваше да оставим всичко в колата.

Не искаше да си спомня за приключението им и за Шоз, но за нещастие не успя.

– Следователно ще трябва да си закупите нов гардероб – каза бодро Миранда.

Люси почти се съвзе. Обикновено обожаваше да пазарува. Но умивката ѝ този път бе уморена.

– Съжалявам за сълзите и за кашата, която забъркахме.

– Знам – каза Миранда и я потупа по рамото. – Най-напред банята, после храна и почивка, и чак тогава ще поговорим.

Люси изчисли, че разполага само с няколко часа, за да направи разказа си правдоподобен. Тя се усмихна на баба си, обърна се и се погледна в огледалото.

– Мили боже!

– Люси! – смъмри я Миранда, която беше ревностна католичка, и не обичаше името божие да се споменава напразно. – Бързо в банята!

Когато видя отражението си в огледалото, ѝ се прииска да умре. Никога не беше изглеждала така, през целия си живот. Единствената ѝ мисъл беше как е било възможно някой да я пожелае. Приличаше на мърлява перачка, с посивели от прахоляка и осеяни с лекета дрехи. Косата ѝ беше даже още по-мръсна, сплъстено мише гнездо, смешно и нелепо, коронясало главата ѝ. Най-лошото бе, че красивото ѝ лице лъщеше от пот и беше изцапано с мръсотия. Не беше красавица, а истинска

повлекана.

Тя изстена отново и се свлече в един плюшен стол. Не беше справедливо. Не беше честно, че след всичките изпитания, през които ѝ бе съдено да премине, трябваше да изтърпи това последно унижение. Скитникът я видя в такъв вид и тя трябваше да е благодарна, че не за-сегна въпроса с обичайната за него злоба. Слава богу, че нямаше да ѝ се наложи да го види отново.

8

Шоз нае най-добрия апартамент в хотел „Парадайз“. Поръча вечеря от пет блюда и бутилка френски коняк, потопа се в димящата вода на ваната, обмисли варианта с проститутка, но се отказа и се напи. Остана в леглото до късно на следната утрин.

Заради коняка спа непробудно, за разлика от предишните две нощи, когато се въртя непрекъснато заради несподелената си страст към принцеса Браг. Не беше свикнал да бъде така обсебван от някаква си фуста. Но тази имаше тяло на грешница и той си помисли, че сигурно би била красавица, ако се приведеше в ред. Той бе притежавал множество прекрасни жени, най-красивите в света, и това не беше най-важното за него. Винаги беше предпочитал да прави любов в тъмното.

Освен това нейният тип не му се нравеше ни най-малко. Познаваше детайлно този сорт нежни създания. Изгаряха от нетърпение да се шумгнат в леглото с него, но когато се разминаваха по улицата, дамите се правеха, че дори не го познават. Сексуално се прехласваха по него и той подозираще, че го правят по-скоро защото подобен мъж с три четвърти апахска кръв във вените беше табу в тяхното общество, отколкото затова, че беше привлекателен и надарен в леглото. Почти всички бяха женени и не даваха и пукната пара за брачния си обет. Беше се наситил на тези жени още преди седем години.

Щеше му се да прекрати серията мрачни мисли, защото го тормозеха, но не успяваше. Все още можеше ясно да види Мериан Клакстън да лежи върху тоалетната си масичка, където я беше оправил, в черния си корсет, с разперени встрани крака, задъхана за още въпреки страха си, че може да я убие. Бяха любовници цяла една година, започвайки точно когато беше в средата на последния семестър в юридическия факултет. Тя не само го беше натирила, но и предала, а след като беше успял да избяга от щатския затвор Ню Йорк, го смяташе способен на убийство.

Гневът му се надигаше всеки път, когато си помислеше за Мериан, скалпения процес и затвора. Но също така една част дълбоко вътре в него стенеше. Не защото вече беше окачил табелката „Ш. Савидж, адвокат“ върху вратата на току-що наетата уютна малка кантора, но защото бляновете му бяха започнали да умират много преди това, след напускането на ранчото в Южна Калифорния, където беше отгледан.

Да бъде мрачен и навъсен още от сутринта не беше добре както за храносмилането, така и за настроението му. Той изруга по адрес на момичето, задето бе събудило отдавна приспани спомени. Закуската се състоеше от кафе и глътка от снощния коняк за прогонване на пулсирането в слепоочията.

Бизнесът му изискваше внимание. Не беше изненада, че денят беше ясен и горещ. Той се пусна безгрижно надолу по улицата, за да добие впечатление от прясно боядисания малък град. Табелата над дрогерията беше ярко червена. Универсалният магазин можеше да се похвали с изписани върху огромни витрини златни букви, големи колкото Шоз, а прозорецът на бръснарницата беше на червени и бели ивици. В този град имаше нещо, което го притесняваше – беше твърде свеж и чистичък, място, в което хората създават семейство. Твърде идиличен. Би могъл да постои, но мястото не беше за него и никога нямаше да бъде.

От пощата изпрати телеграма до своя купувач в Хюстън. След като каза на чиновника, че ще чака отговора в хотела, отиде да се подстриже и избърсне. Върна се в хотела за резултат, но нямаше нищо. Клиентът му не беше отсядал в указания хотел.

Новините бяха много лоши. Той изпрати друга телеграма, този път до Хавана, Куба.

Нямаше да получи отговор до вечерта или следващата сутрин. Отказа да се тревожи. Сделката беше стабилна, но очевидно беше възникнало нещо и продажбата трябваше да се отложи. Надяваше се горещо клиентът му да не е тикнат в някой от мрачните испански зандани на Хавана. Тази възможност не се изключваше и тогава продажбата се отлагаше за неопределено време или се анулираше изобщо до появата на нов кандидат. За щастие купувачът не беше опандизен и щеше да пристигне скоро в Хюстън, така че сделката щеше да се осъществи след няколко дена.

Не че го беше грижа да внимава за откраднатите пушки, но не му харесваше да убива времето си в Парадайз. Инстинктът му го предупреждаваше да се пази от необяснимото привличане на града. Не беше за него. Мисълта да ходи чак до Долината на смъртта и да се връща

обратно обаче също не го блазнаше.

В хотела той се настани за късен обяд в изисканата трапезария сред белоснежен лен, кристални чаши и подпрели високите сводести тавани колони. Ресторантът се смяташе за най-добър в града. Тъкмо беше подхванал телешкото печено, когато те влязоха. При появата ѝ той остави вилицата, без да сложи хапката в уста. Не го бяха видели. Независимо от часа, ресторантът беше претъпкан заради делови обеда, докато той седеше неназрапливо в един ъгъл с изглед към всички. Ококори се, а сетивата му се замаяха.

Криво я прецени. Беше си принцеса, вълнуващо красива, и той не можеше да откъсне очи от нея. Не забеляза какво носеше, а и не го интересуваше, някаква рокля на бронзирани ивици и подходящо чадърче. Онова, което видя, беше лицето със съвършен овал и тен като слонова кост, твърде сочна уста и големи сини очи. Беше неотразима и той я желаше.

Беше седнала в компанията на една елегантна възрастна дама и Джоана. Говореше и се смееше безгрижно, омайваше и владееше аудиторията. Той се усмихна. Дали нямаше да е забавно да прекара няколко дни допълнително в Парадайз? В края на краищата не бяха приключили общия си бизнес.

Припомни си какво бе казала. Трябвало да я насили, ако я иска, и че щяла да насъска цялата фамилия Браг и закона срещу него. Не беше се усъмнил нито за секунда в думите ѝ, или пък в това, че бе разярена. А беше бясна, защото той отказваше да играе определената му от нея роля, която всеки друг мъж би изпълнявал безпрекословно. Тя беше разглезена и погълната от себе си, свикнала нещата да стават винаги по волята ѝ. Последното нещо, което искаше, беше законът или могъщото ѝ семейство да дишат във врата му, но предизвикателството му допадна; ненапразно казваха, че опасното го привлича. Знаеше, че може да я прелъсти, да я накара да го иска, да я вземе доброволно. Можеше да изпълнява възложената му от нея роля временно. Разбира се, че съществуваше рискът да го обвини в изнасилване, когато я напуснеше, и да започнеха да го преследват докрай. Въпросът беше дали рискът си заслужаваше. Дали тя го заслужаваше.

Не му се наложи да мисли дълго. Сетивата му се бяха събудили като тези на ловец. Наблюдаваше я, сякаш беше плячка. Испита удоволствието от чувството, което беше много еротично. Тя спря да говори за момент, поозърна се наоколо и когато го видя, се вцепени.

Шоз ѝ се усмихна и вдигна чашата си като за наздравица. Тя

скръдна със зъби и навиря нос, преди да извърне главата си встрани. Той отпи.

Тръгна си първи и нарочно мина покрай тяхната маса. Дебнещият му поглед не я изпускате и това му доставяше голяма наслада. Тя стоеше сковано на стола, защото усещаше приближаването му. Страхът и очакването ѝ бяха осезаеми. Той се поспря, когато се изравни с нея и тя може да го види ясно.

– Здравейте – поздрави много учтиво той.

– Здравейте – отвърна тя и му хвърли безизразен и враждебен поглед.

Джоана се усмихна срамежливо.

– Кой сте вие, господине? – намеси се елегантната възрастна жена.

Той ѝ се усмихна. Дамата не се огъна, но той настоятелно продължи с усмивката.

– Аз бях този, който придружи младите госпожици до града.

Погледът на Миранда стана още по-твърд. Люси се присегна и я докосна по ръката.

– Това е мъжът с магаретата, бабо. Онзи, за когото ви говорих с дядо.

– Да, разбирам. Благодаря ви, господин...?

– Шоз Купър – каза той, използвайки името, което си беше измислил преди седем години след бягството от затвора.

– Благодаря ви, господин Купър.

Той погледна Люси. Зачуди се какво ли е наговорила за него на баба си и дядо си. Подозираше, че е далеч от истината. В противен случай тази симпатична дребна женица нямаше да седи и да му благодари, ако знаеше, че госпожиците са прекарвали две нощи сами в неговата компания.

Люси извърна лице към него.

– Виждам, че не сте си тръгнали от града? – каза тя, стараяйки се да подслади оцета в гласа си.

– Любувам се на времето – отвърна той, поздрави и ги напусна.

На рецепцията запита дали няма съобщение за него. Отговорът на телеграмата до Хавана още не беше пристигнал.

– Спешно е – каза той на служителя и му пробута един долар. – Моля да ме уведомяте веднага щом пристигне отговорът.

– Много бързаш да си ходиш – изсъска Люси зад гърба му, щом служителят изчезна в офиса.

Шоз се облегна на лакът върху плота на рецепцията, видимо

развеселен.

– Здравей, принцесо – провлачи той гърдно и многозначително.

– Не ме наричай така!

– Няма причини да не го правя! – Погледът му преброди тялото ѝ. –

Ти си принцеса, не – богиня!

– Искам да се махаш оттук. – Комплиментът му я остави безчувствена.

– Искаш да си ходя?

– Защо си тук?

– Не мисля, че е твоя работа.

– Кога заминаваш?

– Това също не те засяга.

– Копеле! – Тя хвърли тревожен поглед през рамо в посока на трапезарията. – Проблеми ли ще ми създаваш?

– Само ако си ги търсиш. – Той се усмихна доволно от двойното подканяне да си гледа работата.

– Предупреждавам те. – Тя размаха облечен в бяла ръкавица юмрук под носа му.

Той го сграбчи и я накара да се закове на място. Хватката му беше здрава и непоклатима, но не и болезнена. Шоз притисна ръката ѝ към гърдите си и се възря в нея. Тя отвърна на погледа му и за момент почувства ударите на сърцето му с малката си длан.

– Да сключим примирие, Люси – каза с нисък глас той.

Тя отскубна ръка с неясен вик, погледна го с огромно недоверие и изчезна.

– Добре ли си, Люси? – запита Миранда.

Бяха седнали в по-малката от двете дневни на къщата, която беше и по-уютна с пъстрия мотив „дърво на живота“ върху тапетите, плюшени-те мебели, тапицирани в златно и горско зелено, и дебелите килими на пода. Чакаха пристигането на Дерек, преди да се преместят в трапезарията за вечеря.

Люси беше станала много мълчалива, откакто бяха напуснали Парадайз същия следобед. Направи опит да се усмихне и го придружи за по-убедително с кимване.

– Да, бабо, само съм малко изморена.

– Надявам се, че не си болна.

Люси не отговори, твърде дълбоко потънала в собствените си

мисли. Защо този несретник беше все още в града? Какво целеше? Колкото по-скоро си заминеше, толкова по-добре за нея във всяко отношение. Искаше отчаяно да забрави случилото се, но ако той останеше, винаги съществуваше възможност някой да научи истината.

Тя трябваше да предотврати това на всяка цена. Съществуваха две истини и две лъжи. На баба си и дядо си беше казала убедителна лъжа – как Шоз ги бил срещнал в деня на пристигането им в Парадайз. Не им беше дала възможност да заподозрат, че всъщност бяха прекарвали цели два дена и две нощи с него. Само Джоана знаеше истината.

Тя знаеше и двете истини. Не само че бяха прекарвали две нощи с Шоз, но и че Люси се бе компрометирала с него.

Шоз също знаеше две истини.

Люси се доверяваше безрезервно на приятелката си. На него тя изобщо не вярваше.

Дерек беше изгубил много време да я хока заради глупостта ѝ, след което беше изпратил няколко мъже да търсят колата и евентуално някакъв оцелял багаж Люси чувстваше, че минава метър и беше много благодарна. Ако и двете истини излезеха наяве, нямаше да се отърве така лесно, а щеше да бъде обругана и напълно озлочестена. Във всеки случай беше сигурна, че Шоз ще свърши с куршум в стомаха, изпратен от дядо ѝ.

Не че я интересуваеше, ако го застреляха, въпреки че ѝ се струваше прекалено. Тя реши да поеме нещата в свои ръце.

На следната утрин уговори Били да я закара до града на пазар без Миранда. Наистина беше необичайно за Люси да ходи до Парадайз без баба си, но нея сутрин потеглиха без знанието ѝ. Искаше ѝ се да елиминира и Джоана, но имаше нужда от нея. По-добре приятелката ѝ да е посветена в това, което прави, отколкото Били, който щеше да иска да я придружава навсякъде, ако беше сама.

Оставиха момчето до градската пивница, след като го убедиха, че би се отегчил да ги съпровожда при пазаруването. Походката на Люси беше енергична, когато се отпрати към хотела, следвана от Джоана.

– Какво става, Люси? – поиска да узнае тя. – Отиваш да се срещнеш с него, нали?

– Не е това, което си мислиш – отвърна Люси и само забави невидимо крачка, въпреки че беше втрещена.

– Използваш ме като прикритие, за да се срещаш с него – твърдо каза Джоана.

– Това не е любовна среща.

– Не ти вярвам.

– Довери ми се – каза Люси и постави ръка върху рамото на приятелката си. – Моля те, Джоана, нуждая се от доверието ти.

Най-накрая Джоана кимна утвърдително и двете влязоха във фоайето на хотел „Парадайз“.

– Къде ли може да бъде по това време? – запита нервно Люси.

– Едва девет е – каза Джоана. – Сигурно си е все още в стаята.

Тя обхвана помещението с поглед.

– Не мога да се кача там горе.

Джоана не каза нищо, докато Люси се терзаеше. Изведнъж тя възбудено сграбчи приятелката си за ръката.

– Отвлечи вниманието на служителя. Помоли го за... за карта. Питай го къде е връх Пит, дали става за пикник, как се стига дотам. Аз ще изтичам горе само за минута.

– Откъде знаеш в коя стая е?

– Вчера питаше за пощата си – усмихна се Люси, – и мъжът на рецепцията погледна в кутия 525. Това е апартаментът, в който дядо настанява най-добрите си приятели – намира се на най-горния етаж. А сега върви!

Люси наблюдаваше как Джоана се приближи към чиновника, след което отстъпи към неотдавна поставения асансьор. Скоро те поведоха разговор, но мъжът беше с лице към нея. Люси вдигна очи към тавана. Такава глупачка ли беше Джоана? Трябваше да го накара де се обърне! Най-накрая, когато мъжът влезе в офиса, Люси натисна бутона за повикване, вратите се отвориха, тя хвърли още един поглед към рецепцията, където Джоана стоеше сама, и се хвърли в асансьора. Вратите се затвориха със завръщането на чиновника, и тя сметна, че не я бе видял. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите. Апартаментът на губернатора. Беше наречен така още от времето, когато губернаторът беше отседнал в него за първи път преди тридесет години. Люси се изненада, че Шоз имаше пари, за да си позволи такова настаняване. После си помисли злобно, че ги нямаше и щеше да напусне града без да плати сметката. Почука на вратата.

Той ѝ отвори моментално. Беше надянал само прилепналите и избелели джинси, докато коланът и копчелъкът му бяха незакопчани. Гърдите му бяха влажни и голи. Очите му се разшириха.

Преди да успее да проговори и дори да я покани, Люси се шумгуна покрай него в стаята.

– Затвори вратата – извика тя, – преди някой да ни е видял.

Той се подчини усмихнато.

9

Шоз се облегна на вратата, пъхнал палци в гайките на своя „Левис“. Оголените му от усмивката зъби лъщяха от белота.

Люси трепереше, застанала само на няколко крачки от него. Въпреки че беше обширен, апартаментът ѝ изглеждаше тесен и малък. Изведнъж двамата се почувстваха сам сами. Чувството пораждаше тайнствена интимност и беше извънредно обезпокоително.

Тя забрави за момент решителността си и причината за посещението и поиска да избяга.

Защо не си облече ризата? Беше много трудно да се съсредоточи върху задачата си, застанала пред неговите лъскави от влага голи гърди и стегнат стомах. Погледът ѝ се спусна към копчелъка на джинсите и тяхното провокативно съдържание, едва удържано от избелелия деним. Джинсите му бяха непристойни. Целият беше непристоен. Усмивката му се изпари и погледът му стана напрегнат.

– Не мислех, че ще е толкова лесно. Ела, принцесо!

Той се отблъсна от вратата и се приближи към нея. Гласът му беше дрезгав, лишен от враждебност и антагонизъм.

Люси беше хипнотизирана от гласа и близостта на полуголото му тяло, но успя някак си да осъзнае какво става. Беше я разбрал напълно погрешно! Ръцете му бяха изненадващо ласкави, когато се сплетоха собственически около раменете ѝ и я притиснаха.

– Харесва ми как ме гледаш – измърмори той.

Тя се вираше в лицето му. Погледна го в очите и видя затаения пламък. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, сърцето ѝ препускаше лудо, обхвана я пулсираща нужда, която тя познаваше, но не желаше.

Този мъж не я харесваше. Беше го казал много ясно. Беше я употребил. Този мъж можеше да я предаде.

Той беше копеле.

– Не – възви се тя енергично встрани.

За един кратък миг очите му изразиха изненада, след което въгълчетата на устата му се повдигнаха. Той я погледна наперено.

– Нищо не разбирам! – Тонът му беше предизвикателен, но тя успя да схване единствено смисъла на думите.

– Не разбираш? – Тя се разсмя колебливо, докато се добираше до

другата страна на дивана, следвана лениво от него.

– Имам новини за вас, господин Купър – аз съм жена, която никога няма да притежавате.

– Наистина ли? – Беше я заклешил до леглото и се смееше, без Люси да намира изобщо нещо забавно в ситуацията. – Тогава какво правиш тук? Не можа да издържиш, нали?

Арогантността му я вбеси – тя бръкна в чантата, намери банкнотата и я плесна с все сила в голите му гърди.

– Ще ти покажа какво правя тук.

– Какво е това? – Той я улови за китката и задържа ръката ѝ.

– Пари!

За секунда той остана неподвижен, след което се усмихна невесело. Ръката му я стисна още по-здраво и тя изпусна банкнотата със стон.

– Парите после – каза той. – Най-напред имаме да довършваме една стара работа. – Той я придърпа плътно към себе си.

Голата ѝ ръка беше като в менгеме между телата им. Тя усети с длан копринената гладкост на кожата и стоманената твърдост на гърдите му. Беше я стегнал с ръка около талията, а един от здравите му крака се беше вклинил между нейните, така че тя го бе възседнала, при което спонтанната му ерекция се притисна към бедрото ѝ. Люси се опита да го отблъсне, но движението ѝ само я нагласи още по-удобно срещу него, придвижвайки я нагоре към слабините му.

Дланите ѝ, които блъскаха неистово по гърдите му, се свиха в юмруци. Тя го заудря бясно, извърнала лице встрани, за да избегне целувките му. Смехът му милваше ухото ѝ, но въпреки всичко беше студен и яден, докато тя не усети езика му.

Горещи вълни на удоволствие се разляха по цялото ѝ тяло и тя се усмири.

– Добро момиче – изгуква той. Едната му длан прихвана задничето ѝ, докато езикът му продължи мързеливо да я проучва.

Люси притвори очи, за да си позволи само за миг да почувства трепета от действията му. Устата му се придвижи знаещо към врата ѝ.

– Не трябва да плащаш за това – каза той, докато разтървяше бавно полукълбата на задника ѝ. – Обикновено го правя гратис.

Тя разтвори широко очи.

– Но в твой случай ще направя изключение. – Дъхът му пареше врата ѝ.

Ръката му се промъкна крадешком между краката ѝ. Овладеният му глас, планомерната му страст, начинът, по който я докосваше със

студена пресметливост, започнаха да потушават огньовете, които беше разгорял, което ѝ позволи да започне да разсъждава. Тя размисли, че нещо не е наред. Той я възбуждаше, пръстите му си играеха с нея. Независимо, че бе разтърсена от наслада, Люси се отскубна със сетни сили и намери убежище от другата страна на дивана. Бездиханна, тя го гледаше объркано.

Той дишаше тежко. Лека влага изби по голия му торс, а изливащата се през откренатите пердета слънчева светлина караше кожата му да лъщи. Не беше възбуден, а вбесен.

Желанието, което беше разпалил у нея, бързо се уталожи. Люси се вкопчи в облегалката на дивана.

– Малка мръсница – изръмжа той. – Останалите кучки като теб поне не използват сила, защото им е останала капчица благоприличие.

– Какви ги дрънкаш?

– Но ако искаш да си платиш, малката, давай. Ще се постарая да си заслужиш парите.

Тя зяпна от възмущение.

– Искаш да играеш игрички? – задъхано продължи той. – Иска ти се да те преследвам? Ще ти се да те изнасия?

Беше толкова бесен, че с удоволствие би я обладал насила. Никога в живота му не го бяха наранявали така. Той не се съмняваше, че тя го направи умишлено, за да го постави на място.

– Ако ме докоснеш още веднъж – успя да проговори тя, – ще се развикам така, че целият хотел да разбере. Ти си отвратителен. Ненормалник! Всъщност сега няма нищо, което да искам повече от това да те видя тикнат в затвора.

Думите ѝ усмириха Шоз. Съзнанието му беше прорязано от мрачни и ужасни картини от друг затвор в друго време.

Люси не се отделяше от дивана.

– Не съм дошла, за да ме опипват – каза тя твърдо.

– За какво тогава си тук? Защо е всичко това?

Той се наведе и вдигна чека. Ръката му трепереше.

– Това е от моята лична чекова книжка – каза с треперещ глас Люси, докато се бореше за повече въздух. Как би могъл да си помисли, че му предлага пари за... за...

Той продължаваше мълчаливо да чака.

– От моята банкова сметка – добави тя. Той започваше да я плаши.

– Хиляда долара. – Той погледна хартиятата. Погледът му беше студен. – Предполагам, че трябва да съм поласкан.

Думите му прозвучаха глухо.

– Не съм дошла заради... тялото ти! Не съм тук да ти платя за...

– Да те изчукам?

– Правиш го нарочно – извика тя с чувство на безсилие, шокирана наново от ужасната дума и неспособна да възвърне самообладанието си. Пое дълбоко въздух. – Чекът е, за да осигури твоето мълчание. – Той я погледна въпросително. – Точно така – пресилено се усмихна тя; беше й много трудно. Той смачка хартийката.

– Искаш да ме превърнеш от жиголо в довереник.

– Какво правиш? – извика паникьосано тя.

– Принцесо, ти очевидно не си толкова умна, колкото си мислиш. Мошеник като мен няма чувство за достойнство, така ли? Смяташ, че няма да проговоря срещу пари?

– Не би го направил. – Тя пребледня. – Не може да си толкова низък, като...

– Змия.

– По-лошо.

– Като хора от моята категория.

Тя не можа да намери вярната дума. Когато той я изгледа изпитателно, се постара да устои на погледа му. Усмихна се престорено.

– Сигурна съм, че знаеш как да използваш парите. С това всичко се урежда и ти можеш да напуснеш града.

Усмивката му беше присмехулна.

– След като имаш парите, предполагам, че нищо не те задържа повече тук. – Тя заотстъпва към изхода.

Той не отговори. Тя се опря с гръб към вратата, а ръката ѝ хвана кръглата дръжка.

– Е?

– Мислиш ли, че всичко се купува с пари?

– Аз не купувам нищо, просто... – Тя пребледня като платно.

– Можеш да бъдеш спокойна – отвърна ѝ той с горчив смях.

Най-после беше успяла. Силите ѝ бяха на привършване.

– Можеш ли да тръгнеш довечера? Или утре?

– Мога да си тръгна – отговори той след дълга пауза.

– Много добре – извика тя, грейнала цялата в усмивка. Врхлетя я чувство на облекчение. Чудесно всепоглъщащо облекчение. – Тогава... – засмя се нервно – довиждане.

Погледът му беше бледосив и загадъчен. Тя завъртя дръжката на вратата, отвори я широко и се изниза бързо. В коридора се сети, че

трябва да ходи, без да тича. Успя. Прогони копелето от града.

10

Той крачеше напред-назад из стаята, между двойната стъклена врата към балкона от ковано желязо и леглото с балдахин от тежки кадифени завеси. Продължаваше да стиска в юмрук смачкания чек.

– Мръсница!

Не си спомняше кога за последен път е бил така ядосан. В съзнанието му изплуваха прекрасни видения, в които той извиваше красивия врат на Люси Браг.

Нима наистина си мислеше, че може да си разчисти сметките по този начин? Да го напъди от града срещу няколко въшливи долара? Той се усмихна. Очакваше я нова изненада.

При всички случаи той трябваше да се грижи за бизнеса си и щеше да напусне града след реализирането на сделката, а не защото тя му беше наредила. Трябваше да ѝ устрои подобаващо сбогуване.

Той разгърна чека. Беше толкова разгневен, когато му го подаде първия път – обезумял и разочарован, напълно осъзнал, че тя се стреми да му покаже колко по-ниско стои от нея, плащайки му като на проститутка. Защо го дразнеше толкова? Защо не я харесваше дори повече от останалите? Мислите не му даваха покой, затова той се опита да ги прогони.

Все пак това заплащане не беше по-малко обидно от другото. Какво си мислеше тя за него, че е някакъв негодник, който се опива от това да насилва девственици, а после се мъчи да петни репутацията им? Наистина ли оправдаваше такава слава? Трябваше да признае, че един-два пъти се беше почувствувал малко виновен, малко лош заради гадното си поведение към нея. Но тя извикваше най-е най-тъмните страни от характера му, без той да знае защо.

Люси трябваше да даде своя принос за революцията, реши, изпълнен с неприязън, той. После промени решението си. Такава мисъл беше твърде благородна за него, а още по-малко за нея. Тя щеше да плати за нещо много по-добро, подарък за Кармен, нещо френско, черно и порочно. Хрумването му достави огромно удоволствие.

Той обаче не можеше да го направи, не беше способен да задържи парите, още по-малко да ги профука по Кармен. Щеше да върне чека при първия удобен случай. Той надяна новата риза от мек син памук,

която си беше купил предишния ден, и не след дълго се носеше надолу по стълбите. Чиновникът му извика, преди да успее да вземе последните стъпала.

– Господин Купър – каза той, – току-що получихме вашата телеграма. – Шоз нетърпеливо пристъпи напред. Изражението му помръкна, докато преглеждаше набързо очаквания отговор. Купувачът му беше задържан в Куба, а нов нямаше да се появи няколко седмици. Шоз смачка телеграмата. Не можеше да остави пушките, дори там, където бяха заровени толкова дълго време, федералните агенти се опитваха в последните шест месеца да осуетят операцията и Шоз беше добре запознат с това. До този момент успяваше да им се изплъзне, но не можеше да разчита следите му да бъдат напълно чисти. Имаше непосредствени впечатления от последната пратка за кубинските бунтовници от Корпус Кристи. Федералните агенти обградиха кораба и се опитаха да попречат на товара да напусне страната. За щастие дойдоха доста след товаренето на парахода. Последва истинска престрелка. Шоз имаше един убит и трима ранени. Пораженията на страните бяха равни, което не беше никак добре за криминалното му досие, набъбнало още повече след случая. Едно беше да те окошарят несправедливо заради фиктивна кражба и да офейкаш успешно, а съвсем друго – да влезеш в схватка с правителствени агенти. По-лошо от това не можеше да бъде, поне до настоящия момент. Налагаше му се да остане близо до пушките, за да ги проверява периодично. Не можеше да си позволи да му ги откраднат или да ги открият федералните. Следователно трябваше да се навърта наоколо.

Понякога, както в този момент, имаше мъчителното чувство, че копае все по-дълбоко и по-дълбоко гроб, чийто надгробен камък носи неговото име.

Но той беше находчив, упорит и се намираще близо до границата. Съдбата не се беше показала благосклонна към него, но той притежаваше картата, с която да спечели играта.

Следователно можеше да се размотава из Парадайз, изчаквайки подходящия момент, за да изиграе главния си коз.

Припомни си на драго сърце колко жадна се показва колежанката Люси Браг, когато трябваше да погали твърдата подутина на неговите джинси. Споменът го възпламени. Наистина не би имал нищо против да се навърта наоколо. Удоволствието от оставането му се подсилваше от това, че тя се опита да го прогони с пари.

Нуждаеше се от прикритие. Не би могъл да остане в хотела цял месец. Въпросът изискваше сериозно обмисляне.

Въпреки застоя в бизнеса настроението му беше изненадващо добро, по-приповдигнато от много време насам. Той напусна хотела и се потопа в убийствената жега навън. Беше изпълнен едновременно с очакването на ловец и жертва. По гърба му лазеха хиляди мравки, сякаш инстинктът му за самосъхранение му говореше, че ако остане, ще се забърка в неприятности.

Приписа нервността си на федералните агенти и оставането му на едно място твърде дълго. Инстинктите му нямаха нищо общо с момичето с вид на Тицианов модел. Как би могла да бъде опасна за него? Достатъчно бе да остане нащрек и да внимава с всички новопристигнали. Той бутна вратата на закусвалнята на Джо. Сутринта преваляваше и заведението беше почти празно. Само двама облечени с фланели дървосекачи на една маса и други двама каруцари пред тезгяха на бара. Изглеждаха така, сякаш са гуляли цяла нощ. Ниският и слабичък Джо и неговият племенник малкият Джо прислужваха на клиентите. Всички присъстващи го изучиха добре, когато зае едното от местата на бара. Причината не беше в това, че е непознат на тукашните хора. Беше навикнал с всичко. Външният му вид не будеше съмнение, че е повече от наполовина индианец, така че не го притесняваха любопитните и подозрителни погледи, които го бяха преследвали през целия му живот, без да го направят мнителен.

Той пренебрегна хората наоколо и си поръча пържола с яйца и кафе. Сетивата му си останаха нащрек. За нещастие единият от каруцарите се опита да се заяде с него. Понякога му се случваше, друг път – не, но Шоз се беше научил кога да бъде готов за бой.

– Мислех, че са заключили всички цветнокожи тъдява в резервата Тулароса – каза на всеослушание червенокосият мъжага. – Не съм ли прав, Джейк?

– Ъ-хъ – съгласи се другарят му. Той беше дори още по-едър от червенокосия. – Може да е избягал.

Шоз остави чашата с уискито на бара и се втренчи в него. Знаеше, че може да убие и двамата, ако поиска. Но убийството не беше включено в плановете му. Не му се щеше да привлича вниманието към себе си, затова каза кротко:

– Обвинявате ли ме в нещо, момчета?

Една дружина каубои с подрънкващи шпори беше влязла в заведението. Погледът на Шоз се плъзна бегло по тях, спря се за кратко върху стария белокош мъж, който ги предвождаше, след което се върна към опонентите му.

– Може да си прав. Навярно трябва да го закараме във форт Блис, за да видим дали не дават награда за него – каза червенокосият.

По дяволите, прокле лошия си късмет Шоз. Трябваше да бъде много внимателен и да успокои червенокосия със смирени отговори – с други думи, да преглътне обидите и разведри ситуацията.

– Що не се опитате? – каза вместо това с презрение той.

– Каниш ли ни? – запита Ред.

– Да, на кафе – с тези думи Шоз плисна чашата си върху широките гърди на здравеняка.

В заведението се възцари гробна тишина. Шоз вече предприемаше маневра. Боят с тях беше неизбежен. Той предпочиташе да възприеме нападателна тактика. Преди още червенокосият да се съвземе от изненадата, Шоз му стовари един мощен десен прав в стомаха. Останал без въздух, каруцарят само трепна. Нямаше да бъде толкова лесно, колкото Шоз си го представяше. Той повтори упражнението, този път в лицето. Червенокосият отстъпи назад, след което хвана Шоз за ръката в момента, когато той се гласеше да нанесе нов удар. Беше много силен. Не след дълго мъжете се счепкаха и се затъркаляха вплетени в кълбо на земята. Шоз усети страхотен удар в окото и разбра, че ще получи в най-добрия случай огромен оток, ако не беше вече ослепял.

Той заби коляно в слабините на съперника. Червенокосият се сгъна, при което Шоз се оказа върху него. Нацели го безмилостно с юмрук в главата. Добре премерен ботуш изотзад го вдигна от пода и го запрати напред с главата през люлеещата се врата на бара навън.

Беше на четири крака и се изправи тъкмо навреме, за да посрещне налитация върху него Джейк. Те полетяха назад сред прахоляка на авеню Браг. От всички магазини наоколо започна да се събира тълпа. Някой спокойно предложи да повикат шерифа, при което друг му отвърна:

– Дадено, Дерек.

С малко късмет и много ловкост Шоз се оказа отгоре и започна да млати Джейк. Скоро каруцарят се отпусна, неспособен на съпротива. В същия момент рижият сграбчи с рев Шоз откъм гърба в мечешка прегръдка и се опита да строши ребрата му. Шоз използва ръцете си, за да се освободи, като се въртеше и едновременно удряше, без да гледа. Едва можеше да вижда от потеклата по лицето му кръв. Улучи брадата на мъжа, но съприкосновението само го отпрати назад, миг по-късно Шоз получи удар в слънчевия сплит, който му изкара въздуха и го запрати в отсрещната половина на улицата.

Джейк се включи в мелето. Един ъперкът улучи Шоз в брадата и

накара зъбите му да издрънчат. От удара му се привидяха звезди. Каруцарят го сграбчи за ризата и го изправи с готов за удар юмрук. Шоз блокира набега и ритна Джейк с всичка сила в капачката на коляното.

С трудно уловимо за простото око движение Шоз беше извадил ножа от ботуша си. Целият запъхтян, рижият отстъпи назад. Шоз започна да го дебне с мрачна решителност. Точно тогава Джейк му стовари решителен удар в тила и светът на Шоз потъна в мрак.

Първото нещо, което почувства, беше болка. Окоето и челюстта му непоносимо пулсираха, а главата му отзад сякаш беше разтрошена. Дочу гласове. Множество гласове, които идваха някъде отдалеч и изглеждаха нереални. Болката се разля навсякъде.

Гласовете станаха по-силни и звучаха така, сякаш бяха от този свят. Той усети твърдата земя под себе си и немилостивото слънце, което печеше право в него. Усети лепкава влажност по лицето си и когато прекара език по устните си, почувства вкуса на кръв.

– Той започна първи, Дерек – казваше някой. – Видях как започна всичко.

– Ъ-хъ, индианецът първ нападна. Той е луд, може да е и бесен.

– Спокойно – разнесе се авторитетен глас. – Били Джошул, сложете го в каруцата.

Шоз се помъчи да дойде в съзнание, когато почувства как някой внимателно го повдига. Испита паника и се опита да протестира. Беше безпомощен и знаеше какво може да очаква от правосъдието. Отчаяно се опита да се върне на своята собствена планета и се пребори да отвори здравото си око.

– В затвора ли ще го тикнеш, шефе?

Въпросът отекна с цялата си яснота. Той се смрази, стомахът му се сви на топка, а пулсът се ускори. Нямахте да се върне в затвора! Той отблъсна ръката, която го полагаше в каруцата.

– Някой не отива в затвора – каза мъжът, – заради малко тупаник с най-големите побойници наоколо. Два пъти съм предупреждавал рижият и Джейк да не започват отново в Парадайз, но няма да им го припомням трети път. – Гласът му беше твърд и безкомпромисен. – Освен това самият аз чух всичко. Били! – нареди строго той. – Ти и Джон се погрижете за тези двамата и ги придружете, докато напуснат града. Осведомете ги най-любезно, че договорът им с ранчо „Дерек & Миранда“ е прекратен. Разбрахте ли? Те не са желани повече в Парадайз!

– Да, шефе – отвърна му хор от гласове.

Напрежението не напусна Шоз. Ами той? Знаеше какво го чака, защото беше научил урока си преди много време още в Ню Йорк. Най-после успя да отвори здравето си око, за да се намери прострян по гръб сред чували с провизии. Над него се разстилаше безоблачно небе, от което слънцето му изпращаше ослепителните си лъчи.

Подпря се на лакът, което не се оказа лесна задача. Старият белокож мъж се приближи и застана пред него.

– Добре ли си, момче?

Шоз се усмихна злобничко.

– Просто чудесно, момче.

Мъжът застина, след което му се ухили. Но бръчките около кехлибарените му очи се задълбочиха.

– Карам седемдесет и девет, момче – каза той. – А след няколко дена ще чукна осемдесет.

– Аз пък съм на трийсет и пет. – Шоз се надигна и изтри кръвта от лицето си. – Но никой не ме нарича момче.

Този път мъжът се разсмя.

– Аз ще те наричам – каза той, – защото не си във форма да ми се опреш.

Изведнъж Шоз се почувства глупаво. Наистина ли беше готов да се бие с този осемдесетгодишен човек? Насили се да се отпусне.

– Никой не ме нарича момче – повтори твърдо той.

– Искаш ли доктор? – сви рамене Дерек. – Моите момчета ще те заркат. Окоето ти има нужда от един-два шева.

– Няма нужда да ме карат – каза Шоз, докато се смъкваше от каруцата. Едва не падна, но успя да остане изправен, като се подпря здраво. После възстанови равновесие.

– Гордостта подхожда на младите – отбеляза Дерек, като го наблюдаваше, – и на глупаците. – Усмивката му беше много дружелюбна. – Страшно неразумно беше да нападаш Джейк и рижия едновременно. Двамата заедно сигурно тежат над двеста килограма, а не са дебелици.

– Сами си го просека – каза Шоз, който се интересуваше повече от това, да не падне, отколкото от разговора. Не знаеше защо дори си прати труда да отговаря на стария човек.

– Това ли било причината? – засмя се отново Дерек и му обърна гръб. – Предложението ми си остава. Можем да те откараме до доктора, защото имаш нужда.

– Не е необходимо – твърдо каза Шоз и се пусна от каруцата.

Каза си, че е наред. Пое няколко глътки въздух, докато съзнанието му се проясни, а гаденето престана. Знаеше, че го наблюдават, не само старият човек, но половината град. Не би могъл да заяви по-ясно присъствието си, дори ако беше опитал да го направи нарочно. Откри, че бе изкълчил коляното си в борбата, докато куцукаше към окачената през една улица табела, на която беше изписано на ръка с яркозелени букви: „Доктор Джоунс – лекарства за всички – хирург“.

За щастие не припадна, а още по-голям късмет извади с това, че докторът беше там. Шоз седна върху дървената операционна маса, а лекарят, тантурест добряк, му почисти раните, говорейки, без да млъкне:

– Чух тупурдията чак тук. Викам на себе си и на жената, мир на праха ѝ, пак се започва. Трябва да е дивият каруцар, си викам, защото го видях да идва насам по-рано. Когато са двамата с Джейк заедно, цялото ми време отива да кърпя рани. Докато беше жива Сара, мир на праха ѝ, помагаше. Все още имам чувството, че е там някъде горе и ме гледа лъчезарно.

Звънецът на външната врата възвести нечие идване. Шоз се намръщи, когато докторът плесна напоен с алкохол тампон върху окото му.

– Как е?

Шоз не можеше да се обърне, но позна гласа на възрастния мъж, който настояваше да го нарича „момче“.

– Як като муле – отвърна му весело Джоунс. – Напомня ми за теб отпреди петдесет години. Какво ще кажеш за малко лауданум, преди да те разкрася с няколко шева?

Шоз трепна, когато разбра, че Джоунс внезапно е променил посоката на своя коментар и се обръщаше към него.

– Няма нужда – каза той, – карай направо.

– Кожата си е твоя – развеселено отбеляза Джоунс.

Шоз се стегна, докато докторът му направи три акуратни малки шева точно над дясното око пред погледа на белокосия възрастен мъж.

– Готово, можеш да дишаш – каза Джоунс.

– Не съм спирал – каза Шоз.

Беше си явна лъжа, защото се потеше като прасе от болка.

– Доскоро, докторе – поздрави старият човек, преди да си тръгне.

– Доскоро, Дерек – извика Джоунс в посока на външната врата. – Предай най-сърдечните ми поздравии на Миранда.

– Кой беше този? – запита остро Шоз.

– Дерек Браг, кой друг.

– Кой друг – измърмори Шоз. Той се стегна изведнъж, защото една

мисъл го прониза като светкавица. Беше намерил решение на своята дилема.

Нуждаеше се от прикритие, за да остане в града. Дерек Браг го беше изненадал, като му доказа, че е справедлив човек без очевидни предразсъдъци.

В края на краищата беше изпратил двамата каруцари да си обират крушите, когато Шоз се опасяваше, че ще го бутнат в затвора. Не можеше да се размотава в Парадайз, без да върши нещо ако не се броеше охраняването на пушките.

Но би могъл да остане в случай, че се хване на работа при Дерек Браг.

11

Доктор Джоунс инструктира Шоз да остане на легло за няколко дена. Болният му се усмихна независимо от болката в главата, окоето и челюстта.

– Ако ми намериш подходящата жена, докторе, бих останал в леглото и седмица.

– Искам да почиваш – не оцени шегата Джоунс. – Получил си сериозен удар в главата с дръжката на пистолета на Джейк, младежо.

Шоз реши, че един ден в леглото няма да му навреди, дори и без жена до него. На следващата сутрин се почувства отлично, ако не се смяташе лекото главоболие, което ту се усилваше, ту затихваше. Лявото му око беше напълно затворено, като преобладаващият черен цвят беше само тук-там разнообразен със синьо. Отокът беше огромен. Челюстта му беше болезнено подута и изпъстрена с пурпурно-виолетови петна, но поне не беше загубил нито един зъб.

Той изтъргува двата катъра срещу един скопен кон, който не беше кой знае какво, но можеше да се окаже смел и издръжлив, ако арабското потекло, което Шоз беше съзрял в чертите на главата, се окажеше истинско.

Стигна ранчо „Дерек & Миранда“ около обяд. Когато попита за Дерек Браг, беше упътен към централната сграда, издигаща се малко по-високо от останалите постройки по сенчестия хълм.

Шоз огледа наоколо. Всяка сграда беше варосана и поддържана така, че изглеждаше свежа, чиста и нова. Живата стока на Браг беше отлична, особено състезателните чистокръвни коне, предназначени за

продан на изток. Единствената слабост на новодошлия бяха конете. Самата къща изглеждаше уютна и гостоприемна, независимо от размера си, с цветя навсякъде и надничачи от всеки прозорец пердета. Стомахът му се сви. Въпреки че ранчо „Дерек & Миранда“ беше много по-обширно и модерно, то му напомни за бащиното в Южна Калифорния, където беше неговият дом. От много време не го бе посещавал. Твърде дълго време, но вината си беше негова, защото непрекъснато отлагаше. Не защото семейството не му липсваше, а защото не искаше родителите му да научат истината за неговия живот и за него самия и да се разочароват. По-добре да си мислят, че е някъде другаде и се чувства добре.

Слезе от коня, подпря се за момент върху животното и се запита къде ли можеше да бъде тя. Мисълта го подразни най-вече защото не можеше да се преструва на безразличен дори пред себе си. Точно в него миг сърцето му се сви, стомахът го заболя, почувства се слаб и кекав като жена. Не искаше тя да го види в такова състояние.

Изкачи стъпалото на централния вход и похлопа с бронзовата дръжка по вратата. На прага застана самия Дерек Браг. Изненадата му беше кратка.

– Имам чувството, че търсиш мен – каза той с лека усмивка.

– Да – каза Шоз. – Казвам се Шоз Купър и търся работа.

Дерек повдигна вежди, след което махна на посетителя да влезе.

– Да поговорим в кабинета ми.

Шоз го последва във величествено антре с високи тавани и виещо се дъбово стълбище. Подът беше от бор, излъскан като огледало. Стените бяха бели и лъхаха на свежест. Той зърна отражението си в голямо и богато украсено сребърно огледало.

– Сядай – подкани го дерек, след като затвори двойната врата.

Гостът се настани, като се опитваше да прикрие обхваналото го успокоение.

– Нещо за пиене?

Върху огромното махагоново бюро имаше димяща кана с кафе.

– Да ви се намира нещо по-силно от кафе?

Дерек наля уиски и за двамата.

– Докторът ли ти подписа езда в жегата?

– Всичко е наред – отвърна Шоз. – Струва ми се, че вашето ранчо по всяко време може да поеме още един човек.

– Разбираш ли от добитък? Конете?

– Да.

– Не ми приличаш на някой, комуто се налага да върши такава работа.

Шоз се поколеба.

– Имам нужда да работя – каза сухо той. Казаното беше лъжа. Но дори тя беше изречена с труд поради гордостта му.

– Откъде си? – Дерек го изучаваше внимателно.

– Южна Калифорния – троснато отвърна Шоз.

– Бил съм на Западния бряг. Дъщеря ми Сторм с нейните деца и внучета живеят в района на Сан Франциско. Твоето семейство от него край ли с?

– Не, ние сме от Бейкърсфийлд – помъчи се да смени темата Шоз.

– Ранчо ли имате? – Дерек се облегна назад.

– Бях отгледан в ранчо – каза Шоз. – Ако това ви интересува.

– Семейството ти все още ли е там?

– Ъ-хъ.

– Не си много щедър на информация – усмихна се Дерек. – Разкажи ми за тях.

Шоз ядосано се изправи.

– Това разпит ли е? Получавам ли работата или не?

– Искам да разбера що за човек наемам – невъзмутимо отвърна Дерек.

– Баща ми се казва Джек. Той построи ранчото „Златната дама“ със собствените си ръце веднага след Гражданската война. Имам природена сестра Кристина, която е на моята възраст и трима природени братя. Кристина се ожени за някакъв руски княз или нещо такова и живее в Санкт Петербург. Братята ми, доколкото разбрах последния път, са все още в ранчото.

Думите излизаха трудно и бързо сякаш от дулото на картечница.

– Майка ти?

Бяха стигнали и дотам.

– Майка ми е индианка от племето апахи и не зная къде, по дяволите, се намира, дали е зад оградата на някой резерват, или е мъртва. Свършихте ли?

Дерек започна да се киска за огромно учудване на Шоз.

– Знаеш ли, че между нас има нещо общо, синко. Майка ми също беше индианка от апахите.

Шоз премигна от изненада, но бързо се окопоти.

– Бях отгледан от моята мащеха Кандис. Тя е истинската ми майка – каза сухо Дерек, без да разбира защо, по дяволите, доброволно даваше

на сополивия копелдак повече от необходимата информация.

– Окей! – усмихна се той и стана. – Винаги имам нужда от добра работна ръка. – Той хвана Шоз за ръката и я разтърси. – Заплатата е в края на месеца, петнайсет долара в началото, храната е на корем. Намери си легло в някоя от бараките за спане. Питай за Джим, той е тарторът тук.

Шоз кимна с глава. Вече имаше прикритие. Но не изпита облекчение, дори напротив, чувстваше се така, сякаш го беше газил фургон. Главата му щеше да се пръсне.

– Добре дошъл в „Дерек & Миранда“ – усмихна се старецът.

Шоз намери старшия на работниците в отделението на кобилите за разплод, след като беше упътен от едно момче в конюшните.

Джим му каза да си настани багажа в дървената колиба с червена врата, която беше само наполовина заета. Единият от двамата готвачи, който се казваше Уили, го нагости царски, след което Шоз се захвана да оправи една част от оградата на мястото за разходка на конете.

Не беше недоволен. Преваляше пладне, а той беше пристигнал твърде късно, за да излезе на паша с останалите работници. Започна да разучава мястото, което трябваше да бъде преградено с дървени стълбове. Беше ужасно горещо. Потта се стичаше надолу по тялото му и още повече затрудняваше и без това влошеното му зрение. Махна носещия стълб, който се беше разхлабил и се захвана да копае нова дупка.

След десетина минути беше като замаян, а главата му щеше да се пръсне. Навярно докторът беше прав. Спря се, за да съблече подгизналата от пот риза и завря глава в коритото за водопой, застанал между две расови кобили. Водата беше чиста и хладна. Той прошепна няколко гальовни думи на едно от животните, почеса го зад ухото и се захвана отново да копае.

Най-напред чу смеха ѝ. Не го беше слушал преди, но знаеше, че е тя. Всеки нерв на тялото му настръхна. Остана на едно място, забил здраво лопатата в земята. Смехът ѝ внезапно секна.

Той се стегна и се обърна.

До Дерек пристъпваше сякаш самото олицетворение на непорочността, цялото в бели памучни дантели.

Когато погледите им се засякоха, той се вкопчи още по-здраво в дръжката на лопатата.

По дяволите, помисли си, нима трябваше да се появи точно в този момент, за да стане свидетел на неговата немощ.

Ала нямаше да я демонстрира за нищо на света. Самоуверено

вдигна глава и се изправи още повече.

Появата му я потресе.

Беше се върнала от Парадайз предишния ден, убедена в победата си и сигурна, че го е прогонила завинаги от града. Победата ѝ беше струвала скъпо, но нейната тайна беше много по-важна от парите. Разбираше, че е заслужила триумфа си.

Но духът ѝ не се успокои. Нея вечер сънят бягаше от клепачите. Четенето също не помогна. Продължаваше да си го представя така, както го беше видяла за последен път в апартамента на губернатора, с красиво лице, независимо от разкривените от гняв черти и лъснало в пот съвършено тяло, скулптирано сякаш от някой Микеланджело. Беше започнала да се тъпче с вносен швейцарски шоколад, но той не я засити и тя го даде на котката с тигрова окраска. На следната утрин, съсипана, отиде да помага на Миранда в кухнята.

В дома на родителите ѝ в Ню Йорк имаше главен готвач и много помощници, които биха останали потресени, ако само прекрочеше територията им. Тук баба ѝ обичаше да готви, независимо че разполагаше с огромна прислуга. Люси не беше стъпвала в кухнята на ранчото, откакто беше на тринайсет. Едно време печаха заедно курабии и сладкиши. Майка ѝ не готвеше, твърде заета с политика и обществени ангажименти, но тогава се присъединяваше към тях, за да оформят едно весело трио. Тези дни бяха безвъзвратно отминали, но на нея ѝ се искаше в него миг да ги възкреси наново.

Отмина с безразличие изненадата на баба си и предложи помощта си. Да носи разни неща от хладилната кутия и да забърква продукти в готварските паници ѝ осигуряваше нужното занимание. Само и само да бъде ангажирана.

Автомобилът беше на поправка в града и щеше да бъде готов по-късно същия ден. Тя очакваше с нетърпение този миг, защото щяха да карат заедно с Джоана около ранчото или даже до града. След като свърши в кухнята, все още с чувство на безпокойство и неудовлетворение, тя се наконти в нещо бяло и носещо хлад и слезе долу. Когато Дерек я покани да му прави компания при инспекцията на кобилите за разплод в конюшната, където се жребеха, Люси се съгласи.

Но в този момент тя беше замръзнала на едно място и не вярваше на очите си. Не може да бъде, това беше той.

Шоз ѝ кимна учтиво.

Тя ахна, когато видя лицето му. Какво се бе случило? Приличаше на пострадал жестоко професионален боксьор.

Осъзна, че го вгледа втренчено, но той също не откъсваше поглед от нея. Отмести бързо поглед встрани, докато дядо ѝ го питаше как се чувства. В съзнанието ѝ се запечата ужасяващата окраска на окото и челюстта му. Тези видения се надпрепускаха с едни други – лъщящ от пот прекрасно скулптиран торс и надвесени над лопатата, стегнати в избелели джинси бедра – нежелани картини, които тя направи усилие да прогони от мислите си. Какво правеше той тук?

– Сигурен ли си, че си добре, Шоз? – питаше Дерек.

– Напълно.

– Защо не починеш?

– Почти привършвам – отговори Шоз и вдигна лопатата. За малко да загуби равновесие, но бързо се окопоти.

– Почини – настоя Дерек. – Върви и си полегни в бараката. Ако развиеш пневмония, няма да си полезен никому.

– Да, сър – усмихна се саркастично Шоз.

Погледът на едно студено, сиво око срещна Люси. Тя сепнато се обърна към дядо си. Мислите в главата ѝ изпреварваха думите. Не би трябвало да е тук, не трябваше да е в близост до Парадайз. Беше казал, че си заминава.

– Какво му се е случило?

Шоз бавно сваляше ризата от оградата, за да се облече. Люси го изпроводи с поглед, когато си тръгна.

– Дядо?

– Влязъл в ръкопашен бой с две яки чутури вчера. Единият го цапардосал с дръжката на пистолета си отзад по главата.

– Добре ли е?

– Не мисля – каза Дерек, – има твърде болнав вид според мен. Ще изпратя Миранда да види какво му е. Хайде, скъпа.

Люси последва дядо си в прохладния, покрит с каменен под хамбар. Не би трябвало да се тревожи заради Шоз; здравето му не ѝ влизаше в работата. Онова, което я засягаше, беше защо все още не си е заминал и какво правеше тук на ранчото. Прииска ѝ се да узнае какво ще работи, но не се осмели да попита, щом беше на крака и копаше, значи нищо му нямаше. Още повече, че не можеше да се сбърка посланието в погледа на здравото му око.

– Нали е красавица, Люси? – запита Дерек по адрес на сивата

англо-арабска кобила. – Бременна е от Гръм. – В гласа му имаше неприкрита гордост. Гръм беше неговият най-стар, ценен и доказан жребец.

– Да – съгласи се автоматично Люси. – Дядо, кой е този?

– Кой?

– Този каубой.

– Просто нов работник.

– Кога го нае?

– Днес.

– Защо?

– Защото каза, че му трябва работа. Харесва ми. Знаеш, че ранчо „Дерек & Миранда“ е главният източник за намиране на работа в околността. Защо толкова те интересува, Люси?

– Просто така. – Тя се изчерви. – Изглежда толкова подъл, сякаш е крадец. – Тя потрепери театрално. – Дори по-лошо.

Трудно беше за вярване, че изведнъж някой е успял да спусне плът-на завеса пред очите на дядо й.

– Не е крадец – разсмя се Дерек. – Аз съм добър познавач на човешкия характер и мога да ти кажа следното: той е само буйна глава и горделивец. Не се тревожи.

Люси свъси вежди. Положението ставаше нетърпимо. Плати му да напусне града, а вместо това той се захвана да работи в дома на баба й и дядо й. Трябваше да бъде уволнен, и то незабавно.

– Не знам, дядо. Може би този път бъркаш. Мисля, че не е трябвало да го наемаш.

Дерек беше очарован.

– Остави управлението на ранчото на мен, скъпа. Никой във фамилията не е показвал склонност да го прави. Ник се занимава с наследеното от Миранда графство в Англия, Рейд се е разпрострял от Ню Йорк до Хонг Конг, Брет си има хотелите из цялата страна и околосветските круизи. Искаш ли ти да въртиш ранчото, Люси?

Тя стисна ръката на дядо си в своята. Усещаше огорчението в гласа му, независимо че той се опитваше да го скрие. Всички в семейството знаеха, че беше построил ранчото заради Миранда и възнамеряваше един ден да го прехвърли на децата си. Но никой не го искаше, защото всички бяха твърде погълнати от собствените си занимания. Синът на Ник щеше да наследи имението на баща си, по-малкият му брат учеше право, а останалите му деца бяха момичета, докато двамата сина на Брет бяха пораснали и се грижеха за интересите му в туристическия бизнес. Собствените братя на Люси бяха твърде малки, а най-големият вече

даже се беше ориентирал и искаше да следва медицина.

– Е, добре – каза тя лукаво, – аз самата съм градско момиче, но имам петима братя и въпреки че татко има огромно поле за изява в неговата империя, мисля, че няма да има нищо против едно от момчетата да поеме работата тук.

– Когато съм станал вече на сто – отбеляза кисело Дерек.

– Само на деветдесет, дядо.

Люси повдигна края на фустите си и побягна.

Дерек беше зает в южния двор за коне и тя реши да използва изгодния случай. Щеше да открие защо той беше дошъл тук. Имаше ужасно подозрение. Никой не трябваше да я вижда, естествено, но всички наемни работници все още бяха далеко от ранчото. Тя се стрелна към портика на варосаната барака с яркочервена врата, но се спря запъхтяна. Дочу нечи стъпки и се смрази на място. Вратата се отвори и тя се изправи лице в лице с Уоли.

– Госпожице Люси?

– Уоли?

– Какво правите тук?

Мисълта ѝ запрепуска бясно.

– Дядо ме изпрати да дойда и да проверя дали новият работник се нуждае от нещо. Лошо е наранен.

– И аз мисля така. Вътре е, госпожице Люси. – Той посочи с ръка към вратата и се отдалечи с поклащаща се походка.

Люси си пое дъх. После влезе вътре, цялата трепереща. Пет нара, разположени до стените на бараката, даваха възможност на десет каубоя да се разполагат спокойно вътре. В центъра имаше кръгла маса с пет стола наоколо, а единият от ъглите беше зает от желязна печка и други два стола пред нея. Другият ъгъл беше приютил мивка и огледало, а банята с душовете беше отляво. Всички работници се хранеха заедно в обща трапезария, която се помещаваше в друга строга. В ранчото работеха около петдесет мъже и момчета. В бройката не се включваше прислугата в къщата и онези, които работеха в железните мини, на нефтените кладенци, по транспортните товарни линии или в многобройните бизнес служби, собственост на Браг.

И най-малката следа от загриженост за раните на неприятеля изчезна в момента, в който го видя.

Хилеше ѝ се като лъв, на когото бяха хвърлили мръвка. Беше се

разположил с вдигнати върху масата обути крака, с пура в устата и чаша кафе в ръка. Очевидно я беше чул да идва и постави канчето върху масата.

Люси забеляза, че бяха сами. Нямаше вид на болен.

Тя го изгледа свирепо и затръшна вратата след себе си.

– Какво правиш тук? – запита тя, приближавайки се към него.

Краката му тропнаха едновременно по пода.

– Здравей, принцесо. Ти се била наистина милосърдна жена.

– Върви по дяволите!

– Не се съмнявам, че рано или късно ще го сторя. Няма ли да ме запиташ нещо за смачканата ми физиономия.

– Не! Как се осмеляваш? Как си дръзнал? – разкрещя се Люси.

– Дръзвам да правя това, което искам, госпожице Браг.

Фалшивата нотка в гласа му не й убягна.

– Как си посмял да се хванеш на работа тук? Казах ти да напуснеш града.

Той я сграбчи за ръката, а усмивката му се появи отново. Бавно я притегли към себе си и тя се оказа изведнъж в скута му.

– Пусни ме!

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, държейки я здраво притисната в него, докато краката ѝ се мятаха във въздуха, без да могат да стигнат земята. Беше обута в хубави малки оранжеви ботушки, обсипани с цяла дузина перлени копчета.

– Никой не може да ми нарежда какво да правя – каза невъзмутимо той, сякаш тя не се бореше като дива котка в ръцете му.

– Ти взе пари!

Той я погледна в устата. Тя престана да се извива в ръцете му. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение.

– Искаш още?

– Да – каза тихо той. – Искам още много, много.

Ръката му се зарови в косата ѝ, прихваната с игла на тила. Изведнъж под нея напрежението стана осезаемо. Тя спря да се движи. Можеше да го почувства целия, превърнат в огромна заплашителна маса.

– Но не пари!

Гласът му беше гърлен и чувствен, а погледът – неустоим и хипнотизиращ. Костваше ѝ огромно усилие да се освободи от магията, с която я беше завладял.

– Толкова си безочлив – каза задъхано тя, успяла най-после да стъпи здраво на земята.

Той се усмихна, доволен от властта, която упражняваше.

– Ще ти хареса, ако ми го позволиш, скъпа.

В битката, разразила се помежду им, Люси почти му беше дарила победата.

– Ами ако кажа на дядо, че си ме натискал?

– Ами ако аз му кажа, че си дошла сама, за да ме търсиш, защото сме стари приятели? – студено отвърна той.

Нямаше съмнение какво има предвид. Ужасното й подозрение се оправдаваше.

– За това си тук, нали? За да ме изнудваш!

Изречението на израненото му лице не разкриваше нищо.

– Не виждам друга причина – осъдително продължи Люси. – Ти си чудовище. Окаяно, презряно чудовище.

– Изглежда, че беше на друго мнение онази нощ. Поне ако се съди по държанието ти.

Несъмнено щеше да изкара наяве необмислената й постъпка, защото нямаше и капка почтеност. Тя се озърна с див поглед наоколо, но все още нямаше никой.

– Ти ме прелъсти – извика тя. – Бях разстроена, в безизходица, без закрила, а ти се възползва от това.

– Хареса ти всеки миг.

– Искам да се омиташ от ранчото.

– Сигурен съм, че го желаш.

– Колко пари ти трябват още?

Освирепял, той изрита стола с крак. Люси подскочи назад и се втурна към вратата, когато разбра, че той е по петите й. Погледът му й подсказа, че я грози опасност.

– Не ми трябват проклетите ти пари!

Тя хукна презглава навън.

– Бягай! – извика след нея той. – Бягай, колкото ти държат краката, госпожице Браг. Но няма да ти се размине и ти го знаеш много добре.

12

Шоз се премести върху нара. Избра си горното легло, въпреки че под него нямаше никой, защото не искаше движенията му да бъдат ограничавани. Беше седнал с гръб към стената, вдигнал едното си коляно, и слушаше шумът от приближаването на наемните работници към

бараката.

Вратата се отвори и мъжете започнаха да се точат един след друг. Шестима – предимно млади каубои между осемнайсет и дваисет и две. Огледаха го с открити погледи, а в любопитството им нямаше никаква свенливост, сякаш наблюдаваха рядко влечуго в зоопарк. Шоз им отвърна с подобаващо твърд поглед. Никой не го поздрави, но той и не очакваше да го сторят. Вместо това си размениха с очи по едно негласно „кой пък е тоя?“.

Ако беше бял, щяха да го поздравят, да му предложат тютюн и уиски и да го поканят да се присъедини в играта на карти, която започваше всеки момент на масата в центъра на помещението.

Отново го заболя глава. Чувството да не си във върхова форма и ясното съзнание, че не можеш да се оправяш в ситуацията, както обикновено, му бяха неприятни. Не че надушваше неприятности. Знаеше, че хора като Браг налагат правила, които трябва да се спазват. Мъжете може да не го приемаха или харесваха, но не биха подхванали свада.

В бараката беше неестествено тихо. Работниците подхванаха играта си, след като придърпаха към масата единия от двата стола в ъгъла. Останалият самотен стол пред печката изглеждаше като многозначителен символ. Шоз се изтегна върху леглото, сплел ръце под главата си. Чудеше се как човек като Дерек Браг би могъл да е свързан с разглежена пикла като принцесата.

– Здравейте! – усмихнато поздрави Миранда и пристъпи прага на помещението. В ръцете си носеше поднос, върху който имаше купа с димяща супа, салфетка, сребърни прибори и покрито панерче с хляб. Шоз успя да подуши уханието на пиле чак от другия край на бараката. Една мексиканка следваше Миранда с чиния, пълна с курабии, току-що извадени от пещта.

Мъжете я поздравиха в хор. Миранда отмести погледа си от насядалите покрай масата към Шоз, който се приповдигна. Тя се обърна към младата жена зад нея:

– Мария, остави курабиите на масата за мъжете и си свободна.

Мария изпълни нареждането и излезе.

Миранда се приближи към Шоз, като го изучаваше от главата до петите основно, но безкритично. Той застина от изумление, когато разбра какво става. Беше дошла да му донесе супа!

– Здравей – каза тя. – Дерек не ми съобщи, че новият работник е същият, който е докарал момичетата дотук.

Шоз само я погледна.

– Донесох ти малко домашна супа, която лекува всичко. – Тя се усмихна топло и остави подноса върху долното легло. – Имаш ли нещо против да слезеш долу, момко? Искам да ти видя окото и по-точно главата.

Шоз се изчерви. Не беше му се случвало от години. Той се плъзна надолу, карайки Миранда да изглежда още по-малка пред него.

– Добре съм, госпожо – неловко изломоти той.

Тя вече се бе захванала да изучава тила на главата му. Той направи гримаса.

– Мили боже, каква цицина. Няма да работиш няколко дена – каза тя.

Казано имаше значението на заповед и не подлежеше на коментар.

Но той се опита да ѝ противоречи.

– Наистина съм добре, госпожо, като се изключи главоболието. Не искам да стоя и да трупам килограми.

Той я озари с една от редките си дружелюбни и обезоръжаващи усмивки.

– Ако гордостта не ти позволява да стоиш в леглото, би могъл да ми помагаш в кухнята. И недей да ми противоречиш – каза тя, задушавайки протеста му в зародиш. – Дори съпругът ми не смее да го прави – добави меко Миранда. – А сега си обърни главата.

Той се подчини. Докосването беше гальовно като от венчелистче на цвете. Шоз не помръдна, докато тя опипваше лицето му, проверяваше окото и цъкаше съжалително. Всичко продължи много дълго. Отнасяше се с него по същия начин, както и собствената му майка, което поради някаква необяснима причина буца заседна в гърлото му.

Тя вдигна подноса и му го навря в ръцете.

– А сега изяж всичката супа, лягай в леглото и почивай. Утре ми докладвай не по-рано от девет къщи. Ще кажа на Дерек, че ще работиш за мен няколко дена.

Тя го потупа по ръката, размени по няколко думи с всеки от каубоите, насядали около масата и си тръгна. Шоз я проследи с поглед.

– Някои хора умеят да се оправят.

– Да бе, чукнат те по окото и се излежаваш в къщата цял ден. Искаш ли да подуеш и моето око, Лу?

– Какво не бих дал и аз, за да мързелувам до госпожица Люси.

Всеобщо пъшкане и охкане посрещнаха забележката.

Лицето на Шоз остана безразлично. Той остави подноса, отиде до масата и се пресегна за курабия между двама от мъжете. След като я

напъха в устата си, той я схруска с наслада. После си взе още една.

– Искаш ли цицина? – запита той. – Ще ти я осигурия без никакъв проблем.

Здравото му око се усмихна, но остана сиво като стомана. Те прес-танаха да му обръщат внимание, което беше повод той да им отговори със същото.

– Защо не си ми казала, че Шоз ви е докарал с Джоана в Парадайз?

Люси преглътна с усилие. Как беше открил? Дядо ѝ я бе извикал и сега тя гледаше към Миранда с упование.

– Стори ми се маловажно – каза вяло тя.

Дали информацията не идваше от Шоз? Беше уверена, че е той си играе с нея като котка с мишка. Защо иначе му трябваше да е тука, ако не искаше още пари?

– Какво криеш? – запита Дерек. – Днес се държа така, сякаш никога не го беше виждала преди.

– Не съм казвала, че не го познавам, дядо – усмихна му се Люси. – Не ми изглеждаше толкова важно. Но наистина трябва да си наясно, че е един от ония бездомни скитници, които нямат нищо общо с хората от ранчото.

– Не трябва да съдиш хората по този начин, Люси – твърдо заяви Миранда. – Особено човек, който е бил достатъчно любезен да ви вземе, след като сте я били закъсали.

Плътно свила устни, Люси не каза нищо. Как успяваше да печели тяхното уважение? Не беше честно – беше невероятно!

– Ако е бил безработен, вината не е била негова – обади се и Дерек. – Депресията съсипва стотици хиляди добри и честни работници.

– Виж, скъпа – потупа ръката ѝ той, – след като вече има работа, не можеш да го наричаш скитник.

Люси едва се усмихна.

– Какво ти е мнението за Шоз, Дерек? – запита Миранда.

– Мисля, че е упорит като муле, с железен характер, а склонността му към бой е по-голяма отколкото цял Тексас. Горд е за двама и съм сигурен, че работи здраво.

Люси се извърна встрани, играейки си с дребните порцеланови дрънкулки върху една странична масичка.

– Знаеш ли, че не го приемат? – каза Миранда. – Играеха карти, а той седеше сам, горд и усамотен.

– Мога да определям само правилата, скъпа, не и хорското мислене – навъси се Дерек.

– Мразя предразсъдъците – ядно заяви Миранда. – Както и лицемерието. Презират го, докато всеки от тях знае, че ти самият си наполовина на апах.

– Тава е, защото приличам на бял – безгрижно каза Дерек. – Освен това аз им плащам заплатите – ухили се той.

Люси реши, че не може да слуша повече.

– Ако не възразявате, ще се кача горе да почета.

Шоз се отправи с тежка стъпка към къщата на следната сутрин малко преди девет. Беше на крака от няколко часа, но не смееше да отиде по-рано, за да не безпокои госпожа Браг. Беше напъхал ръце в джобовите си и се чувстваше глупаво. Слънчевите лъчи биеха право в гърба му, а времето вече беше жарко и влажно. Денят се очертаваше да е адски.

Когато почука на външната врата, му отвори самата Миранда.

– Точен си – отбеляза с искрящ поглед тя. – Добро утро, Шоз. Как спа?

Вече се носеше пъргаво към хола, когато Шоз я последва, без да забрави да свали шапката точно навреме.

– Благодаря, много добре, госпожо – осведоми я той в гръб.

Тя се упъти към кухнята, където обядът за семейството вече се приготвяше. Мария подсушаваше съдовете от закуската, а едно друго момиче режеше пиле на порции.

– Кафе? – запита Миранда.

– Вече закусих, госпожо.

Тя му връчи купа, пълна с грахови шушулки.

– Тогава можеш да изчистиш това – каза тя и се захвана да кълца енергично моркови върху дъската за рязане.

Той премига недоумяващо. Грахови шушулки? Искаше от него да чисти грах?

– Знаеш как става, нали? – Тя го изгледа въпросително.

– Да, госпожо – отвърна той, окачи шапката си на една закачалка и се захвана за работа.

Работеха, без да разговарят, само Мария си тананикаше някаква приятна мелодия. В кухнята беше тихо, уютно и успокояващо. Миранда му напомняше за майка му, въпреки че двете бяха много различни. Кандис беше по-друга. Разликите не бяха само физически – Кандис беше

по-блага и ласкава. Но това нямаше значение, защото получаваше от Миранда същото топло отношение, каквото и от майка си. Усещането беше смущаващо и едновременно успокоително.

Миранда привърши работата и излезе навън. Шоз продължаваше непохватно да бели грах. Когато чу въздишката, той вдигна очи, за да срещне изумения поглед на Люси.

Помисли си само, че беше дяволски идиотско да го сварят как бели грах.

Люси изгледа Мария и Ана, после се приближи към него, излязла извън кожата си от яд. Гласът ѝ наподобяваше шепот.

– Какво правиш тук?

Той кимна към купата с грах.

– На какво ти прилича това?

Люси погледна през рамо към отворената врата, през която беше излязла баба ѝ. И двете момичета ги следяха с живо любопитство.

– Ела навън с мен – нареди му с нисък глас Люси.

– Както заповядате, госпожице Браг.

Двете прислужнички не изпусаха нито дума.

Тя припряно отвори вратата на задния вход, остави я широко отворена, докато се увери, че той ще мине пръв, и когато се намериха сами на двора, го сграбчи за ръката и го завлече зад избуялите храсти.

– Умираш си да останем сами, нали? – ухили се той. – Искаш ли да продължим започнатото вчера?

– Знаеш, че си умирам да ти видя гърба – вън от Парадайз и от моя живот.

– Нима съм в твоя живот?

– Нямам предвид това, което си мислиш.

– Имаш – установи той със замъглен поглед. – Ти самата го знаеш.

– Каж ми какво искаш? – изкрещя Люси. – Първо отсядаш в града, после идваш на ранчото, а сега си тук, в къщата.

– По добре овладей огнения си темперамент, принцесо – усмихна се той, – защото някой може да те чуе, а тогава ще ти се наложи да обясняваш надълго и широко.

Тя сви ръце в юмруци. Знаеше, че му доставя удоволствие да я дразни, че го прави нарочно и че не трябва да запазва стръвта му.

– Пак повтарям, какво искаш?

– Ти знаеш какво.

Тя го изгледа. Ниският му и увличащ глас вършеше своето, като я караше да настръхва, защото извикваше в паметта ѝ ярки и горещи

спомени. Тя пое въздух.

– Каза ли на дядо, че ти си ни довел с Джоана в града?

– Защо ми трябва го правя?

– Някой му е казал.

– Последвай съвета ми и се успокой, принцесо. Единственият, който ще разкрие твоята дълбоко стаена и мрачна тайна, си ти самата.

Тя го стрелна с поглед. Той бръкна в задния си джоб и извади една смачкана хартийка.

– Ето – напъха я той в дланта й, – забравила си го в апартамента на губернатора преди няколко дни.

Ужасена от възможността да го чуят, Люси се огледа наоколо с див пламък в очите. Хартийката й беше позната. Когато вдигна глава, него го нямаше. Само вратата към задния двор се затвори с трясък.

13

Леон Клакстън застана на външната платформа между два вагона, докато локомотивът пухтеше бавно при навлизането си в гарата на Парадайз, надувайки свирка.

Пристигаше по програма седмица преди обвитото в тайна празненство в чест на Дерек Браг. Ако не беше искал толкова да прекара по-голямата чест от двуседмичната си ваканция с Люси, щеше да пристигне заедно с родителите си следващата седмица с луксозния частен автомобил на Клакстънови. Но желанието му да бъде с нея беше огромно, а неговите родители щяха да дойдат подобно на повечето от останалите гости ден преди събитието.

Леон се усмихваше от сладостно очакване. Беше висок и строен, с широки рамене и изглеждаше впечатляващо в тъмния скъп костюм. Беше рус, със сини очи и повечето жени го намираха за много красив. Лицето му имаше овална форма, а чертите му бяха безупречно правилни и аристократични като на патриций. Беше наследил изключителния външен вид на майка си. Веднъж Люси му беше казала, че е „олицетворената елегантност“. Много му беше харесало. При мисълта за нея сърцето му затуптя по-бързо. Не беше виждал Люси от много дълго време. Беше много разстроен и не се стараше да го скрие, когато тя реши да тръгне за Парадайз с придружител преди семейството си. Трудно беше за вярване, че беше предпочела този град на кравари пред неговата компания.

Всъщност любовта и лоялността, която тя изпитваше към

семейството си, бяха похвални, и това беше още една причина да смята, че от нея ще излезе безукорна съпруга. Останалите добродетели бяха нейната красота и чувственост, без в сметката да влиза положението ѝ в обществото. Леон беше твърде разумен, за да придава особено значение на последните ѝ две качества. Съществуваха много други красиви и съблазнителни жени на този свят, равни на Люси във всяко отношение. С изключение на най-важното – нито една от тях не беше от фамилията Браг.

В него момент Леон трябваше да е до гуша в мръсната работа на втори след Рузвелт полицейски комисар на Ню Йорк, но това нямаше да продължи дълго. Изборът на службата си беше негов. Беше решил да напусне поста си в Мадрид, след като помоли да бъде пуснат в отпуск. Баща му беше уредил назначението при Рузвелт. Роджър Клакстън беше един от най-влиятелните сенатори в САЩ, а също и политически един от най-прозорливите. Той беше приятел с младия Рузвелт, но не от сантиментални причини, а защото познаваше победителите от пръв поглед.

Леон уважаваше и се възхищаваше от шефа си, въпреки че на моменти намираще Рузвелт малко идеалист. За щастие идеализмът му се смекчаваше от находчивата му практичност. Подобно на шефа си, Леон беше скочил в каруцата на победилия в изборите Маккинли срещу номинирания от Демократическата партия популист Дженингс. За целта Рузвелт беше подбрал Леон, който знаеше, че Теди очаква да захапне тлъстия кокал след избора на Маккинли. Леон също имаше аспирации към паричката в питката, но беше по-млад и не очакваше толкова висок пост в йерархията. Настоящата работа беше важен крайъгълен камък в кариерата му, която се развиваше по вода, но това не беше достатъчно. Трябваше да притури и мощта на фамилия Браг към своя арсенал и искаше бързо да увенчае с успех начинанието.

Само на двадесет и шест, Леон беше крайно негърпелив. Това обясняваше наличието на пръстена с диамант от три карата в джоба му. Нямахме жена, особено влюбената в красиви и скъпи неща Люси, която би могла да устои на разкошния подарък. Нито пък на него. Той имаше всичко и го знаеше – външност, чар, обаяние, власт, произход, богатство. Не беше предлагал брак на никого, откакто жена му почина в Мадрид. Люси ще остане твърде поласкана. Възнамеряваше да я ухапва цяла седмица и да поиска ръката ѝ на тръгване. Той я видя и ѝ махна на перона. Тя му отвърна радостно.

Люси беше изтощена след поредната безсънна нощ. Сънят ѝ убягваше все по-често. Махна на Леон, цялата грейнала в усмивка. Чувстваше се малко виновна, защото не се беше сещала за него от пристигането си в Тексас.

Усети, че това е странно. В последните няколко месеца Леон беше предпочитаният ѝ ухажор. Забавляваха се чудесно, когато бяха заедно, ходеха по балове и соарета, конни надбягвания и регати, и всички смятаха, че са идеалната двойка. Люси беше подготвена един ден той да ѝ направи предложение, което тя да приеме. След една година завършваше, не и се оставаше стара мома, а с положителност не би намерила подходяща партия от Леон. Винаги беше приемала негласното правило на родителите си, че бъдещият ѝ съпруг трябва да притежава определени качества – обществено положение и богатство. Несъмнено тя щеше да се влюби в избраника си. За кратко беше радостно влюбена в Леон. Или почти влюбена. Намираше кариерата му за вълнуваща. Освен това той вече работеше в Ню Йорк и я беше уверил, че имаше намерение скоро да се завърне във Външното министерство. Люси без усилие си представяше, че е съпруга на посланик и живее в Париж, Лондон или даже Рим – любимите ѝ градове. Тази любов към определени места я беше утешавала, щом се изправи с лице към факта, че един ден ще трябва да се ожени за някой като Леон, ако не за самия Леон. Тя не беше особено готова за брак, да отглежда деца и да се превърне в хайлайфна домакиня, затова предпочиташе да не мисли за отговорностите, които я очакваха след дипломирането.

Въпреки всичко не беше си спомняла за Леон нито веднъж през последните седмици. Надяваше се нещата скоро да се променят. Сега той беше в Парадайз.

Тя сподави прозявката си. Не трябваше да позволи на Леон да я види такава и да си помисли, че е отегчена, но умираше за сън. Мислите за другия я държаха будна през нощта.

Беше работил три дена в къщата, през което време тя правеше всичко възможно да го отбягва. Но знаеше къде е и какво прави във всеки един момент. Трябваше само да погледне през прозореца на гостната, за да го види как се връща от помещението за опушване на месо с някоя говежда половина, а здравите му крака изпъват до пръсване плата на джинсите. Или да потърси книга в библиотеката, за да го чуе как си подсвирква фалшиво в дневната, докато окачва тежките завеси, смъкнати от Миранда за пране. Не можеше да му се изплъзне даже и в обетованата територия на своята спалня, защото тогава той помагаше на

прислужницата във външния коридор да разместят мебелите и почистят дървения под. А всеки път, когато го усетеше, Люси си го представяше – мургав и строен, горд и безочлив, с изящно очертани мускули под мократа от пот риза и тесни джинси.

Очакваше да я шантажира. Нали затова беше тук. Не можеше да има някаква друга причина. Тя не вярваше, че той не иска пари. Просто играеше с нея жестока игра, без тя да проумее защо. Вероятно всеки ден щеше да изявява претенциите си в замяна на своето мълчание. Тя живееше в страх. Най-лошо от всичко бе, тя не се съмняваше, че той знае най-съкровения й мисли, защото всеки път, щом се изправеше лице в лице с него, можеше да види самодоволството в очите му. Той беше наясно, че й лази по нервите и изпитваше удоволствие от това.

Безсънието й започна още от първия ден, когато разбра, че Шоз работи в ранчото. Тексаските нощи бяха толкова горещи и влажни, че при нормални обстоятелства беше трудно да се спи. Сега всичко беше още по-объркано. Нежелани видения издевателстваха над нея. Шоз, който я изнудва за пари, образът на якото му тяло, голият и влажен торс. Устата му. Тя се мятеше на всички страни, като увиваше влажните чаршафи около себе си, докато тялото й гореше в собствената й жарка горещина. Тя си спомняше усещането от него вечерта в пустинята при стремителния им невъздържан сблъсък; неговото горещо и хлъзгаво от пот тяло, втвърдено здраво в ръката й, тежестта и напора му върху нея, мощното му освобождаване, което той не успя да удържи. Допирът му, неговият мирис и поглед... Люси не можеше да понесе тези спомени в жегата и мрака на безкрайните нощи.

Миналата нощ не само не се различаваше от предишните, но дори беше още по-мъчителна. Въздухът беше толкова гъст и влажен, че тя чувстваше нощницата си като допълнителна кожа, подгизнала и потъмняла от пот. Дори чаршафите бяха станали нетърпимо мокри. Беше се довлачила боса до прозореца, за да поеме глътка въздух и да се опита да избяга от фантазиите си. За нейно изумление го видя да стои до люлката в предния двор, ясно осветен от луната и светлините на външната порта. Без риза, опрял гръб на едно дърво, той пушеше. Пламъчето на цигарата светеше в мрака. Дали и той нямаше същите терзания? Гледаше право в прозореца и право в нея. Люси моментално се дръпна назад, осъзнавайки, че щом тя може да го вижда, той също я забелязва. Измина цяла вечност, преди да се унесе в неспокоен сън.

Влакът намали ход. Шумът беше оглушителен. Леон се усмихваше и й викаше. Люси също му се усмихна. Изведнъж се сети какво бяха

правили с Шоз и се вцепени. Ако Леон научеше някога, щеше да се освободи от нея като от врял картоф, но това не би било нищо в сравнение с неговото отвращение и потрес. Това би я унищожило. Напрежението внезапно я връхлетя. Какво щеше да се случи, ако Леон я изобличише?

Следващата седмица щяха да пристигнат не само нейните родители и братя, а всички – чичо Ник с Джейн и децата, леля Сторм и Брет с техните деца и внуци, роднини и приятели, които я познаваха толкова добре, особено Никол; човек би си помислил...

Разбираше, че не трябва да демонстрира обзелата я паника. Особено в този момент, защото познаваше Леон твърде добре, независимо че той само ѝ бе кавалерствал през последните месеци. Знаеше колко е проникателен и как не би му убягнало нищо.

Леон скочи ловко от влака и я взе в ръцете си.

– Люси!

– Как пътува? – Усмивката ѝ беше несигурна.

Той не отговори. Само я притискаше към себе си и я целуваше шумно. Люси инстинктивно настръхна, независимо че Леон я беше целувал много пъти дотогава, доставяйки ѝ неизменна наслада. Този път не изпита удоволствие, как би могла? Нейното затруднение беше прераснало в истерия и тя ясно видя във въображението си как Шоз ѝ се надсмива.

– Какво има?

– Всички ни зяпат, Леон – колебливо се усмихна тя.

– Знам – отвърна той усмихнато и я погъделичка под брадичката.

Люси се обърна назад. Никога не я беше целувал на публично място. Тя се почувства неловко. Моментът не беше подходящ за шаги.

Върнаха се в ранчото с автомобила, управляван от Люси. Леон се възхити от колата, която изглеждаше като нова след ремонта, но беше скептичен спрямо умениято ѝ да шофира.

– Оправям се твърде добре – сопна му се тя.

Той изглеждаше очарован от това да бъде возен от жена. Люси спря лимузината пред къщата и слезе, без да изчака помощта на Леон. Той вдигна въпросително вежди, докато заобикаляше колата, за да я поеме за лакътя.

– Аз ли забравям, че сме вече в Тексас, или ти пропускаш, че си отгледана в Ню Йорк?

Люси намери порицанието за оскърбително. Погледна го по начин,

който го изненада. Но той не се извини, което беше редно за всеки джентълмен, изгледан така от Люси Браг. Това я раздразни.

Не можа да не забележи, че той не си направи труда да вземе багажа си от задната седалка на колата. Наистина ли имаше право за разликите между Тексас и Ню Йорк? В Ню Йорк никой джентълмен нямаше да се занимава с чантите си. Но тук беше Тексас, където дори най-изисканият мъж, когото познаваше – чичо й Брет, сам се грижеше за нещата си.

Миранда излезе да ги посрещне, облечена в семпла синя пола, блуза и престилка, в която си подсушаваше ръцете. Леон наистина се пока за галантен и възпитан, но Люси остана слисана от това, че престилката на баба й и непринуденото й излизане направо от кухнята го бяха шокирали.

Влязоха в прохладното и просторно преддверие.

– Защо не покажеш на Леон неговата стая, Люси – предложи Миранда. Тя пхна глава през отворената врата на широкия салон. Люси забеляза над слабичкото рамо на баба си, че Шоз е вътре и поправя един от прозорците, възкачен на стълба. Сърцето й слезе в петите.

– Шоз? – запита Миранда. – Би ли имал нещо против да донесеш един багаж от колата на Люси?

Студеният поглед на Шоз се премести от Миранда към Люси, оттам към застаналия до нея мъж. Люси усети, как бузите й пламнаха. Леон се размърда нетърпеливо. Устните на Шоз се накъдриха в неприязнена гримаса. Люси почти очакваше от него да се обърне с насочен пръст към нея и да изпее всичко. Естествено, моментът беше ужасяващ, но той не предприе нищо.

Люси се обърна сияеща към Леон.

– Отгук, моля.

Леон отговори с готовност на усмивката й. Тя го отведе горе, където бяха спалните. Както беше редно, той нямаше да бъде настанен в същото крило като нея. Стаята му беше украсена с топлите червеникави тонове на мебели от тъмен дъб и множество персийски килими. Люси прекоси спалнята, за да отвори прозореца.

– Имаш страхотен изглед към хълмовете и планините на хоризонта.

Той се приближи изотзад и се притисна в нея. Тя отскочи като ужилена, когато я хвана за раменете.

– Защо си толкова напрегната, скъпа?

– Аз? – Гласът й бе по-висок от обичайното. Тя се покашля. – Не съм нервна, а само радостно възбудена, това е всичко.

– Радостно възбудена да ме видиш? – измърка той и я притисна още по-плътно.

Не би могла да отговори с „не“.

– Разбира се – каза тя, старайки се да улучи верния тон. – Но всички тези седмици...

Той се усмихна, притегли я към себе си и я целуна преди тя да успее да му попречи.

Устните му бяха топли, плътни и способни да увещават. В миналото Люси си беше позволявала да бъде прильгвана и да приема езика му, но винаги предпочиташе да я целува със затворени уста. Сега вече нямаше намерение да му разрешава никакви волности и посрещна милувката му с плътно прилепнали устни.

Нещо тежко тупна на пода с глух звук. Люси възнамеряваше да държи устата си затворена, без значение колко настойчиво се опитваше той да вкара езика си между устните ѝ, докато Леон настоятелно напираше да добие своето, И двамата не реагираха на звука. Последва второ, още по-силно тупване. Леон се спря и вдигна глава. Люси се възползва от ситуацията и се освободи от ръцете му.

Шоз стовари третата чанта с още по-гръмовен тътен и напусна, без дори да погледне към тях, сякаш бяха невидими. Нямаше начин да не ги е забелязал, впили устни в средата на стаята, помисли си Люси.

– Това беше връх на безочливостта! – едва успя да си поеме дъх Леон, загледан след него. – За кого, по дяволите, се мисли?

Люси изтърча към вратата, без да му отговори. Случилото се беше предвестник на една катастрофална седмица.

Накъдето и да се обърнеш, Шоз я дебнеше непрестанно. Излезе за утринната си езда в компанията на Леон и се сблъска с него, докато той оправяше оградата на южното пасбище. Бяха потърсили сянката на огромните дъбове в най-знойния час на деня, когато той изникна отново, за да боядиса перилата на портала. Не можеха да се поразходят даже на лунна светлина, без да се натъкнат на него.

Той не ѝ обръщаше внимание при никакви обстоятелства и дори не ги погледна нито веднъж. Чувствата на Люси еволюираха от объркване през разочарование към недоволство. Жестоко недоволство. Да не би да беше невидима? Може би беше добре, че Шоз се появяваше винаги неканен. Един следобед Люси, Леон и Джоана планираха да отидат на пикник до връх Пит, но в последния момент Джоана се оплака от

главоболие. Люси и Леон тръгнаха сами. Люси отблъскваше в началото на излета домогванията на Леон да я целуне, докато най-накрая се предаде, надвита от умората. В случая волята му се оказа по-силна от нейната. Но когато ръката му се спусна към талията и след това пое нагоре към гърдите ѝ, тя скочи на крака, поставяйки ясно границата между позволено и забранено.

Леон се извини.

– Прости ми, Люси, но не сме оставали сами нито за минута цяла седмица. Луд съм за твоите целувки.

Усмивката му не ѝ действа.

– Това не беше целувка – разгорещено каза тя, – това беше опипване. – Тя подбра момента, за да си спомни готовността, с която беше участвала в нещо много по-сериозно от опипване не толкова отдавна, при което руменината ѝ се сгъсти още повече. Леон го прие като признак на гняв.

– Наистина съжалявам. А сега се върни тук – каза той и потупа одеялото, на което седеше.

– По-добре не, Леон.

Веднъж измъкнала се от него, Люси нямаше намерение да попада отново в капана на прегръдките му. По някакъв начин Леон бе загубил някогашната си притегателна сила и тя знаеше защо. Прокле наум Шоз затова, че бе разрушил интереса ѝ към най-добрия кавалер, който беше имала.

Преди появата му тя намираще Леон за извънредно обаятелен, с чар и красота, която го правеше почти свършен.

Беше наистина бясна от сравнението между двамата. Леон имаше всичко, и то в изобилие. Шоз нямаше нищо. Леон беше страхотен, докато другият – недодялан. Но въпреки това, когато ги поставяше редом един до друг, безупречната външност на Леон изглеждаше лишена от характер и воля пред мрачните черти на Шоз, които бяха застрашителни и неустойимо мъжествени.

– Люси – продължи Леон, – нима мислиш, че беше лесно да накарам Джоана да се преструва на болна, и да не дойде? Какво ти става? Ела тук!

Преди Люси щеше да бъде поласкана от усилията му да остане насаме с нея, но не и в този миг. Беше много ядосана.

– Мисля, че е най-добре да се връщаме, Леон.

След тази случка Люси реши за себе си, че няма да остава самичка с него. Канеше Джоана с тях навсякъде и държеше на всяка цена на

присъствието ѝ. Ако Леон имаше тълкувание на нейните постъпки, той не даваше то да се разбере. Люси беше сигурна, че той е наясно по въпроса, но спазваше благоприличие, защото независимо от кроежите за пикника Леон си оставаше роден джентълмен.

Най-накрая настъпи денят, в който пристигаха родителите ѝ и останалите членове на фамилията за честването на осемдесетата годишнина на Дерек.

Люси беше пренапрегната от възбуда и тревога. Ако истината щеше някога да излезе наяве, това щеше да стане този път.

Люси се бе събудила с изгрева на слънцето, но остана в стаята си, защото в противен случай само би събудила подозренията на дядо си. Цялата се тресеше от вълнение. Страхът от разкриване на тайната ѝ беше отстъпил място на радостта от предстоящата семейна среща. В осем часа по план отговорникът на работниците в ранчото беше дошъл в къщата и прекъснал закуската на Дерек. Оградата на северното пасбище беше паднала и всички чистокръвни кобили и жребчета бяха излезли. Дерек веднага се отправи към мястото. В действителност животните бяха предварително преместени на друго място рано същата сутрин, но дядо ѝ и останалите каубои щяха да изкарат следващите пет-шест часа в опити да издирят животните, и когато се върнеха по пладне всичко щеше да бъде готово за започване на веселбата.

Люси изтича долу, за да изчака пристигането на родителите, братята, чичовците, лелите, и най-вече братовчедите си. Каруците с провизии и украса за празненството вече трополяха към ранчото. Мъжете копаеха траповете за барбекюто и редяха една след друга редици от маси. Люси скоро се улиса с последните кухненски приготвления.

Беше затънала до върха на лактите в лимонов сок, когато познат глас я извика по име от прага на вратата.

– Госпожице Браг!

Люси изпищя от радост и се извърна.

– Лейди Шелтън!

Двете братовчедки се затичаха една към друга с разперени ръце.

– Толкова се радвам, че съм тук! – извика Никол.

– Толкова се радвам, че си тук! – не остана по-назад Люси. Никол беше най-голямата дъщеря на чичо Ник, умопомрачителна екзотична хубавица, одрала кожата на баща си – висока, с тъмна коса и сиви очи, белолика и с много, много високи скули, току-що навършила двадесет и

две.

– С какво си се захванала? – размя се Никол при вида на размъкнатата си братовчедка. – Това Люси ли е или някоя самозвана двойничка?

– Знам, че съм пълна катастрофа – усмихна се Люси.

Никол остана невъзмутимо спокойна. Въпреки че външният ѝ вид беше изряден, той беше в ярък контраст с поведението ѝ, което се случваше рядко. Тя беше една от любимките на Люси на този свят и те биваха съучастнички в белите по-често, отколкото можеше да се предполага.

– Никога преди не съм те виждала с навити ръкави – продължи да се задява Никол. – Махни тази ужасна премяна и си сложи нещо за пред хората.

Двете девойки изтичаха от кухнята, без да престават да дърдорят нито за секунда. Люси изписка радостно, когато се намери в преддверието на къщата, защото мястото беше изпълнено докрай от цялото ѝ семейство. Всеки се смееше, прегръщаше, викаше и разговаряше. Хаосът беше пълен.

Баща ѝ Рейд прегръщаше по-голямата си сестра, нейната леля Стом. Тя беше висока, хубава, забележителна жена, умееща да се чувства еднакво добре както в най-загубения пущинак, така и в своето аристократично имение в Ноб Хил. Навремето като малка Люси си падаше по съпруга ѝ Брет Д'Аршан. Той беше висок и мургав и изглеждаше така опасен и елегантен в ушития по мярка тъмен костюм. В момента се ръкуваше енергично с чичо Ник. Последният беше лорд, граф Драгмор, и беше прегърнал през рамената със свободната си ръка своята страхотна, невероятно красива руса съпруга, прочутата актриса Джейн Баркли, която се мъчеше да се освободи от него, за да поздрави майката на Люси. Преди много години в Ню Йорк двете бяха станали най-добри приятелки или поне така казваха.

Най-накрая идваха братовчедите. Синовете на Брет – Стивън и Линкълн – и техните съпруги бяха обградили Миранда, която плачеше. Техните шест невръстни деца се правеха на индианци, като търчаха из стаята и крещяха, влачейки след себе си за каишката едно мъниче овчарска порода.

Най-малкият брат на Люси – Колин, който беше на осем, – се надпускаше с тях и издаваше най-силните крясъци. Останалите братя, Брайън, Грег и Хю, се мъчеха да хванат и усмирят по-малките. Отсъствието на Марк беше подозрително. Но на нея не ѝ остана време да мисли за това, защото братята на Никол, Чат и Ед, и най-малката им сестра Реджина се спуснаха да я задушат в огромните си мечешки прегръдки.

Люси успя да зърне студения поглед на баща си над рамото на Реджина. Той знае, помисли си тя, и паниката я прободe с острия си нож. Той знаеше за Шоу.

Тя побеля като платно, когато срещна строгото и неодобрително изражение, а коленете ѝ почти се подкосиха. Реджина отстъпи мястото си на Стивън. Когато го прегърна, тя почувства облекчение. Баща ѝ беше ядосан само защото бе разбрал, че е отпътувала за Тексас без госпожа Сеймур.

Нещата започнаха да се уталожват. Не съвсем, но донякъде. Люси поздрави всички, старателно отбягвайки родителите си. Майка ѝ също я беше удостоила с лют „последe ще поговорим“ поглед.

– Къде е брат ти Марк? – запита Никол.

Тъкмо щеше да ѝ отговори, че няма представа, когато той се появи на прага на препълненото фоайе. Носеше нещо в ръцете си, нещо пухкаво, нещо вресящо. Когато го пусна, палето започна да джафка и се впусна към котката, която изсъска и побягна. Хаосът се възцари отново.

Гостите не успяха да се скрият в къщата така, че да изненадат наистина Дерек. Към обяд всички кръжаха навън, разговаряха и подновяваха или осъществяваха нови запознанства. Над хиляда човека от единия до другия бряг бяха уважили рождения ден на Дерек и в него момент заемаха по-голямата част от задния двор на къщата.

Огромните трапове за барбекюто вече бяха запалени и димяха. Оркестрантите настройваха инструментите си. Гигантски казани с чили вряха на слаб огън, а барманите сервираха всичко, от мартини до крем сода. Облечени в син дочен плат каубои се бяха смесили с дами в коприна и с чадърчета. Съпрузите им носеха бели или морскосини широки сака и ленени панталони. Децата играеха шумно на сляпа баба, а техните дядовци пушеха лули и наблюдаваха суматохата, докато бабите се бяха отдали на храната и клюките. Малко след един Дерек Браг пристигна на кон.

Върху украсена с флаговете на Съединените щати и Тексас платформа Ник, Рейд и Стом се усмихваха щастливо. Ник подкани тълпата с вдигната ръка да изреве: „Честит рожден ден, Дерек!“.

Дерек се доближи до платформата с разширени от изумление, невярващи очи. Застана на встрани, Люси хапеше устни.

– Какво, по дяволите, става тука? – изоботи Дерек.

– Изненада! – отговори му хор от хиляди гърла.

Ръката на стареца се премести върху сърцето, което накара Люси тревожно да извика.

Но още в следващия миг разбра, че дядо ѝ преиграва. Той слезе от седлото и беше буквално завлечен от синовете си върху платформата. Противеше се, широко ухилен.

– Все още не знам какво става тук – каза той в мегафона.

Всички се разсмяха, а Ник си присвои говорителя.

– Татко – каза той, – щастлив съм да те осветля по въпроса. – Той се ухили. – Ти ми подсказа идеалното начало за словото. Всички тези хора са пристигнали бог знае откъде, за да те уважат по случай твоя осемдесети рожден ден. Пропътували са толкова мили, водени не само от чисто приятелство, а от уважение. Никой друг мъж не символизира по-добре значението на тази страна и на този щат.

Роден си в колиба някъде горе в планините, а днес си се превърнал в един от най-могъщите хора на щата и на Америка. Всичко, което виждаме тук – Ник обхвана околността с жест, – е било създадено от твоите собствени две ръце, и напоено с твоята собствена пот и кръв. Ти си доказателство за успеха на американския пионер с твоя кураж, честност и постоянство срещу най-тежките условия, срещу превъзхождащи чужди сили като Мексико, с които си се сражавал за свободата на тази страна, срещу команчите и най-вече срещу самата неплодородна и безжалостна земя. Твоят успех принадлежи на всички. Величието на Тексас и Америка би било немислимо без амбицията, храбростта и себеотдаването на мъже като теб!

Люси се присъедини към виковете и приветствията на всички останали, без да се срамува от потеклите по страните ѝ сълзи. Застанала до майка ѝ и леля Джейн, Стомр подкрепяше Миранда, която се смееше и плачеше едновременно, вперила поглед на обожание в съпруга си. Лицето на Дерек беше малко почервеняло, когато взе мегафона от ръката на Ник.

– Благодаря, синко. – Той се покашля. – Мисля, че засега се каза достатъчно. Искам само да добавя своите благодарности към всички присъстващи, а също и към онези, които са искали, но не са могли да дойдат. Искам да благодаря на семейството си, на моите деца и внуци, на жена си. За тях съм направил всичко това, не за друг.

Той се усмихна и се приведе напред.

– А сега да се повеселим.

Шоз стоеше със скръстени ръце в сянката на едно дърво и наблюдаваше гостите. Стотици пържоли се печеха върху десет огромни скари от

едната страна, а от другата къкреха десетки тенджери с боб. Няколко маси за пикник бяха весело декорирани с червен, бял и син шифон и надписи „Честит Рожден Ден, Дерек“ върху всяка от тях. Едната от масите беше отредена за стотици пресни хлебчета, хиляди царевични връхчета, пресни салати, десерти, а също пунш, сангрия, лимонада и кафе.

Гостите се шураха навсякъде, при което нийоркчани се смесваха с наемните работници. Свирише испански състав и няколко двойки вече се бяха престрашили и се въртяха във вихъра на танца върху покрит с дървени стърготини и ограден с бали сено импровизиран дансинг. Шоз трябваше да признае, че семейство Браг знае как се организира тържество.

Той започна да изучава дамите. В тълпата имаше повече от неколцина хубави лица и съблазнителни тела, но той остана разочарован, след като никоя не можеше да се сравнява с Люси Браг. Знаеше къде се намира тя през цялото време. Тя просто се набиваше в очи.

Люси носеше дълбоко деколтирана огненочервена рокля, която оставяше раменете напълно разголени, а косата ѝ се спускаше свободно на непокорни кичури. Тя танцуваше ентусиазирано с Били, който беше успял да я откъсне най-после от онзи мъж от Източните щати. Пак той. За момент Шоз се взря в него, докато Леон следеше с безпокойство танца на Люси и Били.

Всичко в мъжа го отблъскваше, като се започне от върховете на лачените му обувки, та се стигне до безупречно колосаната риза. Не му харесваше небрежната елегантност на непознатия, приятната му външност, произхода, възпитанието и богатството. Всички те говореха недвусмислено за себе си и не биха могли да са по-явни, даже ако мъжът започнеше да крещи за тях до небето. Беше равен на Люси във всяко отношение.

Те двамата образуваха хубава двойка. Някой ден щяха да бъдат образцови съпруг и съпруга.

На Шоз не му пукаше. А и защо ли? Люси не бе за него нищо повече от мимолетно развлечение. Всъщност начинът, по който тя се мъчеше да се държи подобаващо с Леон, беше забавен, защото никога не го беше правила с него. Той се зачуди как ли би се почувствал Леон, след като откриеше, че жена му не е девствена. Шоз изпита несъстрадателно задоволство, тъй като водеше в това отношение по точки пред контето. Леон със сигурност нямаше да се възторгне, защото Шоз беше добър познавач на човешкия характер и подозираше, че оня щеше да го

изживее зле. Може и да беше роден със сребърна лъжица в устата, но беше студен и амбициозен, без сантименти. Шоз се ухили, когато си помисли дали да не предупреди Люси да си изиграе добре ролята на девственица през брачната нощ.

После отново се втрени в Леон. Върхът на всичко бе фактът, че е син на Мериан. Когато го видя за първи път, откри нещо дълбоко познато. Шоз знаеше, че Мериан обожава сина си от разговорите с нея, когато бяха любовници. Тя искаше той да задържи безмерната власт и богатство. Нямаше съмнение, че одобрява избора му на съпруга. Шоз се почувствува още по-добре, защото беше отнел на Леон нещо, което той желаше толкова страстно. Въпреки че интересът му към Люси нямаше нищо общо с отмъщение, съвпадението, че Леон ѝ беше кандидат, му достави удоволствие.

Ако искаше, можеше да му отмъкне плячката току изпод носа. Жалко, че не беше чак такъв негодник. Не му бе в характера да съсипе открито репутацията на невинно момиче, без значение колко силно желаше да си го върне на Мериан Клакстън.

Той наблюдаваше Люси. Тя се смееше, докато танцуваше, а вешцата се рокля разкриваше достатъчно от хубавите ѝ крака, обути в обувки с неприлично високи токове. Беше се предала на физическата наслада от танца.

Не я изпусна от очи с часове. Това, че танцуваше като циганка, не го изненада. Вече се бе докоснал до любовта ѝ към секса. Сега тя танцуваше със същия необуздан копнеж и пренебрежение към всичко наоколо. Той знаеше, че тя осъзнава как я гледа. Нейните чувствени жестове бяха заради него и ако намерението ѝ бе да го възбуди, успяваше в пълна мяра. Никога преди това Шоз не я бе желал толкова много.

Той взе решение. Стига игри. Искаше я и щеше да я има независимо от цената. Още същата нощ.

Но само след като се увери, че никой никога няма да разбере – нали все пак тя беше добро момиче.

И тогава погледът му мярна една жена, стройна блондинка, облечена с изключителен вкус, с искрящи бижута и идеални пропорции на тялото. Не може да бъде. Ето защо Леон Клакстън беше тук... Той се втрени повторно в жената.

Мериан Клакстън отвърна на погледа му. Шоз беше запрятен назад през огнените двери на пъкъла.

Той беше роден в Драгуун Маунтинс в Аризона през лятото на 1861 година. Истинската му майка беше от племето на апахите койотеро и беше втора жена на баща му. Първата беше Кандис. Баща му беше известен сред бледоликите с прозвището Джак Дивака, а сред апахите – като Ел Салвахе. Самият той издънка с неизвестно потекло, като малко момче бил пленен и осиновен от една двойка индианци койотеро. Въпреки че беше напуснал клана и се бе оженил по-късно за бяла жена, той се върна, за да се сражава на страната на племето след избухването на апакската война.

Шоз беше раждан в тези първи брутални дни на войната. Пълното му име беше Шозкай и беше кръстен на своя чичо, една от първите жертви на войната. Когато баща му взе Кандис и тяхната дъщеря Кристина в Калифорния, за да започнат нов живот, той прибра със себе си и Шоз. Истинската му майка остана в Драгуун Маунтинс при своя народ.

Шоз отрасна на тяхното ранчо извън Бейкърсфийлд със заварената си сестра и други трима по-малки природени братя.

Кандис беше единствената майка, която помнеше. Беше изумен, като научи, че не е истинската. Джак му го каза много тактично, когато беше на седем, за да знае истината и да бъде горд със собствения си корен. Бащата му разказа не само за родната му майка, но и за нейния народ и неговите битки за оцеляване. Описа му картинно какво е да живееш в ония времена. Разказът беше толкова хубав, че Шоз почувства гордост от корена си, а раната, причинена от откритието за Кандис, зарасна бързо.

Порасна, докато работеше редом с баща си и братята си. Семейството му бе много задружно, а той и Кристина сякаш бяха близници, родени едновременно. В градското училище, което посещаваха, те защитаваха взаимно честта си.

Предразсъдъците бяха започнали с първия учебен ден. Малко след това Кристина дотича при него, обляна в сълзи. Училищният побойник, един дванадесетгодишен бабаит, я беше нарекъл „индианка“. Шоз не можа тогава да разбере защо това се приемаше за обида, но знаеше, че целта е такава и се засегна. Заради стремежа да защити Кристина окоето му бе насинено, както впрочем и нейното, когато му се притече на помощ.

Бройката на изгубените след това битки беше минимална, защото

той научи, че когато се изправяш срещу някой двойно по-възрастен и едър, всичко е оправдано. Шоз се научи да се бие с долни прийоми, когато се налагаше.

Децата могат да са много жестоки, затова често запращаха епитети като „червенокож“, „апах“ и „пасмина“ към него, чак докато напусна училище на шестнадесет. Никои не дръзна да закачи отново Кристина или по-малките му братя, защото знаеха, че докато Шоз се усмихваше безразлично на личните обиди, яростта му не познаваше граници, когато прицел на насмешките ставаше семейството му.

Нещата на бяха чак толкова зле, ако се изключеше грубото заяждане от време на време на някой безнадежден скандалджия. Като цяло в Бейкърсфийлд се съобразяваха със семейството и го уважаваха. Шоз познаваше повечето от жителите на града по физиономия и беше известен с помощта, която оказваше на старата вдовица Калдър и заработеното пени плюс ябълка от мистър Диксън заради измитането на универсалния магазин.

Когато стана на осемнадесет, той напусна дома и пое по собствения си път. Това беше едно от най-трудните неща, които беше предприемал в живота си. Баща му разбра и не се опита да го задържи, въпреки че плачът на майка му едва не го накара да промени решението си. Той искаше да пътува, да види света, да изживее повече от онова, което можеше да му предложи Бейкърсфийлд. Първа отправна точка стана земята на дедите му, земята Чирикахауа.

Прекоси териториите с надеждата да открие дали майка му е жива, но вместо това беше хванат в решителната атака на американската армия срещу последните свободни апахи на Джеронимо. Присъедини се към вождя, след като доказа храбростта и умението си да се сражава. Беше ужасен от методичните кланета на апахи от американската армия и условията на живот в резерватите, които беше видял. Злобната реакция на апахите го отчая още повече. Те горяха, изнасилваха и осакатяваха. По времето на баща му никои апах не беше насилвал невинни жени или убивал невръстни деца. Остави ги без никакви угризения, а само с ужасните спомени, които времето не заличава.

По пътя си към Мемфис прекоси планините на Централен Тексас. През цялото време на скиталчеството си не преставаше да научава трудни и горчиви уроци. При строежа на пътя за Чизхолм беше приет неохотно от другите мъже, и то след като доказа, че може да работи здраво от всички. В големите градове откри, че почти всички го считат за социално неприемлив. Единствената работа, която можеше да

намери, беше от най-мръсна проба, подходяща за деца, стари хора или сакати и най-слабо платена. Жените, които доближаваше, го приемаха като забранен плод. Нищо не ги спираше да споделят постелята му, но при пълна тайна. Когато подминаваше някоя любовница по улиците, тя се правеше, че не го познава. Не след дълго започна да презира тях и тяхното лицемерие.

В Сейнт Луис беше още по-зле, защото го зяпаха, сякаш беше изрод. Започна да гледа на белите жени като на завоевание, инструмент за наслада, който бива използван и захвърлян подобно на моментен каприз. Характерът му стана безчувствен, с преобладаваща склонност към умишлена отмъстителност. С нея той си плащаше за обидите, които трябваше да преглътне от техните бледолики бащи и съпрузи.

На двадесет Шоз разбра, че не може да се носи по течението безкрай, а трябва да вземе решение какво да прави с живота си. Върна у дома и обяви, че иска да учи право в университета. Родителите му се прехласнаха от идеята. Джак му вдъхна кураж да кандидатства за най-добрите учебни заведения на Изток. Беше приет на непълна стипендия в Колумбийския университет и започна на двадесет и една през 1882 година.

Ню Йорк не приличаше на Сейнт Луис. Гражданите му се гордееха със своя либерализъм и авангардно мислене. Всичко това беше ала бала. Шоз с горчивина осъзна, че го приемат, защото е индианец, а не защото се справи добре на приемните им изпити. Превърна се в червенокож символ, който да успокоява гузната съвест на членовете на борда заради вродения фанатизъм и систематичния правителствен геноцид на белите им събратя.

Беше твърдо решен да отговори по подобаващ начин и дори да надмине спотаеното им презрение. Представяше се блестящо в науката, въпреки че му се налагаше да работи на непълнен работен ден. Доказа не само своята равнопоставеност, но и своето превъзходство над белите си състуденти, като завърши втори по успех в курса, без да забрави да изуча повече нийоркчанки, отколкото всички те взети заедно.

Лятото преди последната година в Правния факултет започна да се вижда с Мериан Клакстън. Тя беше красива омъжена жена, курва по рождение. Апетитите им си паснаха. Уменията му в леглото бяха станали легендарни сред определени кръгове.

Мериан имаше прислужница на име Бетина, закръглена, пищна и много интересна. Един ден ги спипа в собственото си легло. Бетина моментално изхвърча на улицата, докато Шоз си остана в кревата, за да оправи пооскубаната перушина на Мериан. Същата нощ полицията

нахлу в малкия му апартамент над ресторанта на Винченцо и му показа разрешение за обиск. В панталона му намериха десеткаратов диамантен пръстен. Веднага го арестуваха и задържаха без право на гаранция.

Процесът продължи по-малко от два работни дни. Правосъдието беше експедитивно. Мериан свидетелства, че пръстенът е неин. Бетина потвърди, че е преспал с нея и е бил в къщата. Шоз се обяви за невинен. Доколкото въпросът касаше Бетина, той призна, че е бил с нея, „както с някои други“. След казаното погледна право към Мериан.

Тя естествено отрече. Но той направи нова грешка. Съпругът ѝ Роджър Клакстън Втори беше могъщ сенатор и потомък на фамилия, основала Ню Йорк. Клакстън се приближи към него, след като беше опетнил името на съпругата му.

– Сам си изпроси пандиза, момче – беше казал той.

Присъдата му беше ефективна – седем години затвор без право на обжалване.

През есента на 1889 година Шоз беше затворен. Седем месеца по-късно избяга.

* * *

Шоз се приближи към Мериан, без да откъсва поглед от нея.

Тя остана абсолютно неподвижна, като се изключеше бясното пърхане на ръчно рисуваното китайско ветрило в ръката ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, сини и вперени в него.

Той се усмихна.

– Здравей, Мериан.

Ветрилото се забърза още повече, сякаш беше крило на колибри.

– Шоз! – Гласът ѝ бе запазил дрезгавината, която той така добре познаваше.

Погледът му я обгърна със зле прикрита неприязън.

– Чудя се кой е по-щастлив от тази непредвидена среща, ти или аз?

Тя не успя да схване думите му, а и не си направи труда.

– Как си, Шоз?

– По-добре от последния път – ухили се злобно той.

Подмятането не ѝ убягна. Две розови петна обагриха деликатните ѝ страни, а очите ѝ засвяткаха.

– От всички места на света как се озова точно тук?

– Работя. А вие, госпожо Клакстън? Какво ви води на Запад? Никога не сте ме поразявали със склонност към нещо друго освен бални зали... и спални.

Розовите петна върху бузите ѝ се сгъстиха.

– Синът ми Леон е влюбен във внучката на Дерек Браг. Шоз, съжалявам, толкова съжалявам.

– Наистина ли? Защо тогава не даде правилен ход на делото и не каза истината?

– Не можех. Знаеш, че не можех. Това би ме унищожило.

Идеше му да я удуши.

– Ще се видим пак, госпожо Клакстън.

– Чакай. – Тя го докосна по ръката и задържа дланта си там.

Той се обърна.

– Шоз – каза тя с гърлен глас, цялата задъхана.

Невероятно, помисли си той. Беше се отнесъл с нея като с кучка, каквато в действителност си беше, а плачеше за още.

Той се двоумеше дали да ѝ го даде, когато изведнъж осъзна, че е загубил целия си интерес.

– Забавлявай се добре, Мериан – каза той.

– Чакай! – Тя го задържа настоятелно за ръката. – Трябва да поговорим.

– Да поговорим?

– Моля ти се! Да се срещнем след час и...

– Ако си мислиш, че представлението от последния път може да се повтори, избий си го от главата.

– Мисля, че ще те заинтересува това, което имам да ти казвам. Като начало ще започна само с една дума: изнудване. – Очите ѝ изпусаха искри.

Устните му се извиха, но тя беше успяла да привлече цялото му внимание.

– Сигурна съм – каза тя, а очите ѝ се спуснаха надолу към бедрата му, – че на Дерек Браг ще му бъде интересно да научи кого е наел на работа.

Извивката на устните му стана още по-изразена. Той я сграбчи за ръката и я придърпа рязко към себе си. Мериан се запрепъва, когато той я завлачи през тълпата, докато не останаха сами зад един от хамбарите. Шоз я опря с гръб към стената. Тя се вторачи в него, а гърдите ѝ напиреха изпод ниско изрязания корсаж.

– Сега ли го искаш или после?

– Шоз! – възропта тя, сякаш беше самата невинност.

Той хвана заплашително лицето ѝ в ръце и го задържа там.

– Никога повече не ме заплашвай!

Въпреки усилието си тя не успя да каже нищо.

– Върви и кажи на Браг, за да видиш, че хич не ми пука. Но спирам ли те на някое друго шибано място, с теб е свършено.

Той я освободи от хватката си.

– Кучи син – каза тя, а очите ѝ пламтяха яростно.

– В канавката ти е мястото, Мериан – отговори ѝ той.

Шоз беше си тръгнал, когато зад тях се разнесе нечий тих глас.

– Здравей, майко. Видях те да идваш насам и се зачудих какво правиш тук.

Шоз се извърна, за да види една по-млада версия на Мериан – руса, със сини очи, без съмнение нейна дъщеря. Девојката му се усмихна много мило. Гласът ѝ притежаваше същия непогрешим тон на добро възпитание.

– Здравейте.

Той кимна.

– Шоз е мой стар приятел, скъпа. – В гласа на Мериан се забележа затаено раздражение, когато представяше Шоз на дъщеря си Дарлийн.

– От Ню Йорк ли, мамо? – В тона на момичето се прокрадна лек укор. – От Ню Йорк ли сте, Шоз?

– Не.

– И аз така си помислих.

Тя отново се усмихна приятно. Смехът ѝ беше възпитан. Той знаеше, че би била лесна плячка, отегчителна при това, но когато усети знойния полъх от гнева на Мериан, я покани на танц. Когато Дарлийн се съгласи с тих и кокетлив смях, без да откъсва големите си сини очи от лицето му, Шоз чу ясно съскането на майката.

* * *

– Толкова е горещо – заяви Люси, без да престава да си вее.

– Мога ли да ви донеса нещо, госпожице Люси? – запита Били.

– Бих искала чаша от онзи лош червен пунш, дето е подсилен с алкохол – примижа тя в лицето му.

– Аз ще го донеса – намеси се бързо Леон, но тонът му беше загрижен.

Когато той се отдалечи с горделива походка, Били го проследи с кръвнишки поглед.

– Какво ще кажете за парче торга?

– Пунш и торга – защо не? – съгласи се весело Люси.

Когато и Били се впусна да изпълнява поръчката ѝ, тя се обърна

към Джоана.

– Коя, по дяволите, е тази?

Джоана, твърде безлична в розовата си рокля в сравнение с пламтящото червено на Люси, проследи погледа на приятелката си.

– Срещала си се с Дарлийн. Не си ли спомняш?

– Не – кисело ѝ отвърна Люси, въпреки че вече беше разпознала сестрата на Леон. Тя наблюдаваше с неприкрита ярост, смръщила в убийствен израз вежди, как Шоз и Дарлийн си проправяха път през тълпата, склонили глава един към друг.

– Тенът на тази кльошава блондинка е като на клисаво тесто – обяви Люси.

– Мисля, че е красива – каза Джоана.

– Има фигура на дванайсетгодишна – едно ѝ отвърна Люси.

– Защото ревнуваш.

Преди да успее да протестира, Никол се появи изневиделица и обгърна талията ѝ с ръка. Изглеждаше много греховно в жълта мексиканска блуза, която оставяше раменете ѝ изцяло открити, и широки пурпурни и златисти копринени фусти. На ушите си носеше огромни златни халки, които докосваха голите ѝ рамена. Люси сметна, че външният ѝ вид е твърде екзотичен – като на циганка.

– Кого ревнува Люси?

– Няма такова нещо – заяви Люси.

– Не изглеждаш много щастлива на рождения ден на дядо – обвини я Никол. – А празненството е страотно! Кой има фигура на дванайсетгодишна?

Люси се намръщи, но погледът ѝ отново откри Шоз и Дарлийн сред танцуващите. Никол проследи извивката на главата ѝ.

– Дарлийн Клакстън – подсказа ѝ Джоана.

– Не се тревожи – каза Никол. – Сладка е, но пред теб е едно нищо. А мъжът с нея?

Нямаше съмнение за кого питаше Никол, при което Люси остана потресена от порива на ревност, който изпита.

– Не е за тебе, Никол.

Братовчедка ѝ я погледна засегнато.

– Смяташ, че не е мой тип? Напомня ми за татко и чичо Брет. – Тя потрепери театрално. – Не съм толкова глупава и нямам намерение да се забърквам с властен мъж. Всъщност нямам намерение да се женя изобщо.

Думите на Никол бяха нещо много повече от разиграване на

спектакъл. Тя не само беше вироглава и дива, но и се бе провалила печално през първите няколко сезона на баловете в Лондон – дори преди избухването на последвалия скандал. Беше изпаднала в малко неудобно положение, след като нейната по-малка сестра, Реджина, вече беше получила няколко предложения, а Никол даже не беше осъществила дебют си в обществото.

– И така – запитва лукаво тя, – кой е мъжът?

– Паплач, наета на работа от дядо неотдавна – отговори раздражено Люси. Не ѝ се искаше да обсъжда Шоз с братовчедка си, защото Никол скоро щеше да се досети за всичко.

– Наистина ли? – подразни я Никол. – Много е хубав по един суров начин.

Пристигането на Леон спаси Люси от неудобството да отговаря.

– Благодаря ти, Леон – усмихна се широко тя, пое пунша и пресуши чашата до половина.

– По-полека, Люси – предупреди я той с неодобрение в гласа.

– Защо? – запитва Люси. – Нали знаеш, че условностите ме отегчават.

Тя довърши чашата си, проследявайки Шоз и Дарлийн с очи. Бяха се доближили още повече един към друг, което ѝ се стори върховна проява на лош вкус.

Леон взе чашата от ръката ѝ.

– Какво ще кажеш за още един танц – запитва с нисък глас той, – преди да си се подредила съвсем?

– Твърде ми е горещо – установи Люси. – Нали нямаш нищо против Никол да ме замести?

Сега, когато Шоз не я наблюдаваше повече, желанието ѝ за танци се беше изпарило. Преди тя танцуваше за него, което я въодушевяваше.

Никол не би позволила на Леон да се освободи от налпаната вече стръв, затова той я поведе неохотно към танцуващото множество. Били се върна с няколко подобрани десерта и Люси опита от всеки. Когато свърши с дегустацията, Шоз и Дарлийн се бяха изпарили. Раздразнение то ѝ бе огромно. Тя претърси щателно тълпата. Къде ли бяха отишли?

– Искаш ли още пуши?

– Какво?

Когато Били повтори въпроса си, Люси кимна утвърдително. Тя знаеше къде са и какво вършат. Нямахше никакви съмнения. Нали не я засягаше – дори изпита огромно облекчение, когато той беше насочил вулгарното си ухаждане към друг обект на внимание.

Стоеше изправена съвсем сама. Джоана я беше изоставила, а Били беше отишъл за още пунш. Тя сложи ръце на кръста си. Не би трябвало да шпионира, но... все пак щеше да отиде да види какво правеха.

Джоана нямаше намерение да шпионира, но Люси беше ангажирана както винаги със своите ухажори, затова тя се отдалечи в мрака по следите на красивия Шоз и флиртаджийката Дарлийн. Щеше ѝ се да може да флиртува като нея, а не като Люси. Джоана не можеше да си представи, че би могла някога да бъде като Люси – твърде дръзка и твърде трепетна. Но Дарлийн беше малко безцветна, любезна и свита досущ като нея. Ако Шоз я харесаше...

Но тя не беше Дарлийн; не беше руса като нея, нито пък имаше нейната безупречна дребна фигура. Не можеше да флиртува и по-скоро би умряла, отколкото да го стори. И той не я харесваше, ни най-малко. Едва забелязваше съществуването ѝ. Преди не свалеше очи от Люси, а сега – от Дарлийн.

Тя се запита какво ли е чувството да си в прегръдките му по същия начин като Люси.

Джоана разбра, че следваше единствено Дарлийн, защото Шоз не се виждаше никъде. Къде ли беше отишъл? Само преди минута бяха заедно. Но наоколо имаше толкова много хора, беше толкова пренаселено, че той би могъл да е навсякъде. Тя се намери почти до Дарлийн и вече смяташе да я поздравя.

– Майко! – възкликна Дарлийн, забравила въздържаността си. – Майко! Защо не си ни запознала досега!

Джоана отстъпи назад, без в действителност да има намерение да подслушва. Но ѝ се налагаше.

– Той не е за тебе, Дарлийн – каза Мериан Клакстън, а сините ѝ очи горяха от гняв. Джоана успя да я зърне и остана поразена от дълбочината на емоцията, неподправената ревност и омразата, които видя изписани върху лицето на госпожа Клакстън. Предположи, че бяха адресирани към Шоз, въпреки да изглеждаше, че са насочени към собствената ѝ дъщеря.

– Защо не? Защото е каубой ли? – запита презрително Дарлийн. – Или защото го искаш за себе си?

– Чуй ме – каза рязко Мериан и сграбчи облечената в ръкавица китка на дъщеря си. Дарлийн изохка, но Мериан я дръпна още по-близо към себе си. – Чуй ме! Този мъж не е за теб! Той е опасен престъпник!

– Какви ги говориш? – каза Дарлийн и освободи ръката си.

– Казвам, че е избягал затворник, Дарлийн. Той е углавен престъпник, търсен от закона.

Беше късно; скоро щеше да настъпи полунощ. Празненството беше в разгара си. Имаше поне хиляда човека, които се веселяха под лунната светлина. Не беше лесно да ги открие сред всичките тези гости. Решителността на Люси нарастваше, а успоредно с нея и подозренията ѝ. Ако Шоз и Дарлийн не бяха сред гостите, къде биха могли да бъдат? Не бяха сред танцуващите двойки, а липсваха и от групата, която все още се радваше на печеното. Нощта беше задушна и гореща, а въздухът – ласкав като цветето. Буйните ритми на испанския оркестър я преследваха навсякъде. Тя спря Мария.

– Виджала ли си новия работник? Шоз?

Мария поклати глава отрицателно.

Люси се обърна, свъсила сърдито вежди и зърна Дарлийн да танцува с един от своите приятели. Огромна вълна на успокоение я заля. Не бяха заедно. Не че я засягаше, но не можеше да понесе мисълта Шоз да я захвърли заради някоя от себеподобните ѝ.

Щом не беше с Дарлийн, къде беше тогава и с кого?

Люси напусна забавата и се отправи към конюшните и бараката за спане на работниците, водена отчасти от инстинкта си, но най-вече от магарешки инат. Щеше да претърси навсякъде, ако се наложеше. Остави музиката и хорската глъч зад себе си, движейки се между две прясно варосани конюшни. Нощният ветрец беше влажен и крогък. Тялото ѝ се покри с тънка пелена от капчици пот, която караше раменете и откритата ѝ гръд да лъщят.

И тогава съзря една тъмна фигура, облегната върху оградата на мястото за разходка на конете, което беше свързано с конюшната на жребците за разплод. Не ѝ бе необходимо да вижда ясно, за да разбере, че е той, при това сам. Пулсът ѝ се ускори. Пушеше, а пламъчето на цигарата му просветваше всеки път, когато я поднасяше към устата си.

Гърдите ѝ се повдигаха от вълнение.

– Крием се – постара се да звучи саркастично тя – или чакаме някого?

Той запрати цигарата на земята и я стри с крак.

– Чаках някого и какво от това?

– Така си и знаех. Коя любовница чакаше, Шоз? Дарлийн? Някой

друг? Кого?

– Теб.

Тя рязко отстъпи назад, мигайки смаяно.

– Чудех се още колко време ще мине, докато дойдеш да ме потърсиш.

– Аз не съм една от твоите любовници.

– Не си ли? – Той оголи зъби в усмивка. – Да не би паметта да ми погажда мръсни номера? Защото си спомням една нощ, не беше много отдавна...

– Недей да го споменаваш отново! – извика гневно тя. – Що се отнася до мен, нищо не се е случило!

– Хубав начин да гледаш на нещата, както ти отърва, принцесо. Ела тук. Забавите ме отегчават.

– Не изглеждаше толкова отегчен преди един час.

– Ревнуваш ли? – ухили се той.

– Никога.

– Ела. Искам да те направя моя любовница.

Ръката му се протегна да я сграбчи. Люси се вцепени, когато той чевръсто я придърпа към себе си. Тя се блъсна непохватно в неговото твърдо и жарко тяло. Без никакво убеждаване притисна длани в напоената му с пот риза, но вместо да го отблъсне, застина неподвижно.

– Добре дошла, принцесо – промърмори той и плъзна ръце надолу по гърба ѝ. – Стига игрички. – Той обхвана лицето и в ръце.

Чувството, породено от допира на топлите и груби длани върху лицето ѝ, беше прекрасно, прекрасен бе и странно оживеният поглед в очите му.

– Аз също не искам да играя игрички – изрече тихо Люси.

Думите ѝ размекнаха изражението на лицето му още повече.

– Тогава ми кажи – подхвана той, – кажи ми, че за тебе последните няколко седмици са били толкова непоносими, колкото и за мен, Люси!

– За мен също бяха мъчителни – каза на пресекулки тя. – Шоз, какво става с нас?

– Не знам и не ме интересува.

Люси не беше подготвена за яростната му атака. Той я целуна силно, свирепо, като човек, таил дълго страстта си. Вкопчена в ризата му, тя отвърна на целувките му също толкова диво.

В мъчителната жега на нощта всичко беше позволено.

Мериан се поспря и присви очи в тъмното. Беше видяла Шоз да отива по този път към хамбарите, но мястото пред нея изглеждаше пусто. Тя хвърли поглед през рамо, за да види как последните танцьори се бяха впуснали в луд степ. Повдигна полите на роклята си и забърза нататък.

Нямаше намерение да спира търсенето, докато не го откриеше. Беше обсебена от предопределението, че където е той, там ще бъде и тя. Знаеше го.

Сама щеше да си проправи път към него. Страхуваше се, да, но страхът само усилваше нейната похот.

Когато най-сетне я обладаеше принудително, щеше да бъде толкова груб и толкова силен. Мериан не можеше да чака, трябваше да го открие и то веднага.

Тя спря до ъгъла на един хамбар, когато видя любовниците пред себе си, обърнати с гръб към нея и счепкани в знойна прегръдка. Подозренията ѝ се оправдаха, а самата мисъл, че той би могъл да бъде с друга жена – може би с дъщеря ѝ – вля нов бяс в пулсиращите ѝ вени. Тя бързешком се шумгна зад няколко складирани бали със слама. Не беше необходимо да се крие, защото те бяха твърде заети със себе си, за да забележат каквото и да е.

Облаците се разпиляха, проправяйки път на лунната светлина, Мериан притаи дъх. Това беше той, а жената с него беше Люси Браг. Мисълта за убийство прекоси съзнанието ѝ.

Искаше ѝ се да убие и двамата.

Леон Клакстън търсеше безуспешно Люси и беше ядосан. Ядосан и разстроен. Тексас не беше предпочитаното му място за ваканция, а последната седмица трудно би могла да се нарече поносима. Люси настояваше да държи Джоана непрекъснато до себе си, като го лиши от всяка възможност да остане насаме с нея. Привидно си остана същата, но Леон усещаше, че е напрегната и нервна. Защо? Какво криеше? Защо изведнъж започна да се прави на строго морална и да отбягва целувките му?

Това не му се нравеше. Така беше винаги, когато нещата не следваха желания от него ход.

Онзи каубой Шоз също не му харесваше. Беше имал куража да покаже неуважение към него, Леон. Почувства го без она да му каже и дума. Леон беше наясно и за интереса на Шоз към Люси, защото можеше

добре да разбира мъжете от своя калибър. Леон виждаше в него съперник, въпреки абсурдността на предположението, че Шоз би могъл да му съперничи за каквото и да било, най-вече за Люси. Когато обаче индианецът се навърташе наоколо, Леон ясно усещаше присъствието му и знаеше, че другият чувства същото.

И Люси разбираше, когато Шоз беше наблизко. Това не тревожеше Леон, но го ядосваше и дразнеше. Особено тази вечер. Тя флиртуваше наляво и надясно, което не му се понрави. Леон се нуждаеше от време, за да преосмисли техните отношения. Когато тя напусна забавата, той съзря в това своя шанс и я проследи.

За да я види в обятията на друг мъж.

Те бяха създали свой собствен свят, в който единствената движеща сила беше нуждата от физическо сливане.

Люси се бе вкопчила неистово в него, впрегнала всеки инч от себе си в стремежа да се вклини колкото може повече в жаравата на тялото му. Шоз беше прихванал свършените полукълба на задничето ѝ в ръце и я беше настанил върху слабините си, оставяйки я да го обяди на воля. По-късно щеше да се чуди как е успял да съхрани умственото си равновесие, за да разбере случилото се.

Изведнъж нещо в подсъзнанието му прещрака. Дочу гласове и болезнен вопъл. Шумовете идваха от конюшната. Последва тревожно пръхтене на кон и яростен тропот от копита върху каменната настилка. Последва изстрел.

Той отметна веднага Люси зад себе си и напрегнато се заслуша. Първичният рефлекс на тялото му беше да ѝ послужи като щит.

– Какво става? – изпищя тя.

– Някой стреля – задъхано ѝ отвърна той.

– Не чух нищо.

Той усещаше трепета в гласа ѝ.

Точно в този момент вратата на конюшната зейна широко и оттам се изсипаха галопиращи конници. Люси се сви до стената, когато един кон профуча край тях, буквално отривайки хълбока си о Шоз. Просветлението настъпи миг по-късно.

– Това е жребецът на дядо! – изпищя Люси. – Крадат жребца на дядо!

Шоз сякаш литна. Първо се спусна в конюшната, където единствената останала лампа осветяваше проснатия върху локва кръв стар коняр.

Шоз коленичи до него и опипа пулса му. Старецът беше мъртъв – застрелян в гръб.

Тогава видя оседлания и готов за езда кон близо до трупа. Лицето му се сви в характерна гримаса – работата беше дело на вътрешни хора и старият коняр беше един от участниците, но в последния момент беше станал жертва на алчните си съмишленици. Той скочи на коня и излетя като светкавица навън.

Даже изуменият вик на Люси, докато я подминаваше, не успя да го спре. Беше решил твърдо да преследва докрай крадците на расовия жребец – многократен носител на награди. Не беше сигурен дали са те, но поне помнеше габаритите на Рижия и Джейк.

И тогава дойде неочакваното. Шоз моментално почувства тъпа болка отзад и разбра, че е прострелян.

В гръб.

15

Зората пукна, обагряйки небето в розово и сиво. Люси не бе мигнала цяла нощ. Седна в кухнята с чаша кафе в ръка, все още облечена в огненочервената си рокля от снощи. Джоана и Никол се присъединиха към бдението, започнало след кражбата на расовия жребец. Леля й Джейн и Реджина също постояха за малко, но си бяха отишли по стаите да спят.

Тя се запита дали той може да умре. От мисълта й се пригади. Миранда и Грейс влязоха в кухнята.

– Какво е станало? – скочи на крака Люси.

– Хайката за залавяне на крадците е готова – отвърна Грейс. – Шерифът току-що пристигна.

Шериф Сандърс беше присъствал на забавата, както и повечето жители на града. След като Шоз беше прострелян, Люси побягна да извика баща си за помощ. Бяха внесли ранения вътре под грижите на доктор Джоунс, но той беше твърде слаб, за да може да отговори на повече от два-три въпроса, докато се бореше да не загуби съзнание. Сандърс беше разпитал и нея. Тя му каза, че бяха разговаряли пред конюшната, когато се случи всичко. Че Шоз се беше втурнал след крадлите пеша, след което е бил застрелян. Сандърс поразпита и други, но никой не беше видял кражбата и стрелбата. Малко след това доктор Джоунс извади куршума. Беше изстрелян от малокалибрен „Деринджър“, като тези, носени

обикновено от жените. Това само обърка още повече разплитането на драмата. Жена ли беше стреляла в Шоз? И ако да, защо? Коя би могла да бъде жената? Повечето от техните гости се бяха вече разотиили по домовете и хотелските стаи за през нощта, така че беше невъзможно да издирят и разпитат всички при търсенето на оръжието. Сандърс беше си отишъл късно след полунощ, за да поспи няколко часа, преди да предприемат преследването на конекрадците на разсъмване.

– Как е той? – успя само да промълви Люси, когато майка ѝ сложи съчувствено ръка на рамото ѝ. Искаше ѝ се да бъде в гостната, където бяха положили преди няколко часа изпадналия в полуунес от болката Шоз, но не посмя. Вече бе употребила всички възможни извинения, за да влезе там. Раненият имаше вода и одеяла, а докторът му даде малка доза лауданум.

– Спи – отвърна Грейс и я стисна за рамото. Ала погледът ѝ бе твърде сериозен и питащ, твърде проникателен, за да може Люси да му устои. Тя извърна глава.

– Джоунс казва, че като цяло няма място за тревога – каза Миранда, – защото Шоз е здрав като бик, но след онзи удар по главата се страхува, че шокът ще е прекалено силен. Самата огнестрелна рана не е много сериозна.

Всичката кръв се беше отекла от лицето на Люси. Никол не я изпускаше от очи.

– Възможно ли е да умре? – запитва Джоана.

– Млък – скастри я Грейс. – Разбира се, че няма да умре.

Тя отново погледна дъщеря си.

Може да умре, помисли си злочестата Люси. Знаеше, че не трябва да го взема навътре, но не успяваше. Гадеше ѝ се още повече, защото знаеше нещо, което изглежда никой друг не беше забелязал и което тя трябваше да съобщи на шерифа, а не го стори. Той бе един от крадците.

Изхвърча от конюшната веднага след останалите. Никой не може да оседлае толкова бързо кон. Животното е било готово и го е чакало, тъй като той е бил готов в очакване на съучастниците си, когато го откри пред помещението. Той бе един от крадците и навярно дори убиецът на бедния стар коняр.

Люси се стегна. Трябваше скоро да каже на дядо си и на баща си. Но защо не можеше?

Дерек влетя в кухнята, съпровождан от Ник и Рейд.

Изглеждаше угрижен. Брет и Сторм скоро се присъединиха към групата, сподирени от шерифа с хищническо изражение на ястреб и

двата му заместници, Чад, синовете на Брет Стивън и Линкълн и нейните двама най-възрастни братя Брайън и Грег.

Сандърс взе думата.

– Отначало мислех, че червеникавият дорест кон, който открихме в предния двор на конюшнията напълно оседлани и без ездач, е на някои от крадците. Човекът е бил прострелян, след което конят с долетял дотук.

– Същото си помислих и аз – кратко отбеляза Дерек.

– Но не открихме никакво тяло.

– Биха могли да вземат третия конекрадец със себе си – отбеляза Ник.

– Възможно е – продължи Сандърс – Но нали все пак открихме един ранен.

– Със женски пистолет – намеси се Рейд, – което съвсем обърква нещата.

– Но може да няма никаква връзка с кражбата – обади се Брет. – Възможно е работата около пистолета да е нещо отделно.

– Не ми се вярва, но е възможно – каза Сандърс.

– Информацията ти трябва да бъде проверена – каза Дерек и се запъти към вратата, зад която беше раненият. Когато всички го съпроводоха, Рейд препречи пътя на синовете си и не им позволи да последват останалите.

– Не ви ли стигат емоциите за днес?

– Е-е! – протестираха едновременно те. – Нали ще разпитват Шоз? – запита седемнайсетгодишният Дерек.

– Него ще го разпитват, а вие ще отидете да се наспите.

Люси скочи на крака, без да обръща внимание на братята си, които убеждаваха Рейд, че искат да се присъединят към хайката. Тя настигна дядо си и го хвана за ръката.

– Какво става, дядо?

– Лягай си, Люси – отпрати я Дерек и се запъти към стаята за гости в дъното на къщата.

– На никой не би му дошло на ум да го провери – говореше зад гърба му шерифът Сандърс, – докато не получиш секретната информация.

– След колко време ще дойде отговор?

– Телекът ще пристигне по-късно днес.

Дерек отвори с размах вратата на гостната. Легнал по корем, Шоз примижа с размътен поглед.

Сандърс сложи ръка върху рамото на Дерек, за да го възпре.

– Подадената информация би могла да бъде някоя глупава шега. В

края на краищата едно хлапе ми я пробута в ръцете, преди да успее да го хвана и запитам кой го изпраща.

Дерек кимна в знак на съгласие, вперил очи в Шоз, който стоически отвърна на погледа му, въпреки че беше замаян.

– Ще трябва да отговориш на няколко въпроса, Шоз – предупреди го Дерек.

Нефокусираната мараня в очите на Шоз скоро се замени с повишено внимание.

– Какво има? – поиска да знае Миранда и се провря покрай Люси. – Какво правите?

Дерек с жест я накара да млъкне, но Сандърс отговори вместо него.

– Съжалявам, мадам – каза той, – но получих наскоро анонимна информация, според която въпросният Шоз е избягал углавен престъпник от щатския затвор в Ню Йорк.

– Не го вярвам – каза Миранда.

Люси здраво се вкопчи в пилоната на леглото.

– Може да е един от крадците, мадам. Застреляли са го в гръб. Само бягащите хора получават куршум отзад. Открихме на пасбището един от вашите коне, напълно оседлан и без ездач, но никакво тяло наоколо. Навярно конят е очаквал някого. Чини ми се, че е работа на вътрешни хора и нищо чудно Шоз да е един от участниците.

Миранда беше като бясна.

– Основавате вашите много сериозни обвинения, че този мъж е търсен, върху анонимен източник! Ами ако не е истина! Люси каза, че е преследвал крадците пеша, когато са го улучили.

– Това е така – призна Сандърс, – но е възможно да е тичал към чакания го кон. Не може животното да е било там просто ей така.

– Бедното момче е било застреляно в гръб. Какво ще кажете за това? Твърде е зле, за да го разпитвате. Обвинявате човек, преди да сте доказали вината му.

Дерек, който беше много накупил от кражбата на любимия си жребец, се нахвърли върху жена си.

– Можеш ли да ми обясниш ролята на коня от нашето ранчо, Миранда? За какво друго е бил използван снощи, ако не за осъществяване на кражбата от вътрешни хора? Ако Шоз е невинен, ще бъде пуснат. Но след като е набеден в толкова сериозни престъпления, не можем да не му зададем няколко въпроса.

– Сигурна съм, че конекрадците са си прибрали третия човек, Дерек. Остави момчето да се наспи спокойно – опълчи му се Миранда.

– Не можем да чакаме, мадам – обади се шерифът. – Не и ако искаме да върнем жребца обратно.

Дерек се обърна към Шоз, който се беше извъртял на една страна, за да ги наблюдава.

– Търсен ли си от закона, Шоз? – запита той. – Ти ли открадна коня ми?

Люси осъзна, че страните ѝ са мокри от сълзи.

– Не съм откраднал коня ви – каза с тих глас Шоз. Потта се стичаше по лицето му, но той се вгледа в Дерек с твърд поглед. – Само се опитах да ги спра.

Люси изтри очи. Знаеше, че той лъже.

– Шерифе!

Сандърс я погледна. Шоз също. Тя не можа да срещне очите му. Едва можеше да диша, още по-малко да говори.

– Какво ти е, мила?

– Аз... аз не ви казах истината. – Тя едва се пребори за глътка въздух.

– Какво? – извърна се към нея Дерек.

Очите на Шоз искряха, а от устата му се отрони глух стон.

– Търсех Шоз – за да поговорим. Отне ми известно време, докато го открия.

Тя плачеше откровено. Грейс ѝ подаде кърпичка. Баща ѝ също беше там и я гледаше ококорено, подобно на всички останали. Тя знаеше, че трябва да каже истината, но защо сърцето ѝ се късаше и не ѝ даваше да го стори?

– Той не беше на празненството – продължи тя. – Беше сам. До конюшната.

Всички бяха застинали в мрачно очакване.

– Продължавай – подкани я дядо ѝ.

Тя стрелна поглед в посока на Шоз. Очите му искряха като два казана от преизподнята. Люси отмести очи от него и подсуши сълзите си с кърпичката. Не можеше да продължи, не можеше.

Баща ѝ обгърна раменете ѝ с ръка.

– Кажни ни какво се случи, скъпа – каза той тихо и нежно.

– Двама ездачи изхвъркнаха от конюшната заедно с твоя жребец – изхлипа Люси. – Шоз се втурна вътре, за да ги последва само след секунда върху оседлан кон.

Възцарилата се тишина беше нарушена от Рейд.

– Скъпа, ти каза, че се впуснал в преследване на крадците.

– Тогава не казах истината – избухна в плач Люси.

Дерек изгледа Шоз продължително и мрачно. Шериф Сандърс подкани с жест хората си.

– Сложете му белезниците.

Очите на Шоз се разшириха и той немощно започна да се приповдига, когато единият от заместниците на шерифа го върна обратно на леглото, а другият изви ръцете му зад гърба и завря лицето му във възглавницата. Надянаха му лъскави стоманени белезници.

– Арестуван си, момче – обяви Сандърс – Искам предварително да те предупредя, че по тези краища за конекрадците предвиждаме продължителни и сурови присъди.

Шоз изви глава, така че да може да гледа шерифа право в лицето – студено и безизразно.

– Щом веднъж вече съм бил в пъкъла, шерифе – каза той, – мога да си го позволя повторно.

Част втора ИЗГУБЕНИ АНГЕЛИ

16

Долината на смъртта, Мексико

Люси знаеше, че не трябва да ходи.

От арестуването на Шоз бяха изминали десет дни. Остана в къщата под стража първите няколко дни, докато се оправи достатъчно, за да бъде приет в затвора на Парадайз. Люси не се осмели да припари до него...

Никога нямаше да забрави омразата в очите му след заповедта на шерифа Сандърс да бъде арестуван. Ненавистта му беше адресирана към нея.

Кражбата на коня беше дала неприятен и внезапен край на тържеството. Въпреки това нито един от външните гости не беше притеснен, защото всички имаха намерение да продължат веселбата след това и успяха да осъществят плановете си. Дерек реши, че никой от гостите му няма да бъде привикван за разпит във връзка със стрелбата. Сандърс се съгласи и се съсредоточи върху местните хора.

Отпътуването на Леон беше голямо облекчение за Люси. Той си тръгна веднага след забавата според първоначалните се плановете. Тя дори не забеляза колко хладен и дистанциран беше на сбогуване.

Най-накрая издириха жребеца на Дерек. Хайката откри дирите на двама бандити на север в посока към Ланос Естакадо, източно от Абилийн. Чистокръвното животно беше намерено у един търговец, който го беше закупил от двама мъже – описанието им отговаряше напълно на външността на Рижия и Джейк. По-голямата част от потерята се върна в Парадайз. Двамата сина на Брет си отидоха в Сан Франциско със семействата си, защото не можеха да оставят империята Д'Аршан без надзор. Ала Дерек, Ник, Рейд и Брет продължиха. След като не успяха да спипат Рижия и Джейк в Абилене, те се бяха върнали преди няколко дена.

Шоз изчакваше процеса в затвора. Отговорът на разследването на шериф Сандърс беше утвърдителен: Шоз беше търсен от щатските власти на Ню Йорк заради бягство от затвора преди седем години. Щеше

първо да бъде съден от окръжния съд в Парадайз за конекрадство и може би обесен; ако го намереха за виновен, щеше да излежи присъдата си в тексаския затвор, преди да бъде изпратен на Изток да доизлежи остатъка от тамошното си наказание.

Беше трудно за вярване. Люси знаеше, че не трябва да ходи на свиждане, но...

Беше подочула, че е по-добре. Все още на легло, той ставаше всеки ден по петнадесет минути, за да се разходи под наблюдение. Джоунс му предписа рутинните лекарства. Всички очакваха разрешението на доктора за преместване в Одеса, където се помещаваше окръжният съд.

Този час настъпи и на следващия ден Шоз щеше да бъде откаран в Одеса.

По нейна вина. Нямаше причина да се чувства гузна, но не можеше да се отърве от усещането за отговорност.

Без значение колко пъти си повтаряше, че той е углавен престъпник, който бе предал доверието на дядо й и бе откраднал неговия любим кон – а може би убил и човек – тя се чувстваше съпричастна в предаването му на властите. Естествено, вярваше в правосъдието, но й се щеше не тя, а някой друг да бе разкрил съучастието му в кражбата.

Постара се да не размишлява толкова. Беше трудно да си на ранчото с толкова много жени от семейството, всичките схватливи и чувствителни. Люси непрестанно усещаше очите им, вперени в нея. Майка й, баба й, леля й Сторм, дори и другата й леля Джейн, която, иначе толкова сладка и мила, сякаш огряваше стаята с присъствието си, се взираха с тревога в нея. И като капак на всичко – Никол.

– Какво ти е? – искаше да узнае тя в деня, когато бяха хвърлили Шоз в затвора. – Какво се е случило?

Двете девойки бяха по кюлоты и вталени дамски блузи след игра на бадминтон и отпиваха лимонада на задната веранда. Наоколо нямаше никого другого. Времето беше непоносимо горещо, както обикновено.

Люси се взря в Никол. Какво би казала любимата й братовчедка, ако узнаеше истината – цялата истина? Почувства безумния импулс да й разкаже всичко. Никол щеше да остане потресена. Самата тя оставаше шокирана всеки път, когато дръзваше да се спре твърде обстойно на спомените и фактите. Беше позволила на един пандизчия да я обладае.

– Заради него е, зная, че е заради него. – Гласът на Никол беше гръден. – Люси, недей! Не мисли за него. Ти ми го каза и аз ще ти го повторя – не е за тебе!

– Разбира се, че не е – отвърне Люси с немощна усмивка. – Нима

можеш да си представиш, че ще докарам някой като него у дома, за да го представя на татко. Дори да не беше негодник...

– Не, не мога да си го представя.

– Не е това, което си мислиш, Никол. – Люси остави чашата си на масата. – Той ме мрази.

– Няма значение – твърдо заяви Никол.

– Знаеш ли – каза Люси с треперещ глас, – той не е изцяло отговорен за това, което е, а е производна на своя произход и среда. Навярно баща му е бил пияница, който го е спуквал от бой. Майка ми казва – тук гласът ѝ поддаде, – че повечето пропаднали нещастници са родени в мизерни условия и всички обстоятелства са срещу тях.

– Сякаш слушам Грейс – отбеляза Никол с лека усмивка. – Какво има между вас, Люси?

Люси пое дълбоко въздух. Погледна братовчедка си, след което се огледа наоколо – бяха напълно сами.

– Целувал ме е на няколко пъти.

Вместо да бъде шокирана, Никол остана замислена.

– Мен никога не са ме целували, нито веднъж дори.

Люси се взря невярващо в своята блестяща братовчедка.

– Хареса ли ти? – Гласът на Никол таеше копнеж.

Люси се изчерви и се доближи до ухото ѝ.

– Най-лошото е, че ми хареса. Ужасно ми хареса!

Никол изостави тъжното си настроение.

– Просто го забрави, Люси. Ако не беше крадец и престъпник, щях да те питам дали го обичаш. Той обаче е много пропаднал.

– Разбира се, че не го обичам! Всъщност, той изобщо не ми се нрави. – Тя си пусна боята, когато Никол я зяпна с широко отворени от изненада уста. – Не мога да го обясня. Просто не ми се иска да го бях видяла как препуска навън от конюшните. Ще ми се да можех да узная нещо повече за него, какво е правил в Ню Йорк и защо. Навярно е гладувал до смърт. Възможно е да е откраднал храна или да е бил бездомен и да е задигнал одеяло! Сигурно Депресията го е превърнала в човек извън закона.

Никол ѝ хвърли кос поглед.

– Слез на земята, Люси. Депресията започна през деветдесет и трета, а той е бил затворен през осемдесет и девета.

Смени изкусно темата, когато към тях се присъедини и Джоана. Ала за Люси въпросът далеч не бе приключил. Тя се чувстваше задължена да отиде да го види. Цялата следваща седмица се бореше с

изкушението. И тогава пристигна вестта, че на следния ден ще го местят в Одеса. Сега или никога. Историята му криеше толкова тайни, че на нея изведнъж ѝ се прииска да ги изрови от мрака. А и тя беше тази, която спомогна да го тикнат зад решетките. Най-малко щеше да успокои съвестта си, като се осведоми за състоянието му, преди да го преместят в общинския център. Заповяда да ѝ приготвят кон и лека едноместна кола и подкара сама към Парадайз, за да по види.

Помисли си нервно, че родителите ѝ биха побеснели, ако научеха. Ала вече нищо не можеше да я спре. За разходката се премени с една от най-хубавите си премени по поръчка – морскосиня пола и подходяща жилетка с широки буфан ръкави. Сламена шапка заслоняваше пламналото ѝ лице, а до нея на седалката се мъдреше грижливо подредена от самата нея плетена кошница с обяд за него.

Люси размаха камшика, при което петнистата кобила навлезе с напет тръс в града. Беше горещо и влажно и пътничката беше вир вода под костюма. Спря колата точно пред затвора. Нямаше смисъл да крие посещението си от никого. Дежурният заместник-шериф щеше да разбере, шерифът щеше да разбере, рано или късно целият град щеше да узнае, включително и нейните. Нямаше значение. Щеше да се оправя, когато възникнеше проблем.

Тя влезе в офиса на шерифа. От тавана се спускаше огромен вентилатор, който се мъчеше да раздвижи наситения и влажен въздух, но трудно успяваше да облекчи страданието на околните. Заместник-шерифът беше висок, млад мъж с увиснали мустаци, който незабавно скочи прав при появяването ѝ.

– Госпожице Браг!

– Здравей, Фред, как си в този прекрасен ден? – запита игриво тя.

Фред слисано погледна кошничката в ръката ѝ, мислейки без съмнение, че е за него.

– Защо, прекрасно, госпожице Браг, а вие?

– Много добре, благодаря. Реших, че затворникът се нуждае от истински обяд – продължи тя, без да обръща внимание на почудата му. – Как е той?

– Кротува – съвзе се Фред. – Стои в леглото и мълчи. Не можете да влезете при него, госпожице Браг.

– Защо пък не?

– Защото – Фред поруменя още повече, – е опасен престъпник, ето затова.

– Пфу! Откраднал кон, и какво?! Забрави ли, че този „опасен

престъпник“ съпроводи мен и Джоана чак до Парадайз, когато автомобилът ни се повреди? Прекарахме половин ден заедно с него, а нито ко съм не падна от главите ни.

– Да, наистина, но все пак...

– Фред, трябва ли да моля шерифа за разрешение, за да донеса на затворника обяд и да му кажа блага дума! Да не би да сме варвари? Да се отнасяме към някой, който все още не е обявен за виновен от съда като към прокажен, че и по-зле? Сякаш е бясно куче, лишено от човешка топлина и компания! Освен това – усмихна се мило Люси, – дядо каза, че няма нищо нередно.

Рече си, че това е само невинна лъжа, при това ефикасна. Фред отстъпи, зачервен като рак. Люси не беше предполагала, че се е метнала до такава степен на майка си. Помисли си, че посещението на всички ония събрания за правата на жените и негрите като малка са оказали своето влияние. Фред си проправи път към вратата на затвора в задната част на сградата.

Арестът се състоеше от коридор с две килии от всяка страна. Шоз беше единственият задържан. Лежеше по корем, положил глава върху ръцете си. Не се помръдна при затръшването на тежката врата, но когато Люси последва Фред и токчетата ѝ зачаткаха шумно по циментовия под на късия коридор, обърна глава, за да ги погледне. Очите му първо се разшириха, преди да се превърнат в два тесни процепа.

– Имаш посетител – съобщи Фред. След кратка пауза продължи: – Сигурна ли сте, че искате да влезете? Можете просто да му оставите обяда отвън.

– Ще вляза – заяви решително Люси. – Дядо каза...

– Окей – въздъхна Фред. – В кошницата има ли нож?

Люси наблюдаваше Шоз, който не я изпускаше от очи. Той се изправи бавно и повеси краката си към пода. По лицето му беше изписано толкова презрение, че тя беше почти готова да промени намерението си и да хукне презглава навън от затвора.

– Нож ли? – объркана, тя прехвърли с усилие вниманието си отново върху заместник-шерифа. – Разбира се, че има.

Когато Фред го изиска, Люси му подаде един сребърен трапезен нож от „Тифани“. Фред отключи килията и я пусна вътре.

– Дръж се прилично! – предупреди той най-накрая Шоз.

Посрещна я абсолютно мълчание.

Люси влезе вътре, без да престава да хапе устната си. Нервността я обзе внезапно. Можеше ясно да усети присъствието на Фред точно зад

себе си.

– Донесох ви малко домашна храна.

– Колко мило.

Тя започна да рови в кошницата.

– Печено пиле, препечени кифли с масло и...

– Не съм гладен.

Когато тя вдигна глава и погледите им се срещнаха, той се опита да я изпепели с очи.

– Шоз!

– Гузна съвест, нали?

– Трябваше да кажа истината.

– Истината? Ти не каза истината, ти изказа едно непроверено предположение.

Люси остана стъписана. Нима щеше да продължи да се прави на невинен? Ами ако наистина нямаше вина? Не беше възможно, тя беше там и знаеше какво точно се случи.

– Не съм дошла тук да спорим.

– За какво тогава? Да злорадстваш? Малката принцеса е доволна от своя реванш.

– Не.

– Върви си у дома при могъщия ти дядо. – Десниците му се свиха в юмрук. – Просто си върви.

– Не търся отмъщение – извика тя.

– Ако не си искала да ми го върнеш, защо тогава ме обвини набързо, без да се замислиш? Защо, по дяволите, не ме попита как стоят нещата?

– Вярвам на очите си! Ти чакаше пред конюшната, а оседланият кон е бил за теб. Нима не разбираш, че трябваше да кажа, каквото знам?

– Какво си мислиш, че знаеш? – Той я изгледа втренчено.

– За какво говориш?

Лицето му придоби строго изражение.

– Не ми обръщай внимание.

Тя успя да възвърне равновесието си с огромно усилие.

– Донесла съм ти обяд.

Той се изсмя.

– Знам, че вероятно тук не си се хранил сносно – каза тя, приседна в единия край на нара и постави кошницата с храна в скута си. Сърцето ѝ туптеше тежко и ускорено. Може би направи грешка, като дойде тук. Беше объркана повече от всякога. Обзе я чувство на вина. Въпреки

приличното разстояние, което беше оставила помежду им, излъчваната от тялото на Шоз топлина я облъхна властно. Гневът му също беше осезаем.

– Шериф, нешериф – просъска тихо той, – ще ти извия гръцмуля, ако не се изметеш отгук.

Люси замръзна на място. Вярваше му. Той я мразеше, защото гледаше на нещата от своя ъгъл. Едва се съдържаше да не я нападне, независимо от състоянието си. Страхът я задуши и не ѝ позволи да говори. Той я ненавиждаше, искаше да ѝ причини зло и щеше да го стори, ако тя продължаваше да си играе с търпението му. Люси се размърда, готова да си ходи.

Движението ѝ накара нещо лъскаво вътре в кошницата да проблесне. Спомни си твърде късно, че беше взела и крив нож за рязане на пиле и се присегна пъргаво да затвори капака на кошницата.

Той обаче също забеляза ножа и се оказа по-бърз. Преди тя да разбере, вече го държеше в ръката си. Погледна го, след което премести погледа си върху нея и го задържа там за миг, един безкраен миг, през който тя разгада намеренията му.

Люси се изправи с писък.

Той също се изправи рязко на крака, разсипвайки съдържанието на кошницата навсякъде по пода на килията. Ръката му се стегна около диафрагмата ѝ толкова плътно и здраво, че я принуди да изпусне всичкия въздух от дробовете си със сподавен стон. Острието на ножа беше върху гърлото ѝ.

– Не мърдай – изръмжа той, – или ще прережа красивото ти вратле.

17

– Не мърдай – повтори Шоз.

Люси се вкамени. Цялото ѝ тяло беше плътно прилепнало в неговото. Хватката му беше стоманена, ръката му убиваше на гърдите ѝ, а дъхът му пареше в ухото ѝ. Тя усещаше ясно острието на ножа и я беше страх.

– Мили боже – изпъшка Фред с пистолет в ръка. – Пусни я!

– Съмнявам се да си дотолкова добър, че да ме улучиш, без да загнеш госпожица Браг – ухили се Шоз.

Люси наддаде сподавен писък, който още повече паникьоса Фред. Шоз я сръга безцеремонно, за да ѝ напомни, че трябва да кротува.

– Искам да те предупредя – обърна се той хладнокръвно към заместник-шерифа, – че съм истински апах. В момента, в който стреляш, острието ще пререже вратните й вени.

Люси изохка. Натискът на ръката му се засили и пресече в зародиш стенанието и немощния опит за съпротива.

– Божке! – повтори отново Фред, докато избърсваше избилата по челото му пот.

Люси също започна да увещава заместник-шерифа.

– Не го прави, Фред, моля те, недей!

Колеланието на Фред започна да личи.

– Пусни пистолета – нареди Шоз и се придвижи напред, без да изпуска Люси – негов надежден щит. Изтика я през вратата на ареста, принуждавайки Фред да отстъпи назад, докато гърбът му не опря пръчките на отсрещната килия. Заместникът все още не изпускате пистолета от ръката си.

– Пусни оръжието и го изритай към мен!

– Мамка му! – изруга Фред.

Люси почувства осезателно натиска на острието върху гърлото си, последва пареща болка и тя изохка. Ножът я беше порязал и тя усети лепкавата влага на собствената си кръв.

– Прави, каквото ти казва, Фред – помоли се тя.

– Мамка му – озъби се за последно Фред и пусна оръжието.

Внезапно Шоз запрати с мощен тласък заложницата си на земята и се хвърли напред към пистолета. Беше толкова бърз, че само миг по-късно дулото вече беше насочено към Фред. Люси дишаше тежко и се мъчеше да се изправи отново на крака.

– Горе ръцете! – изкомандва похитителят.

Фред се подчини моментално. Седнала на прага, Люси опипа врата си. Кръвта беше спряла. Тя изтри влагата и не видя нищо освен пот.

Шоз сграбчи Фред и го натика в арестантското помещение.

– Ела тук – обърна се той към Люси, без да отклонява пистолета от гърдите на новия си пленник.

Девојката не можеше да се помръдне.

– Ела тук, казах.

Тя се изправи с разтуптяно сърце. Щеше да я заключи в килията заедно с Фред и да офейка.

Огледа се диво наоколо за нещо тежко, с което да го цапардоса.

Изведнъж разбра, че желанието й да го атакува е глупаво и няма да даде резултат. Шоз я наблюдаваше внимателно, изчакваше. Тя се

приблужи бавно, без да престава да търси отчаяно начин да се откопчи, за да осуети плановете му. Не успя да измисли нищо. С хрипкаво ръмжене той я хвана нетърпеливо за ръката и я избута напред. Пистолетът в ръката му не трепна нито веднъж. Тя изкрещя възмутена от грубото му отношение. Без да ѝ обръща внимание, той бръкна в предния джоб на елечето ѝ, измъкна носната ѝ кърпичка и я натъпка насила в устата на Фред, след което го изблъска на леглото.

През това време Люси отстъпваше бавно заднишком, докато гърбът ѝ не опря железните пръчки на ареста.

Шоз затъкна пистолета в колана на джинсите си, сграбчи чаршафа от леглото, издърпа го с рязко движение, след което чевръсто нарязва ления плат на ивици. Люси си помисли, че възнамерява да я завърже заедно с Фред, който се бе вцепенил от страх. Беше твърде близо до Шоз, за да предприеме нещо, но все пак...

Тя реши да действа решително, и то начаса. С какво би могла да го атакува? Огледа се трескаво наоколо, разучавайки пръснатите във всички посоки парчета пилешко месо, чинии, кифли и салфетки. Изведнъж зърна в ъгъла на килията само на няколко стъпки каната за лимонада от оловен кристал. Спусна се светкавично натам.

Шоз вече бе завързал китките на Фред зад гърба му и увиваше парче ления плат около глезените му. Люси замахна към главата му с всичка сила. Инстинктът го накара да се наведе миг преди тежкия съд да се стовари отгоре му. Ръката му я хвана за китката и я принуди да пусне каната, която се разби с трясък на пода. Люси закрещя от болка и отчаяние, когато той я накара да падне на колене. Заповяда ѝ да остане на място и се върна към Фред.

Водена от чувство за самосъхранение, тя скочи и побягна, сподирена от проклятията му. Пробяга по коридора и блъсна вратата на шерифския офис, когато похитителят ѝ нареди да спре. Беше преполовила канцеларията, когато чу стъпките му да я следват по петите.

Люси се вкопчи във външната врата и, обладана от истерия, я разтвори широко. Той я хвана изотзад и я завлече обратно навътре. Едната му ръка затръшна вратата, а другата запуши устата ѝ. Тя го ухапа с всичка сила. Той изрева от болка, но се съвзе и затъкна парче плат между зъбите ѝ.

Люси не отстъпваше без борба. Шоз я повлече със себе си през канцеларията, като пътьом подбра пушката на Фред, подпряна на бюрото му. Не се бе възстановил напълно от раната в гърба, така че борбата му с пленницата беше много напрегната. Тя се съпротивляваше с всички

средства. И двамата дишаха тежко, а потта му се стичаше направо върху бузата ѝ. Когато стигнаха вратата, водеща към килиите, той се спря, придърпа я още по-близо към себе си и изкрещя право в ухото ѝ:

– Ако не дойдеш доброволно, ще те убия.

Тя се подчини. Той я избута пред себе си и тя побягна. Не се съмняваше нито за момент, че той ще изпълни заканата си, защото усещаше, че търпението му е на изчерпване. Влетяха едновременно в ареста. Фред бе надлежно овързан и заключен със запушени уста в килията на Шоз.

Люси очакваше да сподели съдбата на заместник-шерифа. Остана като зашеметена, когато доскорошният арестант я помъкна през задната врата към сенките на външната алея.

Разсъдъкът ѝ се раздираше от диви, невъзможни мисли. Защо не я заряза като Фред? Къде я отвеждаше? Тя се запрепва по алеята, все по-далеко и по-далеко от непрекъснатия поток автомобили, каруци и пешеходци по Авеню Браг. Той я държеше изправена. Истеричен ужас я връхлетя, когато разбра, че Шоз възнамерява да я използва като заложник, за да се измъкне от града. Нямаше друго обяснение на действията му. Заложница... заложница... Думата отекваше ясно при всеки удар на сърцето ѝ.

Но той щеше да я пусне веднага щом се изплъзнеше от преследвачите си. Тя погледна обратно към Авеню Браг, изпълнено със забързани по свои дела хора, всичките безучастни към драмата, която се разиграваше в сенчестата алея. Ако само някой от тях можеше да ги забележи!

Изминаха бегом цялото разстояние до следващата улица. Спряха да си поемат дъх зад няколко кофи за боклук, докато изчакваха да ги подмине една товарна кола. На отсрещния тротоар имаше ковачница, железарски магазин, шивач и един германец мебелист. Пред ковачницата риеше с копита напълно оседлан завързан кон.

– Излезе ми късметът – промърмори Шоз.

Люси му хвърли изпитателен поглед, за да види дали е сериозен, или се шегува, но не успя да разбере. В следващия миг съмнението ѝ се разсеяха. Щеше да задигне самотния кон и да замине без нея. Тя само би обременила опита му за бягство.

Сърцето ѝ запърха радостно и ако устата ѝ не беше запушена, щеше да закрещи от радост.

Каруцата ги подмина с тропот. Лицето му се изкриви в някакво подобие на усмивка, сурова, но тържествуваща и той се впусна към отсрещната страна на улицата, без да забрави да повлече Люси след себе си. Преди тя да се усети, той я метна върху червеникавокафявия жребец

и се настани зад нея. Животното се понесе в галоп надолу по друга алея, водеща извън града.

Не спряха, преди да са прекосили няколко хълма и падини. Разстоянието, което ги отделяше от Парадайз, беше десетина мили. Люси се опита да възроптае, което не ѝ се удаде, защото тампонът, който ѝ пречеше да говори, веднага беше затъкнат наново в устата ѝ още по-здраво. Той съвсем забрави за нея. Ако не се движеха толкова бързо и хватката му бе по-хлабава, без съмнение би скочила. Мислите ѝ се прескачаха в полуда. Защо я взе със себе си? Защо я отвлече? Защо? Нещо не се връзваше. Нормално беше да я остави в града. Сам би се придвижил по-бързо и би стигнал по-далеч. Нямахше повече нужда от нея. Изпълнените му със сарказъм думи още плющяха в ушите ѝ.

Отмъщение. Нямахше друго логично обяснение. А може би действието му се диктуваха от страстта. Беше ужасно, гадно, отвратително да бъде подвластна на този избягал престъпник, конекрадец, съучастник в убийство или направо убиец. Люси трепереше като лист.

Час по-късно Шоз набута запенения дорест кон в коритото на един поток. Пътуваха на запад. Той скочи от коня, след което свали Люси, която почти припадна в ръцете му. Избута я от себе си със суров и нетърпящ възражение израз на лицето. Тя се стегна, за да не се строполи на земята, и го погледна. Очите им останаха вперени. Бледността му си личеше още по-ясно под бронзовия тен на кожата, а ризата му от мек син плат беше напълно мокра и слепнала към тялото. Люси беше застанала до него до колене във водата, обезсърчена и неспособна да помръдне. Погледът му бе неумолим, но нямахше налудничавото изражение на убиец, тръгнал да отмъщава.

Той не се опита да я доближи. Тя се поуспокои и се отърси от сковаността си. Присегна се предпазливо, с треперещи ръце към затъкнатия в устата ѝ плат. За първи път, откакто я бе вързал, ѝ се удаваше възможност да се освободи от досадния парцал. Очите ѝ не го изпускаха, докато се мъчеше да развърже възела на превръзката. Сърцето ѝ спря да бие, когато Шоз я сграбчи за ръцете, но той само я извърна към себе си и ловко измъкна тампона от устата ѝ.

Тя пое дълбоко въздух. Усещаше близостта му зад себе си и допира на неговите корави бедра до заоблените си хълбоци. Когато той отстъпи назад, тя загреба от студената вода в шепа и я изля в устата си. Никога през живота си не се бе чувствала толкова жадна.

След като утоли жажда, плисна вода на лицето си и потърси кърпичка да се изтрие, но тогава си спомни, че Шоз използва нейната, за да

запуши устата на Фред. Пленницата бавно започна да се съвзема. Заслуша се, но можа да чуе само лекото пръхтене на коня. Извърна се към похитителя си.

Шоз пое коня и галеше с ръка потната му шия. Когато вдигна глава, за да срещне напрегнатия ѝ поглед, тя отмести бързо очи. Краищата на фустата ѝ бяха натежали от вода и Люси съжали заради внушителния им брой. Без да гледа към него, знаеше, че той пълни с вода тяхната манерка. Отдихът спомогна много да успокои разбитите ѝ нерви. Бе настъпил моментът да го запита, без значение колко много се боеше да чуе неговия отговор.

– Готова ли си?

Тя запрестъпва тромаво към него, влачейки след себе си подгизналите си поли. Тонът му беше отпаднал, а той самият се бе облегал върху коня, сякаш нямаше сили да стои изправен без чужда помощ.

Тя го погледна от упор. Бяха стреляли в него преди десет дена. Колко време още щеше да устои на такова темпо? Нима искаше да се погуби? Ако беше чак толкова слаб...

– Недей да мислиш – каза той, – или да си кроиш планове.

– Къде ме водиш?

Той се отблъсна от коня. Хвана ръката ѝ и юздите на коня и ги поведе надолу по течението.

– Съветвам те да хвърлиш тази пола, принцесо. А сега да вървим.

Вместо да ѝ отговори, той я подканяше да продължава да гази плитката вода близо до брега. Въпреки това тя ѝ стигаше до средата на прасците и правеше невъзможни полата и безбройните фусти, които непрекъснато се увиваха около глезените ѝ. Тя залитна напред, след което застина на място.

– Моля те, Шоз! Имам право да знам!

Той се спря и се подпря върху коня.

– Защо ме взе със себе си? – изкрещя тя. – Какъв е смисълът?

– Да пукна, ако знам – измърмори той.

Беше сигурен, че отвлечането ѝ ще се окаже голяма грешка.

– Е?

– Нека да предположим, че си моят пропуск за измъкването ми отук.

– Вече си свободен! Остави ме тук! Само ще те забавя. Моля ти се! Вече не съм ти необходима.

През последния час въпросът за похищаването на Люси Браг го занимаваше непрекъснато. Беше убеден, че трябваше да я зареже още в

Парадайз, защото тя неминуемо щеше да го забави. Беше действал интуитивно, подтикван от инстинкта, първичния и древен като света инстинкт на самца.

Когато видя бялото като платно лице и печалните сини очи, той си каза, че трябва да е пълен глупак, ако позволи на чувството за жалост да го завладее. Трябваше да го е грижа за един-единствен човек – за него самия. Беше се оказал едно магаре. Фактът че тя е апетитно парче, не оправдаваше отвлечането ѝ, нито беше начин да си го върне. Залогът беше изключително висок. На карта бяха поставени свободата и животът му. Трябваше да я остави още тук. Сигурно щеше да се изплъзне на хайката, която навярно са формираше през същото това време. Ако не беше толкова отслабен от огнестрелната рана, Шоз беше убеден, че спокойно ще премине границата. Но слабостта му пораждаше съмнения.

– Пусни ме да си вървя, Шоз! – увещаваше го тя. – Не е късно да ме освободиш!

– Ще те взема с мен до границата – реши внезапно той.

В случай че преследвачите го настигнеха от тази страна на Рио Гранде.

– Границата? Да не искаш да кажеш Мексико? Към Мексико ли сме се отправили?

– Със сигурност не към Луизиана.

– И тогава ще ме освободиш?

Той я изгледа. Лицето ѝ плуваше в пот, косата ѝ се бе разчорлила, а няколко сплъстени кичура обграждаха в безредие лицето ѝ. Беше мокра до шия, елечето ѝ зееше отпред и му позволяваше да се наслади на гледката на полепналата към тялото ѝ модна измишльотина, която би трябвало да изпълнява ролята на долна риза. Много лошо, че не беше във форма и че нямаха никакво време за губене. Много лошо. Въпреки предателството, лъжите и отмъщението, не би имал нищо против да довършат подхванатата работа за собствен частичен реванш.

Раната го болеше жестоко.

– Да – каза той. Веднага разбра, че е истински глупак. Не заради дадената дума, а поради чувството за съжаление.

– Да? – прозвуча като ехо гласът ѝ, докато тя се измъкваше за стонен път от фустите си.

Ножът проблесна в ръката му и само след миг полата и фустите ѝ вече стигаха едва до коляното.

Тя ахна и погледна невярващо надолу към обутите в бели чорапи прасци и ефирните финтифлюшки, които обрамчваха долните ѝ гащи.

– Да вървим – изръмжа той.

Беше виждал краката ѝ и преди, но все пак трябваше да признае, че са страхотни.

Тя го изгледа с широко отворени от потрес очи.

– Просто върви – побутна я пред себе си той.

Тя се подчини.

Той реши. Щеше да я задържи, докато стигнеха Мексико и пресечеха границата. Тя щеше да му бъде като застраховка. Чак тогава щеше да се отърве от нея. Щеше да я изпрати до тях или до най-близкия град. Дотогава щеше да държи Браг, тексаската милиция и въжето за бесене по-далеч от врата си. Богатата наследница щеше да му послужи като разменна монета в случай че го сгасеца.

Нейната безопасност срещу неговата свобода.

18

Не спряха да почиват нито веднъж.

Откакто напуснаха коритото на малката река, се движеха през скалисти равнини и тесни пустинни ждрела. Маршрутът бе толкова труден, че за известно време и двамата трябваше да ходят пеш. Шоз отпред, а след него препъвашката се Люси. Здрачи се. Двамата бяха възседнали коня странично и напредваха на юг през безкраен пустинен участък, осеян тук-там от храсти градински чай.

Пленницата отново почувства надигащото се в нея отчаяние. Бяха тръгнали по пладне. Със сигурност групата преследвачи някога нямаше да ги хване. Бяха толкова далеч от сигурността на Парадайз и ранчо „Дерек & Миранда“. Мексиканската граница трябваше да е наблизо. А когато я пресечеха? Щеше ли да удържи на думата си? Щяха ли някога да спрат? Ами нощта?

Тя не можеше да продължи. Просто не можеше. Тялото ѝ беше цялото в синини и всичко я болеше. Усещаше, че ако слезе от коня, нямаше да може да върви.

– Трябва да спрем, Шоз! Не мога да продължа! Искам да почина.

– Скоро.

Люси се вкопчи здраво в седлото. Дотогава бе успявала да си наложи най-сурова самодисциплина и не го бе молила да спрат нито веднъж. Ала гордостта ѝ бе разнищена. Запотена, лепнеща от пот и мръсотия, напълно изтощена, тя се нуждаеше отчаяно от почивка. Затова се

плъзна инстинктивно от коня и скочи на земята.

За неин ужас коленете ѝ поддадоха и тя рухна върху пясъка. Конят продължи своя ход, сякаш Шоз не забеляза изчезването ѝ. Чак след като подмина няколко ярда, накара животното да спре. Люси сподавено простена и се обърна към него. Похитителят седеше отпуснато върху седлото и я наблюдаваше. За пръв път можа да види лицето и очите му и остана потресена. Изражението му не подсказваше ни най-малка заинтересуваност или признак на емоция. Само непроницаемо безразличие, докато я наблюдаваше, по-бял от платно. Обилни ручейчета пот струяха от челото му и се стичаха надолу към брадичката.

Имаше вид на болен.

Люси се напрегна и се изправи.

Той изръмжа заплашително и бавно обърна коня. Жребецът се приближи с тежка стъпка към нея.

– Ставай! – изкомандва Шоз.

Люси си помисли, че той най-вероятно има треска и почти си представи как успява да избяга пеш или да му задигне коня. Подвоуми се, изправена пред неочакваната перспектива.

– Люси.

Тя прехапа устната си и се приближи.

– Нека да спрем. Моля!

Той кимна и се изхлузи от седлото, след което се облегна върху хълбока на животното.

Люси трескаво започна да премисля. Той беше ранен и очевидно се нуждаеше от почивка и грижи. Но шансът за бягство беше огромен. Тя не се доближи повече.

Той привърза коня към едно осакатено от безводие и жегата мескитово дърво. Люси го наблюдаваше неподвижно. Той разхлаби колана на седлото, но когато го издърпа от гърба на коня, то едва не го повлече след себе си. Шоз се срина на земята и се облегна върху конската сбурия. Погледът му срещна нейния.

Люси навлажни устни с език. Нейният шанс. Бе добра ездачка, а като малка възсядаше всяко лято необяздени коне, така че липсата на седло нямаше да бъде пречка. Трябваше само да се метне на коня и да препусне на север, право на север.

И да го остави сам, твърде болен да се помръдне, камо ли да ходи, лишен от превоз.

Най-вероятно би загинал. Люси се съмняваше, че щяха да го открият, след като покри добре дирите си със замитане на следите и движение

по каменисти терени и речни корита. Бе сигурна, че никога няма да го намерят, но така или иначе щеше да умре, сам и безпомощен.

За момент погледът му се избистри и тя бе сигурна, че той чете мислите ѝ и знае какво се върти в главата ѝ. Ала скоро Шоз оброни глава, затвори очи и заспа.

Вече можеше да върви. Но тя не се помръдна.

В този момент взе решението. Нямахше да го остави да умре. Вярно, че беше крадец или дори убиец, но процесът срещу него не се състоя и нямаше произнесена присъда. Според Никол беше „от сорта“, ала нали е човешко същество? Навярно бе лудост да не се възползва от състоянието му, но не бе способна на такава постъпка. Отвлече я, но не ѝ причини зло. Освен това и обеща, че ще я пусне веднага след като прекосяха границата, която беше не по-далеч от един ден на кон оттук. Тази нощ тя щеше да бди над Шоз.

Приклепна до него и се присегна към манерката.

– Внимавай по пътя – обади се той.

Изненадана, тя едва не разля живителната течност. Очите му бяха все така затворени и имаше вид на заспал. Страните ѝ поруменяха. Беше си помислил, че го напуска, сигурна, че той не разбира какво става около него.

– И недей да пиеш вода до утре – добави той, без да мърда.

Люси му подаде манерката. Той я пое и отпи няколко глътки. Тя взе на свой ред водата и започна да пие жадно. Докосна челото му, за да провери температурата. Очите му стреснато се отвориха. Целият гореше, но ѝ бе трудно да определи дали температурата е висока или не, което само по себе си беше добър знак.

Тя прерови торбите на седлото, откри няколко консерви говеждо, боб и малко пастърма и го принуди да яде от нея. Болният дъвчеше механично, със затворени очи, но тя се нахрани с апетит. Най-накрая той потъна в дълбок сън.

Изтощението пребори и Люси. Тя се опъна до него, положила буза върху ръката си. Земята беше твърда и неудобна, и девойката си помисли, че никога не ще заспи без одеяло и възглавница, особено когато мислите я отведоха при семейството ѝ и тя започна да се тревожи за тях. Ала умората бе толкова голяма, че тя заспа моментално. По-късно се събуди цялата трепереща от студ. Светеха хиляди звезди, някъде избуха кукумявка, а до нея се чуваше равното и дълбоко дишане на Шоз. Все още бе като разбита, затова допълзя до него и без да му мисли много, се сви до неговото огромно тяло, за да почерпи от топлината му. Този път

сънят ѝ убягваше продължително.

Шоз се събуди, почти прегърнал Люси в обятията си, когато слънцето вече бе високо в небето. Примижа. Тялото ѝ бе притиснато в неговото, задничето ѝ се бе прислонило в слабините му, ръцете му я бяха обгърнали, а устата му се намираще на тила ѝ. Какво ставаше, по дяволи-те? Той прерови паметта си, за да си спомни какво правиха предишната нощ. Отне му няколко минути, докато се съвземе напълно. Не бяха правили нищо, защото той беше твърде уморен от дългия и труден ден. Автоматично предположение, защото Шоз никога не се бе събуждал с жена в ръцете, без преди това да я направи щастлива. Изглеждаше, че тя се чувства добре. Той проточи врат, за да я погледне. Можеше да злорадства, защото Люси имаше ужасен вид, но не го направи. Госпожица Браг притежаваше дарбата да изглежда по-добре или зле от всяка друга жена, която Шоз познаваше. Сега беше един от онези моменти, когато не би могла да бъде в по-окаяно състояние. Мръсна от върха на вирнатото носле та чак до красивите изящни нозе, тя въпреки всичко бе дяволски секси по характерен само за нея начин. Още по-лошо, олицетворяваше самия секс. Той започна да усеща първите симптоми на ерекция, което беше признак, че е спал добре и е възстановил силата на тялото си през нощта. Ако не им предстоеше толкова дълъг и труден ден... Той въздъхна. Ако се забъркаше с нея сега, щеше да бъде въвлечен в далеч по-голяма неприятност от настоящата. Мисълта го натъжи. Първото нещо, което нейното семейство щеше да иска да узнае, когато си я приберяха, бе дали я е докоснал. Люси не беше лъжкия. Не би симулирала изнасилване без основание, а той със сигурност не би ѝ го дал. Колкото и съблазнителна да бе, той щеше да държи ръцете си настрана. Когато се изправи, мислите го връхлетяха отвсякъде. Една от тях изискваше предимство. След като оседла и нахрани коня, той се извърна да я погледне, без да му се налага да крие нито интереса, нито любопитството, които изпитваше. Предишната нощ тя можеше да го изостави, на кон или пеша, но не го направи. Той пое дълбоко въздух. Сърцето му биеше ускорено, сякаш беше участвал в надбягване. Защо не го напусна? Дали защото се страхуваше да се върне в Парадайз сама през безлюдната пустош? Може и да беше разглезена принцеса, но не ѝ липсваше характер, дързост и кураж. Решителността ѝ бе истинска, макар и непроверена докрай, упоритостта ѝ можеше да се сравни с тази на муле от малкото, което беше видял, но куражът ѝ идваше от невежество и наивност. Тя не

би се съобразила с трудностите по едно пътуване на север без него, а просто би го предприела, пришпорвана от отчаяние и решителност. Страхът от негодите не би я спрял да избяга. Тогава какво я накара да остане? Той оседла коня и я погледна. Въпросът беше твърде голям – съществуваха толкова много отговори, че той почувства как мозъкът му се размъти. Да върви по дяволите! Той реши да не го е грижа защо не е офейкала, без значение дали е било, защото не може да язди неоседлан кон, или пък поради умора. Или пък защото настоящото изпитание я бе научило на малко здрав разум и се е страхувала да подкара сама на север. Той я сръга с върха на ботуша си.

– Ставай! – Последва съвсем слаба реакция, пърхане на мигли, едва доловимо стенание. Той я побутна отново. – Трябва да тръгваме, Люси. – Тя премига току в лицето му. Наложил му се да се възхити още веднъж на тялото ѝ. Изчака я да се събуди. Сините ѝ очи се отвориха напълно и тя се повдигна с ясното съзнание какво става около нея. Погледна много, много внимателно. После се изправи вдървено, направи безуспешен опит да сподави една въздишка и изтръска полите си.

– Трябва да се освежа.

Той разбра какво имаше предвид.

– Върви зад този храсталак и бъди много внимателна – нареди той. Тя му кимна и се отдалечи. Шоз се захвана да замита следите от лагера им със сбрани подобно на метла шубраци. Тя отново го изненада. Здравият сън се бе отразил много добре върху състоянието на нервите ѝ. Той го оцени, защото точно в него момент последното нещо, от което се нуждаеше, бе някоя истерична жена. По всичко изглеждаше, че са постигнали едно макар и крехко примирие. Нощта беше настъпила. Люси седна на земята, обви коленете си с ръце, провери дали късите ѝ поли покриват добре краката и го загледа. Той бе наклал малък огън, върху който готвеше месо и боб с неустоим аромат. Денят бе даже още по-дълъг и изморителен от предишния. Тя не можеше да се помръдне. Шоз също бе изтощен. Всеки негов жест и изпъкналите черти на лицето му издаваха огромна умора. Но беше по-добре отколкото предишната нощ и тя ясно го забелязваше. Издръжливостта му беше изумителна. Тя не би могла да направи повече и крачка. Цялото ѝ тяло се бунтуваше, мускулите ѝ бяха изтерзани и умираше от глад. Можеше да се отдаде на почивка и сън само след като се нахранеше. Подозираше, че ставането на следната сутрин щеше да бъде още по-трудно отколкото досега. Той вдигна тигана и ѝ го поднесе. Погледите им се срещнаха. Люси му се усмихна в очакване; той ѝ отговори също с усмивка.

– Съжалявам, че нямаме порцеланови съдове, принцесо – каза той и се настани до нея.

– Следващия път – опита се да бъде духовита Люси. Забележката ѝ го накара да я изгледа продължително. Тя побърза да отмести поглед, почувствала безпричинна нервност. Враждебността му бе по-лесно поносима, отколкото такъв директен и изпитателен поглед. Той ѝ подаде вилицата, която намериха в торбата с консерви, запазвайки лъжицата за себе си, след което започнаха да се хранят с вълчи апетит направо от съда. Когато привършиха, Шоз отиде с тигана до потока и го напълни с вода. Люси беше жегната от чувство за вина. Не знаеше да готви, а той вършеше всичко. Тя не си мръдна и пръста. Проследи с внимание как той сложи върху огъня пълния с вода съд и го остави да ври. След няколко минути го махна и обля с него целия огън. После избута с върха на ботуша овъглените остатъци и ги зарови с крак в земята. Най-накрая мушна тигана обратно в торбата на седлото. Люси се закле да запомни всяко негово действие. Шоз се върна и седна отново. Внезапно тя усети възцарилата се близост помежду им и скритите възможности. Бяха сами в нощта, пробудени за нещо неочаквано наред безкрая на пустинята. За разлика от предишната нощ, когато Шоз бе толкова изморен, че заспа моментално. Сърцето ѝ биеше лудо. Вместо спомени за отвличането, в съзнанието ѝ се занизаха бързо оживели образи и събития от седмицата, която той прекара на ранчото. Шоз бели грах и осъзнава колко е смешен, Шоз смъква пердетата, застанал прав върху стол, Шоз в неизменните изпънати по него „Левис“. Тя си припомни как не можеше да спи от задухата и влагата нощ подир нощ, как се мяташе на всички страни, докато нощницата не можеше да се отдели от тялото ѝ, подгизнала в пот. Тогава се бе приближила до прозореца за глътка въздух и го видя на поляната с отпразвени към нея очи.

– Шериф Сандърс напредна ли в разследването си?

– Какво? – Гласът му разпръсна мислите ѝ. Той повтори въпроса си. – Намериха жребеца в Абилийн – подхвана Люси, но той я прекъсна.

– Знаем за проклетия кон. Стрелях по човек – имам предвид себе си – но целия шибан град се вдигна на оръжие заради коня на дядо ти.

Люси го погледна със съзнанието колко ужасно прав беше.

– Не знам нищо повече.

– Видя ли някого в нощта, когато дойде да ме срещнеш?

Люси не си даде труд да го поправи, защото бе тръгнала да го търси, а не да се среща с него.

– Никого. Но някой може да е видял онова, което видях аз, и да е

помислил, че си един от крадците. Хората в Парадайз не обичат много конекрадците.

– Опитай пак. – Тонът му бе присмехулен. – Ако някой добър самарянин ме е стрелял, считайки ме за крадец, защо той или тя не излезе на светло и не си призна постъпката?

Люси го погледна отново. Беше се опянал удобно на земята, подпрял глава с ръцете си върху седлото. Ризата му беше разкопчана отпред, а тъмната му кожа блестеше чак до безсрамно изложения на показ пъп. Прииска й се да закопчее дрехата.

– Предполагам, че някой се е изплашил да се покаже.

– Дяволски си права. – Гласът му бе толкова рязък, че я стресна. – Знаеш кой го е сторил, нали?

– Имам подозрения.

– Кажете тогава!

Устата му се изкривиха в кисела усмивка.

– Майката на гаджето ти.

– Мериан Клакстън! – Той се отпусна върху седлото. – Ти си луд! – извика тя и се взря в изваяния му профил. – Защо й е да те стреля?

– Защото бяхме дружки в Ню Йорк – ухили се той. – Нека само да споменем, че работата завърши зле, след което и двамата носим омразата в себе си.

– Дружки в Ню Йорк! – Люси беше слисана. Отне й дълго време да осмисли информацията. – Искаш да кажеш... любовници?

– Защо си толкова смаяна. Не знаеш ли, скъпа, че Мериан има апетит към нещо, което съпругът й не може да й осигури?

Люси се затресе цялата. Шоз и Мериан... Мисълта я разстрои. Мериан беше красива, но по-възрастна от него. И всичко това в Ню Йорк?

– Кога си бил в Ню Йорк?

– Преди седем години.

След като Шоз не предложи допълнителна информация, тя не поиска да узнае нищо повече. Вече си имаше достатъчно грижи около онова, което току-що научи. Поне връзката им беше приключила преди много години. Но ако Мериан е стреляла по него, значи страстите не бяха излетели. Дали все още я обичаше?

– Сигурно грешиш.

– Сигурно – каза той, без дори да я погледне.

– Не мисля, че е способна да застреля някого. Много жени носят малокалибрени пистолети, дори аз самата. Мъжете също ги използват.

– Къде е твоят пистолет? – Той запали поредната цигара.

– Не мислиш, че аз... – Тя спря по средата на изречението, твърде изумена, за да продължи.

– Знам, че не ти си ме застреляла, принцесо, дори да си искала – ухили се той, – защото не можах да го открия никъде.

Прииска й се да го перне. Припомни й как ръцете му бяха пребродили цялото й тяло, даже под полите.

– Предполагам, че пистолетът ми е там, където съм го оставила, в чекмеджето на бюрото ми. – Тонът й беше хладен.

– Недей да се цупиш. Ти имаше пистолет. Какво искаш да кажеш, в чекмеджето? Видя ли го него ден?

Люси се замисли.

– Сложих го настрани, когато пристигнахме, и оттогава не съм го пипала.

Думите й бяха посрещнати с мълчание. Времето си течеше, една мрачна сянка прекоси луната, но Люси не преставаше да мисли за Мериан и Шоз. Връзката им била завършила зле. Дали я мразеше? Беше трудно за вярване, че Мериан Клакстън ще вземе точно Шоз за любовник. Тази толкова елегантна съпруга на сенатор.

– Защо не отпраши предишната нощ, принцесо?

– Какво?

– Чу ме много добре.

Люси се поколеба, преди да намери подходящия отговор.

– Мислех си, че умираш – промълви най-сетне тя.

– И какво от това? – каза той, без да я погледне.

Тя отправи поглед към звездите.

– Не ми се стори редно – каза неубедително – да зарежа един умираш.

Той се извърна на една страна.

– Ела тук, – прикани я дрезгав глас. Тя бавно вдигна очи към него. Той не се усмихваше. Изразът му беше непреклонен. Нощта изведнъж притихна. – Ела тук – повтори той и я притегли в прегръдките си.

– Какво правиш? – задържа се Люси, при все че пулсът й препусна диво, нервите й затрептяха, а краката й настръхнаха. – Студено е. – Беше вече по гръб, когато той я приласка, застанал над нея. Един от краката му я покри. Връхлетя я невероятно желание. – Моля те, недей!

– Снощи нямаше нищо против да спиш до мен – опари я с дъха си той. По тялото й полазиха сладостни тръпки.

– Снощи ли?

– Да – измърка той дрезгаво и я целуна по врата. – Помниш за

снощи, нали?

Докато тялото ѝ се предаваше на удивителни усещания, победено от надигашата се жажда и безсрамно желание, разсъдъкът ѝ трескаво се мъчеше да си спомни за предишната вечер. Какво се случи тогава? Да не би да го проспа? Устните му се заразхождаха по нежната кожа на врата ѝ. Останала бездиханна, единствената ѝ свързана мисъл бе, че става нещо нередно, напълно нередно, и тя не трябва да го позволява. Ръцете му завладяха гърдите ѝ с лениви, но настоятелни кръгови движения. Люси затвори очи и се отпусна назад, готова да го приеме. Миг по-късно усети, че ръцете и устните му застиват. Чуваше единствено собственото си пресекиливо дишане и ударите на сърцето си. Боеше се да мръдне. Нима е възможно? Много предпазливо обърна глава, за да го погледне.

– Шоз?

Не последва никакъв ответ. Невярваща, тя видя, че той е дълбоко заспал. Люси отметна глава назад и изпусна продължителна и колеблива въздишка на облекчение, примесена с недоволство.

19

Отпред беше Рио Гранде. Люси не можеше да каже как се чувства. Горещината на превалящата утрин започваше да става нетърпима. Бяха яздили с умерен ход, без да спират, от изгрев слънце. Тя се благодареше, че имаше сламена шапка на главата, като същевременно се чудеше как е възможно Шоз да ходи гологлав под смъртоносните лъчи на слънцето. Той изряза ивица плат откъм гърба си и я превърза около челото си, за да предпази очите от стичащата се пот. Поспряха на едно възвишение, без да слизат от коня. Сърцето не ѝ даваше покой. Беше седнала както винаги пред него, а той я бе прихванал през талията със сигурна ръка. Понякога горещият му дъх във врата ѝ я омаломощаваше. Не беше проговорил цялата сутрин. За какво ли си мислеше? Щеше ли да я освободи? Струваха ли нещо обещанията на човек извън закона? Трябваше да я пусне, за да се върне при роднините си в Парадайз, които сигурно вече се бяха поболели от тревога. Бяха стигнали границата и тя бе изиграла своята роля. Нямахше причина да я води по-нататък.

– Рио Гранде – обади се той и пришпори коня напред.

Люси се страхуваше да го пита дали ще удържи на думата си. Боеше се, че ще каже „не“. В същото време една част от нея се страхуваше

от утвърдителния му отговор. Как е възможно да е такава глупачка? Слязоха в лек тръс към плитководната река. Чорапите на девойката бяха толкова прокъсани, че тя ги захвърли същата сутрин. Водните пръски по голите ѝ нозе я изпълниха с радост. Люси се хвана още по-здраво за седлото, а Шоз я притисна още по-плътно към себе си, синхронизирайки ритъма на телата им с движението на коня. Действията му ѝ припомниха за предишната вечер. Дълги часове ѝ бяха необходими, докато заспи, независимо от изтощението. Допирът на стегнатото му тяло я бе развълнувал и прогонил съня от клепачите ѝ. Ако не се бе изправил лице в лице с действителността предишния ден, трябваше да го стори сега. Той притежаваше магнетично привличане и тя не оставаше безразлична към него. Независимо кой бе и какво бе сторил, тя го намираще много привлекателен. Ако дръзнеше да освободи юздите на разума си, би си припомнила как се любиха и колко неустойимо прекрасно бе всичко. Да храни чувства към подобен мъж бе не грешно, а чудовищно. Ала нейните симпатии, нейната малка слабост, ако наименованието бе подходящо, не значеха нищо. Ако удържеше на думата си, тя нямаше да го види никога повече. Което, разбира се, бе най-добре.

Конят изкачи отсрещния бряг. Бяха в Мексико. Шоз остави животното да се напие, след което продължиха. Люси не можеше да се освободи от натрапчивия въпрос. Колкото повече се отдалечаваха от границата, толкова повече здравомислието ѝ я плашеше и объркваше. След около час Шоз спря коня в издължената сянка на огромно дърво. Тя вече знаеше, че това означава спиране за почивка – освен ако не смяташе да я остави точно тук. Изхлузи се от седлото и нарочно се захвана да изтръсква полата си. Навярно щяха да се разделят на това място. Той я последва на земята, пусна юздите на коня и я погледна. Тя прехапа устни.

– Сега ли ще ме пуснеш да си ходя?

Бледият му, почти сребрист от ярката светлина поглед се спря продължително върху нея. Изглеждаше, че мина цяла вечност, преди да проговори.

– На две мили от тук има малък град. – Значи все пак щеше да я освободи в края на краищата! – Помисли си, че съм лъжец, нали? – Тонът му бе изпълнен със сарказъм.

– Не, аз... – провлачи тя.

Нещата се нареждаха, както трябваше и тя беше щастлива. С изключение на онази малка тайна част от нея, която остана обърквана, дори разочарована. Щяха да се разделят, за да не се видят никога повече. Тя

погледна може би за последно разтворената риза, откриваща добре познатата лъскава, бронзова кожа. Прости се мислено с неговите стегнати в син дочен плат бедра, след което извърна поглед. Той я сграбчи за рамото и я извърна грубо към себе си.

– Проклетата да си!

Люси зяпна от изненада, но не помръдна, защото хватката му бе сякаш от желязо. Какво го ядоса? И защо гневът му изобщо не я плашеше? Разделена само на една ръка разстояние от него, тя не усети как погледът ѝ се закова в чувствените му устни. Той изруга, изблъска я от себе си и закрачи неспирно нагоре-надолу. Този път нямаше грешка – разочарование ѝ бе истинско. Бе поискала от него да я целуне. Странно, но чувствата ѝ бяха уязвени. Тя отиде до близката грамада от камъни и седна върху един голям каменен блок. Ставите я боляха, а босите ѝ нозе се бяха разранили в обувките. Шоз се бе извърнал. Тя се загледа в него и се зачуди какво му стана. Дали пък няма да го хванат и пратят обратно в затвора? Или пък щеше да свърши на въжето на палача? Не трябваше да я интересува, ала съдбата му не ѝ бе безразлична. Не искаше да го види пак зад решетките, защото изведнъж почувства подсъзнателно, че не той е убил коняря. Той се извърна към нея.

– Ще ми направиш дупка в гърба с този поглед. – Люси се разсмя, но не отвърна очи от него. Изучаваше го спокойно и изпитателно. Това само усили раздразнението му. – Престани да ме гледаш така, госпожице Браг!

– Извинявай – каза тя и се надигна. Тонът, с който ѝ говореше, я заsegна отново.

– Да се махаме оттук. И без това прахосахме достатъчно време.

Той хвана коня за юздите. Люси видя как се опита да се протегне, сякаш да уталожил болката в гърба си. Превръзката на доктор Джоунс прозираше под ризата.

– Нека погледна това, Шоз – приближи се решително към него Люси.

– Защо ти е?

– Защото ще си сам, когато ме изоставиш, а раната трябва да се погледа.

След кратко колебание той седна на една скала, разкопча ризата и я изхлузи от гърба си. Великолепен мъж, помисли си Люси, останала за миг хипнотизирана от мускулестото и изваяно тяло. Насочи мислите си в друга посока и се захвана внимателно да развързва бинта. Превръзката беше прашна и замърсена отвън, затова тя се зарадва да види под

марлята чиста рана, осеяна само тук там със следи от антисептичното лекарство. Беше хванала коричка и очевидно оздравяваше бързо. Не се забелязваха никакви следи от инфекция.

– Изглежда добре – каза тя и захвърли мръсните превръзки в прахта. Дланта ѝ погали рамото му. Усещането бе като от допира до гладка, топла коприна. – Боли ли?

– Сега не – изправи се внезапно той. – Да вървим. Колкото по-бързо стигнем до Каситас, толкова по-добре.

Не го бе грижа, че няма да се видят повече. Люси си спомни, че е човек извън закона, престъпник, очевидно закоравял. Въпреки че не я нарани, това съвсем не бе основателна причина да му съчувства. Не бяха дошли тука на пикник. Той я похити, за да я използва. Ала основното, което я вълнуваше, бе предстоящата раздяла. Потеглиха към Каситас, а опасните ѝ мисли бяха единствено за него. Шоз беше най-привлекателният мъж, когото бе срещала. Тялото му разгаряше в нея чувственост и желание. Знаеше го от опит и не можеше да се примири със загубата. Осъзнаваше, че е лоша, покварена и скандална, но го искаше. Желаше неговите целувки, грубия му допир, начина, по който я любеше, повече от всичко друго. Никога не ѝ бяха отказвали нищо, а сега щяха да я лишат от всичко. В продължение на цяла миля тя се опитваше да оспори съвсем вяло обзелите я настроения. И така успя да реши внезапно, веднъж завинаги да не се възправя срещу самата себе си и да не подлага на съмнение собствената си воля. След взетото решение изпита върховно вълнение, което я изпълни с непоколебимост.

– Усещам как червенокосата ти глава ще се пръсне от мисли – изръмжа той.

– Тъкмо си мислех за теб – каза тя и се извърна с лице към него. Той настръхна и я придърпа още по-плътнo към голия си торс. Устните му се докоснаха до ухото ѝ.

– Мислиш си как ще намажа въжето?

– Не – отговори му кротко тя, – нито за миг.

Той рязко закова коня.

– Каква игра играеш – притисна я още по-силно той.

– Не играя нищо – едва успя да каже тя. Той я отпусна леко, но натискът на голото му тяло към гърба ѝ бе все още осезаем. Конят под тях показваше признаци на нервност.

– Не смятам, че разчитам погрешно сигналите ти, нали?

Сърцето ѝ заби лудо, и за момент тя на успя да поговори.

– Шоз, аз... – Люси не знаеше как да продължи.

– Единственото, за което мечтаеш, е отмъщение.

Гласът му трепереше от ярост. Тя бе поразена от силата на неговия гняв. Нетърпимият му тон я оскърби и изтръгна сълзи от очите ѝ. Не ѝ остана време за размисъл, защото в следващия миг той я целуна. Грубо, болезнено, насилнически. В действието му нямаше нищо изискано, затова Люси се опита да го отблъсне с ръце. Като че поместваше огромна канара. Той размаза устата ѝ с груба целувка и тя си помисли, че не ще може да я понесе. Изведнъж всичко се промени. Устните му застинаха, а когато я целуна отново, допирът му беше недоловим като шепот, толкова гальовен и възбуждащ, колкото грубиянски преди това. Във вените ѝ лумна бясно желание. Ръката му започна да я гали навсякъде. Тя се вкопчи в него, изпъната като струна, докато езикът ѝ се съедини с неговия. Потребността да се любят я прободеше така безмилостно, че едва не загуби свят. Конят, изпръхтя и сякаш приземи Шоз в реалността. Без да престава да скимти от страст, Люси се домогна до устните му. Изведнъж той я сграбчи за косата и я възпря.

– Достатъчно. – Тя изплува отново на повърхността от дълбоката бездна, в която се бе гмурнала, и пое дълбоко въздух. Той я гледеше с изгарящ поглед. – Би могла да изкушиш и светец – изрече грубо. – А още по-лесно грешник като мен.

– Знам – отвърна тя.

– Какво искаш да кажеш? – събърчи чело той. – Не мога да разбера накъде биеш.

Люси се изчерви. Беше много по-трудно, отколкото си го представяше. Как би могла да го привлече по-изтънчено? Докосна го по бузата.

– Никога няма да се видим отново, Шоз.

– По този начин ли смяташ да си вземеш сбогом? – запита невярващо той. Тя кимна, а руменината ѝ се съгъсти още повече. – Не мога да разбера какво си просиш.

– Знаеш по-добре от мен какво. – Той се вкамени, неспособен да каже нищо. – Тогава никой не разбра – продължи тя, – няма да разберат и сега.

– Премислила ли си всичко добре?

– Да.

– И няма да излъжеш татко, че съм те изнасилвил?

– Естествено, че не, това би ме унищожило.

Той се изхлузи от коня заедно с нея. Люси се озова в ръцете му и посрещна с гърди и бедра тялото му.

– Защо не ми каза досега, че си го искала? – изхриптя той.

Люси не намери приемливо обяснение. Той я прихвана изотзад, издигна я нагоре и я изтика към едно дърво. Устните му жадно поглъщаха нейните. Люси се вкопчи в широките му рамене, докато той я целуваше и се отъркваше о нея. Запъхтяното му дишане се чуваше отчетливо. Тя самата едва успяваше да си поеме дъх. Поклащането на тялото му бе така недвусмислено и неустойимо, че тя го задържа, за да е по-близо до нея. Едната му ръка се намери изведнъж под полата, между краката ѝ, под гащичките ѝ. Той я потърка ловко и плавно, разтваряйки бедрата ѝ, готов да се настани между тях.

– Надявам се, че си готова – дрезгаво каза той, – защото аз със сигурност съм.

Люси едва успя да осъзнае какво ѝ казва, защото докосването му бе като зов едновременно от ада и рая. Той сграбчи единия ѝ крак и го уви около кръста си. Тя не разбра какво става, докато той не проникна здраво и дълбоко в нея. Тя изпищя изненадано, но той не ѝ обърна внимание, а вдигна и другия ѝ крак, така че тя го обхвана напълно около кръста с гръб към дървото. Когато той започна да навлиза в нея, виковете ѝ отстъпиха място на приглушено стенание. В мислите си тя го молеше за още. Той шепнеше в ушите ѝ неразбираеми обещания. Изведнъж всичко загуби значение и тя експлодира подобно на вулкан. Той зарови лице в шията ѝ с глухо стенание. Яснотата започна да се възвръща и тя почувства как той се освободи в нея. Ноктите ѝ браздяха дълбоко раменете му, а краката ѝ отказваха да го пуснат. Той се отпусна върху ѝ, след което бавно свали бедрата ѝ надолу. Преди още да открие, че не може да стои изправена, Люси се свлече на земята. Когато вдигна глава, го видя да я наблюдава напрегнато, облегнат с рамо върху дървото. Не се усмихваше. Тя не отвърна глава, а продължи да го гледа, изтощена, отслабнала, задоволена. Изразът на лицето му бе невъзможен за разчитане. Потърси укор и презрение, но не ги откри. Не можеше да повярва, че го направиха. Случилото се бе много по-зашеметяващо от преди.

– Не бъди толкова изненадана – изви устни в сурова усмивка той. – Това трябваше да стане още много отдавна.

Люси извърна поглед. Физически се чувстваше презадоволена. Ала у нея продължаваше да зрее друг неуловим копнеж. Той се отблъсна от дървото.

– Наистина съжалявам, че прахосахме последните няколко седмици в разпри, принцесо. Но това сега си го биваше. Не бих могъл и да мечтая за по-хубаво довиждане – усмихна се той. Думите му върнаха Люси в действителността. – Хайде, ставай. Не разполагам с време за губене –

намръщи се той на отвлеченото ѝ изражение. – Или си забравила, че съм търсен от закона престъпник, а не сме достатъчно далеко от границата, че да си отдъхна на спокойствие. Искам да стигнем Лас Каситес преди мръкване.

Преди мръкване. Реалността бе груба. Люси бавно се изправи на крака.

20

Той беше ядосан. Ядосан и объркан, всъщност се чувстваше откровен страхливец. Знаеше, че няма причина за такива настроения. Напротив би трябвало да е дяволски доволен – постигна, каквото искаше, а той желаше Люси от дълго време. Не беше свикнал да чака, за да осъществи желанията си, тъй както нямаше навика да бъде омайван. Всичко за него се свеждаше до похот, но това нямаше значение. Задоволи страстта си, следователно тя трябваше да бъде изключена от неговата ценностна система и разсъдък. Нещата обаче стояха съвсем иначе. Вече съжаляваше, че я взе за заложница и се прокллинаше, че не я остави преди границата или даже веднага след напускането на Парадайз. Ала най-много се ядосваше, че преди малко я доведе до оргазъм. Тялото му беше изопнато като струна от напрежение. За щастие Люси не подхвана разговор по пътя към Каситас. Правеше се на засегната. Той не ѝ бе обещавал рози, а ако тя си мислеше, че да вкара самуна си в нейната фурна означава нещо за него, значи беше глупачка. Като него. Защото онова, което той си спомняше най-живо, не бе голото ѝ тяло или нейната страст, а начина, по който беше поставила ръка върху челото му, за да види дали има треска. Сякаш се тревожеше. От много време насам никоя жена не беше полагала грижи за него. Предателската мисъл му се натрапи отново: „Задръж я. Не ѝ позволявай да си отиде“. Сигурно беше полудял! Конят недоволно изпръхтя, когато Шоз го спря с рязко дръпване на юздите. Мигом съжали, затова отпусна поводите и погали животното по врата. Дългокракият мустанг притежаваше куража на най-добрите чистокръвни породи, затова гръсна разбиращо глава. В прашния здрач пред тях можеха да се видят няколко хижи и техните димящи комини. По широката главна улица не се мяркаше жива душа.

– Това ли е Каситас? – запита тя с треперещ глас.

– Не се безпокой – отвърна той. – Имат телеграф и хотел. Разбира се, не от тези, на които си свикнала. – Опит за язвителност. Тя не

отговори, но се усети как се вдърви заради грубия му език. Той си даде дума да не се трогва, ако забележи, че тя го мрази. Внезапно я повдигна и я постави на земята, без да слиза от коня.

– Тук ли ще ме оставиш? – запита тя с тревога в погледа.

– Не можеш да влезеш в града в този вид – каза той, като я огледа присмехулно.

Тя механично скръсти ръце пред гърдите си, но без видим резултат. По време на тяхното бягство от закона бе загубила половината копчета на морскосиния жакет, затова той щедро разкриваше полуголата ѝ гърд. Блузата и долното ѝ бельо се бяха впили непристойно, а късите до коляно пола и фусти оставяха дългите, стройни прасци и глезени напълно открити. Люси беше оплела косата си като корабно въже и я беше прибрала на кок, оставяйки края да се влачи върху рамото ѝ. Видът ѝ бе далечен отглас от този на Принцесата от Ню Йорк и Парадайз. Но пък тя беше най-апетитното сладурче, което Шоз бе виждал. Темпераментът ѝ изведнъж лумна и се разпали.

– Ти си отговорен за дрехите ми! – изкрещя тя, без да успее да съдържи сълзите си. – Или по-точно, за тяхната липса! – Тя гневно изтри очи.

– Вече съжаляваме, така ли? – запита той, отпуснат дръзко върху седлото.

– Да! Не!

– Кое от двете?

Тя пое дълбоко въздух.

– Да! – каза Люси с предизвикателно изражение на лицето.

– Чакай тук – каза той, без да се трогне. – Ако някой се появи изневиделица, скрий се в кактусите.

Тя му хвърли убийствен поглед. Без да каже нито дума повече, той препусна в лек галоп към селото. Наистина ли беше започнала да съжалява за случилото се? Той се прокле за сетен път заради глупостта си. Не можеше подвластна на импулсите си госпожица като Люси да не таи скрити помисли. Даде ѝ, каквото ѝ трябваше, и сега ставаше излишен. Не му се искаше да повярва. Изхлузи се от седлото пред най-голямата постройка в селото – местната пивница. В задната ѝ част даваха няколко стаи под наем. Обикновено там пачаврите водеха своите клиенти, но от време на време отсядаше и някой изморен пътник. Шоз не пропусна да забележи четири коня, привързани на перилото пред салона – толкова големи компании не му се нравеха. След кратко колебание влезе в общирното помещение. Подът беше от дървени дъски, покрити с прахоляк

и мръсотия. Имаше дълъг барплат и няколко паянтови маси. Във въздуха се носеше гъст дим. Мястото излъчваше мирис на препържен боб, немити тела, цигари и секс. Собственикът Фернандо беше огромен тлъст мексиканец. Както обикновено, той си седеше зад бара и пиеше текила. Компания му правеше един познат на Шоз жител на селото на средна възраст и с бакърен тен на кожата. При влизането на новодошлия се възцари тишина. Шоз се приближи към бара. Вече бе огледал четиримата ездачи. Всички без изключение носеха кръстосани на гърдите си патрондаши, имаха пушки и затъкнати в коланите ножове. Бяха типични, опасни бандити. Как можа да остави Люси сама? Фернандо не би могъл да я опази. Даже не би се и опитал. Щяха да я изнасят, и то неведнъж, без значение с какво е облечена. Тревогата му се засили. Не можеше да я зареже сама в очакване семейството ѝ да дойде да я прибере. Невъзможно бе и да остане през нощта да я охранява. Не и след като бяха толкова близо до границата. Каситас не беше безопасно убежище, но нямаше друг град от тази страна на Долината на смъртта. Докато не променеше маршрута си и не я оставеше някъде другаде, трябваше да се грижи за нея. От друга страна обаче, беше твърде опасно да се отклонява от своя път и той не възнамеряваше да го прави. Единственото му намерение беше да потърси сигурността на недостъпното си убежище. Което означаваше да я вземе със себе си в Долината. Семейството ѝ можеше да я търси под дърво и камък, но никога нямаше да ги открият в източната част на Сиера Мадре. Никога. Срещата на Люси с нейните трябваше да почака. Когато нещата се успокояха, той щеше да я изпрати до някой от градовете на Залива или дори да я придружи сам. След като взе решение, той почувства как болезненото напрежение го напуска. Не се осмели да се запита защо – в края на краищата действаше така, както повелява колелото на госпожица Фортуна. С парите, задигнати от помошник-шерифа, Шоз си поръча две чаши уиски, които му подействаха като мехлем. После с Фернандо се оттеглиха, за да обсъждат общия си бизнес. Когато гостът напусна пивницата, в колана му беше запасан револвер, в ботуша му имаше малка кама, а ръката му държеше пушка и торбичка с муниции и храна. Четиримата ездачи го изпратиха с напрегат поглед. Люси не беше там, където я остави. Притеснението му не беше голямо въпреки необходимостта да продължат веднага. Къде ли беше палавницата? Дали най-накрая не се бе решила да бяга? Изведнъж му мина през ума, че причината може да е някой безпризорен главорез или гърмяща змия. Шмугна се в гъстия бодлив шубрак, неспособен да я повика по име, защото сърцето му щеше да се пръсне от страх. Шоз се

закова на място и се заслуша внимателно в шумовете на настъпващата нощ. До слуха му достигна далечният вой на глутница койоти. Много по-близо се разнесе възможно най-предпазливият и неуловим шум, предизвикан от триенето на нещо меко в камък. Той рязко се извърна, но видя само опашката на самотен опосум. Не може да е побягнала сама и полугола сред безбрежната мексиканската пустош. Дали не я бе открил някой бандит? Връхлетя го чувство на безпомощна ярост и той несъзнателно сви длани в юмрук, след което пришпори коня и започна да обикаля във все по разширяващ се кръг. От време на време спираше да се ослуша. Изведнъж дочу сподавения ѝ стон. Препусна с изваден пистолет в посока на звука и след десетина ярда се натъкна на покрито с камък оголено място. Люси седеше на земята, облегната с гръб на една скала, и плачеше. Първата му мисъл бе, че някой я е наранил. Тъкмо се канеше да скочи от коня и да ѝ се притече на помощ, когато тя го видя и се изправи, триейки лицето си с длан.

– Какво стана? – Тя го стрелкаше с очи право в лицето. – Какво, по дяволите, се случи? – настоя той, хванал я с две ръце за раменете.

– Нищо.

Той не можа да повярва, не и след като се бе скрила тук, обляна в сълзи, карайки го да я търси цял час.

– Лъжеш. Защо не кажеш какво стана?

– Нищо! – изкрещя му тя.

Шоз отстъпи назад. Дали пък не се криеше от него?

– Защо плачеш, Люси?

Проблемът бе, че той се досещаше за причината и започваше да се намразва.

– Защо плача ли? – разсмя се истерично тя. – Ти ме отвлече и ме влачи със себе си през половината Тексас, за да ме докараш дотук, след което ме питаш защо плача.

– Вчера не плачеше.

– Вчера си беше за вчера – отговори с треперещ глас тя.

Образът на грижовната ѝ ръка, която го докосва, по челото, се завърна отново, последван от жежкия спомен за това как се бяха любили.

– Който си играе с огън, рискува да се опари.

Брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

– Недей да се ласкаеш сам.

С това той можеше да се справи. Войнственият ѝ гняв бе далеч повече за предпочитане пред сълзите.

– Ставай! – изкомандва той и се метна на коня. Тя протегна ръка и

той я хвърли на седлото зад себе си. След това подкара коня в лек тръс за първи път на изток. Люси се вкопчи зад него.

– Къде отиваме? – тихо запита тя. Каситас е нататък.

Той ясно усещаше натиска на налетите ѝ гърди в гърба си.

– Докато не искам да те сполети нещо по-лошо от смъртта, не мога да те оставя тук. Аз пък от своя страна не смея да прекарам нощта толкова близо до границата.

Първоначално Люси не можа да осмисли думите му, след което мозъкът ѝ заработи с пълна скорост.

– Какви ги говориш? – извика тя. – Не те разбирам.

Жребецът се спусна в една скалиста седловина.

– В селото имаше четирима бандити, които не биха дали и пукнат грош коя си, стига само да си жена. Стана ли ти ясно сега?

– Ужасно – каза сподавено тя, с устните ѝ почти докосваха ухото му, когато се блъсна в него при една неравност.

Той искаше да се отдалечат колкото се може по-скоро от Каситас, затова пришпори здраво коня. Напрежението не му попречи да изчака търпеливо следващия ѝ въпрос, зададен с треперещ глас.

– А тогава къде ще ме оставиш?

– Няма да те оставя никъде.

– Какво? Нали каза, че ще ме освободиш!

– Забрави го. Оставаш с мен.

21

Земята се затресе под тропота на десетки галопиращи копита, които изпълниха въздуха с гръмотевичен тътен. Плътна маса от коне и ездачи препускаше през знойната тексаска пустиня в посока Рио Гранде. Кавалкадата забави ход като един и постепенно спря.

– Рио Гранде.

Рейд се обърна към баща си със светнали очи.

– Не можем да спрем сега, защото и без това загубихме твърде много време.

Дерек, Ник, Рейд, Брет и Сторм язدهа начело на хайка от петдесет човека, включително шериф Сандърс и четирима тексаски рейнджъри. Всички заедно представляваха внушаваща страхопочитание гледка. Бяха облечени еднакво в изпрашени панталони от кожа, вехти ботуши, напоени от пот памучни ризи, завързани около врата кърпи и нахлупени

ниско опърпани каубойски шапки. Всеки един беше въоръжен до зъби. Пушките бяха затъкнати в калъфи, а отстрани на коланите се полюшваха барабанлии с шест патрона. Дерек носеше дълъг нож с двуостър край. Плашеше не толкова големият им брой и огневата им мощ, колкото излъчването на сила, ярост и решителност, които биха накарали всеки да се замисли, преди да излезе насреща им. За щастие Фред беше открит само час, след като бе овързан като вързоп в затворническата килия. Изчезването на Люси все още не бе разкрито и можеше да остане незабелязано, ако не бяха намерили Фред, който разказа цялата история. Незабавно се сформира отряд и само два часа след отвличането на Люси страховитата хайка беше по петите на бегълците. За нещастие надделя мнението, че Шоз ще се отправи директно на юг към границата, затова се втурнаха да търсят следите му натам, след което се наложи да се връщат обратно чак до Парадайз. Преследваният се оказа хитър и изкусен. Същност бе поел на запад по един от притоците на река Пекос, за да ги заблуди. Това им стана ясно със сигурност, когато късно същия ден Ник намери големи парчета плат от Люсините фусты да се ветреят върху един храст до брега, очевидно отрязани и захвърлени. От това следваше да се очаква придвижването на Шоз да става надолу по течението. Рейд едва не си загуби разсъдък. Последва разгорещен спор. Дали преследваният щеше да тръгне на запад към Ню Мексико, или щеше да се опита да ги заблуди? В този момент към тях се присъединиха извиканите на помощ рейнджъри. Хайката се раздели на две. Половината пое на запад начело с трима рейнджъри, а останалите се отправиха право на юг към границата. Всички от семейство Браг инстинктивно усещаха, че Шоз ще побегне към Мексико, затова се насочиха вкупом натам; Ден по-късно бяха достигнали Рио Гранде, без да открият други следи от Люси и нейния похитител. Разчитаха на инстинкта и здравия разсъдък, затова липсата на доказателства, че са във вярната посока, внесе объркване в редиците им.

– Не можем да спрем точно сега – потири Рейд. Брат му Ник постави съчувствено ръка върху рамото му.

– Скоро ще се стъмни – обади се сухо Дерек. – Няма да постигне кой знае какво в мрака.

Брет се приближи към тях върху запенения си кон.

– Не трябва да им позволяваме да се доберат до онези планини – каза той.

Всички отправиха поглед на югоизток към назъбените планински върхове, които се открояваха ясно на фона на потъмняващото

бледомораво небе. Изглеждаха зловещи и страшни. Източната част на Сиера Мадре. Досега бяха яздили през хълмиста местност последвана от пустиня. След като веднъж обаче някой се добереше до планините, можеше да се крие там вечно.

– Трябва да открием нова следа – обади се с твърд глас Сторм, – и то скоро.

Капитанът на рейнджърите Кларк Уейд даде нареждане да се разгърнат много внимателно пеша. Сега бе моментът да намерят нещо, което да им подсказва мястото, откъдето Шоз и Люси бяха прекосили реката, ако изобщо бяха минали оттук. Ала времето беше срещу тях по много причини. Беглецът им водеше с цял ден и скоро щеше да се скрие в лабиринта от проломи. На всичко отгоре се смрачаваше. Всички разбраха, че трябва да се действа спешно. Рейд бе този, който, пришпорван от отчаяние, откри едва видима следа в глинестата почва на речния бряг. Водата беше отмила по-голямата част, но за един експерт, каквито бяха повечето от мъжете, това беше отпечатък от копито на тежко натоварен кон, пренасящ повече от един ездач.

– Може да са те – каза Сандърс. – Откраднатият кон е бил малък като този.

– А може да е товарно муле – обади се Кларк Уейд.

– Знам, че са те – нервно се намеси Рейд. – Да вървим!

– Надявам се ви е известно, че не можем да прекосим тази граница – обърна се шерифът мрачно към Дерек.

– Зная.

– Само преди десет години беше възможно, но не и сега.

– Накарайте служителите на детективска агенция „Пинкертон“ да ме посрещнат в Каситас – нареди Дерек. – Мястото е на седем-осем мили южно оттук. Ако закъснеем, ги накарайте да чакат.

Уейд кимна и изкозирува, защото самият Дерек бе бивш рейнджърски капитан. После даде знак на хората си, които се отделиха от групата и поеха на изток. Шериф Сандърс изруга, нещо нетипично за него, и каза, че също не може да продължи.

– Върни се в Парадайз и успокой жените – каза Дерек.

Рейд го хвана за рамото.

– Кажи на Грейс да не се тревожи. Кажи й, че всичко ще бъде наред.

Сандърс кимна с пълното съзнание, че го молеха да лъже, но той щеше да го направи. Хайката отново се разцепи. Шерифът, неговите заместници и доброволците от града, които се присъединиха към групата

от уважение към семейство Браг, се отправиха обратно към Парадайз. Останаха няколко дузини от по-близките на фамилията. Много от тях работеха на ранчото, други бяха приятели. Дерек и синовете му ги поведеха през Рио Гранде към Мексико.

В края на краищата той излъга. Люси потърси убежище от измамата в бурен гняв. Беше за предпочитане пред разочарованието и слабостта. Пръстите ѝ се впиха в раменете му, докато се носеха в галоп между два стръмни склона все по-далеч и по-далеч от Каситас.

– Нали каза, че ще ме освободиш!

– Млъквай! – сопна се той, водейки коня нагоре по една извита пътека точно преди да започнат изкачването на планината.

Люси не беше способна да разсъждава логично, изцяло подвластна на емоцията, и премина към действие, като се пусна от раменете му и скочи заднишком от коня. Приземяването беше болезнено и моментално ѝ изкара въздуха. Беше паднала настрани, при което само вратът ѝ се понатърти малко. Изпълни я бясно отчаяние. Повдигна се от земята и побягна. Ясно чуваше виковете му зад гърба си. Шмугна се в един разклонен храсталак, изостави пътеката и се заизкачва по единия от склоновете на дерето. Препъна се и падна, след което съпроводи с писък плъзгането си надолу. Претърколи се един-два пъти, като се натъкваше по пътя си на камъни и коренища, неспособна да се спре, докато не се намери най-накрая върху гладкото каменно дъно на пролома. Той я извика по име. В гласа му имаше стаена тревога. Без ни най-малко колебание пришпори коня с все сила. Животното се плъзна надолу по стръмния склон, като разриваше с копитата си скални отломки на всички страни. Шоз скочи от седлото преди още да са достигнали дъното на клисурата. Конят гневно изцвили, борейки се да запази равновесие, докато неговият ездач се втурна към неподвижната фигура, просната в цял ръст с лице в прахта. Паниката го проряза, но той успя да се овладее и когато коленичи до нея, гласът му бе спокоен и контролиран. Прихвана я за раменете със сигурни и грижовни ръце.

– Чуваш ли ме?

– Да – отвърна тя е немощен глас.

– Добре ли си? Счупи ли нещо?

Люси се опита да определи състоянието си, все още заорала лице в земята. Ясно усещаше как дланите му я проучват за счупено. Трудно бе да каже дали е добре, цялото тяло я болеше ужасно, но болките бяха

започнали още преди два дена и тя не можеше да ги разграничи от сегашните наранявания. Той ѝ помогна да седне.

– Проклет да съм, ако това не е най-голямата глупост, която съм виждал – изруга той и я стисна още по-здраво.

– Ти ме излъга! – извика тя. За неин ужас очите ѝ плуваха в сълзи. Беше в много уязвимо положение, което нямаше нищо общо с физическите ѝ страдания. Опита се да се овладее. Какво означаваше фактът, че той бе готов да я зарече безцеремонно малко след като я люби толкова бурно? Не би трябвало да очаква нищо от него, но се оказа наивна, толкова наивна, затова сега я болеше повече от всякога. Най-малкото можеше да бъде по-мил, вместо да се прави, че раздялата им не го интересува. Нищо не му струваше да я прегърне и целуне, да ѝ каже, че е нещо специално, че ще му липсва, дори това да е лъжа. Той си оставаше копеле, а тя се оказа пълна глупачка да се привърже към него.

– Защо плачеш? – запита мрачно той. – Твърде често ти задавам този въпрос.

– Не плача – каза ядно тя. – Искам да ме оставиш тук. Вече знам, че обещанията не означават много за човек като теб.

Той се навъси и тя остана доволна, че е успяла да го раздразни.

– Не ме ли чу, госпожице Браг? Ако те бях оставил там, онези мъже щяха да те изнасят. Коего нямаше да ти хареса, повярвай ми. А сега ставай.

Люси му позволи да ѝ помогне, защото той не ѝ остави друг избор. Трепереше, цялата в контузии, а болката беше навсякъде. Конят тихо пръхтеше недалеч от тях, също ударен. Шоз изруга и го потупа по шията. Люси усети чувство на вина; бедното животно им помагаше храбро, а окуця заради нея.

– Какво ще правим сега! – запита тя.

– Ще вървим пеш – отговори кратко той.

Тя занемя. Краката я боляха и знаеше, че е неспособна да ходи.

– Не мога!

– Разбира се, че можеш – каза Шоз и освободи коня от пушката, завивката и торбите с провизии.

Жребецът щеше да се върне в Каситас или да бъде открит от някой фермер. Шоз гледаше Люси в очакване, протегнал подканящо ръка.

– Не мога! – сопна се тя.

– Не ми е приятно да ти го кажа – подхвана той, – но мъжете от Каситас са крадци и изобщо не се съмнявам, че в момента идват насам, за да ме открият. Хайде да тръгваме.

Всяка крачка беше истинско изтезание, но Люси загърби болката и закуцука редом до него. Той я издърпа за ръката нагоре по възвишението. Тя разбра, че никога не би могла да се справи без него. Когато се намериха върху пътеката, двамата ускориха ход. Това бяха най-дългите десет минути в живота ѝ. Той я влачеше по тесния и извит път нагоре и все нагоре, докато тя се препъваше и залиташе след него. Въпреки че носеше пушката и торбите с провизии, той не я пусна да падне нито веднъж. Ръката му я обхвана като скоба през кръста. Единствено неговата издръжливост и решителност ѝ даваха сили да продължава. Най-накрая Люси разбра, че ще се строполи на земята, освен ако Шоз не я вземеше на ръце.

– Добро момиче – похвали я той, изостави внезапно пътеката и я поведе между огромни каменни блокове.

Ивицата земя, по която се движеха, бе толкова тясна, че тя никога не би направила опит да мине оттам, ако не беше Шоз, който я тикаше пред себе си. Без Люси да разбира какво става, той непрестанно я изкачваше нагоре по склона, сред грамади от скали. Точно когато тя беше на предела на силите си и щеше да го помоли за почивка, той я набута в една тясна цепнатина в скалите. Здравчаваше се. Сивото на небето беше обрамчено от виолетови облаци, предвестник на спускащия се мрак. Люси все още можеше да вижда, преди нощта да ги обгърне напълно. Шоз беше целият вир вода и дишаше тежко, но очите му грееха с твърдия блясък на диаманти.

– Каквото и да става, не мърдай оттук – каза той.

Преди тя да успее да отговори, той стовари торбите в краката ѝ и изчезна. Страхът я завладя моментално. Нямаше съмнение, че бягството им през планината бе спешно. Очевидно искаха да се изплъзнат от някого. Люси настръхна, когато си представи себе си и Шоз като пленници, предоставени на милостта на онези мрачни, страшни и диви мъже. Прогони видението, за да успокои опънатите си нерви. Ако не бягаха така стремглаво без никаква почивка, нямаше да повярва колко опасни са бандитите от Каситас. Страхът ѝ бе непреодолим. Люси се облегна назад върху студения камък на една канара. Ужасно бе да не може да се довери на Шоз, но той си оставаше неин похитител и нищо повече. Не можеше да се залъгва, че го познава. Възможно бе да не бягаха от бандитите на Мексико, а от закона. Беше толкова смазана, че не можеше дори да мисли. Само едно бе ясно. Показа се пълна глупачка, когато се опита да го спечели. А сега трябваше да се крие и да бяга, без да знае от кого. Може би от собственото си семейство? Не можеше да стори нищо,

освен да чака търпеливо.

22

Той очакваше, че ще го последват. Бе почти убеден в това. Позова се на безусловния си инстинкт, който отново не го подведе. Шоз се при-таи в скалната издатина над тясната пътека, която се виеше нагоре към каменния ръб на платото. Придвижването беше много трудно денем, а през нощта почти невъзможно. Ставаше бавно, трудно и много опасно за конете.

Въпреки това бандитите се движеха бързо, уверено и в пълно мълчание. Единствено конете им издаваха шум. Бяха четирима, а това, че бяха поели по същия път, трудно можеше да са нарече съвпадение. Не му се искаше да хаби четири куршума, но нямаше избор. Шоз откри огън. Стрелбата беше мигновена и улучи двамата водачи, засегна леко третия ездач, а последният се отърва без драскотина. Единият от водачите падна от коня, праметна се през ръба на плоската издатина и политна към дъното на клисурата, където се криеше Люси. Ако не беше мъртъв, сигурно вече умираше. Бандитът до него също се строполи от коня, но чевръсто се отърколи и отвърна на огъня. Третият не остана по-назад и се включи активно в престрелката, прислонен зад едно дърво, а последният ездач побягна от полесражението.

Шоз имаше абсолютно предимство, точно според предвижданията. Не спря случайно на това място – използваше го не за първи път за устройване на засади, когато искаше да прецака някого, Познаваше околността по-добре от дланта на ръката си.

От своята позиция можеше да прикове бандитите с огън, без те да успеят да го разкрият. Прицели се много внимателно, преди да отговори на стрелбата, защото не искаше да хаби напразно муниции. Последният остатък светлинка също бе негово предимство. След няколко секунди по склона на планината се възцари пълна тишина. Шоз се спусна много предпазливо от скалите върху пътеката отдолу. Когато провери трите тела, установи, че бандитите бяха мъртви. Освободи трупите от патрондашите, взе оръжието им и се приближи към конете. Животните пасяха едно до друго отстрани на пътеката. Не бяха мръднали от мястото, защото бяха отлично обучени и стояха там, където им биха отпуснали юздите.

Шоз избра два, а третия прогони надолу по склона. След това ги

поведе нагоре, близо до мястото, където беше скрил Люси. Когато я откри, тя се тресеше от страх, побеляла като платно.

Ужасът ѝ предизвика в него необяснимо, но силно желание – да я вземе в обятията си, за да я утеши. Естествено, не се подчини на импулса.

– Всичко е наред – каза вместо това троснато той – Ще пренощуваме в една пещера, недалеч оттук.

Протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. Тя се присви цялата.

– Кой беше? Мъртъв ли е?

– Бандитите от Каситас – отговори ѝ смутено той.

В следващия момент възвърна суровия си вид, а очите му се стесниха. Откритието го изненада неприятно.

– Мислила си, че те лъжа! Смятала си, че ни преследва някой друг, а не ония негодници?

– Наистина ли бяха мексиканците? – въздъхна тя, поставила длан близо до сърцето си.

Липсата на доверие у нея му причиняваше болка. Знаеше, че не трябва да очаква повече, но се бе надявал...

– Не бяха вашите!

Той се пресегна и я дръпна рязко. Тя се блъсна в него с вик на изненада. Тялото ѝ бе топло и меко, затова той бързо отстъпи и я хвана за лакътя.

Люси легна с цялата си тежест върху него, докато си проправяха път към мястото, където ги чакаха конете. Той не си правеше илюзии относно чувствата ѝ. Ако не беше в такова окаяно състояние, сигурно не би го и докоснала. Сега сигурно го осъждаше и като убиец. Защо ли му трябваше да я измъква от лапите на тия главорези?

Шоз не искаше да признае открито, но мисълта да я остави на произвола на бандитите го влуди и го изпълни с твърда решителност да не позволи това да се случи. Проява на глупашки героизъм, недооценен от нея.

– Конел! – възкликна тя с облекчение в гласа.

Когато обаче се запъти към едно от животните, той я възпря.

– Трябва да вървим пеш. Мястото не е далеч.

Тя изстена жаловито.

Докато водеха конете встрани от пътеката, той разбра по стенанията ѝ, че едва се влачи, но прогони от себе си всяко съчувствие.

След пет минути се добраха до пещерата. Беше достатъчно голяма, за да приюти двама заедно с конете, а дърветата и големите скални маси

отпред правеха входа й трудно забележим. Шоз отведе конете настрани и ги разседла. Без да гледа към Люси, знаеше, че се е свлякла върху твърдия каменен под, защото оттам се разнесоха глухи стонове.

Той запали свещта, която взе заедно с останалите припаси от Фернандо, и я закрепил върху пода. Светлината й хвърли дълги, неспокойни сенки върху грубите стени на пещерата. Отвън нощта бе тиха и спокойна и правеше тяхната вселена да изглежда непристъпна, отвлечена и почти нереална. След като нахрани и напои конете, Шоз се приближи към нея с одеяло и манерка в ръка. Тя бе толкова изморена, че дори не го погледна, докато той не я заговори.

– Нека видя лицето ти.

Той постла одеялото на земята до нея, за да има Люси къде да седне, след което се зае с брадичката й. Тя упорито извърна глава, а от погледа й струеше гняв.

– Не ме докосвай!

– Ударила си си лицето при падането – каза със стиснати зъби той.
– Ще ме оставиш ли да го видя?

Тя настръхна, но му позволи да повдигне брадичката й нагоре. Светлината на свещта бе твърде оскъдна и по страните й пробягваха сенки. Мястото бе само леко охлузено, затова Шоз изми набитата мръсотия с напоен във вода парцал от ризата си. Люси не издаде и стон.

– Искам да те огледам цялата.

– Добре съм.

– Лактите и коленете ти са ожулени.

Тя издаде звук, приличен по-скоро на вопъл, отколкото на въздишка, и протегна ръце. Той методично изми всички рани и се прехвърли надолу към коленете и пищялките й, които бяха изгорели от слънцето и се червенееха като домати. Когато я докосна по крака, Люси се намръщи.

– Утре ще намерим някакъв мехлем – каза той с чувство на съжаление, въпреки най-доброто си намерение да остане хладен.

– Какво ти влиза в работа?

– Оттук до Долината на смъртта са три дена път – започна да се нервира той. – Мисли му, ако започнеш да хленчиш и да ме бавиш.

– Тогава ме остави тук – наежи се тя.

– Няма да те оставя тук – повиши на свой ред глас той.

Тя го изчака, но Шоз отказа обяснение. Оставането й тук сама означаваше смърт.

– Държиш ме заради откупа, нали? Цялата работа около

освобождаването ми след Рио Гранде беше гнусна лъжа.

Никога не бе имал такова намерение, но думите ѝ го вбесиха, затова каза:

– Може би.

Тя възприе отговора му буквално.

– И ще ме пуснеш? Тогава искам да знаеш, че ще ти платят. Баща ми ще ти плати всичко.

Усмивката му беше злобна.

– Истина ли казваш? Сладурче, ще бъда невероятен глупак, ако те освободя. Смятам да те продам за много повече пари на някой бял робовладелец.

Всичката кръв се дръпна от лицето ѝ. Той бе толкова бесен, че се самозабрави, сграбчи я в ръце и я разтърси.

– Слушай ме добре, жалка глупачко! Не ми трябва проклетия ви откуп. Няма да се докосна до парите на баща ти даже с пръчка. Просто си искам свободата. Ще те пусна веднага щом стане възможно. Ако можех, щях да го сторя още в Каситас. Но не съм онова копеле, за което ме мислиш, че да те оставя на бандитите, които току-що пречуках. Нямах друг избор, освен да те взема със себе си. Но колкото е възможно по-скоро, повярвай ми, ще те оставя в някое село, където ще си в безопасност, докато вашите дойдат да те приберат. Но в момента поставям на първо място себе си и моята безопасност. Затова първо ще отидем в Долината на смъртта, където няма да ме открият. Наби ли си го в главата, госпожице Браг?

Тя се уви в одеялото, без да каже нито дума. Разтреперан, той се извърна встрани. След малко отново се изправи с лице към нея.

– Бих ти дал честната си дума, но за теб тя не означава нищо, нали?

Тя успяваше винаги да го изненада най-неочаквано. Не изневери на себе си и този път.

– Приемам честната ти дума.

– Имаш я.

Той намери другата завивка и я изтърси, без да ѝ обръща внимание. Защо се разстрои толкова? Откъде тя успяваше да упражни това влияние върху него? Той духна свещта. Никоя друга жена, даже Мериан и Кармен, не бяха успявали да го накарат да стигне толкова далеко. Всъщност с другите жени, дори със себична кучка като Кармен, той оставаше винаги отчужден, винаги под контрол. Легна си, обезпокоен повече от всякога и тайничко леко уплашен. Беше напълно изтощен, но и твърде развълнуван, за да заспи.

Вместо да наемат стаите зад мръсния салон, те предпочетоха да устроят лагер малко преди селото. Нощта се точеше безкрай, затова Рейд не се свърташе на едно място, изпълнен със страхове за съдбата на дъщеря си. Опитите на баща му да го успокои отново и отново не вършеха работа. Дерек бе убеден, че е добър познавач на човешкия характер, затова смяташе за невъзможно Шоз Купър да нарани Люси по какъвто и да било начин. В действителност след като намериха любимия му жребец и нервите му се поотпуснаха, той намираще за трудно да повярва, че индианецът може да бъде дори конекрадец. Човекът, купил откраднатия кон в Абилийн, беше идентифицирал със сигурност Рижия и Джейк като извършители на кражбата. Дори бяха издали нареждане за тяхното арестуване.

Дерек смяташе за много странно Шоз да се съюзи с такива големи главорези. Ами ако не бе един от тях? Може би отчаянието го бе мотивирало да използва Люси като последно средство за бягство от затвора? Рейд хладно посочи, че полицейското му досие е с дебелината на Библия. На това Дерек не можеше да противопостави нищо.

По-голямата част от преследвачите заспаха увити в постелките си между двата лагерни огъня. Рейд стана и надяна ботушите си. Не можеше да продължи да се мята и върти, а не можеше и да заспи от налегнатите го мисли.

– Къде отиваш? – запита го тихо, за да не събуди никого, лежащият до него Ник.

– Искам да пийна.

– Ще дойда с теб – надигна се Ник и пъргаво скочи на крака.

– Благодаря, Ник.

Рейд се нуждаеше от компания, а по-големият му брат бе стабилен и спокоен човек, на когото можеше да се разчита. Баща им бе заспал, но Ник се приведе над Брет, за да го осведоми къде отиват. Д'Аршам не спеше, а разговаряше тихо с жена си, сгушена до него.

– Ще дойда с вас – каза Брет, – това градче не ми се нрави.

Жена му Сторм се надигна на лакти и го погледна въпросително. Той я целуна по челото.

– Ти остана тук и се наспи, скъпа. Брат ти не трябва да остава сам.

– Бъди внимателен – каза тя с много ласкава усмивка и поглед, който пазеше специално и единствено за съпруга си.

Това изненадваше всеки път братята й, които все още

продължаваха да гледат на нея като на мъжкото момиче от детството им.

Лагерът отстоеше само на няколко разкрача от главната улица. С изключение на кръчмата, селото тънеше в мрак. Заведението грееше ярко като коледна елха.

Тримата влязоха вътре. Салонът беше пуст, като се изключеха играчите на покер, събрани на една маса около собственика Фернандо. Селото вече стана свидетел на пристигането им, затова сега никой не им обърна внимание. Фернандо не си направя труда да стане от мястото си да им сервира, но една жена се зае със задачата. Изглеждаше, че му е дъщеря.

Дотогава тя седеше сама на една маса в дъното и пиеше уиски. Те се промъкнаха с рамото напред зад бара. Беше възпълничка, тъмна и неособено спретната. Дълбоко изрязаното деколте, приютило голите й гръди, подсказваше, че тя раздава благосклонно не само пиене.

– Какво искате? – Английският й бе белязан с тежък акцент.

– Какво предлагате? – запита кисело Ник.

– Дайте ни от местното менте – обади се Брет.

Рейд не каза нищо.

Пиха мълчаливо. Опитите на жената да завърже разговор бързо се провалиха. Поръчаха още по едно, когато отвън долетя бесният тропот от копитата на самотен кон. Миг по-късно един много съмнителен тип влезе със залитане в салона и започна да обяснява на висок глас нещо на испански.

Фернандо се втурна към него. Когато обаче новодошлият видя тримата непознати на бара, млъкна и се остави съдържателят да го отведе до една отдалечена маса.

– Какво каза? – обърна се Ник с нисък глас към Брет.

Брет говореше перфектен испански, защото беше роден в Мазатлан.

– Каза, че ги нападнали, и че вероятно водачът им е мъртъв. Каза, че човекът ги е причакал. Това е.

– Нима е възможно? – запита Ник.

– Трябва да е бил проклетият Шоз – несъзнателно шепотът на Рейд беше преминал в гневен кръсък.

– Не слагайте каруцата преди коня – постара се да ги успокои Брет.

– Отпуснете се и ме оставете аз да се оправям.

– Нека да се правим на безразлични – съгласи се с него Ник.

Тримата отпиваха бавно от уискито, а жената отнесе бутилка и две чаши на Фернандо и обезумелия конник. Присъедини се към

компанията им и се заслуша, докато новодошлият свърши разказа си. Тогава Фернандо се върна отново към играчите, а жената на бара остави ездача да се справя сам с бутилката.

– Още? – запита ги тя.

Брет се приведе напред. Зъбите му блеснаха в усмивка, която за дълбочи трапчинката на брадичката му. Тъмните му очи одобрително се загледаха в гърдите ѝ.

– Само ако ни правиш компания, скъпа.

23

Слънцето току-що се бе издигнало, когато Били откри марлената превръзка, захвърлена небрежно на около две мили от Каситас.

Предишната вечер Брет научи, че конникът от кръчмата е бил заедно с други трима подобни на него типове. Бяха последвали в планините някакъв самотен гринго, за да го ограбят. Той обаче им бе устроил засада и бе убил всички с изключение на озверелия ездач.

Жената от бара се оказа много словоохотлива, когато Брет я предразположи с флирт и щедрост. Но когато стигнаха до личността на пътника, млъкна като статуя. Брет остана с впечатлението, че го познава или най-малкото го бе виждала и преди.

Нямаше доказателства, че въпросният мъж е Шоз Купър, защото е бил сам. Първото нещо, което хайката направи рано сутринта, бе да се разгърне в търсене на неговата следа. Вече бяха открили превръзката, а също и други знаци. Малките и ясно очертани отпечатъци от копитата на коня и стъпката от дамска обувка бяха неоспорими. Но най-важен от всичко бе заплетеният в марлята кичур къдрава червена коса.

– Бил е твърде невнимателен – каза Брет.

– Или уморен – допълни Ник.

– Или – отбеляза със свъсени вежди Брет, – много уморен.

Те размениха погледи, преди да ги насочат към жарките, безплодни планини, възправили се пред тях.

Два часа по-късно се натъкнаха на осакатения кон, който пасеше напълно оседлан на един скалист хълм.

– Вече се движат пеша – екзалтирано се провикна Рейд.

Хайката пришпори конете към планинския терен, като не изпускаше от поглед пресните отпечатъци.

Тогава налетяха на три потънали в прахоляк трупа.

Люси се събуди с огромно нежелание.

Осъзна, че всяка част от тялото ѝ е изтръпнала и изранена, затова се побоя да се раздвижи. Не ѝ се искаше да подновява разправията от предишната вечер, затова затвори очи и се престори на заспала. Това ѝ даде възможност да се подготви, за да посрещне изпитанията на новия ден.

Последните събития ѝ изглеждаха объркани, изкривени и дори изопачени като фантастичен и чудноват кошмар. Тя обаче не сънуваше, защото твърдата земя под нея беше реалност и свидетелстваше за присъствието ѝ някъде в подстъпите на Сиера Мадре заедно с нейния похитител, търсен от закона престъпник.

Чудно, но дори след като обвини Шоз, че не е спазил уговорката да я освободи, не беше искрена в гнева си. Нахвърли му се по-скоро заради причинената обида и разочарование отколкото от страх. Тази сутрин се почувства по-спокойна и разсъдлива. Сама си бе виновна за авансите, които му даде, и сега бе трудно да очаква признателност за тях. Нима не избра от самото начало, че е долно и егоистично копеле?

Дори подозренията ѝ за съмнителния му произход се потвърдиха. И въпреки това тя започваше да му вярва.

Нямаше причина да се съмнява в него. Това само би подхранило истерията, която дремеше току под повърхността на чувствата ѝ, а тя нямаше нужда от това.

Люси не можеше да се прави на заспала до безкрай, затова отвори неохотно очи и се огледа за него. Светлината в пещерата беше сивкава и сумрачна и създаваше впечатление, че е все още рано. Тя видя, че единствената ѝ компания са конете. Одеялото на Шоз беше акуратно сгънато и привързано към едно от седлата. Извърна глава обратно и се сепна, когато видя, че навън всичко бе обляно в ярко жълто. Пукването на зората беше останало далеч назад.

Когато се повдигна, гърбът ѝ яростно напомни за себе си, а вратът ѝ едва се помръдна. След падането в клисурата предишния ден тялото ѝ беше вдървено като дъска. Изохка, когато се опита да стане, защото краката ѝ не се подчиниха. На всичко отгоре движението раздразни многобройните рани по коленете ѝ. Тя се усъмни, че ще може да изкара деня. А трябваше да се оправя и с Шоз.

Той пък се успа въпреки твърдото намерение да не го прави. След като се измъкна от пещерата, се спря напред ярката слънчева светлина и

прецени, че е някъде към девет.

Не остана доволен, защото вече бяха загубили три-четири часа.

Спусна се внимателно по скалния насип, след което скочи от огромен каменен отломък, за да проследи дирите на един елен до ръба на скалата. Тогава вдигна към очите си бинокъл.

Южно и източно от тях не се забелязваше никакво движение. Само изтерзан от жегата, безводен терен, предхождащ възвишенията на планината. След това Шоз се извърна на изток в посока на Каситас. Около съненото градче не се виждаше нищо необичайно. Хълмът, по който се изкачваха, блокираше изгледа на север.

Шоз пъргаво се спусна от скалата и пое по неравната пътека на запад, докато тя не се издигна рязко нагоре. Тогава той я изостави, пресе-че една гранитна площадка и се прислони между два масивни скални блока, за да погледне към тясната ивица, по която бяха минали с Люси.

Кръвта му изведнъж се смрази, а ударите на сърцето му отекнаха чак в слепоочията. Под него хайката кръжеше в търсене на следи. Веднага разпозна в лицето на Дерек и Люсиния баща Рейд нейните водачи. Втурна се обратно към пещерата, без да губи нито секунда.

Налагаше се да потеглят незабавно и да се движат бързо, Шоз не можеше да разчита, че няма да открият следите му, но бе убеден, че ако успееша, това щеше да стане най-рано в следващите час-два. Беше се изплъзвал от твърде много преследвачи, което обаче не означаваше, че не трябва да бърза. Всяка секунда бе от значение, защото в момента се намираше почти в лапите на преследвачите.

Изведнъж се сети, че моментът да се отърве от нея бе много подходящ. Би могъл да остави Люси Браг на такова разстояние от семейството ѝ, че да я чуят, ако извика. Нямахше извинение да не я освободи точно сега.

Ала лукавият му ум намери повече от половин дузина основания да не го стори. Ако я оставеше с незапушени уста, виковете ѝ щяха да привлекат хайката, при което той нямаше да разполага със съдбоносното за един преследван предимство. Ако пък ѝ запушеше устата и я завържеше или не ѝ кажеше колко близо са нейните хора, тя можеше никога да не ги открие и да стане лесна плячка на безводния и суров пейзаж.

Дори ако изнамереше начин едновременно да я освободи и да вземе добър аванс, законът дъхаше във врата му и той не можеше да се откаже от своята най-скъпоценна разменна монета, в случай че не успееше да се изплъзне. За нищо на света не би позволил да го тикнат отново в

затвора. Продължи да разиграва различните варианти, но във всеки от тях освобождаването на Люси отсъстваше.

Шоз се шмугна в пещерата. Пленницата му си стоеше там, където беше прекарала нощта. Той се захвана да оседлава конете бързо и умело, но без излишна припряност.

– Ставай – нареди ѝ с безизразен глас, – успахме се, затова трябва да побързаме.

Люси се изправи с пъшкане и охкане. Той я погледна пронизващо, докато затягаше поводите, и видя сълзи в очите ѝ. Тя накуцваше.

– Какво ти има на краката?

– Мисля, че имам пришки.

Нямаха време да се занимават с това. Страхът го прорязваше като нож и той с усилие успяваше да не го показва.

– По-късно, Люси.

– Какво се е случило? – погледна го въпросително тя.

– Трябва да се измъкваме от тук – отвърна той и изведе конете.

После се върна и ѝ помогна да излезе.

– Има ли някой след нас?

На върха на езика му бе да ѝ каже, че други бандити са по петите им, но се въздържа. Погледите им се срещнаха: нейният – питащ и уязвим, неговият – мрачен и неразгадаем. Не можеше да я лъже.

– Искаш ли да ме видиш на бесилото, Люси? – запита кротко Шоз.

Устата ѝ се отвори, но отговорът дойде доста по-късно.

– Не.

– Тогава да тръгваме.

Показаха се на ярката слънчева светлина. Зад тях се задаваше законът и Люси го осъзнаваше ясно. Би могла да закрещи, да вика за помощ, да ги осведоми за присъствието си.

Тя се взря в Шоз, който водеше животните по една много тясна, едва различима животинска пътека. Не беше ангел, но тя не му желаше злото.

Ръцете му предишната нощ, докато я лекуваше, бяха толкова нежни.

Тя прогони всички неуместни мисли и се запрепъва след него. Молеше се само да не съжалява за решението си.

– Събуй си обувките.

Думите му бяха категорични като заповед. Бяха спрели, за да

нощуват след поредния безкраен ден. Първата му половина премина предимно в ходене пеш, изкачване на конете по невъзможно стръмни и тесни скални пътеки и спускане по не по-малко стремглави скатове, плътно притиснати между непроходими клисури. Отклониха се по една утъпкана козя пътека, след което препуснаха бързо и неуморно все нагоре и нагоре в планината. Сега бяха устроили лагер до един поток и Люси се бе отпуснала на седлата, неспособна да помръдне.

Тя не се възпротиви, когато той смъкна обувките ѝ, защото нямаше сили. Сподави болезнения си вопъл и боязливо погледна надолу. Краката ѝ представляваха окаяна гледка, покрити целите с нацъфтели рани от спукани пришки и няколко пресни мехура. Вдигна глава, за да срещне изненадания и съчувствен поглед на Шоз.

– Не те чух да изохкаш нито веднъж.

– Щеше ли да спреш, ако го бях направила?

Той се навъси и ѝ помогна да стигне до потока. Люси го остави да ѝ измие краката.

– Никакви обувки утре – каза най-после той, отклонявайки всякакви протести. – Ще ти увием краката с плат. Дай ми една от твоите фусти.

Тя го погледна подозрително.

– Искам да я препера. Нали не искаш да завия нозете ти с мръсен лен?

Тя се обърна с гръб и поруменя цялата, въпреки че той бе виждал много повече от нея, много повече, отколкото би било редно да съзре който и да е мъж. Люси смъкна един от фустаните под полата си и му го подаде. Той се отдалечи, без да каже нищо.

Както и предишната нощ, ръцете му бяха гальовни, което беше несъвместимо с грубиянската му същност. Беше ли възможно зад присмехулната и подла фасада да се крие нещо задушевно и човешко?

Тя отново се загледа в него. Не бяха стъквали огън, а се задоволиха със сух хляб от предишния ден и месо от консерва. Той се съсредоточи в парчето говеждо пред него. Люси извърна глава и мислено оприличи Шоз на огъня, а себе си на глупавия молец, който витае около него. Трудно откриваше смисъл в загрижеността на един разбойник към пришките на краката ѝ.

– Защо не се развика, и да те чуют, Люси? – запита изведнъж той с остър и пронизателен поглед.

Люси остана изненадана. Опита се да отбегне погледа му, но не успя.

– Повярвах ти, когато каза, че ще ме пуснеш, след като си в безопасност.

Вместо очаквания язвителен отговор Шоз се загледа втренчено в нея.

– Защо не потърси помощ, Люси?

Нямаше да я освободи лесно от захапаната стръв. Без съмнение, ако се бе разкрещяла, вече щеше да бъде на свобода. Тя се размърда неловко.

– Е, добре – изстреля внезапно. – Ти си гадно копеле, но не заслужаваш да умреш. Може да си конекрадец, но не вярвам да си убиец.

Не включи в сметката тримата бандити, защото това си беше самоотбрана.

– Не съм убиец – каза той, без нищо у него да трепне. – Освен това не съм и конекрадец.

Люси сведе очи към недояденото месо. Независимо какво твърдеше той, тя все още вярваше на очите си. Не ѝ се говореше за това, защото беше твърде объркващо.

Той се изправи с възклицание на погнуса и изчезна в нощта. Люси остана сама с изпълненото докрай от звезди небе и остра болка в сърцето.

24

Долината на смъртта.

В недрата на тясната долина беше сухо и горещо като в пъкъл. Последните два дена бегълците се придвижваха през безводната пустинна верига на планината. Пътеките бяха тесни, каменисти и много опасни, защото стръмните скатове следваха един подир друг. Понякога достигаха шеметни височини. Всяка грешна стъпка можеше да се окаже последна в някоя от бездънните клисури по протежение на гранитните канари високо над тях. На третия ден сутринта започнаха спускането, еднакво несигурно и коварно. Пътуването се утежняваше с намаляване на надморската височина. Горе в планината беше горещо сред гигантските канари, които препречваха всеки полъх на вятъра и поглъщаха топлината на деня, но на откритите места бе топло и почти приятно. Долу беше жега, по-жестоката отколкото в Тексас, по-убийствена от всичко, познато на Люси дотогава.

Имаше чувството, че са се спуснали до границата на допустимото в

една зловеща и тайнствена среда. Сякаш бяха засмукани в безкрайна шахта, стигаща до центъра на земята, без възможност за връщане назад. Люси погледна нагоре към голите каменни стени, изправени застрашително и властно над долината, толкова високо, че не успя да види техните върхове или небето.

Тя се замисли за ужасното и зловещо наименование на мястото. Долината на смъртта не се различаваше много от други части на Тексас. Беше само по-гореща и изпълнена с недорасли, чворести храсти див градински чай и нажежен бял пясък. Навярно името идваше от високите като кули стени, които хващаха като в капан дръзналите да навлязат сред тях смелчаци, преди да ги унищожат. Тя хвърли кос поглед към Шоз.

Когато до ушите му достигна дълбоката ѝ въздишка, той се извърна да я види. Навярно забеляза притеснението ѝ, защото дръпна юздите на коня и я изчака да се изравни с него.

– Какво е това? – задъхано запита тя.

– Сякаш това е проклетият ми гроб – каза той и погледна към надвисналите канари.

Казаното от него съвсем не я разведри.

– Глупаво чувство.

– Права си. Струва ми се, че всеки пристигнал тук го усеща, защото е свързано с разположението на Долината. Трябва да имаш предвид, че сме под морското равнище.

Очите ѝ се разшириха. Значи бяха стигнали до центъра на Земята, където никое човешко същество нямаше правото да...

– Не се стряскай толкова. Не е като да сме умрели и да сме се преселили в ада. – Той се усмихна сам на зловещата си шега.

– Вижда ми се неестествено – отбеляза Люси, без да престава да се озърта стреснато наоколо.

Нищо чудно, че Долината бе толкова безжизнена и застинала в покой, защото наоколо не се забелязваха даже дървета. Името беше избрано подходящо. Нима тук можеше да има форма на живот?

Той не ѝ отговори. Продължиха да яздат в мълчание. Люси почувства облекчение, когато се отдалечиха от смазващата близост на застрашителните стени от гранит и тя можа да види небето.

Мислите ѝ се върнаха наново към нейния похитител. Той яздеше безгрижно пред нея, сякаш пътуването беше излет в парка. Съпротивителните му сили и мощ я удивляваха още повече, защото тя самата се бе превърнала в смазана от болката развалина.

Миналата нощ Шоз поиска да легне с нея. Не го каза, но Люси

усети от момента, в който спряха да лагеруват. Очите му говореха по-красноречиво от думите. Когато тя го погледнеше, той я фиксираше с настойчив интерес.

За разлика от него пленницата не бе заинтересувана. Не толкова заради обидата, която почувства след последната им страстна любовна прегръдка. Времето, този вечен лечител, накара чувството да позагълхне. Не и защото си бе научила вече урока. Естествено, че чувственият му поглед накара всичко в нея да настръхне, но нищо не можеше да сравни в този момент с пълното изтощение на израненото ѝ тяло и нуждата за отмора. Тогава ѝ се искаше единствено да се строполи на земята и да се погрижи за пламналите си ходила. Когато простря крака, втвърдената кървава коричка на раните се изпълна болезнено и тя не успя да потисне стенанията си.

Той приготви храната, докато тя се луташе между дрямката и съня. Желанието му беше осезаемо. Сексуалното му привличане бе толкова настоятелно и силно, че достигаше до нея чак от другия край на лагерния огън.

Показа се достатъчно възпитан да не я доближава, след като тя привърши с храната. В съня си обаче я държеше в обятията си и свойски я докосваше по бедрото, по гърдите, навсякъде.

На сутринта Люси се показа благодарна заради проявената от него деликатност. Освежена от здравия сън, дори съжали, макар и съвсем слабо, за онова, което не се случи. Беше безкрайно изненадана, защото доколкото го познаваше, той би трябвало да я прелъсти властно, подобно на неин господар. Или не го бе опознала добре, или желанието му не бе така силно, както се беше надявала. И двете възможности я разстроиха много.

Люси се откъсна от мислите си, когато ѝ се стори, че различава в далечината форми, дело на човешка ръка. Запримига невярващо. Какво бе това, игра на природата или жилища в мексикански стил? Наистина ли това място бе обитавано? Когато се доближиха достатъчно, тя видя за голямо свое успокоение група постройки – няколко преградени кошари за животни и една по-голяма сграда встрани, която наподобяваше ранчо.

Прекосяха широка и плитка река. Коритото ѝ бе заобиколено от ниски дървета. Гледката на потока, дърветата и обраслите с трева брегове беше ободряваща. В действителност Люси дори се усмихна.

Една група от здрави млади жени переше. Около тях се гонеха и закачаха малчугани, а ония, които все още се учеха да ходят, правеха

купчини с пясък близо до майките си. Жените заслониха очи с длани, за да видят кой минава. Лицата им бяха безизразни. Всичките бяха мексиканки с тъмна кожа и черна коса и носеха широко отпуснати и меки бели блузи и едноцветни поли. Всички разговори се прекратиха. Дори и децата се спряха, за да огледат новодошлите мълчаливо. Люси също ги загледа с любопитство. Обърна се към Шоз, който яздеше редом до нея.

– Това село ли е?

– Може да се каже.

Отговорът му я обезпокои, защото тя почувства, че за първи път от много дни е престанала да бъде център на неговото внимание.

– А онова там ранчо ли е?

Този път той не я погледна, а само се засмя.

– Не.

Тя си помисли същото. Пред нея беше или забравено от бога село, запокитено дълбоко в планините Сиера Мадре, или убежище, където Шоз се криеше при опасност. Но ако беше скривалище, какво правеха тук всичките тези жени и деца?

Голямата къща беше разположена близо до широката река, а пред нея имаше няколко други още по-разлистени дървета, които посрещаша пътника с гъста сянка. Всичко приличаше на оазис сред безводна африканска пустиня. Постройката имаше гостоприемнен вид, без да блести с нещо изключително. Най-забележително бе нейното местоположение в забравения от бога и хората кът. Имаше правоъгълна форма, беше боядисана в жълто, а покривът беше от дърво. В близката кошара имаше няколко чудесни коня, а малко по-нататък се редяха по-малки къщи, навеси и бараки.

В момента, в който Шоз закова коня пред къщата и слезе на земята, една облечена в ярки цветове жена се втурна с радостен вик навън, прелетя разстоянието, което ги разделяше, и се хвърли в прегръдките му.

Люси остана като зашеметена.

Шоз остави жената да се изприказва, плътно притисната о него. Тя говореше завален английски.

– Къде се загуби, скъпи? Уплашихме се, да не си – ох! Страх ме е да го произнеса. Какво стана, сърце мое? Добре ли си?

Тя държеше лицето му между дланите си.

Люси не искаше да повярва. През цялото време, докато той я преследваше, тази жена тук го е чакала! Обхвана я див бяс, какъвто не бе изпитвала през целия си живот.

Непознатата беше по-ниска от нея. Косата ѝ бе гъста и се спускаше

на масивни кичури до раменете. На Люси ѝ се стори, че прическата ѝ има формата на птиче гнездо, от което не можеше да се види лицето.

Беше облечена във фрапантна оранжева блуза с къси ръкави, която откриваше щедро целите рамене. Материалът беше ефирно прозрачен и едва прикриваше чифт налети гърди. Жената носеше изтъкан в бяло и черно колан, който подчертаваше тънкия ѝ кръст. Розовата ѝ пола беше още по-скандална, защото под нея нямаше нищо. На едната си ръка беше надянала дузина сребърни гривни, а на ушите си носеше огромни като обръчи обици.

Вътре в себе си Люси я оприличи на курва. Но когато видя лицето ѝ, нещо в нея се прекърши. Най-екзотичното същество, което бе срещала. Лицето ѝ имаше идеална сърцевидна форма, кожата ѝ бе матова като старо злато, очите – огромни и черни, заслонени от дълги мигли и много красиви. Съвършената уста бе подчертана от червения руж. Жената се обърна към нея и остана не по-малко удивена.

– Коя е тая? – Възклицанието ѝ скоро бе удавено в пълноводен поток от испанска реч.

Въпреки че жената изглеждаше като същинска циганка и беше без съмнение пачавра – негова пачавра със съмнително потекло – и Люси не можеше да падне дотам, че да се сравнява с нея, в момента видът ѝ бе ужасен, докато нейната съперница изглеждаше непоносимо красива. Изведнъж нюйоркчанката се почувства толкова изморена, че почти се срина от коня.

– Млъкни, Кармен.

Жената прекрати многословното си излияние. Шоз я хвана за брадичката.

– Тя е моя заложница.

– Върви по дяволите! – настръхна ядосано Кармен, докато щедрата ѝ гърд тежко се повдигаше.

– Толкова ли дълго ме е нямало, та си забравила английския? – запита спокойно той. – Тя е моя заложница.

Кармен бързо би отбой, но само секунда по-късно се стуши отново в прегръдките му, притискайки се плътно към него.

– Какво да направя за теб, сърце мое? Само ми кажи! – занарежда тя и започна да го гали по лицето.

Определено бе проститутка, ако се съдеше как триеше гърдите си по цялото му тяло.

– Топла и вкусна храна – каза той, гледайки към Люси, – гореща баня и малко уиски.

– Само това ли? – запита тя и плъзна ръце под износената му риза.

– Това също, но по-късно – каза той, без да се усмихне и я отблъсна от себе си.

В същия момент се раздаде детски писък, последван от топуркането на нечии нозе. Душевният потрес на Люси бе още по-голям, когато едно малко чернокосо момче се хвърли право върху Шоз с виковете:

– Татко, татко!

Шоз завъртя хлапето във въздуха със светнало лице. Люси никога не бе виждала подобна усмивка. Тя извираше от очите, от сърцето, право от неговата душа. Детето се вкопчи в него. Беше на около шест, дребно и мургаво като баща си и майка си.

Люси не можеше да гледа повече. Изведнъж ѝ призля. Шоз и малкият си бърбеха щастливо, но тя не слушаше. Щастието и обичта им бяха очевидни. Тя се подпря върху оградата на добитъка. Не можеше да заплаче точно сега, докато жената я наблюдаваше. Дали пък не му беше съпруга?

Въпросът сякаш не се нуждаеше от отговор.

25

– Имам нещо за теб, сине – каза Шоз с гальовен тон. Бяха все още навън пред къщата.

– Какво? – запита възбудено детето. – Подарък ли?

Шоз се усмихна, отиде до коня и измъкна нещо от торбите на седлото. Люси го наблюдаваше през цялото време. Знаеше какво е това, защото го бе гледала как дялка изправения на задните си крака кон до късно през нощта. Той коленичи и го подаде на сина си.

Неговият син.

Болката беше огромна.

Кармен ѝ хвърли злобен поглед.

– Знам, че не е купешки – каза Шоз, – но следващия път ще ти донеса няколко нови войници. Обещавам.

– Кон! – започна да препуска синът му наоколо. Шоз избухна в смях и разроши късата черна коса на момчето. – Грижеше ли се добре за майка си в мое отсъствие, Роберто?

– Да, тате! – Детето спря да подскача и стана изведнъж много сериозно. – Точно както ми каза.

– Добре – каза Шоз, след което се извърна към Люси. – Хайде.

Тя му отправи поглед, едновременно непокорен, недоверчив и пълен с отчаяние. Откри за първи път от започването на тяхната връзка, че бе губещата страна, неспособна да му отвърне подобаващо и твърде уморена за отпор. Последва го в къщата, както ѝ бе наредил.

– Какво правите? – хукна подире им Кармен.

Шоз не ѝ обърна внимание и прекоси жилището, в което имаше канапе, два стола, няколко кожени постелки и много уютна камина от непечена глина. Един къс коридор извеждаше навън. В него имаше три врати – двете една срещу друга, а третата в дъното. Шоз поведе Люси точно към нея.

Вътре имаше единично легло, изранена от драскотини маса, лампа и мъничко бюрце с тоалетни принадлежности върху него. Жалузите върху големия прозорец бяха спуснати. Стаята беше тъмна и прашна. Навярно капакът беше закован. Тя изведнъж разбра, че това ще да бъде нейният затвор.

Тя е моя заложница, бе казал той. Което си беше самата истина.

– Това е стаята ти. Кармен ще ти донесе дрехи и сапун, а аз ще кажа да ти внесат ваната.

Погледът му я обхвана цялата.

– Искаш да кажеш, че това е моята килия – присмя му се тя.

– Твоята стая.

– От която не мога да излизам?

– Свободна си да правиш каквото ти хареса – каза той и излезе.

Люси погледна след него смаяно. От нейната стая можеше да вижда какво става в дневната в другия край на коридора. Кармен беше засанала с ръце на закръглените си хълбоци и също я фиксираше с поглед. Пленницата очакваше Шоз да я вземе в прегръдките си, но вместо това той отвори вратата на съседната стая и изчезна вътре.

Когато Люси го чу да се разхожда наоколо, тропайки с ботушите си по пода, скочи и затръшна вратата. Отпусна се върху леглото, трепереща и обхваната от несигурност. Просто стоеше там в очакване най-тежката криза в живота ѝ да се разрази от само себе си.

Сълзите не идваха. Беше или твърде изтощена физически и емоционално, или започваше да обръгва. Пое няколко пъти въздух. През цялото време, откакто го познаваше, Кармен е съществувала, Кармен го е очаквала, заедно с техния син. Люси беше толкова наранена, че чак обезумя.

Поне вече си научи мястото.

Не стига, че бе крадец и углавен престъпник, ами се оказа и женен!

Този факт започна да я гложди, когато се изправи лице в лице с Кармен. Шоз я взе неколкократно, за да я захвърли после като непотребна вещ. Всичко беше много ясно, но тя не искаше да го осъзнае. Защо все още беше толкова глупава?

Постепенно се успокои. Затворничка ли беше в тази стая? Той каза, че може да прави, каквото си иска, но тя не му вярваше. Изведнъж стана и отиде да провери дали щорите са заковани. Когато ги вдигна, в стаята заструи слънчева светлина.

От прозореца ѝ се разкриваше великолепа гледка към широката, мудна река, но грамадните и застрашителни жълтеникави каменни стени на долината разваляха ефекта. Приличаха ѝ на гигантските челюсти на капан и тя потръпна, щом си спомни колко по-ниско от морското равнище се намираха.

Вече знаеше какво иска и какво ще направи. Ще се изкъпе, ще измие косата си колкото може по-скоро и ще се премени с чисти дрехи, а парцалите по себе си ще изгори.

Люси се отпусна върху леглото, обляна от струящата през прозореца слънчева светлина. Искеше ѝ се да се отърве от кирливите си дрехи, но не посмя да се съблече. Опита се да не мисли и зачака ваната и всичко останало, но минутите се заточиха бавно, докато се превърнаха в часове, без някой да се появи.

Люси отиде до вратата, облегна се на нея и се заслуша в шумовете на къщата. Не успя да долови нищо. Открехна вратата и погледна през тесния процеп. От съседната стая, където влезе Шоз, не се чуваше нищо. Люси влезе в дневната насреща и за първи път се огледа спокойно. Помещението беше прашно, дори мръсно в ъглите и доста разхвърляно. На един стол бе оставен виолетов шал, а на канапето се подмяташе празна консервена кутия. Върху ниската масичка имаше немити чаши от кафе със засъхнала по тях кафеникава утайка. На килима се търкаляха чифт обувки с високи токове, а на съседната тоалетка имаше гребен, кутия с руж и стари каталози. В срещуположния край на стаята се намираше друга масивна дървена маса с две дълги пейки от всяка страна и един стол на централното място.

Масата беше отрупана с мръсни чинии и чаши. Люси дочу женски гласове и се обърна да види входа към кухнята. Приблужи се и застана на прага. Кармен и една едра, тромава и по-възрастна жена бързаха с приготвянето на храната. Върху грубо скованата маса пред тях имаше пресни и консервирани зеленчуци, брашно, месо, тенджерки и тигани. И двете жени спряха заниманията си и се загледаха в нея.

Люси ги остави да задоволят любопитството си до насита, въпреки че втрещените им погледи биха я накарали да се почувства неловко и при далеч по-благоприятни обстоятелства. Тя демонстрира високомерно безразличие, което не беше лесно, защото можеше да си представи ужасния си вид. Подказваше ѝ го мирисът на собствената ѝ пот.

По-възрастната жена се усмихна и се върна към работата си. Люси забеляза как гневът на Кармен очевидно расте. Първоначалната ѝ злоба бе прераснала във взривоопасен бяс. Държеше в ръката си сатър и удари с него с всичка сила по масата. Люси стреснато подскочи.

Мисълта, че тази жена е способна да убие враговете си, бързо пролягна в съзнанието ѝ. Ала вместо да прояви благоразумие, тя се обърна към нея.

– Шоз каза, че ще ми донесете дрехи. А също и вана.

Кармен се усмихна зло.

– Мъжете изпразват в момента ваната, но няма да стане скоро. Как смърдиш! – Тя сбърчи нос. – Грозната ти червена коса също си я бива – добави тя на испански.

– Поне не е гнездо на гризачи – отвърна спокойно Люси също на испански. Беше научила езика перфектно като дете през летните ваканции в Парадайз.

Кармен се опули, след което се спусна напред, изблъска Люси от пътя си и изхвърча навън.

Люси я последва. Когато Кармен разтвори със замах вратата на стаята до нейната, очевидно заемана от Шоз, сърцето ѝ отново се сви. Значи живееха заедно, а не разделени, както се бе надявала.

Люси застана на прага с безизразно лице, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо. Шоз лежеше на леглото гол до кръста, току-що изкъпан и с все още влажна коса. Понадигна се, когато Кармен със свиреп израз едва не изтръгна вратичката на едно шкафче. Люси не го погледна, но знаеше, че той я наблюдава внимателно.

Кармен мърмореше гневно, докато преравяше дрехите си един, втори, трети път. Изви се с рязко движение, при което полата ѝ описа широка дъга и откри чифт хубави крака.

Отвори уста, за да подхване поредната тирада, но думите заседнаха в гърлото ѝ, когато видя начина, по който Шоз фиксираше Люси. Тя го сграбчи за ръката.

– Защо трябва да ѝ давам от моите дрехи?

– Защото аз казвам така.

Кармен се нацупи и измъкна една яркооранжева блуза, за която

Люси сметна, че ще изглежда ужасно в комбинация с червеникавата й коса. После добави и една грозновата кафява рокля от вълна, твърде неподходяща за времето навън, и й ги подхвърли с триумфална усмивка.

– Вземай.

Шоз стана, избута я встрани и започна собственоръчно да преглежда съдържанието на шкафа. Кармен се развика и занарежда шумно, но той не й обърна внимание. Най-после се спря на една зелена блуза, която Люси оцени като много подходяща за външността й. Последва червена фуста и обагрена в цветовете на дъгата пола. После Шоз отиде до съседното бюро и отвори едно чекмедже. Този път Кармен се опита да не реагира толкова бурно.

– Не можеш да й дадеш от красивото ми копринено бельо!

– Защо не? Аз съм ти го купувал.

Той подбра един чифт страхотно бели, къси и богато гарнирани с дантели долни гащи и ги прибави към купчината дрехи на леглото.

– Съжалявам, принцесо, но Кармен не носи ризи, камизоли, корсети и други тям подобни, по които дамите като теб толкова припадат.

– Разбира се, че не би и могла – отбеляза сухо Люси, взе дрехите и му обърна гръб, вирнала високо глава. Вътре в себе си можеше да бъде кълбо от изтъкани до скъсване нерви, но външно реши да показва само аристократично презрение и достойнство. Тя беше Люси Браг от клана Браг, така добре познат в Ню Йорк и Тексас, и щеше да бъде трижди проклета, ако позволише на някой да го забрави.

Влезе в своята стая и затвори вратата след себе си. Отново се бе разтреперила. Доближи се до бюрото и се огледа мрачно в окаченото на стената кръгло огледало. Грешка от нейна страна. Очакванията й от предполагаемата гледка бяха далеч надминати. На всичко отгоре екзотичният и еротичен външен вид на Кармен не преставаше да я тормози.

Люси разбираше, че никога не бе изглеждала по-зле, но това нямаше никакво значение в тази дупка. Лицето й бе потно и покрито с прах и мръсотия. Косата висеше отзад на конска опашка, а множество непокорни кичури се ветрееха във всички посоки. От падането в клисурата бузата й бе цялата издрана. Тя се измъкна от опърпаното си елече и го пусна на земята, купчината от дрехи на пода нарасна значително, докато Люси не остана само по тънка долна риза и една от подкъсените си фусти.

Видът й бе толкова безрамен, колкото и на Кармен. Люси издаде ханш, постави ръка на него и се изпъчи напред. Гърдите й бяха стегнати и налети и изпъваха тънката риза така, че фината и скъпа материя да очертае ясно съвършената им форма. Зърната й прозираха подобно на

две тъмни сенки и започваха да стават твърди и вирнати нагоре. Люси прецени размера на тънката си талия – шестдесетина сантиметра, които отговаряха напълно на нейните метър и осемдесет височина. Ефектът се подсилваше допълнително от широките ѝ рамене. Испита лек пристъп на самодоволство. Нямахше нещо, което Кармен да притежава, а тя не. Просто онази си беше родена мръсница, която обича да се показва, докато Люси си оставаше потомствена дама и аристократка, даже нещо повече, наследница на цяла империя. Тя възнагради отражението си с доволна усмивка.

– Сложи си нещо.

Тя рязко се извърна, за да срещне гневното изражение на Шоз. Замръзна на място, когато погледът му се спря върху едва прикритите ѝ гърди. Той вдигна елечето ѝ от пода и ѝ го подхвърли. Тя побърза да се прикрие, защото зад рамото на Шоз надничаше едно похотливо мъжко лице. Шоз я изгледа мрачно и отстъпи встрани, за да даде възможност на двама мургави и прашни мъже да внесат стара дървена вана.

Непознатите имаха противен вид, характерен за най-пропаднали от-репки, затова Люси се престори, че не ги забелязва. За разлика от нея мъжете я виждаха добре и се стараеха да разберат колкото може по-добре какво се крие зад продрания елек и скъсан фустан. Тогава Шоз ги подкани да побързат.

Двамата сведоха поглед, оставиха ваната на земята и бързо се изни-заха навън. Уплашиха Люси така, както Шоз никога не го беше правил. Тя вдигна големите си сини очи към него.

Той затвори вратата с ритник. Звукът отекна като гръм, разцепил небето точно над нея.

– Това не ти е Парадайз! – изкрещя ѝ той.

– Сигурна съм, че не е – стреснато каза тя.

За свой ужас усети, че гласът ѝ е разтреперан и е готова да се разплаче. Седна върху леглото, а елечето се свлече в скута ѝ. Опита се да възвърне равновесие. По-скоро би умряла, отколкото да му позволи да разбере колко е разстроена.

– Люси...

Напрегнатият му тон я накара да го погледне. Очите му се заковаха в нея. Против волята си тя остана запленена за един безкраен миг, докато вътрешно изпитваше желание да закрещи в лицето му, че е негодник и лъжец, женен при това. Люси се съвзе и се скри отново зад елечето си.

Той също възвърна спокойствието си.

– Недей да се перчиш – не и тук!

– Да се перча?

Беше станала на крака. Той ли щеше да я обвинява, че кокетничи, докато жена му парадираше наоколо без риза, без корсети всичко останало?!

– Мога да държа изкъсо хората си – каза той и посочи към почти голите й гърди, – но не и след нечестиви провокации.

– Нечестиви провокации!

– Освен ако не са били предназначени за мен?

Тя го замери с дрехата. Той я хвана и я запрати на пода.

– Надуто магаре! – каза тя и го зашлеви с все сила в лицето.

Изведнъж й олекна. Беше си го заслужил не заради обвиненията, че прави фасони, а заради това, че е женен. Той беше като зашеметен. Остана за известно време неподвижен, невярващ, сякаш изчакваше ехото от звучния шамар да заглъхне. Изведнъж осъзнала стореното, Люси заотстъпва назад, но леглото се изпречи на пътя й и тя седна тежко отгоре му.

Не остана дълго така, защото той я притегли към себе си и тя усети всеки инч от мускулестото му тяло.

– Кучка – каза той и я целуна.

Люси не искаше да я целуват. Устата му беше толкова твърда и нападателна, че тя отказа да разтвори своята. Всичко в него стана грубо и агресивно, затова Люси се опита да се отскубне от твърде интимния допир, но той не й позволи. Вместо това я прихвана изотзад и я притисна към жарката и корава издутината в джинсите си.

За щастие, а Люси оценяваше късмета си, защото разбираше, че не може да му противостои, единият от мъжете почука на вратата и повика Шоз. И двамата се умириха, неспособни да си поемат дъх. Той я избута грубо от себе си, взе елечето й от земята и го тикна в ръцете й. Люси го грабна и мигом се дръпна на безопасно разстояние. Мъжът влезе с две кофи, които вдигаха пара, последван от приятеля си, който също носеше кофи, но със студена вода.

Шоз напусна стаята с дълги и тежки крачки, след като двамата напълниха ваната догоре. Тя чу как вратата на съседната стая се затваря с трясък. За известно време не посмя да мръдне. Бандитите й се бяха ухилили, преди да излязат. Люси се втурна към вратата и я затвори. Добре поне, че имаше резе.

Облегна се с гръб към вратата, неспособна да се овладее. Гняв, страх и дори желание се смесваха в смазващ емоционален товар. Измина дълго време, преди да се успокои достатъчно, за да се съблече и

изкъпе.

26

Люси прекара върху леглото с подвити под брадата колене сякаш цяла вечност. Косата ѝ изсъхна, а навън слънцето захождаше.

Отказа да се терзае с мисли, защото не можеше да определи как се чувства. Мислите я обременяваха, докато отказът от тях бе истинско облекчение. Облегнала гръб в стената, тя се визираше в залостената врата, изцедила до крайност физически и психически сили. Извърна се, за да види през отворения прозорец красивия залез, но каменните стени на планината не ѝ позволиха, обсебили напълно изгледа. Скоро щеше да се мръкне.

В стаята ѝ нахлуха апетитните аромати на обилно подправени задушени меса и пържени тортили. Люси се размърда, защото не беше надушвала нищо по-вкусно в живота си. Беше готова на всичко за една добра вечеря. Храната също беше като избавление, защото даваше на мислите ѝ нова насока. Дали щяха да я извикат? Уханията станаха още по-осезаеми. Най-накрая на вратата се похлопа. Беше по-възрастната жена от кухнята.

– Сеньорита, ела яде.

Люси се поколеба, по-скоро за да се зареди със сила, отколкото от нерешителност, стана, отключи вратата и се измъкна навън.

Кармен, Шоз и малкото момче бяха седнали на голямата маса. Централното място беше заето от Шоз.

Сърцето на Люси се сви. Тримата се хранеха, очевидно току-що започнали. Когато влезе, те се спряха и я загледаха, а тя отбягна погледи-те им, извърнала глава встрани. На масата нямаше място за четвърти човек, но дори и да имаше, не би се присъединила към тях. Дали нямаше да се храни в кухнята като слугиня? Ударите следваха един след друг. Хрумна ѝ да вземе поднос с храна и да го занесе в стаята си, но се сети, че не се намира в Ню Йорк. Тук навярно не бяха чували за поднос, но дори и да имаха, щяха да помислят, че се сърди. Кухнята си оставаше единствената алтернатива. Тя се запъти натам, поглеждайки още веднъж към милата семейна картина.

– Коя е тази, татко?

– Казва се Люси. Къде отиваш?

Тя се спря на място и се обърна с лице към него.

– Отивам да си взема нещо за ядене.

– Храната е тук, на масата. Линда, донеси още една чиния.

Той започна да се храни със съсредоточеността на човек, комуто дълго време е била отказвана нормална храна.

Кармен започна гневно да протестира срещу косвената покана. Сякаш Люси би я приела!

– Благодаря, но предпочитам да вечерям сама – каза тя и побърза да се скрие в кухнята.

Искаше ѝ се да удари някого или нещо или пък да се разреве. Не направи обаче нито едното, нито другото. Вместо това инспектира тенджерите и тиганите, намери чиния и си сипа по много от всичко. Седна на един стол до неразтребената кухненска маса и мрачно прецени ситуацията – щеше да яде върху изцапана от сурово месо и останки от брашно маса в кухнята като слугиня. Докато престъпникът вечеряше като крал отгатък заедно с шаврътливата си съпруга и малкия си син. Тя бодна от храната пред себе си, но гладът ѝ беше попреминал. Във всички случаи обаче се налагаше да съхрани достойнството си. Изглежда, че то беше единственото, което ѝ остана.

Кармен влезе в кухнята, носейки съдовете от вечерята, докато очите ѝ изпуснаха мълнии. Люси продължи да се храни, без да обръща внимание на другата жена, заслушана в приказката, която Шоз разправяше на сина си преди лягане.

– Татко, все още е рано! – протестира Роберто след нейния край.

– Аз също си лягам – каза Шоз. – Ако искаш да те придружа до леглото.

Роберто с готовност се съгласи с подкупващото предложение.

Очите на Люси се замрежиха от сълзи. Тя сведе поглед надолу, за да не позволи на Кармен да забележи. Към малкото момче Шоз се отнесе с топлота, а тонът му бе мил и добродушен. Тя си представи как той завива Роберто в леглото и видението ѝ причини непоносима болка. Не можеше да яде повече. Чу как Шоз пожелава лека нощ, как се затваря една вратата, след това и още една.

Значи той също щеше да си ляга. На Люси не ѝ се мислеше за след това. Просто не смееше.

Кармен ѝ хвърли една престилка.

– След като досега не си се помръднала – каза тя с ръце на хълбоците, – ще измиеш всичко. Аз си лягам.

Тя съпроводи думите си с присмехулна усмивка. Люси рязко се изправи.

– Няма да мия нищо в тази кухня.

– Шоз каза, че ще ми помагаш. Да си направила днес нещо? Не! Така че ще измиеш.

Люси не помръдна. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

– Там, откъдето идвам – каза ясно тя – имаме петдесет прислужници да готвят и чистят. Петдесет! Никога ме съм готвила в живота си, ни то пък съм чистила. И никога няма да го направя. Тези занимания са за хора като теб.

Очите на Кармен се разшириха.

– Тъпа кучка! – извика тя и преди Люси да се усети, сграбчи дебелата ѝ плитка и грубо я задърпа. Люси се задъха от болка и се опита да се отскубне, но преустанови борбата, когато видя ножа, който Кармен опираше в гърлото ѝ. Никога в живота ѝ не я биха малтретирали физически, затова остана шокиран.

– Ще те кльцна – изсъска Кармен, – и тогава няма да си толкова хубавка. Затова прави, каквото ги казвам.

Истински уплашена, Люси не посмя да реагира. За разлика от Шоз, Кармен беше непредсказуема. Люси се тресеше цялата от напрежение.

– Сега си лягам – съобщи Кармен, наблюдавайки умишлено на последната дума със самодоволен израз. Пусна Люси, усмихна ѝ се победоносно и излезе.

Люси седна на мръсната маса, отблъсна чинията си и се опита да се съвземе. Ръцете ѝ продължаваха да треперят, защото подобна обида ѝ дойде твърде много. Тази жена бе на косъм от това да я заколи. Неговата съпруга се оказа чудовище. Но какво можеше да стори тя?

Някъде се затвори врата. Връхлетяха я куп спомени за нея и Шоз, за ръцете му и всепоглъщащата му уста. Тя си представи какво става в момента в неговата стая, начина, по който докосва Кармен, целувките му, как нахълтва в нея, притиснал я към себе си изотзад. Люси затвори очи.

Не можеше да понесе мисълта за това точно в него миг.

Но въображението ѝ бе неудържимо и отново я отведе в спалнята на Шоз. Изведнъж Люси се изправи и побягна от кухнята. Трябваше да избяга от тази къща, трябваше да избяга от тях! Втурна се към външния портал, взе на един дъх стъпалата и не спря лудия си бяг, докато не стигна едно от дърветата до потока. Люси се облегна върху дънера му и се опита да си поеме дъх. Лицето ѝ бе мокро от собствените ѝ сълзи.

Нима бяха изминали само часове, откакто я беше прегръщал и целувал? Това се случи, след като го бе ударила. Нямаше съмнение, че я

пожела, без да се съобразява с присъствието на жена си в съседната стая. Постъпката му бе смущаваща, но тя не изпита отвращение. Ала бе така ядосана и оскърбена, сякаш тя беше предадената, а не съпругата му. Ако можеше само да избяга оттук!

Но не! Дори не би се и опитала. Даже и да можеше да се измъкне от тази дяволска долина, едва ли някога би успяла да намери сама пътя към цивилизацията. Ще трябваше да остане тук като полузатворник, докато Шоз не я освободи. Осъзна, че продължава да му вярва, независимо от лъжите и забележките му.

Люси изтри очи и си каза, че всичко е въпрос на време. А времето бе нещо, с което можеше да се справи. Беше млада и силна, и ако успееше да надене усмирителна риза на емоциите си, всичко щеше да е наред. Само трябваше по-често да си припомня голите факти: тя беше Люси Браг, а той – един престъпник. Тя не го искаше, защото не си подхождаха. Кармен му беше лика-прилика. Напълно.

Той се загледа през прозореца навън в нощта, без да успее да види много, защото си беше избрал стая с изложение на запад, която гледаше към главния вход на долината. Можеха да се доловят само тъмните очертания на назъбените върхари. Ако беше ден, погледът му щеше да стигне до безкрая отвъд планината. Но не можеше да види нея.

Чу я как напуска къщата и успя да се ориентира по шума, че е заобиколила от другата страна и се е отправила към потока. Представи си я как бяга с издута от вятъра циганска рокля, разкриваща дълги и съблазнителни крака.

– Скъпи?

Кармен се плъзна от леглото, застана зад него и притисна голите си гърди към гърба му. Той все още не бе свалил джинсите си, затова тя го хвана подканящо през дочения плат. Беше твърд и готов за действие, но не заради нея, а защото желаше Люси.

– Много съм ти липсвала – каза доволно тя, погали го по рамото, след което го захапа.

Той се размърда.

– Ела в лотото – продължи тя и го погали по цялата дължина с веща ръка.

Шоз не беше на себе си или по-скоро в плен на някаква магия. Извърна се рязко и се освободи от ръцете ѝ.

– По-късно – каза той и се изниза бос покрай нея към вратата на

спалнята.

– Къде отиваш? – запита тя с див поглед.

– Навън.

– Но защо?

Би могъл да я излъже и да каже, че отива да изпуши една цигара, но предпочете да замълчи.

– Копеле! Отиваш при нея! – изкрещя Кармен, давайки си сама отговор на въпроса.

Шоз не каза нищо.

Заслуша се в тишината на къщата. Покоят на нощта беше пълен. Отиде до стаята на Роберто и отвори вратата много предпазливо. Синът му се страхуваше от тъмното, затова спеше със запалена газова лампа до себе си. В тези модерни времена електричеството и течашата вода не бяха дошли все още в по-голямата част на Мексико, а още по-малко в Долината на смъртта.

Момчето спеше кротко, затова Шоз безшумно се измъкна от стаята. Трябваше да признае, че бе обезпокоен, когато напусна къщата. Поспря се на външната врата и се помъчи да проникне с поглед в мрака около реката, стиснал здраво с ръце перилото за връзване на конете. Нищо не нарушаваше гъстата и задушлива неподвижност на катраненочерната нощ. В цялата долина не помръдваше нито лист. Не за първи път му се случваше да изпита призрачното усещане за нереалност, докато стоеше навън в нощ като тази. Но сега имаше и нещо друго. Почувства се самотен и изпита боязън, въпреки че не му беше за първи път.

След втората обиколка наоколо можа да различи силуета ѝ върху дънера на едно дърво, върху което се бе облегнала, придавайки му гротескна форма. Той се поколеба.

Никога не оставаше верен на Кармен, както и тя на него. Бяха заедно от пет години, но ако не беше Роберто, връзката щеше да продължи не повече от пет дни.

Мисълта за Роберто го накара да се стегне вътрешно. Сравнението не беше точно, но момчето му напомняше в известен смисъл на него самия. Той се сети и за Кандис, която го бе отгледала и обичала като собствен син. Никога не би узнал, че не му е същинска майка, ако не му бяха казали. Роберто си имаше майка. Но на Кармен ѝ липсваше любовта на Кандис, с която да дари момчето. Шоз се оприличи на сина си, въпреки че обстоятелствата около двамата бяха твърде различни. Бащата на Шоз беше предан, изцяло отдаден на детето си и го отгледа заедно с любящата му мащеха. Майката на Роберто беше егоистка, а на практика той

нямаше баща.

С Кармен бяха започнали преди пет години. Но което беше по-важно, тогава за първи път беше погалил чернокосата главица на сина си като истински баща. Знаеше, че за Роберто е опора, негова канара, нещо като герой. Шоз горещо се надяваше денят, в който Роберто би открил истината за него, да не настъпи никога.

От своя страна той остана при Кармен заради момчето и удобството. Двамата с нея живееха в необикновена и взаимноизгодна симбиоза. В леглото се чувстваха удовлетворени един от друг, извън него той почти не ѝ обръщаше внимание. Докато тя беше господарка в спалнята му, нищо друго не я интересуваше. Кармен не беше в течение на работите му и не подозираше, че той е наясно с нейните. Причината беше в това, че често го нямаше в Долината, а тя си оставаше винаги там. Никога не беше влачил любовниците си в тази къща, защото никоя не см заслужаваше, докато Кармен задоволяваше в леглото него – и всеки случаен според подозренията му – като никой друг.

До момента, в който се появи Люси.

Тя бе причина за неговото объркване и безпокойство. Той не вярваше, че му е останала и капка приличие, но се излъга. Защо иначе щеше да се чуди какво да прави, сякаш е гимназист? Не дължеше на Кармен почти нищо. Той я използваше, тя извлечаше изгода от него. Не го интересуваше какво прави тя, защото самата Кармен не знаеше много за него, но ако дръзнеше да му погоди номер току под носа, би поставила на изпитание търпението му. По същия начин, по които той би я вбесил ако вземеше Люси в този момент.

Не можеше да повярва на нерешителността си. Не си спомняше някога да бе пожелал жена, без да я подгони и завоюва.

Навярно бе дошло време да се отърве от Кармен. Мисълта не му беше чужда, а аргументът срещу нея беше стар и добре известен: никога нямаше да изостави Роберто.

Зададе си друг въпрос. Какво би станало, ако принудеше Кармен да си тръгне сама, без Роберто? Никога не се бе сещал за това преди. Внимателно обмисли възможностите. Кармен щеше да вика, крещи и вие, но ако той поискаше, щеше да си отиде. Шоз осъзнаваше своята власт и сила. Представи си, че ѝ плаша щедро, след което тя си тръгва доброволно, дори с готовност, без да вземе Роберто. Но какъв щеше да бъде животът на детето без майка, пък била тя и себелюбива като Кармен?

Люси също щеше да си тръгне скоро. Той си представи как се връща в Долината, посрещан единствено от Роберто и Линда. Как си ляга

нощ след нощ сам. Би могъл да намира утеха от време на време с някоя от жените в селото, ако закъсаше лошо, но перспективата го отврати! Можеше да намери друга жена, която да заеме мястото на Кармен в живота му, ала щеше да бъде много трудно. Отношенията помежду им бяха твърде специални. Той отново се върна към Роберто и празното легло. Чувството за самота го връхлетя наново. Не искаше да се връща в тази къща, без някоя жена да го очаква.

Единствено Кармен подхранваше илюзията, че има семейство. Тя беше бледа сянка на онова, за което си мечтаеше и което бяха осъществили родителите му, но той не можеше да се откаже, колкото и да беше глупаво, от тази илюзия.

Шоз се втрени в тъмнината. Напрежението в слабините му беше спаднало. Време да се върне обратно при Кармен. Люси не беше за него.

Ала не помръдна. Остана при портика, загледан в неясните очертания до реката, докато вятърът не го облъхна с нейния аромат. Полудял от желание, той прогони съмненията си и се отправи към нея.

Люси също беше илюзия, без която не можеше. Той си помисли, че в друго време и на друго място неговият блян можеше да стане реалност.

27

Люси не чу нищо в нощта на това затънтено и обречено място, затова стреснато подскочи, когато той я докосна.

– Не успях да те уплаша – каза Шоз.

Беше една от най-тъмните и самотни нощи, преживени някога от Люси, с надвиснало и мрачно небе, беззвездна и премазана от извисените наоколо канари, които я правеха още по-непрогледна. В мрачината не беше възможно да се различи къде свършва небето и откъде започват скалите, затова Люси доби фантастичната представа, че са се слели в едно и са се разпрострели върху нея подобно на нисък, заплашен от срутване таван.

Появата на Шоз я успокои, защото беше земен и реален, независимо че бе последният човек, с когото искаше да бъде. Трудно различаваше очертанията на фигурата му, а изражението на лицето му ѝ се губеше съвсем. Можеше да види единствено блесналите зъби и бялото на очите му. Отстъпи назад. Той се появи изневиделица като привидение, с което направи атмосферата още по-призрачна – демон, пратен

специално, за да я измъчва.

– Какво искаш?

– Искам теб, Люси.

Гласът му бе нисък и подканващ и изрече името ѝ с тон, който имаше магически ефект върху нея. Хипнотизиращото привличане отново я обсеби, но тя бе твърде оскърбена от факта, че жена му и детето са само на хвърлей камък от тях. Ако Кармен не съществуваше и бяха сами в нощта, на това място и по това време, изобщо не би му устояла.

– Ами тя?

Шоз се прокле затова, че не се показва по-въздържан и не възприе по-тънък и фин подход. Но с Люси му бе трудно да бъде изтънчен. Откакто я срещна, тя извикваше най-лошото в него. Не че се отнасяше като ангел с другите свои жени.

– Люси! – подхвана той с намерението да скъси дистанцията помежду им, за която усещаше, че бързо се разраства.

Тя извърна глава, но не достатъчно рязко, за да не може проникателният му поглед да забележи, че в очите ѝ блещят сълзи.

Той нямаше готов отговор на въпроса ѝ, защото го обмисляше безрезултатно цяла вечер, без да стигне до окончателно решение.

– Остави ме.

Ако можеше, би го сторил. Той пристъпи напред и я хвана за ръката.

– Предишния път ме искаше, когато си мислеше, че е за последно.

– Защото бях глупачка и смятах, че наистина е за последно. – Тя се опита да се отскубне, но той не ѝ позволи.

Беше засегнал много важна за него тема, която обикновено не коментираше. Ала в нощ като тази всички забрани падаха.

– Защо, Люси? Бях решил да те оставя сама, но ти ме поиска. Ти ме помоли. Защо?

Беше хванал и другата ѝ ръка и се намираще толкова близо до нея, че тя усещаше топлината на тялото му.

– Пусни ме!

– Искам да ми кажеш! – настоя шепнешком той. Повторният ѝ опит да се освободи беше много по-вял. Той беше твърде близо, твърде много мъж, твърде възбуждащ. Ухаеше на тютюн, пот и кожа. Тялото ѝ се разтрепери от отчаяние и желание.

– Моля те да ме пуснеш!

– Не и докато не ми кажеш защо ме окуражи, Люси.

Тя изведнъж даде воля на емоциите си.

– Защото не съм само една благовъзпитана госпожичка. Защото исках – поколеба се тя в търсене на най-грубата и оскърбителна дума – секс. Вече го бяхме правили, нали? Нямах да стане нищо, ако повторехме. Исках да опитам още веднъж, но със сигурност не можех да го сторя с някой от моите познати. Най-важното бе, че нямаше да те видя никога повече, така че никой не би узнал. Бях в безопасност. Така че можех да изпитам безнаказано удоволствие, преди да ти кажа сбогом.

Той я пусна, отстъпи няколко крачки назад и застана неподвижно. За момент Люси съжали за всичко казано. Тогава зъбите му се оголиха.

– Какво би казала да си вземем сбогом сега?

Тя не обърна внимание на заплашителния му тон, съсредоточена изцяло върху съдържанието на думите. Загледа го втренчено, опитвайки се да разбере дали това не е поредната му лъжа.

– Какво?

– Утре заминавам.

– Напускаш?

– Точно така. Никой никога няма да разбере, Люси. Малката ти тайна ще е в безопасност при мен.

Той не я доближи. Вместо това се облегна отпуснато на едно дърво, подгъна коляно и подпря крак на дънера. Очите му не я изпусаха нито за миг.

– Къде отиваш? Кога ще се върнеш? Какво ще стане с мен?

– Къде отивам, не е твоя работа. Ще се върна след около десет дена, след което ще намеря време и място да те освободя.

– Искам да ме махнеш от тази дупка. Искам да ме вземеш с теб. Нали обеща да ме пуснеш веднага щом пристигнем.

– Не отивам на градинско увеселение. Нямам намерение да се отмятам от думите си, когато се върна.

– Негодник.

– Не си много оригинална.

Тя разбра, че е безполезно да спори, защото той никога нямаше да промени решението си. Помежду им се възцари мълчание. Люси скръсти плътно ръце на гърдите си.

– Искам си довиждането – презрително провлачи той.

– Никога повече.

– Никога е несериозна дума, госпожице Браг.

– Аз пък съм напълно сериозна.

– Защо? – запита присмехулно той. – Никой няма да разбере. Обещавам, че няма да си мръдна и шапката за поздрав, ако някой ден се

засечем в Ню Йорк.

– Отвращаваш ме.

Той се отблъсна от дървото. Зъбите му отново побляснаха.

– Чувството е взаимно, принцесо. Наслаждавай се на нощта, като мен.

С тези думи той я остави, без дори да я удостои с поглед.

Люси не се усъмни нито за миг къде отива и при кого.

Въпреки че не вдигна никакъв шум на влизане в къщата, стъпките му бяха тежки и стегнати. Успя да се пребори с желанието да затръшне входната врата с все сила.

Тя беше като всички останали дами, които беше чукал, и които гледаха през него, сякаш беше невидим веднага щом напуснеха леглото. Презираше я повече от другите, повече дори от Мериан.

Когато влезе в спалнята, Кармен запрати една чаша по него. Той се наведе и тя се разби в стената, минавайки на косъм от главата му.

– Не ми си мяркай повече тук!

Шоз не беше в настроение да спори, нито да се занимава с нея.

– Това е моята спалня. Ако не тя харесва компанията ми, напусни.

Тя се отпусна неподвижна. Беше облякла френско бельо, прозрачно и черно, което разкриваше всичко. Гърлите ѝ се вдигаха тежко, а погледът ѝ беше див. Но беше хитра и го познаваше добре.

– Какво стана? – запита Кармен, докато го изучаваше проникателно.

Той мълчаливо изхлузи джинсите си. Беше доволен, че не взе Люси, защото последното нещо, което му се искаше, бе да бъде жребец за частно ползване от госпожица Браг.

– Не си я чукал – каза Кармен.

– Не – отговори той с надеждата да го остави на мира.

– Не я ли желаяш? – продължи тя, като го гледаше, както котката – мишка.

Той се усмихна презрително.

– Не ми пука за фригидни кучки, скосено за онези, които после ще изгърчат при татенцето да му се жалват. Искам да ми е мирна главата.

Кармен беше твърде умна, за да се остави да я залъгват, и разбра всичко. Беше в същото време достатъчно лукава да не го показва.

– Коя е тя? Коя е тази никаквица, дето си придава важност?

– Използвах я да се измъкна от затвора и я взех за заложница. Ще я

освободи веднага щом стане възможно.

Той нямаше и най-малко доверие на любовницата си, затова не смяташе да ѝ разкрива самоличността на Люси.

– Заради откупа?

– Нищо такова – отговори нетърпеливо той. – Не съм я отвлечал и предпочитам да не утежнявам допълнително досието си.

Кармен го загледа, докато той се покатери на леглото. Шоз се опита да не мисли за Люси, тази снобска кучка, защото ако го стореше, ядът нямаше да му позволи да заспи. Вместо това се насочи към нещо, което го занимаваше живо в последно време.

Дали пушките все още си бяха на място, заровени близо до Хенгинг Трий? Вероятността да са непокътнати беше голяма, но той не можеше да ги държи там до безкрай. Не можеше да си позволи да ги загуби, защото сделката с тях не беше реализирана. Беше решил да вземе всичките си хора, за да прибере оръжието. Щеше да остави само двама, които да се грижат за селото и Люси. Ако всичко се развиеше по план, щяха да се приберат обратно след десетина дни. Щяха да натоварят пушките на четири здраво впрегнати коне. Трябваше да бъдат много хитри и предпазливи при повторното влизане в Тексас. За късмет оръжието не беше заровено близо до окръг Парадайз. Когато преминеха границата на връщане, той щеше да спре за кратко, за да изпрати телеграма до свързката си и да препотвърди сделката.

Пътуването до Тексас беше пълно с рискове, но той нямаше избор. Освен това отиваше с малка, но маневрена армия. Ако се наложеше, щяха да влязат в бой, след което да отстъпят. Нямаше да им е за първи път.

Можеше да си представи колко отчаяно се нуждаеха от пушките в Куба. Онова, което беше започнало като незначително въстание срещу испанското робство под предводителството на някой си Хосе Марти, постепенно се разрастваше в истинска война. Шоз можеше да съди за мащабите на операцията по количеството оръжие, от което се нуждаеха въстаниците. Не знаеше много за сраженията, а и не се интересуваше особено. Силно се съмняваше в успеха на бунтовниците срещу една от най-могъщите световни сили. Но докато продължаваха да плащат в брой, той щеше да им доставя пушки и всичко останало от което се нуждаеха.

Кармен се сгуши до него. Шоз беше изгубил напълно всяко желание, но си спомни отново за високомерната кучка отвън, когато Кармен започна да го глади по корема. Той не отблъсна ловката ѝ ръка, защото тя знаеше как да му достави наслада.

Кармен се плъзна надолу по тялото му, без да престана да го целува и хапе. Пръстите на ръцете ѝ галювно обхванаха тестикулите и прислониха готовия член между огромните ѝ гърди. Тя продължи да му въздейства с устни и език, докато органът не набъбна болезнено. Шоз загуби представа за всичко.

Мислите му го отнесоха при принцеса Браг. Той се представи как тя е тази, която го лиже против волята си, безпомощна и неспособна на съпротива. Каквато лъстива кучка беше, започналото по принуда сигурно би завършило с вопли на екстаз.

Той хвърли с ръмжене Кармен по гръб и я облада. Когато свърши запъхтян, се изтърколи встрани. Както ставаше винаги, физическото освобождаване не беше съпроводено от нищо повече. Досега това не го притесняваше, но този път се замисли защо не се почувства удовлетворен и заситен.

Ръката на Кармен се прокрадна до твърдата му гръд.

– Много съм ти липсвала – измърка доволна от себе си тя.

Вниманието ѝ започна да го дразни.

Той спря умелата ѝ ръка.

– Изморен съм.

– Какво?

– Чу ме добре. А и утре рано заминавам.

Той ѝ обърна гръб, без да се впуска в обяснения. Преживяванията за деня му бяха достатъчни.

Семейство Браг бяха превърнали целия салон в свой щаб. Фернандо беше щедро възмезден заради използването на помещенията, след което изчезна от погледа им. Решението да останат в Каситас беше взето преди три дни, когато намериха окуцелия кон и тримата убити в подстъпите към планините.

Очевидно убиецът бе издебнал жертвите сред скалните блокове на платото, което се извисяваше над пътеката, но не бяха сигурни, че е Шоз Купър. Конят обаче им подсказваше, че той и Люси се движеха в същата посока. Ако убиецът се оказал Шоз, това само доказваше какъв хитър и лукав противник имаха насреща си. Отне им няколко часа, докато открият дирята му.

Малко по-късно се натъкнаха и на пещерата, в която обувката на Люси се валяше сред пресни конски изпражнения.

Късно същия ден хайката попадна на еленовата пътека, по която се

бяха движили бегълците, но дирята скоро се изгуби и те не успяха да я намерят през следващите няколко дни въпреки всичките си старания.

Шоз беше изчезнал безследно заедно със своята заложница сред скалите на Сиера Мадре.

Нощта беше тъмна и несмущавана от нищо. Целият град спеше с изключение на игралния салон, където петдесетина мъже убиваха времето в пиене и игра на карти. Други петдесет се бяха разположили на лагер току преди града и бяха предпочели съня пред комара и алкохола. Предишната утрин членовете на хайката бяха погълнати от придошлите частни детективи на агенция „Пинкертон“ и всички очакваха техните нареждания.

Най-голямата от задните стаи беше набързо пригодена в команден щаб. Една солидна дървена маса, заградена от дузина паянтови столове, служеше за съвещания. Върху друга маса имаше емайлиран чайник, няколко очукани канчета, бутилки уиски и оцърбени чаши, В стаята бяха седем човека.

Стом седеше до брат си Рейд, небръснат, отслабнал и посивял от отчаяние, за да го подкрепя и утешава. Тъмните кръгове под очите му свидетелстваха за изтърпените безсънни нощи. Стом положи ръка на рамото му. Въпреки това бащата на Люси седеше изправен и напрегнат, докато сините му очи гледаха внимателно.

Всички бяха нащрек – Брет, застанал до стената с тикнати в джобовете на кожените панталони ръце; възседналият стола си от другата страна на масата Ник; до него Дерек, стиснал ръце в юмрук. В средата на стаята се намираше центърът на тяхното внимание, който наричаше себе си Лойд.

Той беше висок и жилест като конопена връв на камшик, облечен в прашна кафява униформа и износени ботуши. Беше около четиридесет годишен и твърде безличен, ако не се смятаха умните и проникателни очи. Работеше за американското правителство.

Връзката между този мъж и Шоз Купър беше осъществена от шефа на нийоркския офис на „Пинкертон“, на когото Дерек се обади по телефона, за да наеме детективи. Наистина съвпадението се оказа щастливо. Шефът на бюрото си спомни за един разговор преди година със свой приятел във Вашингтон, окръг Колумбия. Неговият човек беше бивш пинкертоновец и понастоящем работеше за правителството. В разговора се спомена и името Шоз Купър, псевдоним на човек, преследван от бюрото на приятеля. Истинското име на търсения беше Шоз Савидж.

– Какво говорите? – недоумяващо възкликна Рейд.

– Зная всичко, каквото трябва да се знае за Шоз Купър, името, с което се ползва през последните седем години – защото го гоня през всеки от триста шестдесет и петте дни на изминалата година.

– Откога избягал престъпник с обвинение за кражба с взлом е станал толкова важен за правителството? – заинтересува се Брет.

През последните дни се проведе допълнително разследване, което осветли нови подробности около естеството на престъплението, извършено от Шоз в Ню Йорк.

– Откакто се захвана да продава крадени армейски пушки на бунтовниците в Куба.

Информацията беше посрещната с мълчание, защото всеки от присъстващите се постара да я осмисли.

– Първото нещо, което искам да направя, Рейд, е да те уверя, че този Купър е интелигентен наемник, но в никакъв случай не е типичен престъпник – продължи Лойд. – Не се съмнявам ни най-малко, че момичето ти е в безопасност. Можеш да се отпуснеш, защото нашият човек не е убиец. Въпреки че не разбирам защо му е трябвало да краде кон. Това е, което ме притеснява, защото не е липсващото късче от мозайката. След разпита на заместник-шерифа в Парадайз съм по-убеден от всякога, че той просто е използвал дъщеря ти, за да се измъкне и да я има като заложница, която да подсигури бягството му. Напоследък обръчът около него започна да се затяга.

– Не ме успокояваш никак и няма да успееш, докато не си върна Люси обратно, здрава, читава и неопетнена – заяви свирепо Рейд.

Лойд не каза нищо по последния въпрос въпреки забележката на Стом:

– Той спаси момичетата, когато автомобилът им се повреди.

Дерек също се намеси:

– Имаме съобщение от шерифа в Абилийн днес, според което Рижия и Джейк са били арестувани. Скоро ще разберем цялата истина около историята с коня.

– Нека ви осветля във връзка с някои факти – взе отново думата Лойд. – Истинското име на Купър е Шоз Савидж. Историята му започва в Ню Йорк. Посещавал е Колумбийския университет, където е имал частична стипендия, а остатъка от таксата е плащал от джоба си, работейки почасово. Успял е също така да си проправи път до Юридическия факултет в Ню Йорк.

Стом зяпна от изненада, но Лойд продължи разказа си, без да й обръща внимание.

– Ако тогава е извършил нещо незаконно, ние нямаме сведения за това. Но след дипломирането му, точно когато подхваща частна практика, е хванат от работодателя на една камериерка, с която се е срещал, в кражбата на огромен диамант.

– Защо му е трябвало да краде точно в такъв момент от живота си? – запита Стом.

– Бижуто е било страхотно и навярно не е устоял на изкушението. Един голям колкото яйце брилянт, който е можел да му помогне да стъпи на крака. Но това е без значение. Бил е обвинен и осъден, защото го спипали с диаманта в джоба. Седем месеца, след като го тикнали в затвора, успял да избяга. Надвил двама надзиратели, докато работел окован в обща верига заедно с други пандизчии, отмъкнал пистолета на единия и го заставил да отключи оковите. След като подхвърлил ключа на останалите затворници, се измъкнал и до миналата година не се чу нищо за него.

Лойд се спря и обходи с поглед присъстващите в стаята.

– Както знаете, нашето правителство е много загрижено от развитието на последните събития в Куба. Работата е сериозна, защото голямо американско имущество е заложено на карта. Наши съграждани са инвестирани на острова над петдесет милиона долара, без да включвам приходите от годишния търговски оборот. В момента имаме заведени имуществени иски и иски за пропуснати ползи срещу испанското правителство в рамките на шестнадесет милиона долара. Има случаи даже на откровена експроприация, но испанците си правят оглушки. Както и да е, това е предмет на друг разговор. Освен това сме и демократична страна, затова не можем да извъръщаме глава встрани, когато цял един народ е дивашки потискан. Тук се намесват и съображения от стратегически характер, защото Куба е нашият заден двор.

– Да си дойдем на думата – избухна Рейд, – защото знам за шибана-та Куба повече, отколкото ти някога ще научиш.

– Знам, Рейд. Ти и семейството ти сте едни от главните инвеститори, нали? Маравиля, железниците, товарни депа, складове, пристанища, оставям на теб да продължиш.

– Половината от борда на Манхатън Банк има важни и значителни активи в Куба – озъби се Рейд.

– Точно така. Ето затова сме толкова загрижени, както вече споменах. И когато пушките започнаха да стигат до бунтовниците в Хавана, правителството се свърза с мен.

– Шоз ли доставя част от пушките? – поинтересува се Ник.

– Шоз доставя по-голямата част от пушките. През последната година се справя много успешно, защото е умен. Почти го бяхме спипали преди няколко месеца в Корпус Кристи, когато изпращаше една пратка. За нещастие той и хората му ни се изплъзнаха.

За първи път агентът стана мрачен.

– Независимо от всичко мога да ви обнадежда, и то много, защото разполагаме с информатор в Сантяго.

Всички наостриха уши, с изключение на Рейд, който нервно крачеше напред-назад.

– Какво, по дяволите, ме засяга това? В момента не давам и пет пари за Куба.

– Разбирам, че дъщеря ти е най-важното нещо за теб в момента, Рейд. Но ще се съгласиш, че имаме общ интерес – да закопчаем Шоз Купър.

– Доколкото разбирам, ще ни излезеш с предложение? – запита студено Ник.

– Дяволски си прав. Ще работим заедно. С други думи, вие ще свършите моята работа в Мексико, където нямам нито пълномощия, нито законно право за действие.

Шест чифта очи се спогледаха, преди да се обърнат отново към Лойд.

– Не мисля, че някой тук би имал нещо против да погази един-два мексикански закона – каза Брет. – Лично аз съм за.

– Много добре, но нека се уверим, че се разбираме правилно един друг. Ще ви кажа всичко, което трябва да знаете, но ако пътищата ви се пресекат с тези на мексиканските власти, сте частни лица, които действат на своя глава.

– Тази игра ни е вече позната – каза Дерек. – Можеш да продължаваш.

– Бунтовниците отчаяно чакат нов товар от пушки – каза Лойд. – Наскоро пратката се забави, когато един от техните хора беше арестуван от испанските власти и впоследствие екзекутиран. Той се е срещал три пъти с Шоз през последната година в Тексас, за да купува пушки и да ги изпраща в Куба. Каналът не е унищожен. Ще изпратят някой друг да земе мястото на убития, и то скоро. Когато сключат нова сделка по прехвърлянето, ще знаем точното място, на което ще бъде и Шоз.

Рейд се хвърли напред.

– И ще го чакаме там!

– Точно така.

– Тогава ще го убия – каза Рейд.

28

При отварянето вратата се храсна с трясък в стената. Люси скочи от леглото, разбудена от здрав сън. През прозорците струеше ярка слънчева светлина. Тя придърпа чаршафа до брадичката си, защото си спомни, че не носи нищо друго освен долни гащи. Очакваше да срещне един накипял от яд Шоз.

Вместо това на вратата застана Кармен, облечена в огненочервена блуза и черна пола, под която носеше златиста фуста. В косата ѝ бяха затъкнати розови гребени.

– Ставай!

Люси премигна неразбиращо.

– Моля?

– Слънцето отдавна изгря. За каква се мислиш? Всички вече са на работа – каза Кармен и напусна стаята.

Люси прецени възможността да се опълчи на Кармен; коя беше тя, в края на краищата, че да ѝ казва какво да прави? Реши, че не си заслужава да се разправя с такава непредвидима жена. Освен това, ако се съдеше по дневната светлина и гнетящата с влага жега, вече се беше у спала. Тя стана и бързо се облече и изми.

В кухнята Кармен и по-възрастната жена месеха тортили.

– Най-послед! – посрещна я с викове Кармен и плъзна една точилка към нея. – Линда ще ти покаже как се прави.

Люси изведнъж се оказа с точилка в ръка – жестока несправедливост.

– Няма да върша нищо, защото дори не съм закусила.

– Нейно величество не била все още закусила! – имитира я Кармен. Беше в едно от свирепите си настроения. – Чу ли, Линда? Ти си наша пленница и ще правим с теб, каквото поискаме. Каквото поискам.

На Люси ѝ дойде до гуша, затова захвърли точилката.

– Не съм ви затворник и ще закусам. Дори ако трябва да си приготвя нещо сама – добави тихо тя.

Последното само по себе си беше огромна отстъпка. Все още сънена, Люси беше забравила за случката от предишната вечер. Кармен я сграбчи за ухото, причинявайки ѝ болка.

– Вчера не разчисти, нали? Днес спиш до седем, а и не желаш да

работиш. Искаш ли да те дам на мъжете?

Люси рязко се освободи. Ухото ѝ пулсираше, сърцето ѝ биеше лудо, а очите бяха разширени от ярост.

– Как смееш!

Гласът ѝ поддаде, когато си спомни за Кармен, опряла нож в гърлото ѝ. Сега продължаваше да я гази и мачка. Ако някой друг се опиташе преднамерено да я нарани... Люси остана занемяла.

– Започвай работа!

Тя се взираше невиждащо пред себе си, зашеметена и потресена. Люси реши, че жената пред нея е луда. Опасно луда. Не искаше да ходи при Шоз, но разбра, че се нуждае от закрила.

– Къде е Шоз? – затича се тя към вратата, но отговорът на Кармен я закова на място.

– Не е тук.

– Какво искаш да кажеш? – извърна се към нея Люси. – Да не би вече да е тръгнал?

– Замина с повечето от мъжете – лукаво отговори Кармен. – Но остави двама да те пазят. Нарезданията му бяха недвусмислени. Ти си наша затворничка, курво, и ще ми помагаш. Ако не се подчиняваш, ще отговаряш пред мен.

Не беше възможно да се случи точно на нея, Люси Браг. Да бъде отвлечена от Шоз беше едно, а да го желае съвсем друго. Но да я зарежат сякаш е затворник на милостта на тази вещица...

– Кога ще се върне?

– Десет дни. А може и две седмици.

Две седмици... Как щеше да оцелее? Люси нямаше възможност да размисли върху новата ситуация, защото Кармен я предупреди:

– Ако не започнеш да правиш тортили, ще те пусна на Педро и Хосе. Знай, че не се шегувам!

Люси не се усъмни в думите ѝ. Очите ѝ се наляха със сълзи на ярост, безсилие и дори отчаяние. Тя се присегна към захвърлената точилка и пое подаденото от Линда тесто. Как можа де се случи всичко? Как Шоз я остави сама?

След минута се беше изцапала до ушите в брашно.

Кармен излезе след час и нещо, прекарани предимно в пиене на кафе, ядене на хляб с масло и раздаване на господарски команди. Люси работеше сковано редом до Линда. В момента кълдаше зеленчуци, като

се стараше да не мисли за нищо.

Видя с изненада, че Линда ѝ прави чаша горещо кафе. Прие я с благодарност. Кафето беше много силно, с малко захар, но вкусно. Тя отпи с наслада, докато изучаваше жената пред себе си. Линда също я гледаше изпитателно. Беше достатъчно възрастна, за да бъде майка на Кармен, а времето не се бе показало благосклонно към нея.

– Благодаря за кафето.

– Няма защо.

– Наистина ли е толкова рано? Толкова е горещо, че си помислих, че съм се успала.

– Кармен те събуди веднага след заминаването на господаря, малко след седем.

Люси стисна ръка в юмрук. Не знаеше на кого да се сърди повече – дали на Кармен, която я вдигна чак след заминаването на Шоз, или на него, задето си тръгна, без да каже довиждане. Тя се изчерви, когато си спомни за предишната нощ. Направи най-умното, като му отказа. Сигурно се беше утешил с другата. Това не би трябвало да я интересува, но тя не успя да се отърси от неприятното чувство.

Беше твърдо решена да получи отговор на някои от въпросите си в отсъствието на Кармен.

– От дълго време ли сте тук?

– Много години.

– Колкото Кармен?

Линда кимна глава. Люси почувства как сърцето ѝ спря да бие.

– Ами Шоз? Той също ли е тук с вас от много години?

– Разбира се. Всичко това е негово. Той е тук господарят.

– Закъде тръгна и защо?

Едрата жена сви рамене.

– Не го знам къде ходи. Много питаш за Шоз, сеньорита.

Люси се опита да прикрие интереса си зад дружелюбна усмивка.

– Той ме отвлече насила. Ами Кармен, винаги ли е такава...
раздражителна?

– Кармен си е Кармен.

Точно на място. Люси свърши с кафето и се загледа през прозореца. От мъчителката ѝ нямаше и помен. Поне беше намерила нещо като съюзник в лицето на Линда. Запита се дали Кармен беше толкова темпераментна и в леглото. Толкова напориста? Люси беше склонна да си отговори утвърдително. Напълно по вкуса на Шоз. Непоносима мисъл.

– Какво, по дяволите, правиш? – разкрещя се зад нея Кармен.

Люси подскочи от уплаха. Врялото кафе се разля по ръката ѝ и я опари лошо, но тя отстъпи назад пред гнева на жената.

– Престани да се мотаеш! Не си тук да пиеш кафе!

Люси остави чашата и изтри ръката си в един парцал.

– Защо ме мразиш толкова? – запита тя, гледайки Кармен право в очите. – Не съм ти сторила нищо лошо.

Последното беше лъжа – беше преспала със съпруга ѝ.

– Не те мразя! – изсумтя Кармен. – За мен ти си едно нищо. За него също си нищо.

Люси вирна високо глава.

– Слава богу! Не ми е необходим неговият интерес. Моите кавалери са социално значими, те живеят в големи тухлени къщи с огромни ливади отпред, идват от добри семейства, които им осигуряват възпитание и потомствени титли. Не са престъпници, потърсили убежище в дупки като тази.

– Моите кавалери! – иронизира я Кармен. – Мислиш се за нещо повече от нас, нали? Къде са ти петдесетте прислужници сега? – изсмя се презрително тя.

– Шоз ми даде дума, че ще ме освободи скоро.

– Но докато не го направи, стой по-далеко от него – предупреди я Кармен. – Освен ако не искаш да му станеш играчка. Това ли искаш, курво?

Люси се изчерви, защото знаете значението на думата, а прозвището много точно характеризираше онова, което бяха правили с Шоз.

– Вече ти казах, че твоят човек изобщо не ме интересува.

– Не ти вярвам – изпитателно я изгледа Кармен. – Всички курви го зяпат захласнато. Но той е мой. С него съм от много години, и ще останем заедно още толкова.

– Сигурна съм, че ще останете – каза Люси, нетърпелива да прекрати по-скоро този разговор, който я караше да се чувства неловко.

– Помни какво ти казах, когато го срещнеш отново – изсъска Кармен. – За него ти си като играчките, които носи на Роберто.

Люси не можа да намери отговор, защото се страхуваше, че Кармен говори истината.

Съперницата ѝ се ухили злобно.

– Ако спиш с него, то е като да си курва. Ще се позабавлява малко с теб и след това ще те разкара.

Тя се обърна на пети, но не пропусна да се спре триумфално на входа.

– След което ще се върне при мен. Той винаги се връща при мен.

Утринта беше безкрайна. Беше толкова горещо, че потта се стичаше на ручей по нея, карайки дрехите да залепват плътно към тялото ѝ. Люси беше решила да не сплита повече косата си на плитки, за да не е толкова уязвима при гневните изблици на Кармен. Но в момента трудно понасяше разчорлената маса върху гърба си, затова я прибра на кок отгоре на главата. Меси тортили, докато ѝ се откъснаха ръцете, кълца зеленчуци, докато си поряза палеца, и пече хляб, докато лицето ѝ стана като божур от топлината на пещта. Беше толкова горещо и се чувстваше така изморена, че дори нямаше апетит.

Около обяд Линда ѝ каза да сложи чиния с пресни тортили и купа боб на масата. Люси се подчини, без да пита. Когато ѝ наредиха да донесе и кана с лимонада, в нея се прокрадна ужасно подозрение. Тя замръзна на място, когато Линда ѝ подаде две чинии, салфетки и прибори.

– Това за Кармен ли е?

– Да, за нея и за малкия.

Люси се затресе от негодувание. Щеше да припадне от изтощение, а я караха да сервира масата за другата. За жена му.

– Няма да го направя.

Линда внимателно се вгледа в неясното изражение на лицето ѝ, след което взе всички неща от ръцете ѝ и ги сложи сама върху масата за обяд в съседната стая. Люси остана в кухнята. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Трябваше да окаже съпротива. Беше недопустимо да се превръща в слугиня на тази жена.

Когато по-късно Кармен и Роберто пристигнаха, малкото момче беше много по-тихо и мирно от предния ден. Люси се запита дали това е от горещината, или от отсъствието на Шоз.

Тя и Линда седнаха в кухнята, докато Кармен и синът ѝ се хранеха мълчаливо в другата стая. Гладът започна да гложди Люси. От дълго време се хранеше оскъдно, а него ден не беше слагала нищо в уста. Яростта ѝ започна бавно да се надига, когато Кармен поиска още лимонада.

Люси погледна към Линда. Възрастната жена вдигна ръце, стана и се запъти към съседната стая. Люси остана седнала и неподвижна с надеждата да избегне противоборството с Кармен. Не ѝ се размина обаче и този път.

– Не искам ти да сервираш! – развика се Кармен. – Къде е оная

кучка? Къде?

Нещо се стовари с трясък върху масата. Люси остана неподвижна, докато Линда се върна с прясна кана в ръка и ѝ я подаде. Люси не се помръдна. Страхуваше се, но знаеше, че трябва да влезе открито в борба с тази жена. Како би се случило, ако Кармен я подхвърли на двамата ѝ пазачи? Би се забавлявала да ги наблюдава как я насилват и сигурно с нетърпение чакаше повод да им я предаде. Тя стана, напълни каната и с огромна неохота я отнесе в трапезарията.

Когато напускаше успя да забележи погледа на Роберто, който я наблюдаваше с любопитство, Сериозното изражение на лицето му накара сърцето ѝ да се свие. Тя си помисли с болка, че момчето е много самотно. Спомни си как ѝ се представи предишния ден и озареното му от радост лице при вида на Шоз.

В кухнята откри, че се мъчи да чуе от Кармен дума на обич към нейния син. Вместо това обаче тя само навикваше Роберто, задето не си изяде всичко. Когато му каза да става, ако не е гладен, малкото момче тичешком изхвърча от къщата.

Когато Кармен привърши, Люси и Линда разтребиха масата. Сетне седнаха в кухнята да се хранят. След измиването на съдовете Линда ѝ каза, че е време за кратка обедна почивка.

– Само един час, сеньорита – предупреди тя. – След това трябва да се захванем с готвенето на вечерята.

Думите на възрастната жена се сториха на Люси като небесно послание. Тя се дотътри до стаята си, заключи вратата и спусна кепенците. Така ли щеше да прекара дните до завръщането му? В кухнята, робувайки на Кармен? Ужасната мисъл беше последното, което я споходи, преди да заспи непробудно.

Люси привикна с горещината.

Изминаха няколко дни. Тя ставаше веднага след изгрев слънце, прекарваше целия ден в кухнята с Линда, като се изключваше времето за сиеста, прислужваше на Кармен и Роберто на обяд и вечеря и свършваше работата малко след стъмване, когато кухнята биваше чиста и подредена. Последните нощи беше твърде изтощена, за да върши нещо друго, освен да се просне в леглото и да потъне моментално в дълбок сън.

Тази вечер не бе съсипана от работа, въпреки че бе уморена. Измъкна се от къщата и отиде до реката с надеждата жегата да не е толкова смазваща до водата. Не подухваше никакъв вятър, само застина

влажна жега. Но когато се заслуша внимателно, до ушите ѝ достигнаха нови, непознати дотогава шумове. Трудно доловимото бръмчене на разтревожен комар, конско пръхтене и малко по-нататък като че ли вой на самотен степен вълк. Тя започна да брои дните.

От заминаването на Шоз бяха изминали три. Трябваше да се върне след седмица. Или най-много седмица и половина.

Ако нещо не го забавеше.

Тя откъсна една тревичка, пъкна я в устата си и се замисли за оно-ва, което сънува – много тревожно съновидение – същата сутрин, в която Кармен я събуди толкова безпардонно.

Тя и Шоз, голи и сплетени един в друг, правеха любов лениво и с наслада. Образът беше много вълнуващ и истински. Най-странната и будеща безпокойство подробност не бе непоносимата възбуда. Страшното бе, че в съня ѝ те се смееха през време на акта.

Шоз я беше обладал три пъти и всеки път биваше много пламенен и напрегнат. Но в съня ѝ я любеше с такова неангажиращо увлечение и весела игривост, че тя трудно можеше да го познае.

Люси тръсна глава, за да прогони видението. Всичко беше толкова глупаво. Как се любеше Шоз не беше нейна грижа, а на Кармен.

Кога ли щеше да се върне? Беше удивителна бързината, с която човек можеше да промени напълно чувствата си. При пристигането им в долината и появата на Кармен тя се беше зарекла да не го поглежда повече. Сега се молеше да се завръща възможно по-скоро. Той щеше да уреди нещата и да постави ужасната Кармен на място.

Двете жени бяха постигнали някакво статукво, при което Люси си вършеше задълженията, за да удовлетвори самодоволството на противницата си. Насладата, с която Кармен я принуждаваше да робува, беше отвратителна. Предишните дни Люси беше твърде изморена даже да мисли, но сега почувства огромно негодувание и възмущение.

Как ли Шоз успяваше да я понася?

Отговорът беше един, и то ужасен; намираше я за толкова прекрасна, че не можеше да разбере същността ѝ. Не беше първият мъж, заслепен от любов.

Люси се надигна. Горчивата действителност беше разрушила удоволствието от хубавата нощ. Тя се извърна към къщата и крадешком се промъкна вътре.

За да се намери лице в лице с Кармен, която стоеше във всекидневната, облечена в жълта рокля, праметнала златотъкан шал върху раменете и с превързана червена кърпа около гъстата си къдрава коса. Двете

жени се втренчиха една в друга.

– Къде беше? – запита Кармен.

– Бях седнала до реката, ако нямаш нищо против – отвърна надменно Люси.

– Сама?

– Разбира се, че сама. Да не би с койотите?

– Може да си била с Педро.

– Педро ли? – сви се на кълбо Люси.

Кармен изглежда остана доволна и се измъкна покрай нея навън. Люси я проследи с поглед, учудена къде би могла да отива, но нощта бързо я погълна. Поведението на Кармен ѝ се стори странно, но реши, че би могла също като нея да потърси прохладата край потока.

Люси се поспря, докато минаваше край вратата на Роберто, защото видя, че е полуотворена и отвътре струи светлина. Не беше ли късно малкото момче да е все още будно? Тя леко побутна вратата.

– Роберто?

Той лежеше буден на леглото. Изглеждаше толкова тъжен и самотен, че видът му трогна Люси.

– Добре ли си?

Той се изправи. Очите му бяха големи и черни.

– Да, сеньорита.

– Не можеш ли да заспиш?

Той поклати глава, без да откъсва сериозния си поглед от нея.

– Защо не? Вече не е толкова задушно.

Роберто отново поклати глава.

– Не обичам да съм сам в нощта – избърбори най-после той. – Татко го няма, видях, че вратата е отворена и вътре няма никой, мама също излезе...

На Люси наистина ѝ се прииска да удуши Кармен. Майка му със сигурност знаеше, че Роберто се страхува да остава сам през нощта.

– Виж какво – подхвана окуражително тя – сега съм тук и отивам да си легна. Ще бъда съвсем близо, в съседната стая.

– Да, сеньорита – усмивката му беше лека, но щастлива.

Тя понечи да угаси лампата.

– Не! Татко ми разрешава да я оставям да свети.

– Не знаех – усмихна се разколебана Люси.

Погледна го с желанието да му предложи нещо, някаква утеха, защото той наистина изглеждаше нещастен. Погали го по главата, оставяйки пръстите си заровени в копринената мекота на косата му.

– Искаш ли да ти донеса малко топло мляко? Ще ти помогне да заспиш.

– Да, сеньорита – този път усмивката му беше срамежлива.

Люси също му се усмихна и отиде да сгрее млякото. Когато му го донесе, приседна на леглото до него, и докато той отпиваше, му разказа за петимата си братя, най-малкият от които – на неговите години.

– Наистина?

– Най-сериозно.

– И аз бих искал да имам брат или сестра.

Люси се насили и отново се усмихна.

– Сигурна съм, че ще имаш. А сега... – тя взе празната чаша от ръката му – заспивай. Аз съм в другата стая. Ако ти потрябвам, ела и ме вдигни, без да се притесняваш. Няма да имам нищо против.

– Честно?

– Напълно.

– Мама би ме шляпнала, ако някога вляза в нейната стая – заяви той. – Казала ми е да не го правя, каквото и да става.

Люси беше ужасена. Казаното от Роберто я накара да осъзнае, че майка му не искаше той да прекъсва насладата от любовния акт.

– Аз не съм като майка ти – каза спокойно тя. – Повикай ме при нужда. Лека нощ, Роберто – пожела му вече при вратата.

– Буенас ночес, синьорита.

29

– Как правиш курабиите, Линда?

Линда я изгледа внимателно. Беше утринта на поредния жарък влажен ден. Навън слънцето грееше с цялата си мощ.

– Курабии ли, сеньорита?

– Да, за Роберто.

– Ще ви покажа, сеньорита, много е лесно – грейна Линда.

– Не мисля, че Кармен трябва да разбере – усмихна ѝ се Люси и хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой не я подслушва. – Имам чувството, че няма да ѝ хареса, ако аз изпека курабии за сина ѝ.

– Това ще бъде нашата тайна – каза Линда.

Кармен все още спеше, затова жените замесиха една доза курабии със захарна глазура от скъпото бяло брашно. Беше необичайно късно за Кармен да бъде все още в леглото, защото обикновено ставаше преди

Люси, за да я буди грубо с удари по вратата. Миналата нощ Люси не спа добре. Мисли дълго за изоставеното малко момче и за неговия суров и необщителен баща. В безкрайните часове на нощта, когато мислите нарастваха и приемаха нереални пропорции като приказни чудовища, тя беше споходена от ужасно прозрение. Един мъж, способен на такава привързаност към малко дете, не можеше да бъде завършен и безнадежден негодяй. У Шоз имаше дълбок и потаен източник на чувствителност, състрадание и дори обич. Това беше най-ужасното откритие, което беше правила.

Това, че обича Роберто, не означава, че ще може да обича и теб, беше последната ѝ ясна мисъл, преди да се унесе в сън.

Люси се разбуни малко след полунощ, когато Кармен се прибра не твърде предпазливо, потраквайки шумно с токове и ругаейки изпречилата се на пътя ѝ в тъмното маса. Люси се запита за часа, преди отново да се замая в неспокоен сън. Нощта измина в странно редуване на отделни сънища с неизменен главен герой Шоз.

След приключването на обяда и разтребването на масата Люси беше свободна за традиционната сиеста. Тогава тя изпече бисквитите с нарастващо нетърпение, сложи ги в малка кошница и отиде да търси Роберто. Откри го да лови риба при реката далеко от къщата. Въдицата му беше направена от лъскав син алуминий и беше най-вероятно купешка. Очите му светнаха, когато я видя.

– Каква хубава въдица – каза весело Люси. – Откъде я имаш?

– Татко ми я донесе от Тексас – отвърна гордо Роберто. – Миналата година за рождения ден.

Думите му я притесниха и я върнаха към мисловното буйство и възбуда от предишната нощ, както и към заключението, че Шоз не е такъв безмилостен бандит, за каквото го смяташе. Тя приглади полите си и седна до момчето.

– Искаш ли да си поделим курабиите?

– Курабии? – подскочи при изричането на магическата думичка Роберто.

Люси се усмихна, когато момчето се изправи, забравило цялата си срамежливост. Тя не съжали, че ще прекара следобедната почивка заедно с него. Жертвата си заслужаваше заради изписаното върху замисленото малко лице удоволствие.

Дните се точеха бавно, подобно на плитката и ленива река. Люси откри мазоли върху възглавничките от вътрешната страна на пръстите си, а след още няколко дни забеляза как нейната кожа с цвят на слонова

кост беше придобила златист оттенък. В косата ѝ също се прокрадваха избелели от слънцето непокорни кичури. Тя се огледа критично и реши, че видът ѝ е не по-малко екзотичен от този на Кармен.

Дали Шоз щеше да хареса промените във външността ѝ?

Тя прогони тези безсъдържателни и нелепи разсъждения начаса. Все още прекарваше по-голямата част от времето в кухнята заедно с Линда. От дълго време посвещаваше полагаемото следобедно време за почивка на реката, където седеше на брега или се къпеше. Осмеляваше се да плува само с дрехите, които изсъхваха достатъчно бързо по нея, и то когато беше сигурна, че двамата пазачи бяха заети някъде другаде. Те отделяха по-голямата част от времето си да играят карти и да пият ракия с очевидно безгранична ненаситност.

Един следобед Люси направи потресаващо разкритие, което се отрази драматично върху отношенията ѝ с Кармен. Недостатъчно уморена да почива, тя се отправи към реката, където се натъкна на Кармен и Педро, голи, както майка ги е родила. В действията им липсваше всякаква благопристойност, затова Люси побърза да се отдръпне. Двамата бяха твърде заети със заниманията си, за да я забележат.

Дали Шоз беше в течение? Пулсът ѝ се ускори. Дали знаеше, че жена му е прелюбодейка? Сигурно не. Изпълни я нещо като възбуда, затова се поспря и се облегна на стената на къщата с изопнато от напрежение тяло. Шоз не беше от мъжете, които биха позволили да му слагат рога. Той не подозираше нищо. Но какво трябваше да направи тя?

Люси разбираше колко е грешно и нехристиянско да се радва на това, че Кармен е такава змия. Но изпитваше задоволство. Естествено никога нямаше да доносичи срещу Кармен, без значение колко я презираше и колко лошо бе отношението на тази жена към нея. Рано или късно Шоз щеше и без това да научи всичко, а това беше ужасно, защото тя си представи неговия гняв.

Люси реши да се изкъпе, за да успокои нервите си. Тъкмо беше влязла във водата, когато чу шум на брега. Побърза да се потопи до шия, защото знаеше, че въпреки блузата и фустата, от нея се виждаше недопустимо много. Изненада се, когато видя Роберто, застанал нерешително до едно дърво.

– Здравей – усмихна му се Люси.

Беше вече правила няколко опита да спечели приятелството му, но малкият беше срамежлив и отговаряше на въпросите ѝ само с „да“ и „не“, независимо, че излапа бисквитите преди няколко дни. Роберто също направи опит да се усмихне. Усмивка на изоставено същество, която

я прониза като нож. Изведнъж на Люси ѝ хрумна идея.

– Искаш ли да се изкъпеш с мен, Роберто?

Лицето на момчето просия и то пристъпи напред.

– Да, сеньорита.

– Можеш ли да плуваш?

– Да – закима енергично той. – Татко ме научи. Плуваме с него през цялото време, докато е тук.

– Събличай всичките дрехи, остави само долните гащи – посъветва го тя.

Той откликна с готовност и скоро шляпаше до нея в плитката вода. Люси започна да го плиска игриво. Той се заля от смях и се гмурна под вода, за да се появи на повърхността като морско свинче, което си поема въздух.

Пръскаха се и играеха в гъола като две деца. Люси се радваше да види как Роберто се забавлява истински. Помисли си, че трябва да го правят по-често, затова реши да намери и други неща, с които да се занимават заедно. В него момент Кармен се развика от брега. Люси инстинктивно се потопи отново във водата, но този път майката на Роберто беше сама.

– Какво правите? – изкрещя тя. – Излижай веднага на брега, Роберто.

Роберто побърза да се подчини. Цялата радост от лицето му се изпари и изражението му отново стана сериозно и затворено.

– Обличай се – продължаваше да го навиква Кармен, сочейки към ризата, джинсите и мокасинките му. – Оставил си ги в калта. – Тя се обърна към Люси и изля целия се гняв върху нея, докато Роберто се бореше с дрехите си. – Ти! Ти си виновна!

Люси се изправи, при което водата започна да се стича на талази от нея. При вида на безупречното ѝ тяло гневът на Кармен се разрази с нова сила, а очите ѝ се присвиха.

– Какво толкова съм сторила? – запита спокойно Люси. – Плувах и поканих Роберто да се присъедини към мен.

– Млъквай! Той е мой син, не твой, а аз не му разрешавам да плува, разбра ли?

Люси никога не беше мразила някого така, както Кармен. Излезе от водата и се изправи срещу нея.

– Разбрах, че не заслужаваш да те наричат „майка“.

Кармен започна да премигва, неспособна да разбере какво точно ѝ казва Люси.

– Какви ги дрънкаш? Говори разбираем английски.

– Не заслужаваш да имаш такова сладко момченце – избухна Люси.

Кармен я изгледа кръвнишки, тропна с крак, след което намусено грабна Роберто за ръката и го помъкна след себе си към къщата. Люси мълчаливо ги съпроводи с поглед. Вътрешно я болеше за Роберто, но какво можеше да направи?

Той беше син на Кармен.

Току-що беше изцедила мократа си коса, когато Кармен се появи отново, носейки вързоп дрехи в крещящи цветове, и хвърли мръсното пране към Люси.

– Искаш ли да плуваш? – присмехулно запита тя. – Тогава плувай, докато оправиш и тези.

Люси погледна към камарата игриви тоалети на Кармен.

– Какво е това?

– Пране.

– Очакваш от мен да пера?

– Започвай, путано.

Люси се взря в жената срещу нея. Беше й дошло до гуша, както никога дотогава.

– Не – отсеке тя, – няма да го направя.

– Какво?

– Няма да ти пера дрехите, Кармен – каза вбесена Люси. – Имаш си жени затова, аз не съм ти перачка.

Отказът шокира Кармен, но само за секунда. Тя замахна с ръка, но Люси беше подготвена и ловко отстъпи назад.

– Сега ще те дам на мъжете! – извика Кармен.

Сърцето на Люси спря да бие, след което ускори още повече своя ход.

– Няма да го направиш – изкрещя не по-малко яростно тя, събрала цялата останала й смелост, – защото ще кажа на Шоз за теб и Педро!

Кармен побеля като платно.

Люси разбра, че бе постигнала първа малка победа. Ала нейното въдушевление беше подплатено от страх, затова тя зачака реакцията на Кармен. Мексиканката беше така бясна, че представляваше заплашителна гледка, тъй като не успяваше да овладее яростта си.

Люси се възползва от мига и забърза обратно към къщата. Очакваше Кармен да я последва моментално, но това не се случи. Вътре в стаята тя се облегна върху хладната каменна стена, за да даде възможност на сърцето си да се успокои. Дали заплахата й щеше да даде резултат? Или

Кармен щеше да отговори по подобаващ начин?

До вечеря нищо не се случи. Роберто се появи точно в седем, а в погледа му се четеше объркване. Люси го успокои с усмивка. Изминаха петнадесет минути, а от Кармен нямаше и следа. Люси реши да сервира на Роберто. Навярно мексиканката все още не беше решила какво да прави. Малкото момче започна да се храни с апетит.

Най-накрая се появи и Кармен, мрачна и настръхнала.

– Защо се храни сам? – запита заядливо тя. Преди някой да разбере какво става, тя вече беше помела чинията на сина си на пода.

– Прибирай се в стаята! – разкрещя се тя.

Роберто се затича към единствената територия, върху която се чувстваше сигурен и затръшна вратата след себе си.

– Как можа! – не успя да сдържи възмущението си Люси.

– Ако кажеш още една дума, ще те убия – приближи се към нея с вирнати юмруци Кармен.

По-късно Люси не осъзна как бе устояла, но не мръдна от мястото си и се противопостави, без да трепне, на противницата си, когато двете застанаха лице в лице.

Кармен избълва нещо неразбираемо и се отпусна на пейката до масата. Люси почувства огромна слабост и облекчение. Заплахата беше проработила и отдалечила Кармен на безопасно разстояние. Тя внезапно дойде на себе си, когато видя Линда да почиства неразборията по пода.

Люси забърза към кухнята, за да сервира. Веднага след това сипа нова чиния на Роберто и въпреки надигащото се отново напрежение се отпрати към стаята му. Кармен само я изгледа с неприязън.

– Много го глезиш.

Люси се поуспокои и почука на вратата на детската. Не последва никакъв отговор, затова влезе вътре. Роберто седеше много сериозен на леглото, сключил ръце в скута си. Когато я видя, сякаш се освободи от някакъв невидим товар.

– Донесох ти вечерята – каза ласкаво тя.

– Не съм гладен – отвърна момчето, като се старееше да срещне погледа ѝ. Беше очевидно пренапрегнат, но при вида на чинията с храна стомахът му се обади подканваща.

– Да ти правя ли компания, докато се храниш? Какво ще кажеш, ако ти разкажа за братята си? – запита тя и приседна до него.

Роберто започна да яде под съпровода на нейната история за Джон и останалите братя.

Същата нощ Люси не можа да заспи, защото беше твърде

възбудена от многобройните стълкновения с Кармен. Все още бе учудена от собствената си дързост и смелост, а след трезвия анализ на положението към тях се прибави и чувството на триумф.

Добре бе да усеща, че е способна на отпор с високо вдигната глава. Чак сега започна да проумява, че никога преди не ѝ се бе налагало да се бори истински за нещо.

Винаги имаше, каквото си поиска – пари, храна, дрехи, прислуга, подаръци, обожатели. Всичко ѝ се поднасяше върху сребърен поднос. Дори мъжете! Всеки, когото си пожелаваше, биваше увлечен до полууда, обожаваше я и дори се влюбваше безнадеждно. С изключение на Шоз.

Сърцето ѝ се сви. Той трябваше да си бъде тук всеки момент. Беше невъзможно да отрича колко много очакваше завръщането му, както и да не признае някои по-особени чувства – чувства опасни и предателски, които тя мислеше, че е приспала. Но смяташе да се бори с тях, дока- то може.

На сутринта, все още под впечатление на събитията от предния ден. Люси опече нова фурна бисквити за Роберто.

– Той е добро дете, нали? – запита Линда.

– Много е мил – отбеляза Люси, след като спря да меси тестото. – Линда, как е възможно Кармен да се отнася със сина си по този начин? Всичко е толкова ужасно.

– Не е трябвало да става майка, защото е голяма егоистка и много разпътна – сви рамене Линда.

Люси беше забравила, че двете жени са братовчедки. Беше трудно за вярване, защото Линда беше толкова стабилна, търпелива и уравнове- сена – пълна противоположност на Кармен. Люси погледна през прозо- реца към преградата за добитъка. Беше се научила да приема живата ре- алност. Преди да дойде на това място в Тексас, нейната действителност беше коренно различна от сегашната. Не беше и сънувала, че може да има живот като този. Предишният ѝ бит изглеждаше така далечен и до- ри чужд.

– Шоз трябва да се върне скоро – чу се да си говори сама Люси. – Случва ли се да закъснее понякога? – обърна се тя към Линда.

– Понякога – каза Линда, възникват неочаквани проблеми. – Тя погледна Люси. – Но ти ще си създадеш още по-големи главоболия, ако не си внимателна.

Люси се изчерви. Нима беше толкова лесно да се четат мислите ѝ?

– Той ме плени и само той може да ми върне свободата.

Остана зашеметена от собствените си думи, защото не бяха истина.

Не беше и помисляла за освобождението си от дълго време. Интересуваше я единствено завръщането му.

След обяда Люси дари Роберто с порция топли курабии. Майка му не се появи, но Люси имаше предположения къде може да е и с кого. Малкото момче остана възхитено и побягна навън, стискайки лакомствата в ръце като безценни съкровища. Люси реши да не ходи този път на реката, а да си почине.

Линда беше напуснала къщата и се беше оттеглила в своята хижа. Люси остана съвсем сама и уединението ѝ беше много приятно. Времето беше горещо и лепкаво от влагата повече отвсякога, затова тя не можеше да заспи дори съвсем гола върху чаршафите. Стана и се облече, чудейки се как е възможно да се живее при такъв климат. По-правилно би било Долината на смъртта да се нарича Долина към Ада, помисли си тя.

Нямаше какво да прави. Никога не бе изпитвала особена привързаност към четенето, затова книгите в стаята на Шоз не я впечатлиха твърде. Много ѝ се плуваше, но не искаше да се среща с онази вещица Кармен и нейния любовник. Объркването ѝ се подсилваше от горещината.

Босонога, както се движеше постоянно през последните дни, тя пристъпи прага на стаята на Шоз. Въпреки, че влизаше едва за втори път в нея, Люси сякаш усети стаеното му присъствие. Каза си, че това са глупости, но голата стая с грубоватото, масивно легло и бюро в ъгъла ѝ подейства успокоително. Помещението беше белязано от съжителството му с Кармен – мръсни дрехи бяха осеяли пода навсякъде, по бюрото се валяха бижута, пудри и кутийки с руж, а на разхвърляното легло беше оставен шал. Люси обърна поглед към библиотечния шкаф върху една от стените, но за нейно разочарование вместо с романи и поезия, той беше зает с учебна литература от академичен тип. Тя се приближи и измъкна един том, за да остане поразена от заглавието – „История на правото“ на Бенет. Извади още няколко книги. Шоз притежаваше колекция от четива, свързани с правораздаването! От трудове за вземане на решения по конкретни дела до чисто философски писания! Люси остана като гръмната. Всичко губеше своя смисъл. Още повече, че от практическа гледна точка за нея нямаше нищо за четене.

Тя излезе в коридора, потънала в мисли за странното си откритие, и се насочи към дневната. Остана изненадана да види как Кармен прелиства каталозите на „Сиърз“ върху канапето. Кармен я погледна разсеяно, след което се присегна към панерчето с курабии.

Тя ядеше от бисквитите на Роберто.

Люси недоумяващо замръзна на мястото си. Изведнъж се втурна

напред.

– Дала съм ги на Роберто!

– И какво от това? – вдигна глава от списанията Кармен.

– Ти си му ги взела!

– Тогава направи други.

Люси не я чу. За първи път в живота си разбираше буквалния смисъл на израза: „да ти падне перде пред очите“. Ядосана, тя измъкна бисквитите от ръцете на Кармен.

Мексиканката скочи на крака, готова за бой.

– Те са за твоя син! – изкрещя ѝ в лицето Люси, неспособна да говори нормално.

Кармен сграбчи панерчето, но Люси не ѝ го даде.

– Пусни го! Мажеш да направиш други – зафуча Кармен и изтръгна бисквитите от ръцете на Люси, при което повечето от тях се посипаха по земята и се разтрошиха.

Люси не можеше да направи други, защото бялото брашно се беше свършило. При вида на разпилените по земята бисквити нещо в нея се скъса и тя зашлеви Кармен с все сила през лицето. Почувства се отлично, но противницата не ѝ остана длъжна и я халоса със същото настъргване и сила.

Люси остана вцепенена само за миг. С боен вик, достоен за нейните апахски прадеди, тя се впусна напред, изтласка Кармен обратно върху канапето, сграбчи я за косата и задърпа с все сила.

Кармен зави от болка.

Люси беше отгоре и изпита огромно удоволство, докато не видя как дългите боядисани нокти на Кармен не се насочват към лицето ѝ. Почувства ужилването и разбра, че другата я е издрала, затова разхлаби хватката и се дръпна назад. Кармен моментално се възползва по най-жесток начин от предимството си, сграбчи Люси за гърдите и ги изви болезнено.

Люси нададе писък и се опита да се отскубне. Падна на пода, последвана от Кармен, която продължаваше да стиска. Люси се отпусна бездиханна, а от очите ѝ бликнаха сълзи на болка. Кармен отпразнува победата си с вик на удоволство и се отърколи встрани, Люси остана да лежи задъхана, гърдите ѝ пулсираха, а по страните си усещаше парене. Какво се беше случило, че да падне толкова ниско и да стигне до бой с Кармен?

– Не се опитвай да го правиш отново – едва успя да каже запъхтяна Кармен, – защото този път извади късмет, че нямах нож.

Люси се надигна. Косата ѝ се беше разплела, затова тя тръсна глава назад. Нямахте да покаже на Кармен колко я боли за нищо на света. Никога!

Кармен стана и изтръска полите си. Погледът, който хвърли на Люси, беше мрачен, но лишен от обичайната си насмешка. След напускането ѝ Люси също стана бавно на крака, масажирайки леко гърдите си. Без съмнение имаше много контузии, но всичко си заслужаваше, за да изтрие присмехулното изражение от лицето на Кармен.

В следващите дни беше постигнато равновесие. Люси си вършеше работата, и въпреки че внимаваше да не провокира Кармен, не ѝ позволяваше да я командва или обижда. Кармен, от своя страна, също усети промяната и се отдръпна в собствената си територия, хранейки се с приготвената от Люси храна, сервирана ѝ от Линда. Люси престана да плува с Роберто, а бялото брашно се беше свършило, но тя му разбиваше всеки следобед пресен сладолед с огромно удоволствие. Вечер не пропускаше да му разкаже история за някоя от пакостите на братята си, приседнала отстрани на леглото му, докато момчето не заспеше. Кармен знаеше всичко, но демонстрираше безразлично превъзходство и си гледаше своя живот. Люси беше сигурна, че вече се срещаше с Педро след полунощ.

От заминаването на Шоз изминаха две седмици. С всеки нов ден безпокойството ѝ нарастваше, а заедно с него и раздражението, че брой толкова точно изминаващото време. Вече не му се сърдеше, задето я беше оставил сама. Вместо това в нея настана смут. Ами ако му се случеше нещо? Линда нямаше да каже къде е отишъл, ако знаеше, а Люси не беше толкова глупава, за да пита Кармен. Какво щеше да стане, ако законът го застигне и го тикнеха в затвора – или даже изпратеха на въжето? Налагаше ѝ се да се бори с такива отчайващи възможности. Шоз не можеше да е арестуван, той беше жив, казваше си тя, за да уталожить смъртната боязън за неговата безопасност.

Беше малко преди времето за сиеста и непоносимо горещо. Люси беше прекарала последните няколко часа пред пещта, затова беше цялата в пот и зачервена. Тънката ѝ блуза и пола бяха залепнали към тялото, а косата се спускаше надолу в безпорядък. В къщата бяха само тя и Линда, която работеше редом с нея. Люси чу конете и разбра, че се беше върнал.

Сърцето ѝ заседна в гърлото. Духът ѝ заликува и я завладя радостна възбуда. Цялата трепереща, тя побърза да изтрие ръцете си с един парцал. Чу затръшването на врата и стъпките на обутите в ботуши нозе.

Изхвърча към вратата на кухнята, където замръзна на място.

Той беше застанал в средата на дневната и я изпълваше с огромно си магнетично сексуално присъствие. Носеше както обикновено неизменните тесни, избелели джинси и износена риза от мек памучен плат. Дрехите му бяха влажни от пот и издути от мускулите на божественото му тяло. Той подпираше върху бедрото си пушка с къс ремък, а шапката беше достатъчно килната назад, че да се виждат ясно очите му. Стоеше, без да помръдва, и се взираше в нея.

В сребристия му поглед проблеснаха искри, щом я видя. Тя не можеше нито да помръдне, нито да си поеме въздух, впримчена в капана на неговия чар. За един безкраен миг те се изучаваха взаимно, чифт сиви очи вперени в две сини. Шоз се беше върнал и нямаше измъкване от дълго премълчаваната ужасна истина. По неведом начин тя се беше влюбила в един кучи син.

30

Шоз продължаваше да я гледа неподвижно.

Секундите се превърнаха в минути, без някой да проговори.

Изминалите седмици му се сториха най-дългите в живота, защото скоро след като напусна Долината на смъртта – и Люси – трябваше да признае своето поражение.

Силната му страст към тази жена се бе превърнала в нещо много по-силно – в идея-фикс.

Тя господстваше в мислите му денонощно, завладявайки ги в най-неподходящото време. Горчилката от последната им препирня беше вече история и отстъпи място на много сериозни чувства. Какво от това, че тя го считаше за по-нисш от себе си? Тук бяха на негова територия и бяха равни. Гордостта му изглеждаше безпредметна, докато се мятеше неспирно през нощта, възбуден и закаднъл за нея. Друг път ставаше най-важното нещо на света, единственият останал му спомен от времето, когато беше уважаван мъж.

Не му харесваше да бъде подвластен на чувства и желания. Можеше да го отдаде на незадоволена похот, но тайно и боязливо си спомняше последната нощ в Долината преди тръгване, по-задушна, тиха и недействителна отвсякога, когато човек се освобождава от задръжките както змия от кожата си. Тогава дълбоко у него проговори нещо останало от младежа, отишъл на Изток, за да учи в университет, целият

изпълнен с надежда, желание и амбиция. Този млад мъж беше повярвал в любовта, и би погледнал на жена като Люси по-скоро през призмата на съзнанието, отколкото като на възможна креватна авантюра. Шоз се беше ядосал, неспособен да избяга от проникновения вътрешен глас, който се противопоставяше на най-силния и необуздан порив.

Една част от него броеше дните до завръщането в долината, но другата се страхуваше да се озове обратно в това прокълнато място и при всичко, свързано с него. Тази втора половина, по-разгонена и от бик за разплод, не забравяше нито за миг, че Люси е там. Наложил му си да си припомня, че тя не го очаква. Той я похити и я докара против волята ѝ. Тя беше негова заложница, но не и жена. Навярно никога нямаше да му принадлежи. Можеше да очаква в най-добрия случай още няколко разгорещени сексуални интермедии.

Ами Кармен? Въпросът постоянно измъчваше разсъдъка му. Не беше взел решение относно нея, но знаеше със сигурност, че не е готов да я отпрати и да се изправи срещу Долината сам. Много скоро щеше да дари Люси със свобода. Кармен оставаше единствената, която да го очаква, докато другата щеше да си бъде в голямата къща на фамилията в Ню Йорк, нагласена с най-фини дрехи и скъпи бижута, обградена от кавалери с подобаващ произход.

Трябваше да я пусне възможно най-скоро. Въпросът не търпеше отлагане и беше част от решаването на уравнението, наречено семейство Браг.

За Шоз беше шокиращо да открие, че кланът разполага с частна армия от около стотина човека, половината от които агенти на „Пинкертон“. След като разкри базата им в Каситас, Шоз уреди тайна среща с Фернандо, от когото научи всички важни подробности. Никога преди не го бяха преследвали с такова настървение. Почувства се много неспокоен и притеснен. Беше уверен, че никога няма да открият Долината на смъртта, но не се бе изправял дотогава пред толкова страховит противник, затова щеше да бъде глупак, ако не хранеше съмнения. Да се върне с хората си по познатата пътека през планината, да прекоси Рио Гранде на безопасно разстояние от Каситас, да прибере пушките и да се прехвърли обратно в Мексико заедно с хората си се оказа просто. Но Шоз беше на тръни, през цялото време, докато Сиера Мадре не ги погълна отново.

От съдбоносно значение беше да се освободи от семейство Браг и тяхната армия. Да пусне Люси ставаше наложително. Тя го бе обсебила напълно, но докато не я пуснеше на свобода, той трябваше да поддържа

статуквото. Люси щеше да се прибере при своите здрава и неопетнена, без претенции за упражнено насилие. Не му трябваше да подклажда гнева им или желанието да го спипат.

Ала разумните доводи не променяха нищо, защото не успяваха да приглушат нечестивата му страст. Да я види отново след толкова време, беше като да го поразят мълнии. Измина цяла вечност, преди Шоз да успее да откъсне очи от нейните.

Обхвана я цялата с поглед, което скоро се превърна в мъчение. Тънката ѝ блуза се бе впила в кожата, разкривайки всяка извивка на тялото; полата не оставаше по-назад и подчертаваше дългите, грациозни бедра чак докдето се съединяваха. Погледът му се разходи по свое усмотрение твърде дълго, където не трябваше.

Двете седмици се оказаха продължителни, горещи и самотни, зато тялото му откликваше подобаващо при гледката на Люси.

– Шоз – едва промълви тя.

Сърцето му биеше толкова лудо, че той едва се въздържа да не пристъпи и да я вземе в прегръдките си, пренебрегвайки всякакъв здрав разум.

– Татко!

Шоз се извърна усмихнат, за да сграбчи Роберто, който се хвърли в ръцете му. Срещата с момчето му позволи да си възвърне част от самоконтрола. Той здраво стисна Роберто. В това време Кармен нахлу задъхана в стаята.

– Шоз, скъпи! Скъпи мой! – заповтаря тя и му увисна сияеща на ръката.

Шоз видя, че Люси бе излязла. Притисна сина си още по-силно. Как ли щеше да се оправи в тази дяволска ситуация?

Когато пусна Роберто на пода, Кармен се вкопчи любвеобилно в него. Беше толкова женствена и кръшна, а тялото му все още напрегнато и възбудено! Това не можеше да убегне от вниманието ѝ.

– Най-обични – замърка тя и се притисна плътно към него, – много ли ти липсвах?

Ръцете ѝ се спуснаха към слабините му.

Главата му все още бе замаяна от образа на Люси.

Когато я избута настрани, Кармен се нацупи. Шоз протегна ръка и погали Роберто по главата.

– Ела отвън – каза му усмихнат той. – Имам нещо за теб.

– Друг подарък? – грейна Роберто.

Шоз му се ухили и кимна утвърдително с глава. Беше глупаво да се

отбива в Игъл Пас, за да купи подарък на момчето, но му се искаше да го дари с нещо различно от дървена играчка. Беше рискувал да го арестуват и обесят, но удържа на решението си, без да му мисли много. Той изведе Роберто навън, след което измъкна един обемист, опакован денк от торбата на своето седло. Роберто го грабна нетърпеливо, разкъса хартията и извади чифт красиви каубойски ботуши в черно и гущерово зелено.

– О-о-о, татко!

– Мисля, че ти беше време за такова нещо, нали? – запита ласкаво Шоз.

Залитайки от бързина, Роберто изхлузи мокасинките от краката си. Шоз му помогна да надене новите лъскави и ръчно изработени ботуши през смях.

Люси наблюдаваше просълзена сцената от прозореца на стаята си. Беше толкова затрогващо, че ѝ се прииска да сподели радостта на сина и бащата. За жалост беше невъзможно, защото те принадлежаха на Кармен, не на нея. Буцата в гърлото ѝ сякаш се уголеми. Как си бе позволила да се влюби в него?

За миг си бе помислила, че той ще я приласкае в обятията си, защото погледът му гореше от силно чувство и я обгаряше с обещание. Изглеждаше, че Шоз е не по-малко възбуден при вида ѝ, отколкото тя. А дали всичко не се свеждаше до чиста похотливост? Тя изтри очи. Вероятно виждаше нещата, както на нея ѝ се искаше.

Люси наблюдаваше как той помогна на Роберто да обуе красивите ботуши. Прехапа устни, докато не усети соления вкус на кръвта. Шоз не беше толкова пропаднал. Със сина си можеше да бъде мил и любезен, но не и с нея. Беше глупаво да се надява. Не трябваше да забравя и Кармен.

Мексиканката беше излязла навън. При нейната поява Люси се разсмя горчиво. Застанала зад Шоз, тя беше бясна като стършел от ревност към собствения си син. Защо Шоз не я погледнеше, за да види ясно кучката в нея? В този момент тя не беше дори красива.

Но този факт не би променил нищо, защото женитбата ги обвързваше завинаги.

– Боже мой! – промълви Линда.

Люси се извърна. Беше забравила за нейното присъствие и се ужаси от това, че някой ѝ е видял как изразява открито емоциите си. Тя изтри

очи с opakото на ръката си.

– Сълзите няма да ти помогнат – каза добродушно Линда.

– Разбира се – съгласи се Люси и погледна отново към сцената, която се разиграваше пред къщата. За нейно неудоволствие Шоз даде и на Кармен подарък, който приличаше отдалеч на весело обагрено ивици шал. Мексиканката започна да пици от щастие и да го прегръща възторжено.

Люси се обърна настрана.

– Много ли го искаш, мила?

– Не го искам! – сепна се Люси, побеляла като платно. – Презирам го, наистина. Освен това той е женен за Кармен.

Линда я изгледа изпитателно, после се закиска.

– Какво му е смешното?

– Кармен не е съпруга на господаря, мила.

– Какво?

– Кармен само живее тук. Тя не му е жена.

Когато Шоз се прибра в къщата, погледът му потърси отворената врата на кухнята. При вида на Люси стъпките му се провлачиха и той се поколеба. Ускореният му пулс го оглушаваше. Тя го гледаше, без да мигне, право в очите. Той усети, че е спрял не на място. Между двамата сякаш бе опъната електрическа жица с най-висок волтаж. Стори му се, че е плакала, защото върхът на носа ѝ бе зачервен.

Кармен разруши магията, когато връхлетя в стаята, превързала шала около кръста си, и нареди на Люси да загрее вода за банята на Шоз. Той продължи към стаята си, докато кръвта във вените му кипеше. После погледна през прозореца, без да вижда нищо.

След десет дни трябваше да бъде в Матаморос. Беше пренасрочил сделката с пушките. В този момент реши, че ще освободи Люси след продажбата. Всичко беше окончателно. След завръщането си в долината щеше да я закара незабавно в Нуево Ларедо.

Шоз извика отново образа ѝ, разгорещен и зачервен от огъня в кухнята, след което си спомни за нейното семейство и могъщата им армия край Каситис. Не му се ходеше пак в затвора. Ако се стигнеше дотам, беше решен да опита бягство без значение колко неразумно е то, поставяйки на карта дори собствения си живот. Смъртта му се виждаше за предпочитане пред затвора. Никога нямаше да лежи отново зад решетки.

Той отпъди болезнените и зловещи спомени.

Кармен влезе в стаята, знойна и подканваща. Издърпа голяма вана иззад един параван.

– Скоро банята ти ще е готова, скъпи.

Прииска му се да го остави сам.

– Любими – подхвана зад него Кармен и плъзна ръка под отворената риза по гладкия и стегнат корем.

– Не сега – отмести ръката ѝ той.

– Не те разбирам, любими.

– Няма нищо за разбиране. Гладен съм, горещо ми е и съм изморен. Пътуването беше дяволски трудно. По петите ми е цяла армия Пинкертоновци. Хиляди неща са ми на главата, Кармен.

– Армия? Но защо? – Изведнъж в очите ѝ проблесна разбиране. – Заради нея, нали?

Шоз ѝ обърна гръб.

– Коя е тя?

– Дъщеря на фермер.

Кармен присви очи и започна трескаво да мисли.

– Няма да ни открият тук, нали?

– Не мисля.

Тя го сграбчи за ръката.

– Ако е такава важна клечка, значи е опасна. Трябва да се отървеш от нея.

– Ще го направя.

– Скоро!

Той само я изгледа.

– Ще ти приготвя банята ей сега – каза Кармен и излезе.

Когато Шоз влезе, Люси тъкмо поставяше съдовете на масата. Престана веднага да се движи, навела глава и устремила всяка чувствена фибра от съществуването си в търсене на съзвучие с него. Без да гледа, тя усещаше как той я наблюдава. Сърцето ѝ заби тежко.

Кармен не му беше съпруга, а само държанка.

Люси навлажни нервно устни и се изправи. Погледите им се срещнаха. Атмосферата в стаята се нажежи докрай.

Роберто дотърча в стаята, обут в новите ботуши.

– Татко! – извика радостно той и затанцува, за да демонстрира придобивката си.

Люси се обърна настрани, докато Шоз засипваше с похвали сина си за ботушите. Може би не беше и баща на Роберто.

Всичко стана толкова невероятно, че тя не успя да се свърже от учудването – и радостта. Линда ѝ каза, как Шоз и Кармен са заедно от пет години, следователно детето е било на една, когато той я е срещнал. Роберто не му беше син, което правеше отношенията помежду им още по-трогателни. Шоз не беше такъв, за какъвто го мислеше. У него имаше поне състрадание и любов.

Люси приготви блудата за трапезата заедно с Линда, заслушана в тропота от все по-забързания танц на детето. Гласът на Шоз долиташе ласкав и привидно насмешлив – дрезгав баритон. С всеки изминал ден той доказваше, че не е само човекът с дебело полицейско досие.

Люси беше прекалено разтърсена от откритието си, за да се задълбочава в по-нататъшни мисли. Разбра от стърженето на столовете по пода, че са седнали на масата. Кармен не се бе появила все още, но храната беше топла, затова Люси пренебрегна отсъствието ѝ и отнесе две чинии с тортили и ориз в трапезарията, неспособна да откъсне през цялото време погледа си от Шоз. В отговор взорът му видимо помрачня.

Тя се усмихна на Роберто и му направи комплимент за подаръка. Той ѝ отвърна също с усмивка, без да престава да се върти на стола. Втория път Люси им донесе от кухнята две тлъсти пържоли. Остави едната пред детето. Желанието да сервира както трябва я отведе от другата страна на масата. Когато поставяше чинията на Шоз, ръката и се отърка в рамото му. Той се извърна да я погледне.

Приведена над него, Люси усети с гърдите си твърдостта на широк му гръб. Застина за момент, при което очите им се срещнаха.

– Люси ми разказва приказки за лека нощ татко – прекъсна мълчанието Роберто. – Тя има петима братя.

Люси се изправи и се отдръпна встрани. Осъзна как на Шоз му бе необходимо време, за да схване казаното, преди да отговори нещо несвързано на сина си.

Парадната врата се затръшна и в стаята връхлетя Кармен. Тя зае мястото си до Шоз, точно срещу Роберто. Лицето на Люси се изкриви в гримаса, но тя се върна с нова чиния и я тръсна небрежно пред нея, при което сосът от месото се разплиска върху масата. Люси продължаваше да усеща погледа му върху себе си.

– Несръчна крава – каза Кармен достатъчно високо, за да може Люси да я чуе при оттеглянето си. – Знаеш ли, че по цял ден стои и не върши нищо? Отказва да ни помага на нас с Линда.

В кухнята Люси се спря, преди да вземе каната с лимонада. По дяволите всички лъжи! Никога не беше работила по-здраво в живота си. Можеше да го докаже с мазолите и пришките по ръцете си. Кармен беше тази, която се развяваше по цял ден. Освен през времето, прекарано по гръб. Люси се върна със стегната походка обратно в трапезарията, носейки каната с лимонада в ръка.

– Мисли си, че е нещо повече от мен – продължи свъсено Кармен.

Люси наля в чашата на Роберто. Шоз спокойно каза на Кармен да млъкне. Окуражена от настойчивия му поглед, Люси се приближи към Кармен, но вместо в чашата, изля лимонадата в полата ѝ.

Кармен скочи на крака с див крясък.

Люси отстъпи назад, извън нейния обсег.

– Какво направих? О-о-о, бедната аз! Толкова, толкова съжалявам!

Шоз се затресе от смях.

– Кучка такава! Сега ще те убия – закрещя с цяло гърло Кармен.

Все още усмихнат, Шоз размени с Люси изпълнен с чувство поглед.

– Няма да го направиш, защото беше случайно – обади се той.

Люси му се усмихна. Беше действала импулсивно и изля лимонадата в полата на Кармен, защото успя да се сдържи да не я залее по главата. Събраният през последните дни опит ѝ даде допълнителна смелост. Но не беше очаквала смяха на Шоз, а още по-малко готовността му да я защити.

Кармен изхвъркна от стаята да се преоблече.

Люси се върна с чиния за себе си и седна до Роберто. Поглед, който отпрати към Шоз, беше продължителен и пряк. Това го накара да стане сериозен.

31

Вечерята се оказа тягостна.

Въпреки че Роберто седеше между баща си и Люси, излъчването помежду им беше осезаемо. Люси на можа да яде, защото усещаше през цялото време как Шоз я наблюдава. Внезапно се появи Кармен. Тя седна точно срещу Люси и незабавно се постара да я умъртви с очи. Когато не хвърляше убийствени погледи към съперницата си, мексиканката се облягаше върху рамото на Шоз и го галеше собственически по ръката. Най-накрая той ѝ нареди да престане, за да може да се храни, при което

тя се нацупи и отново започна да гледа злобно към Люси.

Люси започна да разтребва масата със свито сърце. Кармен се отправя към стаята си с отчетливо потропване, а Шоз и Роберто излязоха навън да прегледат една бременна кобила. Люси изплакна съдовете с ръчната помпа. Страхуваше се от всеки миг, който приближаваше настъпването на нощта. Тогава Шоз щеше да се върне, да пожелае лека нощ на Роберто и да се прибере при Кармен в тяхната спалня. Мисълта не ѝ даваше покой.

Люси се вкопчи в хладното желязо на мивката с все сила. Не можеше да остане нито миг повече при тези обстоятелства.

След малко предвиденият от нея сценарий се сбъдна. Шоз и Роберто се появиха точно когато тежката пелерина на нощта обгърна долината в мрак. Той заведе сина си в детската стая и когато нагласи момчето в леглото, се прибра. Люси чу приглушените му стъпки и тихото затваряне на вратата.

Почувства се зле. Нервите ѝ се опъваха докрай.

– Седни да починеш – посъветва я Линда. – Аз ще оправя съдовете.

Работата беше почти на привършване, но Люси не можеше да стои, без да работи нещо, защото мислите я отвеждаха непрекъснато към спалнята на Шоз.

– Ти върви, Линда. Аз ще оправя – каза тя с треперещ глас.

Линда я потупа по ръката, свали престилката си и бавно излезе. Люси осъзна, че се взира към стаята им, напрегнала слух да дочуе нещо, но цялата къща беше потънала в гробно мълчание.

В същия момент се раздаде див крясък, след което нещо тежко се удари в стената или в пода. Бесуването на Кармен беше последвано от звън на строшено стъкло. Възцари се тишина, в която беше стаено изригването на нови гневни изблици.

Не се наложи да се чака дълго. Вратата на спалнята се затръшна с все сила, а Кармен профуча като фурия покрай Люси, преди да изчезне в нощта. Лицето ѝ изразяваше неистова ярост.

Люси стоеше на прага на кухнята, загледана след мексиканката. Когато усети присъствието на Шоз, тя се обърна. Видя го в коридора, водещ към всекидневната. И двамата бяха вперили поглед един в друг, безмълвни и неподвижни.

Той се върна обратно в стаята си, а тя в кухнята. Когато сложи всичко в ред, Люси не издържа на напрежението и се разтреса цяла.

Внимателно изгаси газовата лампа и се отправи към своята стая, но забави крачка, щом се изравни с вратата на спалнята му, все още

открехната. След кратко колебание погледът ѝ неудържимо се отправи към вътрешността на стаята.

Той седеше в леглото с обемиста книга в ръка. Когато усети, че го наблюдават, я свали, погледна навън и видя Люси.

Очите му все още бяха пламенни и хипнотизиращи. Единствената дреха по него бяха избелелите „Левис“. Изглеждаше невероятно мъжествен и силен на фона на белите чаршафи, които караха запотения бронзов торс да се откроява още по-отчетливо. Люси преглътна с мъка и продължи безшумно нататък. Когато се озова в стаята си, затвори вратата и се облегна на нея, останала без дъх.

Един вътрешен глас ѝ нашепна да не заключва.

Люси спускаше всяка нощ резето от деня на неговото заминаване, но тази нощ не го направи.

Запали единствения фенер, с който разполагаше. Замайна и разгорещена, отиде до бюрото да се измие – това се бе превърнало в нещо като ритуал. Люси се погледна в огледалото с очите на страничен наблюдател. Кожата на изящното скулесто лице беше златиста и на неговия фон очите наподобяваха два огромни сапфира, преливащи във виолетово. Блузата ѝ беше влажна и много неприлична. Въпреки долната риза, двата фини пласта тъкан прилепваха толкова плътно към гърдите ѝ, че я правеха да изглежда почти гола. Тя си спомни начина, по който Шоз я фиксираше и почувства парещ копнеж в слабините си.

Тя спусна косата си и тръсна глава. Златисто-червеникавата грива ѝ стигаше до кръста, гъста и масивна. Помисли си, че видът ѝ е екзотичен и секси. Очевидно видяното я задоволи напълно.

Погледна към вратата, след това отново към огледалото и се освободи от всички дрехи. Преди не я интересуваше как изглежда, но сега се взря изпитателно в голото си тяло: пълни гърди, едната от които белязана с тъмносин белег от Кармен, тънка снага, стройни и заоблени бедра и безкрайно дълги крака. При докосването на едната от гърдите зърното ѝ се втвърди. Огледът завърши с проверка на най-свидната и интимна част на тялото. Тя се изчерви от безсрамното си поведение и отпусна ръка.

Люси се изми с надяната върху дланта кесия както всяка друга вечер. Водата беше студена и галеше приятно кожата, карайки я да настръхва чувствено. Тази вечер тоалетът отне два пъти повече време, защото ръката ѝ се движеше много бавно навсякъде по тялото. Всеки нерв беше болезнено оголен, за което тя хвърли вината изцяло върху жегата.

Люси отново погледна към вратата.

Застанала гола в средата на стаята, с поглед закован в тази посока, тя се послуша и вдигна гъстата плетеница от безредни кичури, за да осигури повече хлад на кожата си. Знаеше, че не би могла да заспи. Седна върху тънкия, степен дюшек, облегна гръб в стената и се загледа в мрака.

Както и очакваше, вратата се отвори.

Шоз застана на прага, обграден от рамката на вратата.

Без да сваля очи от нея, той затвори вратата с босия си крак и спусна резето. Люси впи пръсти в железния край на леглото.

– Този път ще го направим по правилата – каза той.

Люси поиска да каже нещо, но не успя.

– Люси? – Погледът му срещна нейния, след което обходи цялото ѝ тяло. – Ако и това не е покана, по-добре кажи не още сега.

Люси направи за пореден път безуспешен опит да се обади. Когато Шоз спусна ципа на джинсите си с трепереща ръка, членът му щръкна, възбуден до крайност. Той се запрепъва, докато изхлузваше дрехата от здравите и стегнати бедра. Когато се изправи, беше чисто гол, сътворен от мускули и бронз, напълно Мъж.

Приблужи се към нея. В ушите ѝ зазвъняха хиляди предупредителни камбани.

– Е? – запита той, сложи ръце върху раменете ѝ и я положи по гръб. – Питам те за последен път.

Люси преглътна с усилие. Той я възседна, поставил крак от всяка страна на хълбоците ѝ, и прикова нейните рамена към леглото с огромни, груби и мазолести длани. Тя погледна леко разтворените му устни, след което очите ѝ се плъзнаха надолу по изваяното тяло, за да се спрат в захлас върху огромния и корав символ на неговата мъжественост.

Шоз избълва едно светотатствено проклетие и я целуна.

Тя го познаваше добре и знаеше какво да очаква. Загадничък, той размаза устата ѝ в своята, раздели устните ѝ и се заигра с нейния език. Тя намери опора в кичурите коса на врата му и се вкопчи здраво в тях.

Той премести длани върху гърдите ѝ и започна да ги масажира усърдно. После прокара ръка под нея, повдигна я и захапа изопнатото зърно на едната гърда.

Люси заскимтя и се изпъна. Ръцете ѝ трескаво обходиха цялото му тяло. Тя го поглади по бедрата и по кръста, разтри зърната му и ги ошипа. В замаяна той започна да смуче енергично и другото ѝ зърно. Тя изпъшка и заора с нокти по тялото му. Шоз повдигна лице от гърдите и я целуна отново.

Люси хвана неговия гладък като коприна, горещ и влажен пенис и започна да си играе. Той нададе приглушен стон и се изопна в ръката ѝ. Бърз като светкавица, Шоз сграбчи нейните ръце в своята огромна лапа и ги изпъна назад над главата ѝ, после я задържа в това положение, пленница на върховната му мощ. Тя почувства как той докосва нейната влажна и оросена с влага женственост и се затресе конвулсивно.

– Харесва ли ти, Люси?

– Да.

Той я погали обстойно. Тя пулсираше цяла в ръцете му. Внезапно той разтвори бедрата ѝ и потъна докрай в нея.

Люси сякаш бе очаквала това през целия си живот. Той пусна китките ѝ, за да ѝ позволи да се вкопчи в него, хлипайки във врата му. Той се движеше буйно и устремно, а тласъците му я изтикаха чак в края на леглото, докато главата ѝ удари в стената, но тя дори не забеляза. Беше разбита на хиляди малки огнени късове и огласи нощта с виковете си.

– Люси!

Той нахлу мощно в нея за последен път, след което избухна, без да излиза навън. Люси усещаше всеки негов спазъм.

Те се отпуснаха задъхани от пресищане. Шоз се отдели от нея, все още прегърнал тялото ѝ в ръце. Когато Люси отвори очи да го погледне, тя се усмихваше.

Той също се усмихна.

– Хубаво като неделното обядване на мустанги, нали?

– Предполагам.

Усмивката му изчезна, но погледът си остана прям и изпитателен.

– Много съжалявам, исках да го направя бавно. Просто нещата излязоха от контрол.

– Не го исках бавно – каза тя и се изчерви от думите си.

Когато се усмихна отново, ъгълчетата на очите му се прорязаха от множество малко бръчки. Беше толкова красив.

– Зная, че лъжеш.

Очите му се отместиха към гърдите ѝ. Той плъзна ръка по раненото място и ласкаво погали кожата.

– Какво се случи?

Не беше толкова лесно да отговори. Тя остави ръката му да си играе със зърното на гърдата, което скоро се превърна в твърдо, продълговато топче.

– Сбих се с Кармен.

Ръката му се спря и той се втренчи в нея.

– Ти и Кармен сте се били?

В тона му се четеше едновременно изненада и загриженост.

– Да.

– Тя ли направи това? – запита мрачно той.

– Всъщност не боли толкова, а и си заслужаваше да я ударя.

– Ти си я ударила?

Люси кимна утвърдително.

– Надявам се да си я нацелила добре – усмихна се той.

– Право в лицето.

Очите му се разшириха.

– Тогава ли ти стори това?

– Не очаквах.

– Сигурен съм. – Той прихлупи гърдата ѝ в дланта си и задържа ръка покровителствено. – Била ли си се преди?

– Никога!

– Така си и мислех. Нека ти кажа нещо, което не трябва да забравяш. Това не ти е Пето Авеню. Ако работата стигне до бой, биеш се, докато победиш. И още – долу, в тинята на живота, не съществуват правила.

Люси кимна, за да потвърди, че е запомнила.

– Ако още веднъж се изправиш срещу Кармен, трябва да се биеш за победа, без да подбираш средства.

Ръката му лениво се раздвижи върху лилавосинкавия белег.

– Боли ли?

– Не – прошепна тя.

– Не искам да те боли – каза той, сведе глава и обходи с устни контурите на раненото място.

Главата ѝ се отмести назад и тя въздъхна.

– Наранявам ли те? – запита той, когато палецът му започна да си играе със зърното, преди да го захапне.

– Н-н-не – едва успя да промълви тя.

Езикът му изостави гърдите ѝ се зарови във вдлъбнатината на пъпа.

– По-добре ли си?

– Д-а-а-а!

– Този път ще бъде бавно и лесно – обеща той.

Но всичко се оказа както преди, защото огънят в тях двамата лумна с нова сила.

Люси се събуди. Отвори очи и видя как Шоз я наблюдава, легнал настрана с подпряна върху едната ръка глава и положил длан върху гърдите ѝ. Люси се почувства неловко след изживяната страст. Усмихна се слабо и неуверено. Той не откликна на усмивката ѝ, но продължи да я гледа настойчиво.

– Дълго ли спях? – запита тя поради липса на друга тема за разговор.

– Половин час може би.

Тя се претърколи на една страна и застана с лице към него. Очите му се спуснаха бавно надолу, стигайки чак до пръстите на краката, след което отново се върнаха на лицето ѝ. Люси поруменя до корена на косите си, задето му беше дала възможност да я гледа свободно, докато спи напълно гола. Би трябвало да е възмутена от липсата на всякакво приличие от нейна страна, но всъщност изпитваше единствено любопитство. Погледът ѝ се скиташе по цялото му тяло и отбелязваше всеки детайл с огромен интерес.

Тя се зачуди какво предстои.

Дали той просто няма да стане и да се върне обратно в стаята, която споделя с Кармен?

– Какво има, защо се мръщиш?

Люси само го погледна.

– Да не би вече да съжаляваш? – Тонът му се промени и стана подигравателен.

– Не съжалявам за нищо – тръсна глава тя.

– Отлично! – каза той и погали с пръсти една непокорна къдрица.

– Обичаш ли я?

Той не я запита кого има предвид и не се поколеба нито за миг, преди да отговори.

– Не.

– Все някога си я обичал.

– Никога, защото не съм такъв човек.

Прииска ѝ се да го запита какво точно иска да каже, но се побоя от отговора му.

– Но обичаш Роберто?

– Да – усмихна се той, – обичам го.

Люси се облегна назад върху възглавницата. Той я хвана за брадичката. Устата му беше близо до нейната.

– Усещам, когато започнеш много да мислиш. Какво има пак? Кажи го направо.

– Мисля си за това, което стана в ранчото в Парадайз – каза тя напълно сериозно.

Той изпъшка, отърколи се по гръб и се загледа в осеяния с подпорни греди таван.

– Какво се случи? – запита тя и се поизправи, за да може да вижда лицето му.

– Не аз откраднах проклетия кон.

– Искан ми се да ти вярвам. Разкажи какво стана.

Той се изправи рязко и я изгледа с унищожителен поглед.

– Защо сега искаш да ми вярваш? Защото те изучавах добре ли?

В гласа му имаше толкова горчивина, че Люси се почувства виновна. Когато се опита да го докосне по рамото, той се дръпна встрани.

– Искан да ти повярвам, защото мисля, че сега те познавам по-добре. Виждам какъв добър баща си, чудесен баща, при това Роберто дори не е твой син. Не смятам, че ти си го сторил, но искам да чуя историята от твоите уста.

Стана му драго от похвалата. Той погледна през прозореца. Навън нощта беше като дебела непрогледна черна стена.

– Беше ми дошло до гуша от забавата, и отидох да изпуша една цигара на спокойствие – каза той. – В очакване да дойдеш.

Тя се изчерви леко.

– Когато влязох в конюшните, старият коняр вече беше мъртъв, а конят – отвлечен. Конярят е бил подставен човек, когото бандитите са убили в последния момент, водени навярно от алчност. Защо да делят плячката на три, още повече, че старецът не би могъл да ги следва с тяхното темпо. Или са го пречукали просто ей така, кой знае? Това се случи.

– Съжалявам – извика тя, истински разстроена. – Мислех... никога не съм си представяла, че може да е точно този коняр. Но той беше нов, някакъв несретник, когото дядо нае точно преди ти да дойдеш. Как можах да го направя?

– Сигурно си искала да ми го върнеш, поне от малко? – Тонът му беше леко заядлив.

– Нищо подобно – поклати глава тя съвсем искрено. – Бях толкова потресена от мисълта, че си ти.

– Сега вече ти вярвам – омекна той.

Тя имаше още много въпроси, най-вече във връзка с обвинението му в Ню Йорк, но не посмя да ги зададе. Усещаше, че засега стигна достатъчно далеч. А и благият му тон я разчувства не по-малко от затаения

плам, който струеше от погледа му. Той я обезоръжи напълно, когато я притегли към себе си и почти докосна устните ѝ.

– Искаш ли да го направим както трябва още веднъж?

Прималяла, тя кимна едва забележимо с глава. Но изглежда, че тази нощ бяха обречени да не успеят да го направят „както трябва“.

32

Шоз никога не спеше до късно, затова следващия ден не направи изключение, въпреки че предишната нощ не му се събираха повече от няколко часа сън. Той се промъкна в стаята си, оставяйки Люси дълбоко заспала с блажена усмивка на уста. За късмет Кармен я нямаше.

Той се почувства малко виновен, но бързо превъзмогна слабостта си. Каквото било, било, а освен това не дължеше нищо на Кармен. На всичко отгоре тя не се върна през нощта, а спа някъде другаде, най-вероятно с някой друг. Шоз хвана първата попаднала му кърпа и се отправи навън за ранна утринна баня.

Обичаше да е на крак в този ранен час, когато останалата част от долината все още тънеше в сън. Той си представи бледото като пясък кълбо на слънцето, което не можеше да се види заради високите каменни стени наоколо. Това беше единственото време на деня, през което в долината беше хладно и можеха да се видят неколцина живи създания, които я обитаваха. От другата страна на потока пасеше антилопа, а току пред краката му се разбяга двойка зайци. Няколко гущера се стреснаха от сянката на босите му крака и потърсиха сигурност в цепнатината на камъните. Освен тези животни никой и нищо не го обезпокои, като се изключеха трескавите мисли.

Не му се щеше да си спомня за изминалата нощ, но преживяното го беше разтърсило физически. Вътре в себе си таеше най-топли чувства, защото общуването с тази жена го сгръ, вместо да го остави равнодушен, както ставаше обикновено през последните години. Сексът беше толкова добър, колкото можеше да се очаква от пълноценно свързване на мъж и жена, но той беше развълнуван от други неща, като например нейния комплимент. Дори в този момент, потопен до кръста в хладката вода на потока, както майка го е родила, той почувства смешно задоволство. Беше добър баща, няма що. Притежаваше хиляди други недостатъци, но бащинството не спадеше към тях.

Поиска му се момчето да му е син, а Люси – майка на Роберто.

Зашеметен, той изскочи над водата, борейки се за въздух. Не само че беше обсебен, но направо губеше разсъдък.

Независимо от всичко не можеше да отрече, че се чувства наистина добре като влюбен гимназист, което беше нова проява на безумие, но правеше небето да изглежда по-синьо, а денят – по-хубав.

Когато се върна, Кармен го очакваше. Бясна.

– Бил си с нея!

Шоз подсуши косата си и захвърли кърпата настрани.

– Какво от това?

– Ами аз?

– Предполагам, че също си изкарала добре снощи – каза той и надяна една износена риза от мек памучен плат.

Тя посегна да го удари, но той я хвана за китката. В израза му се четеше по-скоро объркване, отколкото гняв.

– Не започвай отново.

Кармен се отскубна от хватката му.

– Не я искам тук.

Шоз седна на леглото, облегна се на таблата от страната за главата и я погледна.

– Ти сам каза, че е опасна за всички нас – продължи Кармен. – Отърви се по-скоро от нея.

– Ще го направя – каза бавно Шоз, – но след няколко седмици.

– След няколко седмици!? Защо не го направиш сега?

Не обичаше да ѝ дава обяснения и обикновено не го правеше. Но понеже се чувстваше виновен, сметна, че трябва да го стори.

– След няколко дена трябва да отида до Матаморос, за да продам пушките. Когато се върна, ще я разкарам.

– Вземи я със себе си и я освободи там.

– Не! – Отговорът му беше окончателен и не търпеше коментар.

– Какво ще стане довечера? – запита тя, докато ядосано се шураше из стаята. – Ще отидеш ли при нея и тази нощ?

– Ами ти, ще отидеш ли при Педро?

– Не си с всичкия си! – запротестира тя, бяла като платно. – Къде...

– Не си давай труд, Кармен. Нека престанем да се лъжем. Наясно съм какво правиш, докато ме няма, и винаги съм го знаел.

Тя се вторачи в него.

Той стана, отиде до бюрото и взе каиша за точене на бръсначи.

– Можеше поне да се престориш, че те е грижа.

– Защо? – запита той, докато сапунисваше лицето си. – Всичко

между нас си е постарому и ти го знаеш.

– Аз няма да се махна – стисна ръцете си в юмруци Кармен.

– Да съм те карал?

– Но няма да остана под един покрив с нея!

Той натопи бръснача в пълната мивка, след което започна да го движи внимателно надолу по бузата си.

– Затова също не съм те молил.

– Ти си едно копеле.

– Предполагам, че съм.

– Ще остана при Педро. След като тя си замине и се почувстваш отново самотен, може и да се върна.

Той пусна каиша и я погледна в огледалото.

– Роберто остава тук.

Тя му хвърли убийствен поглед и изхвърча навън.

Люси се събуди по обяд.

Скочи стреснато и се учуди защо Кармен не я вдигна с тежки умри по вратата както обикновено още преди седем. Когато спомените нахлуха в съзнанието ѝ, тя се тръшна назад върху възглавниците.

Помисли си за Шоз и се усмихна замечтано. Той беше за нея като небесна благодат. Миналата нощ успя да я отведе в рая с греховния си допир, споменът за който я изпълни с могъщия порив на желанието. Беше забележително, като се вземеше предвид, че не бяха преставали да се любят чак до зори. Той я облада многократно, шепнейки ѝ нежно в ухото да се разбуди. Тя го послуша и призори бяха го направили „както трябва“.

Въпросът не касаше само правенето на любов. Беше толкова чудесно да усети яснота около историята с откраднатия кон, да започне начисто, отхвърлила този мъчителен източник на напрежение. Хубаво беше да поговорят нормално, без в разговора им да присъства гняв и неприязън както преди.

Шоз се оказа много притеснен заради боя ѝ с Кармен, но и малко учуден, ако го разбра правилно. Тя отрезня и си пожела никога да не ѝ се налага да използва съветите му, които обаче едва ли щеше да забрави.

Единственото, което помрачи деня, бяха мислите за Кармен. Шоз не можеше да държи две жени, защото неразборията в къщата щеше да е голяма. Сърцето ѝ болезнено се сви. В същия този момент тя разбра,

че не е жена за подялба. Щеше да се бори за победа, до пълното отстъпление на Кармен.

Стана и припряно се облече. Обикновено ѝ оставаше време да донесе прясна вода за утринна баня, но не и днес. Люси почувства вина, когато си помисли как Линда се блъска сама в кухнята, и се втурна нататък. Не срещна никого по пътя си, докато не влезе при Линда, която тъкмо пробваше колко е опечена една кокошка.

– Извинявай, Линда – извика тя и пристъпи към фурната, – остави ме аз да го направя, а ти седни и се разхлади.

– Как спа, госпожице? – запита възрастната жена, без да ѝ позволи да се добере до оставената върху масата тава. После извади забодената в месото клечка и върна тавата обратно.

– Толкова съжалявам – повтори изчервена Люси.

Линда я погледна и се убеди, че е искрена, а не се преструва.

– Няма нищо. А сега върви и почивай. Днес е особено горещо, пък и за теб няма работа тук.

– Какво говориш?

– Господарят нареди.

Люси се ококори невярващо. Шоз я беше освободил от кухненските ѝ задължения. Не само преспа с нея, но се показва загрижен да я отърве от омразната работа тук. Първата ѝ реакция беше задоволство.

Ала когато видя как Линда бели картофи, цялата в пот и със зачервено от огъня лице, радостта ѝ моментално се изпари. Тя се приближи и измъкна ножа от ръката ѝ.

– Ще продължа да ти помагам – заяви решително Люси. – Работата с твърде много за сам човек.

– Благодаря, госпожице! – усмихна се Линда.

Не след дълго, когато яденето беше почти готово, Люси видя Шоз отвън през широко отворения прозорец. Приближаваше се към къщата с характерната си мъжкарска походка в компанията на Роберто. Ръцете ѝ застинаха неподвижно, без да успеят да изцедят водата от сварените картофи. Непринудената му горделива крачка ѝ достави наслада. Разгърдената му риза откриваше достатъчно от безупречно оформената плът и ѝ напомни колко е силен и енергичен.

Той забави ход, когато я видя. Очите му моментално грейнаха. Дватамата задържаха за дълго погледите си вперени един в друг. Люси се усмихна срамежливо. Той също ѝ се усмихна, преди да свъси вежди и да се намръщи. Сърцето ѝ леко се сви.

Той се загуби от погледа ѝ, когато изкачи стъпалата, водещи към

главния вход. Последва затръшване на врата. Когато тя се извърна, Шоз беше застанал на входа на дневната.

– С какво се занимаваш?

– Аз...

Тъмната му кожа блестеше, а впримчената в синия дочен плат изпъкналост при слабините говореше недвусмислено. Люси сведе поглед.

За един кратък миг помежду им се възцари мълчание.

– Казах, че нямаш работа тук. Линда! Нали наредих да не пускаш Люси в кухнята!

Люси го прекъсна, преди Линда да успее да отговори.

– Тя ми го каза, Шоз, но аз реших все пак да ѝ помогна. Не ми тежи, а и работата тук е твърде много за един човек.

Той примигна насреща ѝ. Тя му се усмихна подкупващо и почувства как погледът му се смекчи.

– Кармен ще помага.

– Тя никога не го прави – каза Люси.

– Ще се научи.

Люси си помисли, че всъщност беше заела мястото на Кармен в леглото му.

– Нямам нищо против работата тук. Още повече, че няма да е зле, ако стоим по-далеч една от друга точно сега. Най-добре ще е тя да е понастрана от къщата.

Люси го погледна смело право в лицето. Той я разбра отлично, защото тя забеляза как се бори да прикрие една издайническа усмивка.

– Кармен реши да се събере с Педро.

Очите ѝ се разшириха. Значи беше узнал за нейната изневяра!

– Аз също мисля като теб – добави той.

Малко по-късно седнаха да ядат само тримата – Роберто, Шоз и Люси. През следващите два дена мексиканката изобщо не се появи.

* * *

Настана време за сиеста, през което Люси и Роберто се отправиха, както преди завръщането на Шоз, към реката за традиционното дневно къпане. През последните дни Люси и Шоз прекарваха обедната почивка заедно, но тая сутрин той беше отишъл на лов. Люси държеше детето за ръка и си тананикаше. Роберто подскачаше редом до нея.

Мелодията замря в гърлото ѝ, когато видя познатата фигура в цигански дрехи да се втурва насреща ѝ откъм къщите зад ограденото място за добитъка. Не беше виждала Кармен, откакто преспа за първи път с

Шоз. Люси застана на едно място в очакване на неизбежния сблъсък.

– Какво става? – запита Роберто.

Люси усети, че е стиснала твърде силно ръката му. Пусна го и го потупа по рамото.

– Нищо, скъпи, нищо.

– И така, кучката си мисли, че тя е новата господарка – заплашително изрече Кармен, без дори да погледне към сина си.

– Здравей, Кармен.

– Наистина ли си мислиш, че можеш да задържиш мъж като него? – измери я презрително мексиканката.

– Ще го направя – каза Люси.

Отговорът беше по-скоро механичен, защото тя си налагаше упорито да не мисли за бъдещето.

– С него съм от пет години и го познавам по-добре от всеки друг.

Скоро ще ти се насити.

– Ще видим.

– Не ти ли каза?

– Какво? – запита със свито сърце Люси.

Усмивката на Кармен бе зловна и тържествуваща.

– Възнамерява да те разкара след няколко седмици.

– Какво? – не успя да прикрие шока и изненадата Люси.

– След няколко седмици! Каза ми го сам. После както винаги ще се върне при мен.

– Естествено, че ще се наложи да си ходя – отвърна с достойнство Люси, независимо от болката в лява – аз самата го искам. Време ми е да се прибера у дома.

– Бъди спокойна, няма да ти се размине. А засега се наслаждавай на леглото му, кучко.

С тези думи Кармен се извърна и си тръгна. Разтърсена, Люси я наблюдаваше как се отдалечава. Мексиканката успя да я разстрои докрай точно според намеренията си. Нещо по-лошо, запрати право в лицето ѝ тема, която Люси старателно отбягваше. Рано или късно трябваше да се прибере.

Колкото по-късно, толкова по-добре.

Не се знаеше дали Кармен говори истината. Роберто я задържа за ръката, с което прекъсна мислите ѝ.

– Не позволявай на мама да те натъжава.

– Не съм тъжна – каза тя и се наведе да го прегърне.

– Обичаш ли татко?

Люси се дръпна като опарена. Независимо, че Роберто беше хлапе на шест години, явно разбираше всичко. Дали знаеше, че Шоз вече спи в нейната стая? Той я погледна тъжно с големите си черни очи.

– Роберто, искаш ли с баща ти да сме добри приятели?

– Радвам се, че татко те харесва – извика той.

– Но майка ти не е много щастлива – предпазливо вметна Люси.

– Това е, защото си по-хубава и татко те харесва повече.

– А липсва ли ти мама?

– По ми харесва да си остане там долу – отговори без колебание той и погледна към къщите зад кошарата. Кармен тъкмо влизаше в една от тях. Той се обърна отново към Люси.

– Когато е там, не я чувам как крещи.

– Всеки с характера си, Роберто. Тя не го прави нарочно – погали го по главата Люси.

Изражението му беше като на възрастен, а думите – твърде смислени за малко момче.

– Тя не ме понася, защото татко ме обича.

– Той те обича твърде много – не успя да сдържи една сълза Люси.

– А ти обичаш ли го?

– Да! Аз също го обичам много. И тебе също. Този път тя се разплака на воля.

– Искам да си моя майка – каза той и се притисна към нея.

Шоз се върна по-късно същия ден. Люси му се зарадва изключително независимо от тревожните неща, които Кармен ѝ наговори. През нощта, веднага след лудешката любовна игра, той я придърпа към себе си и повдигна брадичката ѝ.

– Какво има?

– Нищо.

– Не ти вярвам. Кажете какво те измъчва.

Люси беше разбрала колко е чувствителен много отдавна. Тази страна на характера си Шоз сякаш умееше да скрива най-добре.

– Разменихте няколко приказки с Кармен.

– Не ѝ обръщай внимание. Тя е мръсница. Успя да постигне, какво то иска, а то е да те направи нещастна.

Тя се притисна по плътно към твърдото му бронзово тяло и се сгуша в извивката между рамото и врата.

– Не съм нещастна.

– Какво ти каза тя?

Люси се облегна обратно върху възглавницата, за да може да вижда добре.

– Каза, че имаш планове да ме пуснеш след няколко седмици.

– Казала е истината – погледна я, без да трепне той.

От усмивката ѝ не се получи нищо.

– Трябва да се прибирам у дома.

– Да, трябва.

Многозначителният миг, през който те не откъснаха погледи един от друг, продължи безкрай. Най-после се устремиха едновременно в прегръдките си и се любиха по-неистово и отчаяно отвсякога.

33

– Люси?

Никакъв отговор. Шоз провря глава в стаята ѝ, но тя не беше там. Запита се къде би могла да отиде и дали Роберто е с нея, защото него също го нямаше в къщата. Беше време за обедна почивка, а горещината бе особено силна и осезаема. Времето правеше хората по-мудни и сънливи от обикновено. Шоз искаше да сподели сиестата с Люси, защото трябваше да признае, че присъствието ѝ до него в леглото правеше съня му спокоен. Очевидно започваше да привиква с това.

Къщата беше безмълвна. Той ходеше бос, за да усети хладината на каменната настилка. Отпред ризата му беше разгърдена, но прилепваше плътно към тялото. Линда привършваше работата в кухнята. Когато я запита за Люси и Роберто, тя му отговори, че са отишли най-вероятно до реката да плуват.

Той бе забелязал дружбата между двамата. Това го обезпокои, защото момчето жадно попиваше топлите чувства, с които го даряваше Люси. Детето явно се нуждаеше от обичлива и грижовна майка. Когато Шоз срещна Люси Браг за първи път, едва ли би му хрумнало, че от нея ще излезе добра майка, но не се оказа прав. Някой ден тя щеше да бъде чудесна майка със собствени деца, което го притесняваше най-много.

Предполагаше, че нейните грижи за Роберто са искрени. Въпреки нуждата от внимание, нейното заминаване можеше да донесе повече вреда, отколкото полза на детето. Шоз не искаше неговия син да страда.

Щеше да ѝ каже да стои настрана от него.

Мрачен и замислен, той пое към реката. Преди още да ги забележи,

до слуха му достигна техният дружен смях и плясък на вода. По цялото му тяло бързо се разнесе приятна топлина.

Приблужи се и започна да наблюдава техните лудории. Роберто се гмуркаше под повърхността, после излизаше отгоре и обливаше Люси със струи вода, докато се правеше на кит. Тя очакваше атаките му, потопена до шия, и му отвръщаше с бурни писъци. Сърцето на Шоз се разтопи при вида на тази сцена.

Вкус на сладко и горчиво се примесиха в устата му. Мястото ѝ не беше тук, във всеки случай не и в Долината на смъртта, а и те не бяха за нея. Това му ставаше ясно с всеки изминал ден, който увеличаваше тяхната близост, но и приближаваше раздялата. Ала тя се държеше като своя. Грижеше се за детето като родна майка, переше, готвеше и споделяше леглото на Шоз, сякаш му е съпруга. Ала не беше в действителност нито едното от двете, а само илюзия, която скоро щеше да се превърне в смътен спомен.

Ако трябваше да е искрен, напускането ѝ щеше да бъде удар не само за сина му, но и за него самия.

– Шоз! – Викът ѝ бе израз на истинско щастие. – Ела при нас!

– Ела, тате! – ентузиазизирано го подкани и Роберто.

Усмивката на Шоз се замени от строго изражение.

– Дяволите да го вземат, скрий се под водата, Люси. Какво ще стане, ако някой от мъжете те види?

Долната ѝ риза, тънка и прозрачна, само подчертаваше прекрасните гърди, а фустата моделираше бедрата и ханша, без да оставя много работа на въображението.

– Винаги се старая да внимавам – каза сериозно тя и послушно се потопи отново до шия.

Той се разгневи, защото тази жена нахлу безпardonно където не ѝ беше мястото – в неговото семейство и живот. Шоз се вбеси от това, че никога преди не се бе чувствал толкова пристрастен към някого. Беше склонен да убие, ако друг мъж я пожелаеше. Най-много го болеше, защото в действителност Люси не му принадлежеше напълно.

– Шоз? – запита наскърбена тя.

– Трябва да внимаваш – сонпато каза той, като съжаляваше, че не може да е по-любезен.

Прииска му се да се извини, но не знаеше как, затова просто замълча с ръце в джобовете. За нищо на света нямаше да прекъсне забавата на Роберто заради собственото си мрачно настроение.

– Не си отивай, татко – извика момчето.

– Водата е чудесна – подкани го отново Люси.

Много му се искаше да ги послуша, но се почувства смутен от възможността да шурее като някое хлапе. Детето в него си беше отишло невъзвратно, затова дори не знаеше какво да прави там долу при тях. Той примирено се обърна да си ходи против волята си, когато го измокриха с вода от глава до пети.

Шоз се извъртя и погледна невярващо, докато от него се стичаха обилни водни струи, а Люси и Роберто се заливаха от смях. Опитът му да придобие свиреп израз излезе напълно неуспешен и само засили веселието им.

– Не бях аз – каза тя и му се ухили е невинен израз на лицето.

– Не бях и аз – откликна като ехо Роберто със същия тон и изражение.

– Трябва да е била някоя риба – каза Шоз, при което те се разкискаха с все сила. Не беше пускал шега от цяла вечност и с ужас осъзна как устата му безпомощно се разтегля в усмивка.

– Идвай при нас – настоя с нисък и дрезгав глас Люси.

Той ѝ хвърли кос поглед, на който тя реагира с подканващо кимане на главата. В опита ѝ да го подмами нямаше нищо изтънчено. Кръвта му закипя моментално, защото нямаше имунитет срещу нейния опасен чар. Осъзнавайки своята сила, тя лукаво го повика с извит като кука показалец.

– Ела тук.

Не беше най-подходящото време да се възбужда, но тя беше като блян, красива и секси, издула тънката блуза докрай, твърдите ѝ зърна напиреха да пробият ефирната материя, а тонът ѝ обещаваше сбъдването на неизречени фантазии. С изненада откри, че щом поискаше, тя можеше да упражнява огромна власт над него и все пак се надяваше тя да не разбере нейната безграничност.

– Моля те, татко – крещеше Роберто и се мяташе като риба.

– Аз също те моля – прошепна Люси.

При тази дума тя удари с все сила длан по повърхността на реката и го измокри навсякъде. Той се изтръска като куче от капките вода, които се стичаха по лицето му, след което се гмурна във водата. Люси с писък се опита да му убегне, но той я хвана за краката и я издърпа под водата.

Когато излязоха на повърхността, тя се смееше от все сърце в прегръдките му. Той също се смееше с цяло гърло, невероятно доволен от себе си.

– Срещу мен никога не можеш да спечелиш – констатира

присмехулно той.

Тя се притискаше към него, коляно в коляно, бедро в бедро, гърди в гърди. Очите ѝ се рееха без посока.

– Скъпи – провлачено каза тя, – току-що го направих.

Той знаеше, че трябва да ѝ го каже същата нощ.

След вечеря, докато Люси помагаше на Линда в миенето на съдове-те, Шоз отиде в спалнята на сина си да го подготви за сън. Роберто седеше върху леглото и го чакаше, облечен само в тънко долнище на памучна пижама. Лицето му грейна в усмивка при появата на баща му.

– Изми ли се вече?

– Да, тате.

Шоз провери първо ръцете му, след това взе между пръстите си метката част на едното ухо и я разтърка леко.

– Ушите?

– Да, татко. Измих си лицето, ръцете, краката и ушите и си сресах косата.

– Зъбите?

Детето се смръщи.

– Измий си зъбите – каза Шоз с родителска неотстъпчивост.

Роберто се дигна с неохота от леглото. Когато се върна, Шоз му помогна да се изкатери обратно и го зави с горния чаршаф. Въпреки че отвън все още беше твърде горещо и неприятно, Роберто обичаше да спи завит. Шоз прокара ръка през влажната и гладко сресана коса на момчето.

– Можеш да заспиваш – промърмори той.

Роберто кимна, а погледът му подмина Шоз и се насочи към врата-та. Когато се обърна, той видя Люси да се колебае на прага.

– Мога ли да вляза? – усмихна се тя.

– Разбира се – покани я Шоз.

– Ще ми разкажеш ли някоя история? – каза детето и се надигна. – За това как Колин подкарал кануто в океана. Тате, Колин е само две години по-голям от мен и живее до океана.

– Истина ли е? – изгледа я въпросително Шоз.

Усмивката ѝ беше блага и приятна.

– Татко и майка винаги ни разправяха приказки за лека нощ, когато бяхме малки. Мислех си, че на Роберто също ще му хареса.

Кармен не казваше дори лека нощ на сина си, а какво оставаше за

приказки преди лягане. Във възцарилата се в сумрака близост той не усещаше нищо от предишния гняв, а само пронизваща сърцето болка. Как щеше да опази Роберто, когато тя си заминеше, след като сам трудно понасяше мисълта за предстоящата раздяла? Разбираше ли тя в какво щеше да превърне техния живот?

– Не бих искала...

– Не ни пречиш изобщо – прекъсна я бързо той.

Люси вече се бе намесила в тяхното съществуване и го разстрои безвъзвратно. Той ѝ махна да се присъедини към тях на леглото, след което тя приглади перчема на детето с веща ръка. Докато Роберто я молеше за приказка, стомахът на Шоз се сви на топка. Не трябваше да позволява всичко това да продължава. Налагаше се да му сложи край. Беше грешка да я води тук, да я въвежда в техния живот, и ако все още беше с всичкия си, трябваше да я върне на фамилията възможно най-скоро.

Оказа се обаче, че не е толкова силен, за колкото се мислеше. Нямаше да я освободи нито ден по-рано от предвиденото. Той приседна в краката на сина си и се заслуша напълно объркан как тя разказва смешната история на един от нейните братя. Беше хипнотизиран от ситуацията, позволявайки на илюзиите да изместят живата действителност. Бяха го възпитавали по подобен начин, затова в главата му нахлуха незабравими спомени. Винаги си беше представял, че нещата ще са както сега, докато съдбата в лицето на Мериан не му беше нанесла първия мъчителен удар. Тази нощ изглеждаше, че мечтите се превръщат в реалност, но той беше достатъчно трезвомислещ, за да знае, че всичко е само бледо копие. Това не беше неговото семейство, без значение колко близо се намираще до представата му за такава.

Шоз видя как Люси целуна детето за лека нощ. Той се наведе и също млясна с уста бузата на Роберто, след което двамата напуснаха стаята, оставяйки лампата светната, а вратата леко отворена.

Докато Люси се събличаше в тяхната спалня, той застана на прозореца и се загледа навън, без да вижда нищо освен непрогледен мрак. Заслуша се във вече познатото шумолене на дрехите ѝ, които се изхлузваха надолу по тялото, в нейните стъпки нагоре-надолу, плискането на вода в мивката.

Дълбоко погребани чувства изплуваха в съзнанието му.

Бяха толкова силни и завладяващи, че той не можеше повече да ги отрича. Шоз усещаше как го потискат подобно отровните газове на изригнал вулкан. Как можа да достигне до това адско състояние?

Преди появата на Люси в неговия живот той приемаше съдбата си

безпрекословно, поемайки ударите ѝ с инстинктите на дива котка, която винаги се приземява на крака. Оцеляването във враждебна ситуация стана основна негова движеща сила, погазваща всяко предизвикателство. Съпреживяването на чужда скръб и болка биха могли да изхабят скъпоценна енергия. Дълбокият размисъл и умозрителност не му бяха в характера досега. Той осъзна, че нейното заминаване ще го засегне значително. Присъствието ѝ вече обърка установения ритъм и внимателната подредба на живота му. Приемливите някога неща бяха станали почти непоносими.

– Какво има, Шоз? – Ръката ѝ докосна голия му гръб.

Той се обърна към нея с безизразно лице.

– Утре сутринта заминавам. Ще се върна след около две седмици.

Разочарованието я накара да извика несдържано. Той не обърна внимание на объркването ѝ и продължи безжалостно.

– След като се върна, ще изпълня обещанието си и ще те пусна на свобода.

Цялата кръв от лицето ѝ се отдръпна.

Той сгъна ризата си и я хвърли върху единствения стол в стаята. Люси не се възпротиви. Какво очакваше той? Може би се надяваше като последния глупак тя да остане?

– Искам да дойда с теб – внезапно се обади тя.

– Не – обърна се към нея Шоз със стиснати устни.

– Къде отиваш?

– Матаморос – уточни той, защото сметна, че няма значение дали тя ще научи.

– Вземи ме с теб.

– Не мога. Имам да се грижа за мои работи.

– Какви работи?

– По-добре ще е, ако не знаеш, Люси – каза той.

От изражението ѝ стана ясно, че тя разбра незаконния характер на сделките му.

Люси се постара да не се разстройва от разкритието. Трябваше единствено да не му позволи да тръгне без нея. Ако искаше да я освободи, след като се върне, тогава ѝ се налагаше да прекара всеки миг до раздялата с него.

– Моля те да ме вземеш със себе си!

Той стана и се заразхожда сковано из стаята. Ако я вземеше със себе си до Матаморос, щеше да бъде стократен глупак да не я освободи там, ако всичко се развива нормално и под контрол. Мястото се

намираше на залива. Семейство Браг бяха в Каситас. Веднъж Люси да ги уведоми за присъствието си в Матаморос, щеше да им отнеме не повече от седмица да стигнат дотам. Когато пристигнеха в малкия крайбрежен град, той вече щеше да си бъде в Долината на смъртта, погълнат за пореден път от ненаситната Сиера Madre. Не би могло да се уреди по-добре.

Но той не искаше да я вземе, за да отложи неизбежното.

– Защо искаш да дойдеш, Люси?

Ноздрите ѝ се разшириха, а очите ѝ се премрежиха. Чисто гола и прекрасна, тя го доближи и постави длан върху гърдите му.

– Защото искам да съм с теб.

Прекърши го не голотата ѝ, а още по-малко нейната близост. Шоз капитулира напълно, доколкото това бе възможно за мъж от неговия калибър, от искреността на изречените думи.

– Съгласен съм.

Тя извика от щастие и го прегърна бурно. Докато я държеше в обятията си, той си каза, че взема единственото правилно решение. Трябваше да я освободи – ситуацията не би могла да бъде по-благоприятна, що се отнася до безопасността му. Ала реши все още да пази мълчание. Не желаше да подклажда надеждите ѝ, в случай че възникнеше нещо непредвидено както последния път в Каситас.

Изведнъж го връхлетя лошо предчувствие.

34

Лошото чувство не го напусна без видима причина и докато яздеше в Матаморос. Изминаха няколко дена и всичко се нареждаше, както трябва. Шоз щеше да се срещне на следващия ден с купувача, някой си Хорхе Лопес, за да реализират сделката. Вечерта той и Люси щяха да прекарат в Хотел „Матаморос“, докато хората му щяха да лагеруват малко извън града. Шоз не се притесняваше за федерални агенти от тази страна на границата. Ако крайбрежната охрана спипаше Хорхе с откраднатите пушки, проблемът си беше негов. Утре Шоз щеше да остави Люси в хотела и да се върне в Долината на смъртта много по-богат. Ала предчувствието за надвиснала опасност не го оставяше и го правеше напрегнат и объркан.

Всеки изминал миг доближаваше раздялата с Люси. Не беше готов да я освободи, но нямаше избор. Тя тънеше в блажено безгрижие, но той

не се самозалъгваше ни най-малко. Можеше и да ѝ липсва, ала възторгът от срещата със своите щеше да надделее. Само след месец, вече у дома си, цялата в коприна и диаманти, Люси щеше да разиграва дузина обожатели, без изобщо да си спомня за него.

– Погледни залива!

Щастието и ентузиазмът ѝ пресякоха всяко желание за усмивка у него. Той се загледа изучаващо за сетен път в нея, за да се убеди колко е красива, особено когато грее от радост. Тя му отправи задушевен и доверен поглед.

– Матаморос не е кой знае какво – предупреди я той.

Същата вечер щеше да ѝ съобщи, че на следващия ден тръгва без нея.

– Но не е и Долината – отвърна тя, без ни най-малко да помръкне.

Нямаше начин да не се съгласи с нея.

Градчето беше разположено върху плоската равнина и блестеше като диамант сред сините води на залива. Представляваше голямо сборище от бели жилищни постройки, магазини с ниски фасади и покрити с червени керемиди покриви. Улиците бяха широки, равни и прашни. Малкото пристанище, естествено прислонено между две издадени ивици блатиста земя, се възправяше с високите си мачти и беше осеяно с полюшващи се върху водата плавателни съдове, повечето собственост на местни рибари. Виждаха се и един-два парахода. Близко до залива подушваше лек, приятен бриз.

Яздеха по централната търговска улица. Люси възкличаваше от всичко наоколо, сякаш никога не с била в съприкосновение с цивилизацията, а Матаморос е върхът на величието.

– Виж, ресторант – извика тя, а в гласа ѝ се долавяте копнеж. – Шапкарски магазин! Хотел! В него ли ще отседнем?

– Няма друг – сухо отбеляза той.

Постройката беше белосана и двуетажна, с три широки аркади, които отвеждаха към вътрешен двор и градина. Шоз не обвиняваше Люси за нейния ентузиазъм. Тя успя да се адаптира към Долината на смъртта учудващо бързо, без никакви оплаквания. Беше естествено да ѝ липсва ужасно онази приятна страна от живота, която той никога не можеше да ѝ осигури.

Регистрираха се набързо в хотела, като тя се притискаше през цялото време към ръката му, сякаш да се скрие. Погледите на служителя и двама от посетителите, които си отдъхваха в прохладното и просторно фоайе, я накараха да се изчерви.

– Прекрасно е – извика възбудено тя, когато влязоха в стаята.

Шоз я обхвана с поглед. Не се бе сещал за това, но начинът ѝ на обличане привличаше естествено развратни погледи, а след напускането му ѝ предстоеше да остане още една седмица сама. Мъжът на рецепцията и двамата гости във фойето веднага биха отбой, когато ги измери с кръвожаден и същевременно зловещо безжизнен поглед.

Щеше да направи всичко възможно това да не се повтара, затова след заминаването му тя трябваше да стои заключена горе в хотелската стая заради собствената си безопасност.

– Защо ме гледаш така?

– Трябва да изляза за час-два по работа.

– Без мен?

– Казах, по работа.

Тя беше разочарована, но не възропта. Той се наведе и я целуна импулсивно, което не беше правил никога преди в живота си. Тя остана не по-малко изненадана. За да разреши неловката атмосфера, Шоз и каза, че ще ѝ поръча топла храна и ще нареди да ѝ я изпратят в стаята.

След като той излезе, Люси отиде до стъклените врати на балкона и ги отвори. Тънките бели драперии запърхаха около нея от вятъра. Улицата отдолу си беше като във всеки малък град. Люси я намери за безкрайно интересна. Дами със слънчеви чадърчета се разхождаха в компанията на приятелки и разговаряха оживено, няколко домакини с пазарски чанти мъкнеха за ръка разсеяни деца, а един малчуган риташе топка в дървената ограда срещу него. Момчето улучи един достопочтен господин в синьо сако и бели панталони, които му се скара строго. Друг един селянин в памучни дрехи и сандали на краката и приятелят му, който беше рибар, ако се съдеше по стигащите до колената ботуши, излязоха от пивницата. Двама прашни каубои веднага заеха местата им.

След няколко минути Люси видя Шоз да напуска хотела и да пресича улицата. При появата му се усмихна. Помисли си че ще влезе в банката срещу хотела, на вместо там той хлътна в съседната пощенска станция. Люси се запита какъв ли бизнес би могъл да движи в този задрямал пристанищен град. Дълбоко подозираше, че е незаконен, затова почувства как страхът за неговата безопасност я обзема отново. Опасенията ѝ се подсилваха от съдебното преследване, на което бе подложен за различни криминални деяния. Всичко това се примесваше с унии от предстоящата раздяла след завръщането им в Долината на смъртта. Люси реши да загърби проблемите. Сега се намираха в този малко отживял времето си хотел и тя възнамеряваше да бъде заедно с човека,

когото обичаше все повече и повече. Не ѝ се искаше да разваля мига с дилемата, която я очакваше след две седмици.

Разгледа стаята с приповдигнато настроение. Помещението беше просторно, в него властваше огромното легло с бели, ухаещи на свежест завивки. На прозорците имаше пердета с шнур, а върху пода се ширеше бледобежов килим. Двете табуретки, тапицирани с коприна на зелени и бели ивици, бяха малко износени, но видът им беше безкрайно гостоприемен. Малката махагонова масичка помежду им можеше да се използва за хранене. Обстановката се допълваше от хубаво бюро, направено от бял бор, и огледало с позлатени краища над него. Разполагаша със собствена баня с течаща вода, а огромният прозорец над ваната позволяваше на слънчевата светлина да прониква свободно вътре.

Беше толкова хубаво да си в град, далеч от онова дяволско място. Люси щеше да бъде напълно удовлетворена, ала знаеше, че след това пътуване ще изостави Шоз завинаги.

Тя отиде до огледалото, но видяното я накара да се намръщи. С неудобство си припомни как я изгледаха мъжете във фойето. Дрехите ѝ бяха добри за Долината, където никой не можеше да я види, ала тук изглеждаше като повлекана в циганските одежди на Кармен. Искаше ѝ се да разгледа града, но не можеше да излезе, както беше облечена в момента.

Люси въздъхна със съжаление, защото освен това ѝ се обядваше в ресторант. От цяла вечност не беше излизала да вечеря навън. Трябваше да накара Шоз да ѝ донесе някакви дрехи. Тогава ѝ хрумна, че ако беше забъркан в нещо съмнително, навярно възнамеряваше да се спотаи в хотела. Разочарованието ѝ беше огромно.

Изкъпа се след дълго блаженстване в пълната с вряла сапунена вода бяла порцеланова вана. Никога баните ѝ се полагаха по правило, както и всичко останало. Тя се закле никога повече да не загърбва от суета и наивност дребните удоволствия на живота.

Изминаха повече от два часа, откакто Шоз излезе. Загърнатата в дебели хавлиена кърпа, Люси започна да чопли изпратената ѝ вечеря. С неохота разбра, че щом Шоз е поръчал да донесат храната в стаята, явно нямаше намерение да я извежда навън и въпросът с дрехите отпаднаше.

Изниза се още половин час. Тревогата ѝ започна да нараства. Когато се промъкна на балкона с падането на здрача и го видя да пресича улицата, от устата ѝ се изтръгна вик на облекчение. Той не я чу.

Люси стоеше до вратата, усмихната от радостно очакване, когато той почука. Тя отвори и се хвърли в ръцете му, без да обръща внимание

на свъсеното му изражение.

– Какво има? – запита той и остави голяма бяла кутия върху едно от креслата, за да я прегърне здраво с две ръце.

– Тревожеш се – призна тя.

– Наистина ли? – позаинтересува се той с прояснен поглед, но със същата груба нотка в гласа.

– Наред ли е всичко?

– Имаше забавяне – каза Шоз и прокара длани по загърнатите ѝ с хавлията задни части. – Ще се наложи да останем тук цяла седмица.

Тя извика радостно, а очите ѝ се разшириха от неочакваната вест.

– Не мисля, че ще го приемеш много навътре – засмя се той. Люси се сгуши в прегръдката му.

– Изобщо не ме засяга.

– Защо не се облечеш, докато се изкъпя набързо – освободи се той и я погали по разпуснатата коса.

Тя премига неразбиращо.

– Не искаш ли да вечеряме в ресторанта, който видяхме днес?

– Не мога, Шоз – каза тя с печален израз на лицето.

– Защо не?

– Не мога да изляза в дрехите на Кармен.

– Дяволски си права – съгласи се той и ѝ подаде кутията. – Утре ще ти взема всичко друго, от което имаш нужда.

Люси изобщо не го чу. С лице на дете по Коледа тя седна грейнала върху леглото и разкъса опаковката на пакета. Когато измъкна оттам бледозелен дневен костюм с твърд корсаж и плисиран гръб, тя възкликна възторжено.

Еlegantният тоалет се допълваше от буфан ръкави и още по-широки ревери. С него вървеше кремава дамска блуза с четири реда апликации. Шоз беше включил предвидливо и всички необходими аксесоари, долно бельо и дори корсет, който щеше да ѝ потрябва заради силно вталената рокля.

– Страхотно ми харесва! Благодаря ти!

Тя скочи и го прегърна щастливо.

Лойд влезе със строго изражение в стаята зад салона на Фернандо, като държеше в ръката си телеграма.

– Какво е това? – скочи на крака Рейд. Бяха само той и брат му Ник и убиваха времето в игра на карти. Брет и Сторм бяха изчезнали по свои

си работи, както често правеха напоследък, а Дерек и няколко от хората му бяха отишли до границата за още провизии. Рейд отказа да мърда от Каситас, защото беше най-близо до мястото, където бяха видели дъщеря му за последно. Ник от своя страна не оставяше по-малкия си брат сам нито за миг.

– Най-после имаме новини.

– Изплюй камъчето, човече – настоя Рейд.

– Нашият информатор се забави малко с изпращането на сведенията, но това не е толкова важно, защото сделката в Матаморос се отлага с една седмица.

Рейд не помръдна от мястото си.

– Една седмица? – намръщи се Ник. – Това едва ни осигурява необходимото време.

– Едва – съгласи се Лойд.

– Напротив – намеси се с рязък тон Рейд, докато очите му хвърляха искри. – Не ми пука колко коне ще уморя, но ще бъда там навреме.

– Не бързай толкова – постара се да го успокои Ник. – Ще можем да стигнем там, но не разполагаме с достатъчно време за подготовка. Ще се наложи да тръгнем още днес.

– Да вървят по дяволите всички планове! Нямам нужда от нищо друго освен от шибания си револвер.

Лойд и Ник си размениха мрачни погледи.

– Ще наобиколя и останалите – каза Лойд и излезе.

Преди Ник да успее да отвори уста, Рейд се нахвърли върху него.

– Само не започвай с глупостите, че трябва да го върнем обратно в Тексас жив! Пет пари не давам, че не е бил съучастник на Рижия и Джейк, и че господин Лойд Правителствени казва как Люси никога не би била отвлечена, ако не са го били тикнали в затвора, факт е, че е отвлечена, и ти също щеше да искаш да му пръснеш черепа, ако ставаше въпрос за Никол или Регина.

– Щях. Но той е бил арестуван неправилно заради кражбата на коня, а всеки човек, заслужава справедливост, не смърт. Лойд го иска жив, е той представлява правителството.

– Като че ли ми пука! – изсмя се Рейд.

– Ще се почувстваш различно, когато видиш Люси жива и здрава.

– Ами ако не е? – Сините очи на Рейд помътняха. – Тогава какво?

– Тогава аз ще ти помогна да го довършим – каза без увъртане Ник.

Тази нощ вечеряха със стриди на скара и пиха френско шампанско. Шоз беше купил дрехи и за себе си и смая Люси, когато се появи облечен небрежно, но все пак класически, в бял ленен костюм с двуредно сако. Изглеждаше джентълмен с всеки детайл от хубавото си смугло излъчване, сякаш мястото му беше на някоя стофутова яхта. Люси онемя щом го видя в целия му блясък.

Вечеряха във вътрешния двор, а меката въздишка на вятъра в дърветата и скърцането на закотвените лодки в пристанището озвучаваха нощта. Небето беше пълно със звезди, Шоз не откъсваше поглед от нея, така че Люси намери внимателна и възторжена публика. Тя го нагости със забавни истории и биваше възнаградена от време на време със снежнобяла усмивка или гръден смях. Двамата напуснаха ресторанта, хванати ръка за ръка като младоженци. После се разходиха боси по плажа, гледайки напоената с лунна светлина вода. Същата нощ се любиха бавно и нежно, след което Люси си поплака в прегръдката му, безпомощна да спре потока от сълзи.

На следващия ден той се показва много по-разточителен в действителност, отколкото на думи. След като отиде да съобщи на хората си за забавянето, Шоз изведе Люси да пазаруват. И тя откри друга черта от характера му – неговата безкрайна щедрост. Той ѝ купи още един готов дневен тоалет, този път бонбоненорозов, с извита яка и дълги до лакътя ръкави. А когато тя се прехласна по една ослепителна вечерна рокля с голи рамене, гарнирана с пурпурен шифон, той купи и нея, пренебрегвайки велите протести на Люси.

На обяд влязоха в малък второкласен ресторант зад един от игралните салони. Люси носеше тоалета от зелена коприна, а Шоз беше в белия си костюм. Мястото беше оградено от три страни със стена, която подпираше хлътналия покрив и разполагаше с паянтови дървени маси, разхвърляни върху пясъчния под. Тлъстият собственик приготвяше храната зад тезгяха. Останалите посетители бяха без изключение местни хора: фермери, рибари и двама чиновници със запретнати до лактите ризи. Отначало Люси и Шоз бяха посрещнати с подозрение, което бързо отстъпи място на запазената изключително за влюбени двойки толерантност. Те си устройха пир с прясна риба, изпържена току под носа им, и хрупкави картофи, след което прокараха храната с няколко кварта топла подсолена бира. Когато се приютиха в огромното легло в тяхната стая, бяха толкова преяли, че не успяха да направят нищо, освен да се посмеят, преди да заспят прегърнати.

Същата вечер поръчаха да им донесат храната в стаята и ядоха

чисто голи. Невинното начало постепенно прерасна в откровен разврат. Шоз не устоя на изкушението да опита твърде сладкото червено вино от устните ѝ, вместо от чаша. Облиза една непослушна капка от зърното на едната гърд, после изля от питието върху тялото ѝ и то започна да се стича надолу по корема. Люси се опита да протестира, но твърде слабо. Когато течността се процеди между краката ѝ, тя поразена видя как Шоз застана на колене, сякаш се готвеше за свещенодействие и проследи пътя на виното с език.

Седмицата се изниза твърде бързо, сляла шеметно в едно неясните контури на копринени рокли и ленени костюми, звездни нощи и слънчеви утринни пробуждания.

Една нощ се добраха дори до Брунсуил от другата страна на границата просто за промяна на обстановката. Беше лудост от тяхна страна и те го знаеха, но дебелите вкусни пържоли си заслужаваха риска, а когато се върнаха в Мексико, бяха толкова пияни и доволни, че не спряха да се смеят дълго на глупостта си.

В края на седмицата Люси забеляза рязка промяна у Шоз. Предишното му открито безгрижие се замени от вгълбеност и замисленост. Тя усети как той започва да страни от нея, без да може да направи нещо. Никакви любовни провокации и целувки не можеха да върнат прежната му усмивка и склонността да махне с ръка на обсебилите го демони. Веднъж той си мислеше, че е сам. Изражението му беше толкова мрачно и безрадостно, че тя остана разтърсена. Беше твърде уплашена, за да го запита какво не е наред. Това се случи на шестия ден от пребиваването им в Матаморос.

– За утре ли се тревожиш? – не се съдържа най-накрая Люси, като се преструваше, че ръкавите на бялата ѝ рокля я интересуват повече, отколкото отговора му. Гласяха се да излизат за обяд и тя се кипреше пред огледалото.

Той приседна върху леглото зад нея, нахлузи единствено джинсите си и започна да я съзерцава. Вече беше излизал веднъж, при което Люси го забеляза да отива в пощата от другата страна на улицата.

– Утре всичко ще е наред – сухо отбеляза той. – Ще приключа с работата.

Тя вдигна поглед и срещна неговия в огледалото. Хем ѝ се искаше да знае, хем се страхуваше да разбере в какво се състои неговата „работа“. Люси реши, че за нея е по-добре да остане в неведение.

– Освен това утре се връщам в Долината, а теб оставям тук – каза той, без да откъсва поглед от отражението ѝ в огледалото.

– Какво? – извърна се рязко тя.

– Аз не съм лъжец, Люси – изправи се той. – Обещах ти свободата и утре ще ти я подаря.

За момент тя беше неспособна да говори, пребледняла и разтреперана.

– Не се тревожи, уредил съм всичко – продължи Шоз. – Можеш да останеш в хотела. Стаята и храната са предплатени. Пощата е отсреща, така че можеш да се свържеш със семейството си. Ще успеят да дойдат тук най-късно след седмица. През това време ще съм успял да бъда достатъчно далеко – завърши с насмешка в гласа той.

– Ти... ти си планирал всичко до най-малката подробност.

– Вече ти казах, че не съм лъжец – отвърна рязко той.

Очите ѝ се замрежиха от сълзи. Люси разбираше, че не желяе да го изостави и това е единственото, което я интересува.

– Нима е било толкова лесно за теб – съкрушена го запита тя, – да удържиш на обещанието си?

– Никак не беше лесно! – избухна Шоз. – Това е най-трудното решение, до което съм стигал някога!

Надеждата ѝ възкръсна.

– Тогава не изпълнявай дадената дума!

– Сериозно ли говориш? – задъха се той.

– Искам да не удържиш на обещанието си! – каза тя с примяляло сърце.

– Чуваш ли се какво говориш?

– Казвам... – запъна се тя, – че те обичам!

Шоз се облещи.

Люси стоеше пред него, без да смее да помръдне.

– Тогава се ожени за мен – каза той и я сграбчи в прегръдката си.

35

Католическият свещеник в старото църковно настоятелство на Матаморос отказа да ги венчае. Когато запита Шоз дали е католик, той отговори утвърдително, без да мигне. Свещеникът прие за чиста монета казаното, но щом дойде ред на Люси, тя се изчерви до корена на косите си и започна да му разказва неубедително историята на семейството си въпреки предупредителните знаци на Шоз. Баба ѝ Миранда съблюдаваше католическите обичаи, а родителите на нейната майка бяха не по-

малко отдадени на вярата и ирландци до мозъка на костите. Отчето я подтикна да даде повече информация по въпроса. Тя поруменя като мак.

– Ще се опитам, обещавам, в моята кръв...

Мировият съдия в Браунсвил изпълни ритуала без никакво колебание, след като Шоз му връчи няколко зелени банкноти. Когато пришпориха обратно към Матаморос, слънцето клонеше към запад, а те бяха законно женени.

Люси се бе превърнала в кълбо от нерви. Тя пренебрегна всички прояви на колебание и нерешителност и за сетен път упорито удържа на своето, без да мисли за последствията. След като всичко приключи и стана съпруга на Шоз, почувства слабост и нервно напрежение.

Той не беше проронил и дума след Браунсвил. Люси крадешком хвърли поглед на строгия му профил, докато слизаше от коня в платения обор зад хотела. Шоз не изглеждаше особено щастлив – в действителност видът му беше строг и невесел.

Той я стрелна с поглед.

– Съжаляваш ли вече?

Тя остана стъписана от грубия му тон.

– Просто се тревожа – призна тя, докато в същото време очите ѝ се насълзиха. Ако някой от двамата изпитваше съжаление, това бе той.

Шоз се навъси, докато момчето от конюшната отвеждаше конете, и затъкна ръце в джобовете на джинсите. Люси се зарече да не избухва в плач. Той я притегли към себе си с въздишка. От една страна допирът до тялото му беше познат и вдъхваше увереност, но от друга тя се почувства напълно объркана. Защо помежду им сякаш изведнъж се беше възправила бариера?

Тя го погледна с премрежени очи.

И видя как за един кратък миг той смъква маската си. В погледа му нахлу благост, а чертите на лицето му изразиха загриженост и безпокойство.

– Не се тревожи – успокои я с дрезгав глас. – Ще го нагласим някак.

Тя притвори очи с облекчение, а Шоз я целуна по челото. На Люси и се говореше, но той веднага я поведе към леглото, когато се озоваха в хотелската стая.

– Наистина ли ме обичаш? – запита той и повдигна брадичката ѝ, за да може да я погледне право в очите.

– Да – разтопи се моментално Люси.

Този отговор беше жизнено необходим за Шоз.

Той я целуна несдържано с цялата си енергия и жар, след което я любии продължително с познатата страст. Всички опити на Люси да се възпротиви бяха начаса пометени от бурната лавина на желанието. Тя познаваше и обичаше същия този Шоз, и когато бяха заедно, както в този момент, съмненията ѝ губеха смисъл.

Двамата посрещнаха зората в кроене на планове. Нямаше да живеят в Долината на смъртта.

– Мястото не е подходящо за моята съпруга – заяви сериозно той. – Ще се отправим на юг, навътре в Мексико. С парите от тази сделка ще мога да купя някаква земя. Още няколко подобни продажби и ще сме добре.

– С какво се занимаваш, Шоз?

Той отбягна загрижения ѝ поглед.

– По добре да не знаеш, Люси.

Сърцето и се сви.

Когато двамата се доберяха благополучно до вътрешността на Мексико, щяха да известят родителите на Люси за случилото се. При мисълта за близките стомахът ѝ стана на топка. Тя ги обичаше с цялата си душа и ужасно мразеше да ги наскърбява. Вестта за женитбата ѝ с Шоз щеше да ги съкруши. Ако само можеха да го опознаят...

Единственото нещо, което тя искаше на този свят, бе да отведе Шоз в бащиния си дом в Ню Йорк, за да се срещне със семейство Браг и да стане част от него. Това никога не можеше да се случи. Въпреки че не той беше откраднал жребеца на дядо ѝ, в момента Шоз се занимаваше с далавери, а освен това притежаваше криминално досие и беше избягал от затвора. Люси се страхуваше да го попита какво беше извършил в Ню Йорк.

Решиха, че първо ще се върнат в Долината за Роберто. Шоз никога нямаше да изостави момчето. Беше решил да го осинови, сигурен, че ще може да откупи с пари съгласието на Кармен. Люси беше по-скептична, но се надяваше момчето да стане техен син. Тя накара Шоз да пази брака им в тайна, сигурна, че Кармен никога няма да пусне Роберто, ако научи истината.

Чак призори заспа непробудно, уверена в бъдещето, и сънува идилични семейни сцени в ранчо някъде из Централно Мексико. Шоз не свали поглед от нея през цялото време. Беше започнал да вярва, че наистина ще успеят. Люси беше импулсивна и свикнала да прави каквото си иска, но той я познаваше достатъчно добре, за да вярва, че за тях има надежда.

Той не можеше да ѝ осигури нещата, за които тя си мечтаеше, и живота, който ѝ беше отреден по рождение. Дали щеше да се превърне в свадлива и кисела съпруга, след като заслепението ѝ от него изчезнеше? Той трудно си я представяше уседнала в Мексико, но навремето си бе мислил същото и за Долината на смъртта.

След като вече му беше жена, мястото не беше от значение. Върх-летя го мощно и неопределимо чувство. Беше се оженил за нея, защото не беше готов да я освободи. Сега вече нямаше никога да я пусне.

Мисълта го обезпокои, защото не бе изпитвал собственическо чувство към никоя друга жена.

С пукването на зората той се отказа от сън, надяна синята памучна риза и джинсите и тихо излезе от стаята. Върху ризата носеше тънко кожено яке, за да скрие револвера, закрепен към бедрото. По някое време през деня Лопес трябваше да акостира на пристанището и Шоз възнамеряваше да се срещне с него. Оръжието служеше само като предпазна мярка, тъй като той не очакваше усложнения.

Докато се спускаше надолу по широките стълби, по гърба му ползиха мравки. Той надуши предстоящата опасност и забави крачка, защото се уповаваше на инстинктите си твърде много, за да не се вслуша в тях. Шоз не влезе във фойето, а се прилепи към стената и надникна иззад ъгъла. Помещението беше безлюдно с изключение на рецепцията.

В този ранен час служителят трябваше да е одрямал и със зачервени от безсънието очи след нощната смяна. Вместо това тоя не само беше нащрек, но и не беше от персонала на хотела. Въпреки че не го беше виждал преди, Шоз подуши представителя на закона отдалеко. Нямаше съмнение, че лицето зад тезгяха на рецепцията е таен агент.

Външно Шоз остана невъзмутим, но адреналинът му се вдигна бясно, а под коженото сако тялото му започна обилно да се поти.

Така или иначе, властите бяха информирани.

Той безшумно се изкачи обратно нагоре, пришпорил мисълта си докрай. Кой го надуши – федералните служби или семейство Браг? Поскоро първите, защото фамилията просто не би могла да научи неговите координати в Матаморос. Той влезе тихо в стаята и заключи след себе си. Приближи се до прозореца, оставен отворен заради свежия полъх на бриза, без да се отлепя от стената, за да не го видят и да не стане плячка на някой притаил се стрелец.

Градът тъкмо се събуждаше. Чуваха се крясъците на чайките и подвикванията на рибарите на пристанището. На отсрещната страна на улицата имаше малка закусувалня, от която се разнасяше ухание на силно

кафе и пържен бекон. В напречната уличка, разделяща пощата и банката, някой се дръпна назад, за да не го забележат.

Шоз беше сигурен, че това е бащата на Люси, Рейд Браг.

Разсъдъкът му го озари като светкавица. Щом по петите му бяха Брагови, а не федералните, значи търсеха Люси. В случай че бяха наели детектив, които да слухти във фоайето, значи бяха наясно къде се намира тя, тъй като не беше проблем да извлекат подобна информация от който и да е хотелски служител. Шоз беше сигурен, че са пристигнали в града същата сутрин или под прикритието на нощния мрак. В противен случай не би могъл да ги пропусне.

Семейството беше тук първо заради нея. Той оставаше на заден план. Би могъл да я зарече и да побегне сам. Или да я използва като заложница и да я изтъргува срещу свободата си. Според първоначалния план, помисли си мрачно той. Сега вече беше твърде късно за това, защото той нямаше да я изостави.

Как ли го бяха открили в Матаморос и бяха успели да изникнат точно в последния ден от престоя му? Дали не беше станал жертва на предателство? От Лопес може би? Или от някой негов човек? Шоз моментално изключи последната възможност. Тогава кой? Най-вероятно Брагови работеха в сътрудничество с федералните. Хипотезата за това го смрази.

– Ставай!

Люси се събуди стреснато, когато той ѝ подхвърли другия си чифт джинси и риза.

– Облечи ги – нареди ѝ припряно той.

– Какво става? – пребледняла и напълно разбудена го запита тя.

– Обличай се, защото се махаме веднага – каза той, без да я погледне. – Сложи моите дрехи и се постарай косата ти да не се вижда под шапката.

– Мили боже! – възкликна тя, докато се бореше с джинсите му. – Открили са те, нали?

От прозореца той зърна отново баща ѝ с пушка в ръка в малката уличка. Мъжът гледаше право в неговата посока. Шоз беше готов да се закълне, че за един кратък миг погледите им се срещнаха. Когато се извърна към нея, Люси приключваше с последните копчета на ризата.

– Искаш ли да те оставя?

Тя се вкамени и го загледа втренчено.

Той закопча последните копчета вместо нея и напъха ризата в джинсите, придружавайки действията си с ругатни. Люси все още

нямаше момчешки вид. Той ѝ даде якето си, за да прикрие бушуващата от вълнение гърд. В неговите дрехи и с набързо прибрана под шапката коса тя приличаше на безполово същество. Оставаха единствено малките, боси нозе, но за тях не можеше да се направи нищо, защото той разполагаше само с един чифт ботуши.

Шоз я сграбчи за рамото с такава сила, че я накара да извика от болка. Ако не беше толкова ангажиран с бягството, сигурно би се размислил защо тя не беше отговорила на краткия му въпрос. *Искаше ли тя да я остави?* Защо просто не отказа късо и ясно?

Той замъкна Люси до вратата, послуша се внимателно, отключи и откряна съвсем слабо. Коридорът беше безмълвен и пуст.

Рейд Браг обаче не изпускате хотела от очи, притаен в околните улички. Друг от хората им се правеше на служител във фойето. Колко ли още от техните се спотайваха по стаята на този и другите етажи? Трябваше да стигне до малката конюшня на гърба на хотела, където бяха оставили животните. Най-краткият път дотам беше през стаята, която се намираще срещу тяхната от другата страна на коридора и гледаше към задната градина, допряна до импровизирания обор. Кой ли се таеше в нея? Щеше да бъде неизмеримо по-лесно да остави Люси, преди да рискува сам в начинанието. Но той не дръзна да го стори, защото ѝ нямаше доверие. Все пак отвън се намираще семейството ѝ.

Двамата пристъпиха в коридора, а Люси не преставаше да хленчи от страх. Шоз я държеше здраво с една ръка, а в другата стискаше нож. Притиснаха се към стената в близост до вратата на отсрещната стая.

– Не мърдай, докато проверя има ли някой вътре! – нареди ѝ Шоз.

Тя само успя да кимне, пребледняла и безмълвна, с неестествено разширени зеници.

Шоз я пусна, без да е напълно сигурен дали тя няма да се разкрещи за помощ и опипа леко дръжката. Вратата се оказа отключена. Той бавно я бутна навътре и отстъпи обратно при Люси, за да избегне огъня от някой револвер или пушка, евентуално насочени към входа отвътре.

– Кажи да не стрелят – прошепна ѝ в ухото Шоз.

– Не стреляйте – извика тя.

Шоз пристъпи напред и забеляза как мъжът се колебае със зареден револвер в ръка. Той запрати ножа, преди още неговият противник да успее да открие стрелба. Хладното острие прониза стрелеца право в сърцето и той се строполи с глух стон, изпускайки оръжието на пода. Шоз изблъска Люси в стаята, затвори вратата и заключи след тях. По пътя към стъклената врата на балкона той издърпа ножа от гърдите на

мъртвеца, избърса го от двете страни в крачолите на джинсите му и го затъкна обратно в колана си. Не бяха издали никакъв шум с изключение на уплашения вик на Люси.

– Ще повърна – задъха се тя.

– Няма – изсъска той и я избута към стената до балкона, след което погледна крадешком през прозореца, докато тя се давеше сухо.

Дали имаше хора отвън? Задната градина пустееше, което беше прекалено хубаво, за да е истина. Той повторно обходи района с поглед и се убеди, че наоколо наистина няма никой. Можеха да се спуснат на земята от балкона. Конюшният не беше далеко, трябваше само да прекосят моравата, след което дърветата отвъд щяха да им осигурят прикритие. Последният открит пасаж разделяше мястото за конете от глухата улица, в която дебнеше Рейд Браг.

– Сега какво? – прошепна Люси.

– Ще скочим – каза решително той, обгърна талията ѝ с ръка и я изведе през двойната стъклена врата, преди тя да успее да се възпротиви. Внезапно замръзнаха по местата си, защото точно под издадената козирка на покрива на Шоз му се чу подозрителен шум, идваш отгоре.

Той напразно напрегна слуха си, за да дочуе нещо по-определено. Люси го разсейваше с тежкото си дишане, което се подсилваше от желязната му хватка. След малко усилията му бяха възнаградени от шума на строшена керемида, а едно малко късче се изтърколи току над главите им, преди да падне на земята.

На покрива имаше някой.

Люси също чу шума и се сгуши в прегръдките му с поглед вперен нагоре.

Шоз заключи вратите на балкона отвън, в случай, че на Люси ѝ хрумне нещо непредвидено.

– Не мърдай – прошепна в ухото ѝ той.

После вдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите.

– С мен ли си?

Очите ѝ се разшириха от изненада и негодувание. На върха на езика му беше да ѝ каже, че това са нейните хора, за да я изпита, но не го направи.

Шоз отиде до левия край на балкона, прехвърли се през перилото, след което скочи върху съседната тераса, която отстоеше само на пет стъпки и изобщо не го затрудни. Като се пазеше да стои далеко от стъклената врата, за да не го видят отвътре, той се покатери върху перилото и потърси къде да се захване, слял се в едно със стената. Наложил му се

да се прегърби, за да се вмести под навеса. Той се заслуша и установи, че стъпките се отдалечават. Което означаваше, че човекът е с гръб към него.

С гъвкавостта на котка Шоз се захвана за ръба на покрива и се изтегли нагоре. Строшени керемиди се посипаха надолу към земята. Когато агентът се извърна, той завари Шоз на четири крака. Мъжът вдигна пушката си, а Шоз се присегна за ножа. Индианецът се оказа по-бърз и запрати оръжието, преди още другият да успее да дръпне спусъка. Поразен, той се смъкна надолу.

Без да се изправя, умишлено притаен възможно най-ниско, Шоз запълзя към убития, защото не се съмняваше, че ножът ще му потрябва отново.

Човекът беше все още жив. Шоз издърпа ножа в очакване от улицата да се раздадат гневни крясъци, ако някой беше видял...

Ала нищо не наруши тишината. Картите бяха свалени. И второто раздаване беше спечелено с голям късмет от него.

Шоз се присъедини към Люси на балкона. Очите ѝ бяха уплашени и питащи.

– Съжалявам – каза той и я избута към ръба на балкона. – Присвий коленете, скочи и се претъркалай.

Тя се стегна, щом разбра какво прави Шоз. Когато той я вдигна над перилото и я провесил надолу, тя се развика.

– Шоз, моля те, недей!

Сърцето му се сви при мисълта, че може да я нарани.

– Свий коленете и се претъркалай, когато стъпиш на земята, Люси – нареди той и я спусна колкото беше възможно. Чувстваше как ръцете му ще се откъснат от мишците. Най-накрая я пусна.

Тя тупна долу и остана неподвижна. Шоз се прехвърли през перилото и се увеси надолу с пъргавината на крадлива котка. Когато се приземи тежко, той се отъркаля, изправи се на крака и се втурна към нея.

– Добре ли си? – запита с дрезгав глас той и ѝ помогна да седне.

– Можеше да съм по-добре, ако не беше такава копеле – озъби му се тя с гняв в погледа.

Той я повлече след себе си.

– Можеше да ме предупредиш.

Нямаше време за безпредметни спорове. Тя беше сърдита като стършел, задето я беше пуснал от балкона на втория етаж. Шоз я сграбчи за ръката и те хукнаха с всички сили към сигурността на дърветата от другата страна на моравата, които бележеха края на хотела. От дясната

им страна, в оградените от дървесни стволоче пролуки можеше да се види главната улица. Те се оказаха в началото на запусната напречна алея, от другата страна на която беше платената конюшня.

Също отдясно, притаен между сградите на пощата и банката, ги очакваше в компанията на останалата част от семейството и множество детективи Рейд Браг. Без съмнение пинкертоновците държаха под око целия град. Шоз дръзна да погледне към ширналата се пред тях незащитена територия, но не забеляза нищо освен една подминаваща товарна кола. Това беше най-подходящият момент, защото каруцата щеше да ги защити от погледите на съгледвачите.

– Да вървим!

Взеха краткото разстояние до обора на един дъх. В конюшната някакво момче прехвърляше сено. Без да се бави, Шоз грабна едно седло от помещението за конска сбруя и изръмжа на хлапака да донесе и другото. Момчето се подчини с готовност и не по-малка доза любопитство. Две минути по-късно конете бяха оседлани и готови за езда.

Шоз тикна щедър бакшиш в ръката на момчето, докато Люси се качваше на светлокафявия жребец, грабна опърпаната му шапка и я нахлузи ниско върху главата си.

– Няма да ти трябват – каза той и издърпа юздите от ръцете на Люси.

Погледът му я прониза остро. Защо не й се доверяваше? Тя му беше съпруга и го обичаше, но той се страхуваше, че може да промени решението си, когато видеше баща си.

– Мога да яздя по-добре, ако... – започна обидено тя.

– Остави на мен.

С тези думи той пришпори своя кон и те напуснаха обора в ускорен ход. Рано или късно щяха да се впуснат в лудешки галоп, но ако успееш да напуснат града, както се бяха предрешили, имаха шанс да се измъкнат.

Шоз се изкуши да пресече напъряко задната градина, но сметна, че ще е много подозрително, ако ги наблюдават. Вместо това щяха да се изнижат невъзмутимо от града изпод носа на Брагови с надеждата да останат неразпознати.

Бегълците подминаха глухата пряка в посока на главната улица. Шоз яздеше прегърбен и нахлупил шапката на момчето до уши. Люси приличаше на източен, върлинест младок с неговото сако и шапка Статсън. Поне на него му се искаше да е така. Те се отправиха право към пощата и банката, разделени от служещата за засада странична уличка.

Тялото на Шоз се обля в пот. Усещаше множество невидими очи. Дали баща ѝ щеше да я разпознае?

Очакваше всеки момент пронизваща болка от куршум, но тя засега се бавеше.

Часовникът бавно отмерваше своя бяг, без нещо да се случи. Свиха вляво. Конете се придвижваха със стаена и укротена енергия, сякаш усетили напрежението на ездачите, и едва успяваха да се преборят с наложената им от Шоз бавна стъпка. Люси яздеше отляво на Шоз, по-далеко от северната страна на улицата, където дебнеше нейният баща. Колелете им почти се допираха. Шоз ѝ прошепна да сведе още повече глава. Пред тях се ширеше открита степ, зад която се намираще планината, тяхна единствена надежда.

Можеха да успеят, ако се измъкнеха необезпокоявано от града.

В тясната уличка Рейд беше клекнал зад едно буре и изучаваше с присвити очи подминаващите го конници. Започваше да става нетърпелив, защото му закриваха гледката към хотела, в който бяха Шоз и Люси. Зад него Ник отбеляза:

– Защо този ездач се поти като прасе по Коледа, когато е все още хладно?

Конниците ги бяха подминали, когато Рейд и Ник дружно се загледаха след тях иззад ъгъла на банката. Ник беше прав, мъжът наистина се потеше като прасе. Нещо друго ги порази със своята неестественост – мъжете бяха толкова напрегнати, сякаш се готвеха да препуснат всеки миг в галоп. Рейд се взря в младежа и се намръщи, защото в него имаше нещо познато.

Вниманието му беше привлечено от светлата кожа и босите пети на нозете.

Никой не се движеше бос.

Такива миниатюрни нозе бяха необичайни дори за подрастващо момче, но не и за девойка.

Той скочи и много внимателно се прицели с пушката си.

– Какви ги вършиш? – извика му Ник.

– Това са те – отговори му спокойно Рейд и стреля.

Отгласът от изстрела, който Шоз чу, съвпадна с ужилването от куршума във врата му. Люси изпищя. Той пришпори коня в галоп, докато кръвта рукна изобилно от раната. Двамата препуснаха с всичка сила и скоро се намериха извън града.

Шоз яздеше приведен одве, без да обръща внимание на пронизващата болка и лепкавата влага върху рамото, нито пък на Люси, която му

викаше нещо. Ако му беше писано да умре, щеше да умре, но дотогава щеше да се носи с пълна скорост към свободата, отдавайки й цялата си почит. Последните постройки в Матаморос потънаха в облака прах, който се вдигаше изпод копитата на конете. Тогава зад тях се разнесе гръмотевичен тътен.

Планините бяха на няколко часа път. Ако успееш да изпреварят противника, можеха да се прислонят в подножието, където да се укрият лесно. Единственият проблем беше, че скоростта, с която се движеше, скоро щеше да убие конете.

– Трябва да спрем, Шоз! – крещеше Люси, като хвърляше от време на време поглед назад през рамо. – Целият си потънал в кръв.

Болката във врата му се бе свела до пареща тръпка. Той знаеше колко човека го преследват, защото Фернандо му каза точния брой на хората, наводнили Каситас. Шумът от копитата на частната армия на семейството беше толкова оглушителен, че създаваше впечатление за цяла войска.

Налегна го познатото лошо предчувствие.

Изглежда, че късметът му беше изневерил веднъж завинаги. Не след дълго конете им започнаха да показват признаци на умора. Шоз се чувстваше малко замаян от загубата на кръв. Въпреки всичко, ако успее да преминат още няколко мили, клисурите щяха да ги приютят или в най-лошия случай щяха да забавят преследвачите. Трябваше да го сторят. Шоз пришпори коня с нова сила.

Изминаха още една миля. Не само техните животни, а и тези на хайката зад тях се умориха. Люси продължаваше да му крещи нещо в ушите. Той се обърна и видя, че разстоянието между тях и преследвачите се запазва. В края на краищата надеждата оставаше.

– Никога няма да успеем – извика Люси. – Целият си в кръв.

– Ще успеем – решително й отвърна той.

Думите му се оказаха прибрзани. Слаб и замаян, той не успяваше да води коня както трябва при тази смъртоносна скорост. Шоз изгуби равновесие, когато изтощеното животно леко се запъна. Като в забавен кадър той почувства как полита стремглаво към земята. В последния миг успя да скочи, преди храбрият кон да заоре в пръсти и да си счупи единия крак. Все още стиснал здраво юздите на другия кон, той се влачи в продължение на няколко ярда, преди животното да спре ужасено и запъхтяно до смърт.

Шоз се изправи на крака и се втурва да скочи зад Люси върху гърба на нейния кон, но беше твърде слаб и не достатъчно бърз. Тя вече беше

скочила от одеялото и тичаше към него без да престава да му вика.

– Качвай се обратно – заповяда ѝ с дрезгав глас той през гъстия и задушен прахоляк.

– Трябва да спрем – изкрещя тя и започна да го блъска, за да му попречи да се качи на коня ѝ. Той забеляза, че тя плаче. Беше естествено да иска да спрат. Сигурно желаше да се срещне със своите. Прониза го нова болка, този път не физическа.

Шоз я сграбчи и я завлече до разтрепераното животно, докато тя се противеше на всяка крачка. Жребецът се дърпаше и танцуваше във всички посоки. Внезапно Люси се запъна и го зашлеви по лицето с всичка сила.

Смаян, Шоз остана неподвижен за един кратък миг, през който тътенът на армията пинкертоновци бучеше все по-близо и по-близо.

– Ще умреш, копеле такова – извика му през сълзи Люси.

Той изпусна неволно юздите, при което жребецът отскочи встрани. Беше вече късно да го гони, защото преследвачите ги доближиха съвсем, но тя не беше права, че той ще, не и ако беше решил да не умира.

Сто конника се спряха запъхтени и оградиха бегълците отвсякъде.

Обгърна ги непрогледен облак прах. Светът на Шоз се сведе до поредица от шумове: пръхтене на коне и тропот на копита, скърцане на седла, подрънкване на юзди, хлиповете на Люси.

Сто пушки заредиха почти едновременно.

Когато прахолякът се разпръсна, пред очите му се възправи най-забележителният противник в живота му – сто неподвижни ездачи го наблюдаваха от конете си, насочили без изключение пушки към сърцето му. Шоз твърдо реши да остане на крака, но се оказа твърде замаян и слаб. Прислонена в краката му, Люси плачеше неутешимо.

Всичко приключи.

Невъзвратимият край дойде.

Част трета РАЙ И АД

36

Околностите на Хавана. Декември 1897 година

Товарният паровоз се измъкна от северния край на хаванския залив, преди да се отправи на изток към пролива на Флорида. Небето беше лазурносиво, а водите на Карибско море бяха прозрачни и почти тюркоазени. Корабът прекоси залива с равномерно пухтене, оставяйки след себе си черен облак дим. Зад него Куба ставаше с всеки изминал миг все по-малка. Нейните тропически палми сякаш махаха за сбогом над белите като перли плажове, а зелените и назъбени планини се възправяха над гъсти и непроходими джунгли и правеха картината да изглежда мирна, живописна и идилична. Единственият пътник на борда остана невъзмутим от гледката, застанал отпуснато до парапета на палубата. Беше свикнал да гледа винаги напред и никога да не се обръща след себе си.

Разкراчил крака, Шоз се бе слял с ритмичното полюшване на кораба, сякаш беше роден на него. От твърде дълго време беше в Карибието, за да се вълнува от красотата на природата, но все пак не достатъчно, че да бъде безразличен и към страданието, което оставяше зад себе си. Той вдигна лице към жаркото слънце и позволи на светлината да го огрее целия. Приятното усещане не можа да изтрие образите, които навярно винаги щеше да свързва с Хавана. Болестите и глада, смъртта, отчаянието, мършавите деца, търсеци храна до камари от трупове, и техните майки, жално просещи нещо, без значение какво. Те не знаеха, че Шоз много отдавна се бе разделил и с последния си долар.

Когато се съгласи да закара оръжие на бунтовниците в Куба, той не подозираше, че ще открие такава трагедия, нито очакваше да се ангажира толкова с нея. Никой не можеше да прекара дълго време в Куба и да остане неутрален в разразилия се конфликт и породеното от него горчиво страдание. Ала Шоз щеше да отиде там, дори и да знаеше предварително какво го очаква, защото не му бяха оставили избор.

Споменът за няколко дни след неговия арест в Матаморос извика друго едно видение в съзнанието му. То го посещаваше твърде често и

беше толкова устойчиво, че даже ужасите на революцията на можеха да го изличат.

Образът притежаваше червеникава коса и големи сини очи, и Шоз все още го мразеше. Нямах значение, че тя трябваше да се покори пред своите хора. Не го интересуваше и огромния натиск, който навярно бяха упражнили над нея. Ако наистина го обичаше и бракът им не беше само прищявка на разглежена богаташка, тя никога не би подписала бракоразводните документи.

Той нямаше никога да ѝ прости, нито да забрави.

Пристигна в Хавана преди четири месеца. Съгласи се да закара според уговорката пушките направо в Куба. Бунтовниците не го питаха за наемническите му мотиви, нито взеха под внимание твърдението, че американските власти са по петите му и му се налага временна промяна на местожителството. Партизаните си имаха отскоро проблеми с испанската блокада, затова с готовност прехвърлиха главоболията по доставката върху плещите на Шоз.

Едновременно с него беше пристигнал от Испания и генерал Валериано Уейлър, чиято цел беше да смаже въстанието. Бунтовниците искаха независимост, докато Уейлър възнамеряваше да възстанови върху острова прежното твърдо управление на испанците, като за целта използваше безмилостно всички предоставени му средства. Въстаниците имаха основателни причина да са нервни и изтощени. Те бяха настояли Шоз да достави пушките в едно от техните убежища, при което му дадоха четирима доверени свои хора да му помагат. Шоз достави пратката в една плантация на няколко мили от Хавана, защото мястото се използваше като база на въстаниците. Там те бяха връхлетени от испанците и Шоз се намери във вихъра на кръвопролитна схватка. Бунтовниците успяха да устоят своята позиция, след което се изтеглиха в планината, последвани от Шоз. Бягството с тях се оказа въпрос на оцеляване.

След като истинската цел на идването му в Куба беше да шпионира, Шоз остана с бунтовническата армия, веднъж установил се дълбоко в сърцето на провинция Хавана. Скоро се превърна в безспорен водач. Повечето от въстаниците бяха селски стопани, които имаха съдбоносна нужда от опитен ръководител. Войната се състоеше от продължителни партизански маневри и саботажни акции, при което двете страни се сблъскаха колкото може по-често и разрушително. Нито един от противниците не проявяваше милост. Жертвите сред цивилното население бяха ужасяващи и не им се отдаваше значение. Шоз се опитваше да предотврати всички действия, които засягаха невинното население, и

съсредоточаваше подчинената му група бунтовници в колкото се може по-ефикасни и разрушителни атаки главно срещу снабдителните линии на испанците и самите корумпирани местни власти.

Шоз обръгна; беше устоял на ада от последните месеци и беше видял най-лошото, което човешкото въображение може да предложи. Независимо от всичко стомахът му се свиваше на топка от спомените. Той беше изцяло наясно, че Макинли преговаряше с Испания за прекратяване на военните действия, за независимостта на Куба и за репарации. Знаеше също така, че президентът никога няма да се споразумее с испанците, защото ситуацията на острова ескалираше застрашително. В момента в Куба се намираха повече от двеста хиляди испански войници, което означаваше, че неотдашните гаранции, които Испания даде по време на преговорите, са чиста лъжа. Обеща да даде автономия, но след сформирането на толкова мощна армия беше очевидно, че готви решаваща и последна атака срещу бунтовниците, с която да ги смаже веднъж завинаги. Шоз беше извикан във Вашингтон, за да докладва лично и разполагаше с необходимите цифри, които да потвърдят сведенията му.

Параходът пореше водите на пролива. Шоз се вирише в синьозелените води пред него. След няколко часа щеше да съзре Флорида Кийс. Нещо вътре в него се преобръна.

Мислите му го отведоха вместо към Вашингтон към Ню Йорк, отстоящ само на кратко пътуване с влак от столицата.

Той се усмихна, но изражението му си остана неотстъпчиво и цинично. Големият жокер в живота се наричаше стечение на обстоятелствата. Това беше дива и необузdana карта, за която никой не знаеше кога ще бъде раздадена. В този момент тя се озова в ръцете му.

Най-интересното в случая бе, че го привикаха във Вашингтон точно сега, след четиримесечен престой в Куба, прекъснат единствено от краткотрайно отскачане до Долината на смъртта. Беше дяволско съвпадение, че ще пристигне навреме, за да осъществи друго пътуване, този път на север, за да отпразнува рождения ден на Люси Браг и нейната повторна женитба.

Шоз и Люси нямаха никакъв шанс, след като армията на Брагови ги обгради. Една дузина агенти се нахвърлиха върху него, сложиха му безлезници и го натовариха на един кон. Едва успя да не загуби съзнание по време на жестоко и безкрайно пътуване през границата и последвалия галон до Браунсвил, най-близкия американски град. Осъзнаваше, че

само гневът и гордостта му го държаха изправен на седлото. Не видя Люси. Тя яздеше далеч назад, покровителствено обиколена от семейството си.

Хвърлиха го моментално в затвора, където за него се грижеше градският доктор. Въпреки че беше отслабнал от загубата на много кръв, докторът го увери, че куршумът само беше разкъсал месото на врата му, което се оказа чист късмет. Ако не изпитваше такава силна болка, Шоз сигурно би се разсмял на изразите на добрия доктор.

Скоро вниманието му беше отвлечено от други неща – появата на високия, слаб мъж със студени сини очи. Мъжът не беше обикновен пинкертоновец. Всичко у него говореше за правителствен служител, което не се понара на Шоз. Той усети, че нещата отиват на зле.

– Ще трябва да си поговорим малко – каза мъжът, облегнат удобно на железните пръти на килията. – Мисля, че това, което имам ти кажа, ще те интересува.

– Не смятам, че ми предстои да ходя някъде.

Мъжът се усмихна.

– Напротив, струва ми се, че ще ходиш. Казвам се Лойд.

Шоз се размърда, за да облекчи мъките, но без особен успех, защото бе отказал да вземе предписаните му церове, при което болката във врата се усилваше. Преди обаче Лойд да успее да подхване речта си, вратата на затвора се разтвори широко и съпругата на Шоз влетя вътре.

Шоз се изправи, забравил всяко физическо страдание.

Тя изглеждаше ужасно. Беше потънала в прах и мръсотия, косата ѝ беше сплъстена и чорлава, а носът и очите – зачервени от плач.

– Добре ли си, Шоз? – Тя се затича към него и се хвана за решетките на килията му.

– Добре съм – отговори той, забравил за присъствието на външен човек. – Люси...

Изражението ѝ се изкриви от мъка. Тя го очакваше да продължи, цялата пребледняла и разтреперана, ала верните думи му убягнаха. Поради незначайна причина на Шоз му се прииска да я увери, че всичко ще бъде наред, че те ще бъдат отново заедно, но не можа да каже нищо. Тяхната вселена беше брутално отъпкана. Той току-що бе загубил свободата си, същото като да е мъртъв. Не можеше да изрече думи на утеха, щом за него нямаше никаква надежда. Никаква надежда за тях.

Тя протегна ръка през решетките.

– Не се тревожи, любими...

Люси не успя да довърши, защото вратата зад нея се храсна с

трясък и баща ѝ нахлу вътре с вид на човек, склонен на убийство. Следваше го сестра му Сорм.

– Люси!

Тя не се обърна. Погледът, който отправи на Шоз, беше премрежен от сълзи и пълен с отчаяни и неизказани обещания. В този момент Рейд я сграбчи изотзад и я откъсна от килията.

– Искам да стоиш на страна от този човек!

– Пусни ме! Не можеш да ме спреш да говоря с него. В края на краищата надявам се леля Сорм да ти е казала, че той е мой...

Баща ѝ я плесна през устата, изхвърляйки я навън. Леля ѝ се втурна след тях. Вратата се затръшна зад гърба им и оттогава той не я видя повече.

Потърсил опора в металните пръти на килията, Шоз се бореше сърцето му да не се пръсне. По слепоочията му се стичаше пот. Тогава се намеси Лойд.

– Защо се ожени за нея?

Шоз се върна на нара, без да го удостои с поглед. Нямахше намерение да му отговори.

– Тя е красиво момиче – подхвана Лойд. – Страст, не ми се вярва. Искам да те предупредя, Купър, че дори жена ти да не може да свидетелства срещу теб, имаме начин да те тикнем зад решетките за следващите сто години и без нейните показания.

Шоз се засмя тихо. Точно тази отправна юридическа позиция никога не му беше минавала през главата.

– Не се опитвай да ме убеждаваш – каза дрезгаво той. – Вече съм опитвал вкуса на американското правосъдие, така че ти вярвам.

– Много добре, защото това облекчава моята задача – каза Лойд и зае освободеното от Люси място. – Имам предложение за теб, Шоз. Обзалагам се, че ще те заинтересува.

– Интересува ме единствено свободата.

– Още по-добре. Слушай тогава, ще продължиш да въртиш контрабандата с пушки с кубинците, защото само ти го можеш успешно и то сам. А когато станеш, така да се каже, гъст с тях, ще започнеш да шпионираш. Ще докладваш всичко на мен – всеки детайл от войната, всяка маневра на бунтовниците, всяко придвижване на испанците.

– Какво ще получа на среща?

– Свободата, естествено.

Надеждата отново припламна.

Шоз едва можеше да повярва на късмета си. Всичко, което се искаше от него, беше да продължи да се занимава с подхванатия бизнес. Единствената разлика бе, че трябваше да кара сам оръжията до Куба, да влезе във връзка с въстаниците и да се ангажира по-тясно с техните проблеми. В замяна на всичко щеше да получи президентско помилване заради всичките си престъпления.

Досието му щеше да бъде изчистено. Всъщност, щеше да престане да съществува.

Имаше една-две особености. Времето, през което щеше да работи, не беше ограничено. Трябваше да шпионира в полза на правителството на Съединените щати, докато беше необходимо. Без намесата на Америка кубинската война за независимост щеше да се проточи безкрай. Освен това критериите за президентското помилване не бяха точно изяснени – да шпионира, и то добре. Не му бяха оставили избор. Той се почувства така, сякаш излизаше на бял свят от преизподнята. Нямахте да се връща обратно в затвора, за което даде обет пред себе си още много отдавна. Не по-маловажно беше и това, че щеше да се отърси от миналото си, и след като приключеше с поръчението, щеше да започне на чисто.

Дали Люси щеше да го чака?

Така бе редно, след като му е съпруга.

Той изгаряше от желание да се срещне с нея, защото вече можеше да ѝ предложи бъдеще. Изведнъж болката се замени от вълнение, а светлината разкъса непрогледния мрак.

Само няколко часа след „разговора“ с Лойд душевният му мир беше подкопан. Беше се унесъл в дрямка въпреки упоритата болка във врата, когато чу вратата на затвора да се отваря. В следващия миг се разнесе гневният глас на Рейд Браг.

– Ставай!

Шоз отвори едното си око.

– Ако си мислиш, че това ще те отърве, сметките ти са без кръчмаря. Не знам как, по дяволите, си се оженил за дъщеря ми, кучи сине, но ще си платиш за това. Ще си плащаш всеки ден до края на шибания си живот.

– Не съм я карал насила.

– Прелъстил си я!

Шоз се размя. Реши да не осветлява Браг за това, че дъщеря му го бе прелъстила, а не той нея.

– Няма да ти е смешно, когато те оковат отново в каторгата.

– Няма да има никаква каторга – спокойно му отвърна Шоз.

– Така ли мислиш? – ухили му се предизвикателно Браг. – Смяташ, че ще ти се размине отвлечането на дъщеря ми и нейния позор?

Браг не знаеше за сделката с правителството. Предупредителните сигнали моментално поставиха Шоз нащрек. Башата на Люси беше много влиятелен, а с цялата фамилия зад гърба си ставаше неудържим. Ами ако решаха да се опрат на официалната власт?

– Не съм употребявал дъщеря ви, Браг.

– Копеле такова! Когато се сетя как си я докосвал, ми иде да те убия!

– Никой никого няма да убива – намеси се Лойд, който влезе в ареста заедно с Дерек.

Рейд изкара руло с документи от вътрешния джоб на самото си.

– Искам или той да излезе, или да вляза аз – каза той. – Имам нещо, което трябва да подпише.

– Не би трябвало да си тук, сине – каза Дерек. Видът му беше мрачен. – Трябва да поговорим, Рейд.

– Имам нещо, което той трябва да подпише – повтори упорито Рейд. – И няма да си тръгна оттук, ако не го направи.

Шоз искаше да узнае каква позиция щеше да заеме патриархът на клана Дерек Браг. Чувстваше, че семейството ще се обедини около неговата гледна точка. Затова впери поглед в него.

– Казаха ли ти? Лойд каза ли ти за сделката?

– Да, каза ми – отговори Дерек.

– Каква сделка? – намеси се Рейд и отмести поглед от Шоз към баща си. – Какви, по дяволите, ги дрънка тоя?

Никой не му отговори. Тогава Рейд се обърна към Лойд.

– По-добре да не е това, за което си мисля.

– Шоз няма да бъде съден за отвлечането на дъщеря ти, Рейд. Ще бъде изпратен за изпълнение на важна мисия от правителството на Съединените щати.

За частица от секундата Рейд застина в недоумение.

– Ах, ти, възливно и продажно копеле!

Когато Дерек сложи ръка на рамото му, за да го успокои, той я отблъсна гневно.

– Използвай главата си, за да помислиш – каза Лойд. – Америка има да защитава свои интереси в Куба. Шоз е във връзка с бунтовниците. Кой по-добре от него ще шпионира за нас и ще брани интереса ни?

Твоя интерес! Нима забрави Маравиля и останалите инвестиции на семейството? Кой...

– Не вярвам в тия работи!

– За нещастие, синко, тези работи не зависят от нас – каза Дерек и хвана този път по-здраво ръката на сина си.

– Ти си на негова страна.

– Не съм на негова страна. Просто не ни се дава право на избор, Рейд, а освен това размислих сериозно по въпроса. Люси е добре. Ще уредим работата около женитбата, така че никой никога да не разбере. Няма да позволя да избухне скандал около евентуален процес във връзка с отвлечането на внучката ми. Никога. Ако правителството желае да го изпрати в Куба, това няма да промени начина, по който ще се погрижим репутацията на Люси да не пострада.

Рейд не каза нищо.

– Ще разрешиш ли работата да стигне до съдебната зала, Рейд? Помисли добре, сине!

Рейд Браг извика в безпомощна ярост, след което се обърна към Лойд.

– През цялото време си знаел, нали? Лъгал си, като си използвал мен, семейството и нашите ресурси, за да пипнеш наготово един шпионин.

– Съжалявам, че така се получи – отвърна, без да трепне Лойд.

Шоз си откъсна. Брагови нямаше да тръгнат срещу правителството, като използват властта си, за да осуетят сделката на живота му. Щеше да замине за Куба.

– Може да си мислиш, че си се измъкнал, но се заблуждаваш – извърна се рязко към него Рейд. – Ще си платиш за всичко и аз лично ще се погрижа това да стане. Ще останеш толкова дълго в Куба, че да забравиш какво представлява Америка. Куба ще ти бъде затворът, кучи сине. Само почакай, за да се убедиш, че не говоря напразно.

– След лайната на Ню Йорк Куба ще ми се стори като рай, мистър Браг.

– Така ли смяташ? – ухили се злобно Рейд. – Току-що се връщам оттам. Някога може и да е било рай, но сега си е жива трагедия.

– Достатъчно! – намеси се Дерек. – Това няма да ни докара до никъде. В тебе ли са документите?

Рейд кимна утвърдително и разгъна свитъка.

– Не ми пука дали ще се наложи да го направиш под дулото на револвера ми, но ще подпишеш.

Лойд отключи вратата на арестантската клетка, за да могат Дерек и Рейд да влязат вътре. Шоз се поизправи. Дерек извади писалка от жилетката си, докато Рейд остави документите с хладна усмивка върху нара.

– Подпиши, където има кръстче!

– Какво е това? – запита Шоз.

– По-добре подпиши – предупреди Дерек.

– Обещах им, че ще подпишеш, Купър – каза Лойд. – В противен случай сделката между нас пропада.

– Това са документи за развод – изсъска през зъби Рейд. – Подписвай, или ще пратя по дяволите проклетата ви сделка.

Шоз се смрази. Дори сърцето му спря да бие.

– Няма да подпиша – каза той.

Дори на беше помислил за последиците – затвор. Познаваше се достатъчно добре, за да знае, че говори, каквото мисли.

Рейд Браг сякаш полудя и се впусна към него с очевидното намерение да го убие. Беше озаптен с труд от Лойд и Дерек, които го увериха, че Шоз ще склони.

Шоз само се усмихна подигравателно.

По-късно Лойд се върна, за да го убеди, че свободата му е по-важна от брака, и че ако не подпише, отива в затвора до края на дните си. Шоз знаеше, че Лойд е прав и му се налага да подпише, но не докосна писалката. Дерек Браг мрачно повтори думите на федералния агент, даже изтъкна допълнителни аргументи, ала напразно. Шоз беше взел твърдо решение.

Много късно същата нощ Лойд влезе в затвора с документите. Неспособен да заспи, Шоз прехвърляше в ума си без успех всякакви начини да се измъкне от това невъзможно положение. Нищо не му дойде наум, затова при вида на Лойд се изпоти.

– Мисля, че се изразих ясно – каза той, без да сменя очи от агента. – Няма да подпиша!

Лойд отключи вратата на килията, сякаш не го беше чул.

– Аз пък мисля, че ще промениш намеренията си, Купър.

– Да се обзаложим, че няма – усмихна се Шоз.

Лойд разви рулото с документите и му го тикна под носа.

– Тя не те иска, Купър.

Шоз премига, докато печатните букви върху хартията не се събраха на фокус. Подписът на дъното на страницата, близо до мястото, където той трябваше да подпише, стана напълно ясен. Грозната и черна истина

излезе наяве.

– Тя не се нуждаеше от дълго уговаряне. В крайна сметка, нали всичко е било на майтап.

Люси Браг. Деликатният ѝ подпис затанцува върху страницата, докато контурите му се размиха. Шокиран от видяното, Шоз пребледня като платно. Горчивата действителност го връхлетя с пълна сила.

Люси бе подписала.

Тя не те желае повече, отекнаха болезнено в ушите му думите на Лойд. Сърцето му заби лудо, а кръвта във вените му кипна. Беше анулирала нейната част от брачния договор.

Проклетата да бъде! Проклетата!

– Ще ти ги оставя – каза Лойд и подхвърли документите върху нара заедно с една писалка. – Не виждам причина да не подпишеш и ти.

Шоз не се помръдна. Когато го стори, беше за да изпише името си със замах.

37

Ню Йорк Сити, декември 1897 година

Утре се омъжваше. Люси не знаеше дали да плаче или да се смее. Седна пред тоалетната масичка и погледна тъжно отражението си в огледалото. Нямаше вид на щастлива булка. Приличаше по-скоро на вдовица.

Внезапно тя стана и се заразхожда из стаята, която беше нейна, от както се помнеше. Преобладаващата част на огромното помещение бе отредена на леглото с балдахин, а останалата се заемаше от едно плюшено канапе и няколко кресла. Доминиращите цветове бяха кремаво и бяло. Четирите двойни прозорци от далечната страна гледаха към Сент-ръл Парк. Люси отвори единия. В студения зимен ден паркът беше постлан с дебел сняг, който блестеше на слънцето. Леденият въздух сякаш я освежи и ободри. Поне прогони част от обхваналата я апатия.

Днес беше нейният двайсет и първи рожден ден. Би трябвало да е щастлива, като се имаше предвид късметът ѝ. Щеше да се жени за една от най-ухажваните перспективни партии в Ню Йорк, за което трябваше да благодари изцяло на баща си.

Проблемът бе, че образът на другия се възправи отново неканен пред нея – мрачен и насмешлив.

Люси се опита да го прогони ужасена. Той не владееше вече

толкова често мислите й; в действителност се случваше да не се сети за него през целия ден, след което обаче споменът ѝ напомняше, че изобщо не го е забравила.

Най-вероятно и нямаше да успее никога.

Болката отдавна си беше отишла, отстъпвайки място на гняв.

Родителите ѝ се оказаха прави. Той не беше за нея. Скитник и негодник. Единственият човек, за когото го беше грижа, беше неговата продажна персونا. Тя знаеше, че без него ѝ е по-добре. Ако се интересуваше от нея, никога не би подписал онези документи.

Шокът от случката се оказа огромен.

Тя едва си спомняше пътуването към Браунсвил, защото тогава се намираще в състояние на истерия, причинена от мисълта за умиращия Шоз. Той беше загубил толкова много кръв. В града я бяха настанили набързо в една хотелска стая с леля ѝ Сорм. Люси умоляваше леля си да я пусне, за да открие Шоз. Сорм я бе раздрусала грубо.

– Какво става, Люси? Кажете какво има.

Люси не се беше замислила изобщо за последствията от разкриването на истината.

– Не искам той да умре! – хлипаше тя. – Пусни ме, моля те, при него!

– Не разбирам – отвърна ѝ Сорм, но бледността ѝ говореше точно за обратното.

– Обичам го! Той ми е мъж!

Сорм я прегърна и залюля, докато Люси се заливаше в сълзи. Успокой я, че той няма да умре и ѝ обеща да донесе вести за състоянието му, но ѝ каза, че не може да я пусне при него при никакви обстоятелства. Сорм я остави, след като Люси обеща да чака завръщането ѝ. Ала още в следващия миг, когато се оказа сама, излетя навън, за да открие Шоз.

Сега вече знаеше част от истината. Леля ѝ бе отишла при баща ѝ с новините за техния брак. Истината възпламени намерението му да ги държи разделени до окончателния развод. Както винаги, Рейд Браг успя да осъществи плановете си.

Люси прималя от облекчение, когато откри, че раната му е превързана. Макар и блед, беше ясно, че е жив и се възстановява. Тя се страхуваше толкова много Шоз да не умре!

Ненадейното гневно нахлуване на баща ѝ я лиши от възможността да поговори с него и да го утеши. Рейд я извлече от затвора и я върна в хотелската стая.

– Как смееш! – разбесня се Люси. – Ще се върна обратно. Имам пълното право...

– Нямах никакви права! – извика баща ѝ с вдигната ръка.

Люси се сви до стената, защото никога не бе го виждала да вилнее така. Рейд беше на границата на насилието. Тя не предприе нищо, защото разбра, че той се бори да възвърне самообладанието си, а освен това трудно сдържаният порив бе предизвикан от нея.

Рейд се успокои. В малката стая не се чуваше нищо освен запъхтяното им дишане.

– Татко!

Той покри лицето си с ръце.

– За малко да те ударя!

Люси се приближи до него и докосна широкия му гръб.

– Няма нищо. Разбирам, че се страхуваш за мен, защото ме обичаш.

Рейд се извърна към нея и я прегърна. Люси притвори очи и също се притисна към него. Това бе бащата, когото обичаше – нейно божество от времето, когато беше малко момиченце. Единственият човек, способен да оправи и най-забърканите кашаи.

Но този път илюзиите ѝ бяха грубо погазени. Той не съедини в едно парчетата от раздробения ѝ свят. Напротив, стъпка го още по-жестоко.

Рейд поиска тя да не се среща никога повече с Шоз. Когато настоя за развод, Люси отказа. Поиска среща с Шоз, но баща ѝ забрани. Под повърхността на техните битки съществуваха подмолно напрежение и объркани чувства, затова не след дълго те бяха въввлечени в застрашително и огласено с крясъци противоборство. Нито леля ѝ Сорм, нито нейната баба успяха да ги помирят. Всички заеха страната на баща ѝ и се опитваха да я убедят, че трябва да се разведе с Шоз и да започне живота си отново. Люси престана да им натяква, че го обича. Очевидно никой не я слушаше, нито пък го беше грижа.

Същата вечер дядо ѝ донесе документите. Независимо от изживяната травма, Люси беше изчерпана и дремеше. Когато на вратата се похлопа, тя се стресна. Той и донесе какао, но тя виждаше единствено листовете хартия в ръката му.

– Събудих ли те?

– Не.

– Донесох ти горещ шоколад – усмихна се той.

Тя не успя да му се отплати с усмивка. По-скоро ѝ се плачеше. Дерек приседна в краката ѝ и ѝ подаде порцелановата чаша.

– Как е той?

– Спи – намръщи се дядо й. – Няма треска, твърд и силен както винаги.

– Моля те да ми помогнеш, дядо – подхвана тя, след като си отдъхна поне що се касаеше до здравето на Шоз. – Не позволявай да го пратят в затвора.

– Той няма да ходи в затвора, Люси – каза Дерек, неспособен да излъже.

– Какво се е случило? – зяпна от изненада тя.

За един кратък миг си помисли, че дядо й е успял някак си да спаси любимия мъж.

– Правителството го изпраща в Куба, Люси.

– Куба!

– Нали знаеш, че подкрепяме бунтовниците, а Шоз ги снабдява от дълго време с пушки.

Люси се изви встрани. Сега вече й стана ясно с какво се занимава Шоз. Когато вдигна глава, лицето й грееше в усмивка.

– Следователно на практика е герой?

– Люси – подхвана тежко дядо й, – той не е герой. Той е избягал углавен престъпник и контрабандист на крадено армейско оръжие. Не е човек за теб, както й да го погледнеш.

– В Парадайз го харесваше – каза тя с помрачено настроение.

– Да, и все още го харесвам като мъж, но не е за моята внучка.

– Вече няма значение – отбеляза тя с притворени очи. – Изглежда всички забравят, че съм му жена, дядо, и нищо не може да го промени. Какво ще стане след Куба?

Дерек се поколеба.

– Не ми е работа аз да ти го кажа, но се боя, че грешиш, Люси.

Той се пресегна и я потупа по ръката. Люси го изгледа втрещено.

– Шоз вече подписа бракоразводните документи. Не беше нужно да го уговаряме дълго.

– Не ти вярвам.

В действителност мислите й се разминаваха с думите.

– Сега е твой ред – рече кротко дядо й.

Люси погледна към листовете в ръката му с насълзени очи. Това не й попречи да забележи подписа на Шоз.

– Вие сте го придумали.

В себе си тя бе започнала бавно да умира.

– Не, скъпа. Не сме го насилвали, нито сме му се отплащали по

някакъв начин, въпреки че баща ти беше готов и на двете.

Люси остана поразена. Не беше възможно нещата да са взели такъв обрат. Тя не искаше да повярва на очите си. Най-лошото бе, че дълбоко накъде у нея се зароди съмнение дали той изобщо я обича. Тя с болка трябваше да признае, че не разбра защо Шоз се бе оженил за нея. Женитбата се оказа импулсивен акт. Никога не би трябвало да се залъгва и да се уповава в любовта му. Очевидно съюзът им не значеше нищо за него.

– Съжалявам, Люси – каза Дерек. – Оставям ти документите тук. Подпиши ги, когато сметнеш, че си готова. Утре се връщаме в Парадайз.

Прииска й се да бъде на ранчото още на мига. Испита голяма нужда да види майка си.

– Ти си млада, умна и силна, да не говорим за красотата ти – бе казал дядо й. – За нула време всичко ще бъде само спомен. Времето ще се погрижи за това. Повярвай ми, че скоро ще се появи друг човек в живота ти.

Люси не му отвърна.

– А и не би трябвало да те притеснява вероятността да се разрази скандал. Ще се погрижим нищо да не излезе наяве. Никой никога няма да научи, можеш да ми се довериш.

Дядо й не се оказа прав по въпроса за скандала. Прибраха се в Ню Йорк през първата седмица на август – Люси, родителите й, братята й и Джоана. Съвпадението беше много необичайно.

Тексаските вестници не споменаваха и дума за нейното отвличане, но Тексас беше подвластна на Дерек Браг територия. Парадайз се грижеше сам за репутацията си. Случката там беше табу въпреки всички известни подробности и Люси продължаваше да се ползва от предишно-то всеобщо уважение и любов.

В деня на завръщането им в Ню Йорк обаче тлъстите заглавия във вестниците огласиха нашироко новините, които Тексас така успешно запази в тайна. „Наследница се завръща в обществото след отвличане“, „Наследница от империята Браг оцелява след отвличане“ бяха само част от заглавията, а първенството държеше сензационният жълт вестник на Хърст „Ню Йорк Джърнъл“, подхванал атаката с редакционната статия „Наследница от фамилията Браг прекарва месец с похитител в Мексико“.

Люси все още бе твърде замаяна и безчувствена от постъпката на Шоз, но родителите ѝ бяха разтърсени и разгневени. Тя беше изпратена начаса в Нюпорт за последните няколко седмици от лятото. Ако се наложеше, биха я пратили и в Хонконг.

Тя не напускате фамилното име. Имаше дни, в които не излиза дори от стаята си. Спеше през по-голямата част от времето, загубила всякакъв апетит. Родителите ѝ я караха настоятелно да излиза с приятели и да приема посетители в къщи, но Люси не им обръщаше внимание. Дори отпрати Леон Клакстън, без да се види с него, въпреки неговото съобщение, че напуска скоро Съединените щати и иска да говори с нея. Просто нищо не я интересуваше.

И тогава един ден към края на лятото мъглата се вдигна и отчаянието изчезна. Люси изведнъж се почувства ядосана.

Беше сигурна, че Шоз не се терзае заради нея. Намираще се някъде в Куба, но доколкото го познаваше, той беше от оправните и сигурно отдавна я беше забравил. Тогава защо трябваше да скърби по него? Тя беше Люси Браг, а той – господин никой. За него тя беше върхът, но за нея Шоз се оказа най-лошото, което можеше да ѝ се случи. Не отричаше, че го беше обичала и навярно все още беше малко влюбена в него, но щеше да се върне към живота с отмъстителност, за да покаже на всички, че не дава пукната пара за проклетото копеле.

Преди да се устреми към приятелите си, Люси трябваше да се види с Леон. Технически той все още ѝ беше кавалер. От нейна страна се получи много грубо, че не го прие преди. Сега дори съжаляваше, че не му отдели повече внимание в Парадайз. Беше безсмислено обаче да се задълбочава върху това. Тя му изпрати кратко съобщение и на следващия ден той дойде да я види.

Люси реши да го приеме в музикалния салон, който беше светъл и приветлив, особено през слънчевите следобеди. Беше нервна, защото Леон беше първият външен човек, когото приемаше след завръщането си от Тексас. Каква ли щеше да бъде реакцията му след скандала?

– Радвам се да те видя, Леон – каза тя, когато влезе в стаята с несигурна усмивка.

Той се изправи при появата ѝ. Изглеждаше ослепително в бял панталон и морскосиньо ленено сако. Погледът му я обгърна цяла.

– Миналата седмица не останах с такова впечатление.

Люси се почувства неловко под изучаващия му поглед.

– Не бях добре тогава. Надявам се да ме разбереш.

– Да, мисля, че разбирам.

В тона му се долови хаплива нотка. Нямахме нищо общо с вманиачения обожател от миналата пролет. Люси седна до него и се съсредоточи в наливането на лимонадата.

– В бележката си съобщавах, че заминавах. Накъде пак?

Леон не изпускаше нито едно нейно движение.

– Баща ми и Рузвелт ме окуражиха да се завърна във Външно министерство. Назначен съм в Сан Хуан, закъдето заминавам утре.

– Сан Хуан?

– Пуерто Рико – обясни кратко той.

Разговорът не вървеше. Той изглеждаше хладен, дори леко ядосан.

– Притеснява ли те нещо?

– Какво би могло да ме притеснява, Люси? Това, че жената, за която възнамерявах да се оженя, беше отвлечена от някакъв пройдоха и държана затворена в продължение на седмици?

Името на Шоз също фигурираше във вестниците, така че Леон знаеше всичко, но Люси не беше очаквала толкова нахална атака.

– Грешката не беше моя. Повярвай ми, ако можех да променя нещата от това лято, щях да го сторя.

– Нима? – запита саркастично той, гледайки я проницателно. – Наистина ли би го направила?

– Не разбирам какво искаш да кажеш! – скочи на крака Люси.

– Искам да кажа, че всъщност не става дума за отвлечане – отговори Леон и също се изправи, – а вероятно за твоето доброволно бягство с Купър.

Думите му накараха Люси да онемее.

– Видях ви двамата в нощта на партито – изкрещя Леон. – Бяхте се вкопчили един в друг и се целувахте. Тогавата ти беше готова да му отдадеш всичко, нали, Люси?

– Дошъл си да ме обвиняваш, да ме нападаш?

– Видях как го желаше оная нощ – сграбчи я той. – Толкова ли го искаше, че да хукнеш заедно с него? Или той наистина те отвлече? Чука ли се с него, Люси? През всичките тия нощи, през които бяхте сами там, горе, в планината... Насили ли те?

– Пусни ме! – разтърсена и бясна, тя рязко се откопчи от ръката му. – Той ме похити и аз бях негов затворник. Аз съм жертва; а не престъпник, че да бъда обвинявана по този начин.

– Когато те срещнах за първи път, си помислих, че най-после съм открил съвършената съпруга. Моята безукорна жена. Явно съм грешал.

Преди Люси да успее да отговори, той вече я държеше в ръцете си

и я притискаше към здравето си тяло.

– Харесва ли ти, Люси? – позаинтересува се Леон.

Тя застина потресена и ужасена от материалния израз на неговата възбуда.

– По-добре ме пусни, Леон, моля те!

За известно време той остана безмълвен, със светнали очи и притиснато към нея пулсиращо тяло. После се откъсна и, без да продума повече, гневно напусна стаята.

Люси рухна върху канапето. Отне ѝ известно време, докато се съвземе от случилото се. Не беше глупава и разбираше, че яростта на Леон е продиктувана от ревност и горчиво разочарование. Навярно я бе обичал искрено, преди да стане всичко. Люси дори почувства нещо като съжаление към него, особено след като се бе съгласила с най-ужасните му обвинения. За поведението му обаче не можеше да има извинение. Като джентълмен той не трябваше да постъпва така.

На следващата утрин Люси привика Джоана, чиито родители също имаха вила в Нюпорт. Двете приятелки се прегърнаха, след като Джоана я приветства с усмивка.

– Разкажи ми всичко – каза Джоана, когато двете се настаняха удобно в един малък салон на чай и лимониви сладки.

– Няма нищо за разказване – отвърна Люси с най-делничен тон.

Мисълта за ужасните оскърбления на Леон не я оставяше на мира.

– Стига, Люси, ти беше с него почти два месеца! Можеш да ми кажеш, нали съм ти най-добрата приятелка. И без това вече знам за вас двамата.

Люси се почувства особено неловко, когато си спомни как Джоана беше станала свидетелка на възможно най-интимната прегръдка между нея и Шоз.

– Джоана, сигурна съм, че никога няма да кажеш нещо непристойно.

– Разбира се, че няма.

Безпокойството на Люси се усили. Тя успя да парира натрапчивите въпроси на приятелката си, без обаче да притъпи нейния жив интерес. Преди да си тръгне, Джоана я покани на турнир по крикет, който нейната майка организираше по-късно същата седмица. Люси обеща да присъства. Беше нетърпелива да се потопи наново в обществото и да ликвидира породеното от скандала неприятно усещане колкото се може по-скоро.

Люси отиде на събирането в един прекрасен слънчев августовски

ден. Беше подбрала много внимателно тоалета, дантелена бяла рокля, която намираще за романтичен отглас на някогашната си невинност. Люси възнамеряваше да се появи по-красива и безгрижна от всякога, след като беше наясно, че скандалът около отвличането ѝ все още е новината на деня. Щеше да им покаже, че станалото сякаш не я засяга.

Родителите на Джоана се отнесоха с нея както винаги, като че ли беше скъп член на семейството. Докато разговаряше неангажирано с тях, Люси огледа внимателно изпод широката периферия на сламената си шапка сбраното върху поляната множество. Откри, че докато се опитваше да изучи дискретно всеки поотделно, всички присъстващи следяха по същия начин нея. Беше леко разтърсена от разкритието. След като остави родителите на Джоана, тя се отправи към нея и групата от общи приятелки в другия край на моравата. Те не наблюдаваха играта, а се взираха единствено в нея.

Един от играчите я спря. Беше млад червенокос мъж, когото Люси познаваше много отдавна.

– Радвам се да те видя, Люси! Хубаво е, че си пак сред нас – каза той с широка усмивка.

Не можеше да се сбърка учтивостта на тона му, но в усмивката и погледа имаше нещо, което не ѝ хареса, нещо, което можеше вече безпогрешно да различи – жив мъжки интерес към нейната личност.

– Благодаря, Брайън – каза тя по-хладно, отколкото ѝ се искаше.

Преди да успее да го остави, той я задържа, хващайки нейната облечена в ръкавица ръка.

– Денят е чудесен за крикет. Искаш ли да поиграеш?

Фактът, че я задържа, и начинът, по който се предлагаше, я подразниха. Люси отговори кратко, че не е решила, рязко се освободи от хватката му и забърза към приятелките си.

– Толкова се радвам, че си по-добре – изгука Жанин Тейлър-Смит и я прегърна.

– Умирахме от безпокойство кога ще те пуснат, трябва да ни разкажеш всичко – намеси се и Елизабет Синклер. – Джоана ни каза, че той бил много опасен и толкова хубав.

– Кой? – смаяно запита Люси.

– Как кой? – избухнаха дружно в смях Елизабет и Жанин. Джоана също започна да им приглася, кикотейки се.

– Ами онзи мъж, който те похити, Шоз Купър.

Люси стрелна Джоана със смутен и тревожен поглед. Нали я помоли да не казва нищо!

– Наистина си го бива – отговори вместо нея Джоана.

– Направи ли го? – запита лукаво Жанин.

– Какво да направя? – едва успя да изрече Люси.

– Ти знаеш – зашепна Жанин. – Целуна ли те? Опипа ли те? Обла...

– Моля да ме извините – каза рязко Люси и се извърна кръгом. Докато се отдалечаваше, тя ги чу как отново избухнаха в неистов смях. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Трябваше да бъде подготвена, но всъщност се оказа по-лошо от очакваното.

Тя влезе в къщата, за да използва тоалетната и да се освежи. Вътре беше тихо и прохладно, но когато приближи стаята за дами, отвътре се чува женски гласове. Люси се спря, защото все още не искаше да се вижда с никой. Застанала в средата на коридора, тя изведнъж осъзна, че двете жени вътре обсъждаха нея.

– Само Люси Браг би имала безочieto да се прави, като че ли не е станало нищо.

– Възможно е и да е така.

Люси не позна нито един от гласовете, които бяха допълнително приглушени от притворената врата.

– Какви ги говориш? Чух от най-сигурно място, че с нея е свършено.

Вратата се отвори. И двете дами останаха зашеметени, когато се оказаха на излизане лице в лице с нея. Люси си наложи да ги погледне право в очите. Вдигнала високо глава, тя им се усмихна, сякаш изобщо не беше чула отвратителните думи.

– Здравейте, госпожо Кърн, здравейте госпожо Ливингстън. – Прекрасен ден за крикет, нали?

Преди още двете сплетници да се осъзнаят, Люси се шмугна между тях в дамското помещение и заключи вратата. Остана сама, тя пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Когато възвърна хладнокръвието си обаче, изпадна в ярост.

Коя беше Маргарет Кърн, че да хвърля камъни в нейната градина? Беше имала връзка със съпруга на Роуз Абът, без да е вдовица! Колкото до приятелките ѝ... Люси потрепери от гняв. Беше ясно, че краткото ѝ абдикиране от престола на първа грация ги забавляваше. Без да знаят защо, те се надяваха на най-лошото, защото тя беше по-хубава и по-богата от тях, а нейното семейство – по-могъщо от техните. Казано накратко, ревнуваха! Люси затръшна вратата след себе си и се понесе към хола. Нека да хранят очаквания за нейния провал! Нека да ѝ се присмиват зад гърба! Нищожества! Жанин трудно би могла да се нарече хубава, а на

това отгоре беше сгодена за един тлъст кретен заради синята му кръв, поради липса на собствена такава, баща ѝ бе прост месар, преди да стане собственик на една от най-големите вериги за опаковане на месо на Изток. Колкото до Елизабет, тя можеше да проследи родословието си назад във времето чак до парахода „Мейфлауър“, но на практика семейството ѝ беше разорено и всички знаеха, че тя трябва да се ожени за пари, и то много.

Люси забави крачка, когато стигна до Джоана. Знаеше, че приятелката ѝ се води по течението и в компания е на едно мнение с всички. Не вярваше да храни същите чувства, както другите ѝ две мними приятелки. И все пак, ако държеше на Люси, би трябвало поне да се опита да я подкрепи.

Тя се сля отново с гостите, твърдо решена да се забавлява и да не обръща внимание на евентуалните клюки зад гърба ѝ. Отне ѝ продължително време, докато разпръсне новите си обожатели. Нито един от младите мъже не знаеше, че Леон Клакстън не ѝ е повече кавалер, но въпреки това те се рояха около нея с повишен интерес. Беше обградена от ухажори целия следобед. Те си съперничеха за вниманието ѝ най-вече, както смяташе Люси, заради определен вид услуги, които да получат от нея зад хлопнатата врата на някоя стая. Тя откри, че се оправя много лесно с мъжете – кокетничеше с тях до една точно определена граница, която инстинктът ѝ подсказваше, преди да им даде да разберат, че всичко е само флирт и нищо повече. Удоволствието ѝ се подхранваше от неприкритата ревност и трудно сдържаното възмущение на нейните „дружки“. Докато стана време да си ходи, Люси беше поставила Жанин, Елизабет и още неколцина на отреденото им място в периферията, но с цената на пълно изтощение.

Лятото не искаше да си ходи. Люси не изпускаше светско събитие, непоколебима в решението си да докаже, че не е „свършена“, ала скандалът не отмираще. Колкото и да ѝ беше трудно, тя не желаше да се връща в Радклиф, където мълната щеше да я последва и където щеше да ѝ се наложи да изтърпи отново същия присмех, този път от страна на нейните състуденти. Родителите ѝ се съгласиха да си вземе отпуско, докато нещата се уталожеха.

Люси забави връщането си в Ню Йорк, въпреки че всички напуснаха Нюпорт след последния уикенд на август. Тишината и спокойствието бяха добре дошли, а уединението ѝ осигуряваше достатъчно време да се отдаде на мислите и спомените. Шоз Купър все още владееше съзнанието ѝ. Независимо от гнева, при мисълта за него тя не успяваше да се

отърси от присъствието му. В края на септември получи писмо от баща си, в което той я молеше да се върне в Ню Йорк. Учуди я нетърпението му да я види у дома. Скоро откри и причината. Не беше прекрачила още входния портал на къщата на Пето Авеню, когато Рейд я връхлетя сияещ.

– Скъпа – каза той и я прегърна. – Толкова се радвам, че се върна, защото съм уредил женитбата ти!

Люси застина на едно място, неспособна да реагира.

– Струва ми се, че ще останеш изключително доволна.

38

Люси се чудеше дали е права да се жени на следващия ден за Леон Клакстън. Запита се не е ли възможно да изклинчи в последната минута. Ако трябваше да е честна пред себе си, много ѝ се щеше да бъде освободена от поетия ангажимент.

Облечена само в долно бельо, тя се отпусна върху дивана след суматохата по приготовленията за вечерта. Люси не обичаше Леон. Не обичаше никого. Някога, преди много време, беше влюбена в Шоз, но чувствата ѝ бяха отдавна отмрели, а на тяхно място се вихреше свиреп гняв.

Леон също не я обичаше. Навярно беше изпитвал нещо подобно миналата пролет, преди да посети Парадайз и тя да стане заложница на Шоз, но след последната им среща ѝ беше дал ясно да разбере, че е много обиден.

Новината, че баща ѝ е уредил сватбата ѝ с него, я бе шокирала. След като Леон бе демонстрирал недвусмислено чувствата си, Люси бе сигурна, че той се жени единствено заради парите ѝ и връзките на фамилията, които щяха да му донесат безгранична власт. Беше подочула, че въпреки скандала си оставаше предпочитаната партия за Мериан и Роджър Клакстън. Майката на Леон се беше изразила твърде ясно при една тяхна среща. Тя поемаше отговорността да убеди сина си да се ожени за Люси „при това нещастно стечение на обстоятелствата“. Беше ѝ се усмихнала снизходително и грубо, сякаш да даде на Люси да разбере, че не трябва да я заблуждава с претенции за непорочност, защото знае за съсипаната ѝ репутация. Сватбата трябваше да бъде последна и единствена възможност за Люси да изкупи своя грях пред обществото.

Сблъсъкът с Мериан беше смущаващ, защото Люси разбра, че тя не

я обича ни най-малко. Предположи, че причината е в нейната „съсипана“ репутация, с която се явяваше пред Леон. Представи си как Мериан настоятелно пришпорва сина си да я приеме. Доказателството беше краткото и суховато извинение, което най-накрая пристигна по телеграфа един месец след годежа.

Отначало Люси отказа да се омъжи за Леон, защото не го обичаше. Запуши си упорито ушите за аргументите на баща си, откривайки, че мисли все по-често за своето кратко щастие с Шоз. Но не ѝ отне дълго време да се съвземе. Тя беше твърде интелигентна и знаеше, че през 1897 възможностите пред една жена не са кой знае колко много. Би могла да остане при семейството и да се превърне в стара мома, закриляна първоначално от родителите си, а впоследствие от някой свой брат. Можеше да стане продавачка или учителка. Или да се ожени за Леон по сметка, защото никога повече нямаше да бъде способна да обича. След сватбата можеше да започне веднага начисто, оставила миналото безвъзвратно зад гърба си. Щеше да живее като съпруга на дипломат в чужбина и да има деца – накратко, да се реализира като жена. Изборът се налагаше сам.

Нямаше да отлага нищо. Искаше ѝ се да има отново нещата, които беше загубила, или поне някакво тяхно подобие. Беше твърдо решила да бъде щастлива. Леон ѝ се обади, сякаш нищо не се е случило, за да я увери, че няма да живеят в Ню Йорк, а през по-голямата част от времето, поне в обозримото бъдеще, в чужбина. Перспективата я направи почти щастлива!

Въпреки че Люси бе обмислила всичко многократно, особено с приближаването на сватбата, и бе стигала до едно и също решение, леката паника си оставаше. Тя го отдаде на нерви. Всяка булка е нервна и си има своите съмнения. Беше ѝ нужно време като съпруга на Леон. Тя се надяваше то да донесе взаимното уважение, приятелство и разбиране към другия. Люси си припомни неочаквано горещия секс, който беше споделила с Шоз. Тя не очакваше отново подобен шанс. Въпреки че Леон все още беше привлечен от нея, тя нямаше да мисли за плътта.

На вратата ѝ се почука. Люси навлече един пеньоар и отвори. Остана изненадана да види баща си и майка си, вече приготвени за вечеря.

– Още ли не си се облякла? – запита баща ѝ и влезе вътре. – Съжалявам, че те безпокоим.

– Сега ще побързам – каза тя и срещна изпълнения с любов, но и с тревога поглед на майка си. – Нищо ми няма, просто си мечтаех.

Рейд ѝ подаде плоска кадифена кутия за бижута.

– Искахме да ти поднесем подаръка за рождения ден – усмихна се той. – Можеш да го сложиш.

– О, татко! – възкликна тя и отвори кутията.

В нея се намираше достойна и за кралица огърлица от рубини и диаманти, която накара дъха ѝ да спре. Беше получавала много бижута под формата на подаръци през живота си, но никога нещо толкова смайващо и скъпоценно.

– Толкова е красива!

– Много – потвърди Грейс и ѝ помогна да си я сложи. – Дори прекалено за момиче на двайсет и една, но нали ще се жениш. Просто не мога до го повярвам, Люси.

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи и тя прегърна дъщеря си.

– Нито аз – засмя се нервно Люси и се приближи до огледалото, за да се възхити от огърлицата. После се хвърли да прегръща и двамата си родители.

– Има още нещо, Люси – каза баща ѝ.

– Моля те, не сега, Рейд – намеси се бурно Грейс.

– Кога, ако не сега? – вдигна рамене той. – В деня на сватбата ли?

– По-добре, отколкото в този момент.

– За какво се препирате? – запита Люси.

Рейд бръкна във вътрешния джоб на смокинга и извади няколко сгънати листи хартия.

– Мисля, че сме забравили нещо, Люси.

Тя объркано наблюдаваше как баща ѝ разгръща свитъка грижливо подредени документи. Люси се обърна към майка си, която беше като бясна. Изведнъж разбра всичко и сърцето ѝ спря да тупти.

– Не можеш да се ожениш, докато не подпишеш това – каза спокойно на Рейд.

Бракоразводните документи. Люси беше забравила за тях. Но не съвсем. Беше отказала да ги разпише в Браунсвил след арестуването на Шоз. Нещата се бяха уталожили, но през последните няколко месеца не преставаше да я гложди мисълта, че не е подписала оригиналните документи, които утвърждаваха нейния брак. Шоз беше едно нищожество и тя не го искаше повече в живота си. Всичко беше приключило още много отдавна, преди дори да започне.

Тя се обърна към баща си.

– Добре, татко – усмихна се ослепително Люси, докато една сълза се стичаше надолу по бузата ѝ. – Отдавна беше време.

Шоз избра да пристигне пеша на Източна шейсет и втора улица. Той се облегна върху студената каменна стена на Сентръл Парк и бавно запали цигара. Докато вдишваше дълбоко дима, се загледа към къщата на семейство Браг от отсрещната страна на Пето Авеню. Беше притеснен, макар и външно отпуснат.

Беше във Вашингтон само допреди няколко часа. Там беше имал трудна среща с някои от най-високопоставените чиновници от администрацията на Маккинли. Бяха присъствали членове на правителството, отбраната и Пентагона, които го лекоха на бавен огън в продължение на часове във връзка с положението в Куба. За щастие Шоз имаше отговор на всичко. В края му се даде възможност да се изяви, когато вторият секретар на флота Рузвелт го запита за личното му мнение. Шоз се изказа без никакви задръжки.

Отбеляза, че обещанията на испанското правителство да даде автономия са празни приказки, и ги предупреди, че ситуацията ескалира и скоро ще бъде извън контрол. Даже и в случай на автономия нещата нямаше да се успокоят. Куба беше буре с барут, готово да експлодира всеки миг.

Напрежението му не се дължеше на продължителното съвещание, на което той се представи блестящо. Беше скован в очакване и това не му харесваше. Скоро щеше да я види, затова почти беше останал без дъх.

Люси все още го владееше, опасна власт, от която той не беше успял да се освободи.

Беше се стъмнило, но улицата беше добре осветена, затова сянката му се проточи по протежение на целия тротоар под железната улична лампа. Горните етажи на къщата, където очевидно живееше семейството, бяха тъмни. За разлика от тях прозорците на долния етаж грееха без изключение. Шоз почака около час. Когато часовникът му показа десет, той разбра, че ги е изпуснал. Вероятно беше излязла заедно със семейството си, за да прекара вечерта навън.

Той си осигури интересувачата го информация с бакшиш. Люси бе придружена от Леон до дома на фамилията Клакстън. Цялото й семейство, с изключение на най-малките й братя, я бе придружило на тържествената вечеря, на която списъкът на поканените гости дублираше справочника „Кой кой е в Ню Йорк“.

Шоз си наложи да не върши глупости.

Но въпреки това отиде.

39

Шоз пристигна след десет минути пред вече познатия дом на Клакстън. Не се поколеба. Централният вход беше ярко очертан, а по Пето Авеню се редяха частните екипажи и автомобили на гостите, чиито кочияши и шофьори разговаряха под уличните лампи, увити в дебели зимни балтони. Шоз беше облечен в безупречния черен костюм, с който се бе представил във Вашингтон. Предния ден се подстрига и грижливо среса косата си на път по средата. Усмихнат, той влезе свойски като всеки друг гост и беше посрещнат с любезно „Добър вечер, сър!“ от майордома.

Кръвта му пулсираше тежко във вените. От посланото с мрамор фоайе можеше да чуе врявата на хорски разговори и смях, която долиташе от салона. Разнасяше се звън на скъпи кристални чаши и звуци на пиано, приглушени от оживените гласове. Шоз влезе в хола. Поспря се на прага и обхвана с поглед около стотината гости.

В къщата имаше няколко салона. Този беше най-обширният, ако не се броеше балната зала, и беше докрай изпълнен с хора. Шоз изучи внимателно блестящата тълпа от облечени в ярки рокли с голи рамене и обкичени с бижута жени и техните кавалери в официално вечерно облекло. Люси не се виждаше никъде.

Ала забеляза родителите ѝ. Те не бяха единствените, които разпозна, Шоз устреми поглед във високия, рус и красив Леон, който се чувстваше изключително на място сред своята елегантна среда. Съпругът на Мериан, Роджър, разговаряше с Дерек Браг, чиято сребърна грива не можеше да се сбърка. До него беше единият от синовете му, заедно с русата си жена, известна актриса. Шоз мислено изруга, щом разбра, че целият клан Браг се бе събрал в града заради сватбата на Люси. Не беше необходимо да го разкриват още сега.

Неколцината гости в дъното на стаята се разпръснаха, за да дадат място на домакинята. Мериан изглеждаше главозамайващо в сребрилата си рокля от шифон. Застанала до далечната страна на залата, тя се набиваше моментално на очи. Той можа да я види цяла само за един кратък миг. Тя сякаш долови втрещеният му взор, защото погледна в неговата посока. Очите ѝ видимо се разшириха.

Шоз въздъхна и обърна гръб, отправяйки се към хола, вместо към

фоайето. Крачката му се забави, когато зърна позната фигура, която идваше към него по слабо осветения коридор. Приятелката на Люси Джоана търсеше нещо в дамската си чанта и когато вдигна глава, зяпна от изненада.

Шоз ѝ кимна леко и продължи пътя си. Не след дълго се намери в библиотеката. Отправи се право към бюрото от времето на кралица Ана и си наля от най-хубавото шотландско уиски в една тумбеста чаша. Беше открил още преди много време, че това е предпочитаното питие на Роджър.

Само след минута в стаята влезе Мериан. Тя затвори след себе си, потърси опора върху вратата и се загледа в него.

Той вдигна чаша като при тост.

– За най-красивата домакиня в Ню Йорк.

– Изглежда ти с коствало много смелост, за да дойдеш тук! – каза тя, но тонът ѝ беше спокоен и вял, за разлика от думите.

Без да си направи труд да се премести от вратата, тя продължаваше да го наблюдава.

Шоз възкочи едното си бедро върху бюрото и отпи от уискито.

– Защо си тук и какво искаш? – запита Мериан.

Шоз можеше да почувства нейната физическа реакция спрямо него дори от другия край на кабинета. Подушваше я. Мериан си оставаше все същата разгонена кучка и той сметна това за забавно. За разлика от другото, което му беше погодила миналото лято.

– Може би искам да уредя стари сметки.

– Какво означава това?

Отново се бе превърнал в хищник. Познаваше я прекалено добре, за да не бъде нащрек. Тя се държеше така, сякаш нямаше никаква представа за какво говори той. Не можеше да е забравила нощта, когато се празнуваше осемдесетгодишнината на Дерек Браг. Въпреки това нейните думи не го потвърдиха, или най-малкото доказаха, че е превъзходна актриса.

– Казах ти още преди година, не, веднага след като избяга от затвора, че съжалявам. Сега го повтарям – съжалявам. Не съм мислила, че ще те пратят зад решетките.

– Поставила си диаманта в моя джоб, викаш полицията и ми казваш как не си предполагала какво ме очаква. Стига, Мериан, и двамата знаем истината – ти беше просто една ревнива, отмъстителна кучка, и нищо не ти достави по-голямо удовлетворение от това да ме видиш съсипан и затворен.

– Е, добре! Вярно е, че ревнувах, но ако не се беше върнал обратно при нея, след като ви спипах заедно още първия път, нямаше да се случи нищо. Кълна ти се, съжалявам, че нещата стигнаха толкова далеч. Ужасно е да те пратят в затвора за нещо, което не си направил. Но сам си си виновен, копеле такова, да чукаш прислугата под носа ми.

– Подробностите ми убягват – каза безгрижно, но напълно убедително Шоз.

– Ти си лайно.

– Ти пък знаеш, че не това е причината да съм тук.

– Какво има сега? – запита тя с непресторено объркване.

– Имам предвид опита ти да ме убиеш.

– Ти не си с всичкия си!

Той се изхлузи от бюрото и се приближи към нея.

– Говоря за една гореща, влажна нощ в Парадайз, Тексас, не помниш ли? Защо стреля по мен, Мериан? Задето не поисках да те оправя ли?

Той беше достатъчно близко до нея, за да може тя да го зашлеви, но в момента, когато посегна, Шоз я улови за китката и я изви така, че да ѝ причини болка.

– Не бях аз! Не съм го направила аз! Кълна се! Не знам кой стреля по теб нея нощ.

Шоз ѝ повярва. Мериан беше лъжлива мръсница, но той различаваше истината, когато я видеше, а тя присъстваше в погледа ѝ. Той я пусна. Тя потърка китката си, без да го изпуска от поглед.

– Ако не си била ти, тогава кой?

– Нямам представа – каза тя и вдигна глава. – Затова ли си дошъл, да ме накажеш?

Той долови трепета в гласа ѝ и видя блясъка в нейните очи. През последните месеци беше имал жени, чиито имена не знаеше и не го беше грижа да научи. Шоз не си спомняше техните лица и тела, но тази вечер кръвта му кипеше и той лесно би могъл да задоволи нейния повик. Навярно тя си припомни друг подобен случай, когато той я взе безпардонно в будоара ѝ преди седем години.

– Не съм дошъл да те наказвам, Мериан – усмихна се той.

Разширените ѝ ноздри потрепваха пламенно. Шоз се извърна да си ходи. Тогава тя го спря.

– Забравяш обаче, че аз бях тази, която каза на шерифа всичко за теб, Шоз.

Когато се обърна към нея, в очите му беше стаена мрачна ярост.

– Трябваше да се сетя.

Усмивката ѝ беше несигурна. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бурно. Мериан все още го държеше за ръката. Той можеше да види настърхналите зърна на гърдите, които напиреха изпод шифона на роклята ѝ. Не почувства към нея нищо друго освен отвращение. Шоз се освободи и ѝ обърна гръб. В сравнение с онова, което му дължеше Люси Браг, нейното беше дреболия.

Тежкото ѝ дишане скоро се разнесе зад гърба му.

– Жалък мръсник – изстреля най-накрая в лицето му тя и излезе, като не забрави да затръшне вратата с всичка сила.

Той въздъхна и се залови с питието си. Вратата към балкона зад бюрото беше откρηната. Забеляза го заради струята леден въздух, който нахлу в стаята. Тъкмо беше поднесъл чашата към устните си, когато за негова огромна изненада тя се разтвори докрай. На прага на терасата, облечена в рубиненочервена рокля застана Люси Браг.

Роклята беше без ръкави и оставаше раменете открити, затова Люси трепереше цяла. Въпреки че беше увила ръце около тялото си, за да се стопли, тя не помръдна от мястото си. Можеше само да се взира в него, сякаш виждаше пред себе си призрак.

Той отвърна на погледа ѝ не по-малко зашеметен.

Ала пръв дойде на себе си и вдигна чашата с уиски.

– Още един тост, този път за булката и нейния нов живот.

Люси си помисли, че ще припадне. Шоз пресуши чашата до дъно, през което време тя наблюдаваше дългата линия на загорелия му врат и движението на адамовата му ябълка, докато преглъщаше. Само видът му беше достатъчен да извика обратно всеки свързан с него спомен – от най-жарките до тези, изпълнени с нежност. Изведнъж се сети за неговото предателство и за безцеремонния и нехаен начин, по който се бе отказал от брака им и от нея. Забравила за студа, тя внезапно влезе в стаята, а кръвта ѝ кипеше.

– Шпионираш ли? – запита той, без да мръдне от мястото си.

– Ласкаеш се. Не познавам другиго, който би дошъл тук на твое място.

– Да не би да ме молиш да си вървя? – запита я подигравателно той.

– Да те моля?!

Тя все още не се бе отделила от вратата, защото се страхуваше от онова, което би направила, ако пристъпи напред.

– Заповядвам ти да си вървиш, и то още сега.

– Какво има, принцесо? – каза меко той и пристъпи към нея. – Цялата трепериш. Все ми се струва, че не е от студа.

– Не се приближавай към мен.

– Сега ти се ласкаеш – засмя се Шоз и се спря до бара.

Заболя я много. Как го мразеше затова, че беше толкова хладен, спокоен и незасегнат от тяхната среща. Той напълни отново чашата си със скоч.

– Ако ти нямаш намерение да си ходиш, то аз си тръгвам – каза тя и пристъпи напред.

Бърз като светкавица, той я сграбчи за ръката и я извърна с лице към себе си. Люси беше толкова близо, че диханията им се сляха в едно.

– Все още не – каза той.

Сърцето ѝ прескочи поредния си удар от допира с него. Люси се опита да се отскубне, но усмивката му и блясъка в очите я накараха да застине на място. Тя нямаше да играе по неговите правила, каквото и да се случеше. Люси нямаше никакво намерение да му създава развлечение.

– Защо си тук, Шоз? Защо?

Усмивката му стана присмехулна.

– Дойдох да поздравя булката, естествено. Да празнувам – с моята любима бивша съпруга.

Сарказмът и омразата в гласа му възпламениха гнева на Люси. Той нямаше основание да я мрази, както тя него.

– Твоята любима бивша съпруга няма намерение да празнува с копелето, за което е била толкова глупава да се омъжи.

– Нямахте нищо против да си моя жена преди няколко месеца.

Люси вирна глава и се опита отново да се освободи от желязната му хватка, но без успех. Сърцето ѝ туптеше неравномерно. Погледът му задържа нейния за един безкраен миг. Този период от време беше напълно достатъчен да насели мисълта ѝ с безброй спомени за това как бяха правили любов. Когато забеляза как погледът му се нажежава от желязание, беше готова да се закълне, че той си мисли за същото.

– Бях млада, невинна и много, много глупава.

Погледът му потъмня. Поне веднъж той нямаше готов отговор, от което тя усети чувство на триумф. Всичко обаче трая много кратко, потушено от горещия му поглед. Искрите, които лумнаха в очите му, бяха пламенни и гневни, и тя забеляза как се засилват с всяка изминала секунда.

Жестоката усмивка отново се появи на лицето му. Той я погледна настоятелно и похотливо. Това беше достатъчно Люси да почувства как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват.

– Кого искаш да заблудиш, Люси? – каза дрезгаво Шоз. – Ти все още ме желаш – мога да го прочета в очите ти.

Беше прав, но тя нямаше никога да го признае пред себе си, а още по-малко пред него.

– Утре ще се женя за Леон Клакстън. Ти си този, който се заблуждава, Шоз.

Той най-сетне я освободи със смях.

– Ти и Леон. Истинска благородническа двойка със синя кръв. Желая ти всичко най-хубаво. Но не се ли страхуваш, че Леон може да ти се стори малко скучен след първия ти съпруг?

Тя разтърка китката си, докато се чудеше дали ще ѝ стигне смелостта да го удари.

– Мразя първия си съпруг. Той ми съсипа живота, а Леон е джентълмен, и то богат. Може да ми даде всичко, което поискам. Докато ти си способен да ми осигуриш само една дяволска дупка в Мексико.

Усмивката му се изпари. Той вдигна разгневен чашата си.

– За съпругата на дипломата и нейното щастие.

Люси отстъпи назад. Гневът му беше достатъчно силен, за да разбере, че беше отишла твърде далеч. Сега беше моментът да си тръгне, но тя не го стори.

– Присмиваш се на него, и на мен, защото никога не можеш да бъдеш нещо различно от това, което си.

– Гаден бивш пандизчия!

Люси съжали моментално, задето беше възприела собствения му мръсен език. Погледна го остро, когато си спомни за дочутия разговор с Мериан.

– Мериан ли те изпрати в затвора? Обвинила те е в нещо, което не си сторил?

– Значи си шпионирала?

Без да знаят, че Люси е във на терасата, те бяха си казали горчивата истина. Изводите бяха твърде стряскащи, за да може Люси да ги схване напълно, но започна да и става ясно, че Шоз е бил поел по определен свой път в живота, прели да бъде несправедливо обвинен в престъпление от една зла и влиятелна жена. Беше потресена, дори по-лошо, ужасена от начина, по който той беше платил за несъществуващ грях.

– Все още ли къташ в сърцето си искрица състрадание към мен?

Тя се окопоти бързо.

– Само си мислиш така – отвърна тя и се извърна бързо, изпълнена внезапно от безпричинна паника.

– Искам да признаеш – нахвърли се той върху нея и заби пръсти в голата кожа на рамото ѝ.

Думите бяха изречени със заповеднически тон, при което дъхът му парна ухото ѝ.

– Няма да признавам нищо такова – извика тя и се опита да се откопчи.

Тя не искаше, страхуваше се да бъде близо до него.

– Ако няма да си ходиш, искам да ме пуснеш.

– Не мога – изрече с хрипков глас Шоз и я притегли в обятията си.

Плътният допир с тялото му я накара да замръзне на място, докато от блясъка в очите и неговата възбуда я побиха тръпки. Страст и ярост се смесиха. Люси го усети в собствените си вени. В този миг те бяха пак едно цяло.

Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре.

– Състраданието не е единственото нещо, което чувстваш към мен, нали? – измърка той с глас на ласкав любовник. Едната му ръка обхвана плътно талията ѝ, а другата я галеше по раменете и врата. – Признай, защото няма да те пусна, докато не ми кажеш, че все още ме желаш, че все още си луда по мен.

– Не – изстена Люси, – няма да го направя никога!

Тя се изви в ръцете му, но само за да се притисне още по-плътно към масивната издутина в слабините му. Задиша учестено, защото разбра, че скоро ще се предаде, ако не успее да се откопчи. Трябваше да се концентрира единствено върху гнева, но в този момент изпитваше само слад.

– Леон никога няма да те възбуди така – каза дрезгаво той, докато ръката му се плъзна отзад и я придърпа още по-близо.

Люси изкрещя диво и го заудря, без да гледа, с юмруци по гърдите. Той я хвана за китките и рязко дръпна ръцете ѝ надолу, така че да ги прикове неподвижни между телата им. Тя отвори уста да извика наново, но от гърлото ѝ не излезе нищо. Тогава той я целуна, вкарвайки език в устата ѝ, за да ѝ покаже, че иска да влезе изцяло в нея.

Люси би отхапала езика му, ако Шоз не държеше устата ѝ отворена с ръка, ала когато нейния бяс се уталожил, на негово място дойдоха прежната жегата и избуялата страст, които в действителност никога не я бяха напускали през време на тяхната раздяла. Тя докосна езика му със

своя, докато ръцете ѝ се сгушиха в дуплите на ризата му.

Той я избута срещу стената. Целувките му станаха диви, а ръцете му започнаха да бродят необуздано по тялото ѝ. Люси разбра, че Шоз няма намерение да спира. Само след миг щеше да запретне полите ѝ нагоре и да нахлуе стремително в нея тук на място, до стената на библиотеката, в нощта срещу сватбата ѝ.

Всичко се развиваше прекалено бързо. Тя трябваше да го спре с цената на всичко. Да спре себе си. Усети как той притиска ръка към нейната женственост. Не само беше отдаден, бе полудял от желание. Люси се откопчи на предела на силите си и се срина на пода. В следващия момент беше вече на крака, потърсила убежище зад дивана в стаята.

За кратко чертите на лицето му изразиха недоумение от това, че Люси го беше отблъснала, когато бяха толкова близо до консумиране на взаимната си страст. После изражението му се изясни. За разлика от нея, на Шоз не му беше необходимо време, за да се окопити. Той оправи папионката си, без да сменя поглед от Люси.

– Кой кого лъже? – запита кратко той.

Люси затвори очи задъхана, разтреперана и все още разтърсена от възкресяването на предишните чувства.

– Мразя те! Искам да си ходиш!

Усмивката му беше насилена, когато заговори с абсолютна убеденост.

– Чувството ни е взаимно, принцесо.

Очите ѝ се отвориха широко.

– Защо ме мразиш?

– Нима си очаквала нещо друго?

Болката и обидата изникнаха толкова внезапно в душата на Люси, че тя окаменя. Той се приближи към нея. Ръцете му, големи и твърди, се спряха върху раменете ѝ.

– Но това не променя нещата, защото страстта няма нищо общо с любовта или омразата. И двамата го знаем от първа ръка.

Те се взряха един в друг продължително. Около тях глъчката от забавата се разгаряше, но те не я усещаха, докато вратата на библиотеката не се отвори.

– Как се осмеляваш! – изкрещя Мериан.

Люси остана без дъх, когато разбра, че Мериан е влязла в стаята и е застанала зад тях. Шоз дори не ѝ обърна внимание. В погледа му се четеше омраза. Люси знаеше, че е предназначена за нея.

– Ако не напуснеш, ще извикам Брагови още сега – заплаши

Мериан. – Хайде, омитай се!

– Кажи на щастливия младоженец, че му изпращам най-сърдечните си поздрави – обърна се Шоз подигравателно към Люси, след което напусна библиотеката.

Люси погледна към бъдещата си свекърва. По страните ѝ изби руменина. Добре беше поне, че Мериан не влезе малко по-рано.

– Не е това, което си мислите – каза тя, след което застина безмълвна пред разкривеното гневно лице на жената пред нея.

Люси си спомни, че освен майка на Леон, Мериан е и бивша любовница на Шоз – достатъчно безскрупулна, че да изпрати в затвора невинен човек. Накратко, тя беше чудовище. Люси възвърна самообладанието си тъкмо навреме, за да посрещне атаката на Мериан.

– Ти, малка курво!

– Не смейте да ми говорите така!

– Разбира се, че ще ти говоря – каза Мериан. – В края на краищата и двете знаем, че познаваш Шоз твърде добре.

Люси се изчерви още повече, този път от гняв.

– Забравяш нещо, Мериан. Би трябвало да кажеш, че и двете го познаваме доста отблизо.

Мериан се стъписа моментално. Люси почувства злорадо удоволствие, докато противницата ѝ се съвземе.

– Съветвам те да внимаваш, преди да започнеш да хвърляш камъни в чужда градина. Освен, това те предупреждавам да стоиш далеч от него, ако искаш да се ожениш за сина ми, защото Леон не би простил изневярата на своята съпруга.

– Аз също имам един съвет към теб – каза Люси, без да обръща внимание на възмущението ѝ. – Ще се женя за сина ти, не за теб. А и този живот си е лично мой.

– Ти си глупачка, Люси – каза побесняла Мериан. – Не си прахосвай напрасно младините. Леон ще те отведе, където пожелаеш, докато Шоз не е способен на нищо значително извън спалнята. Нима не разбираш?

– Разбирам, и то отлично – отвърна Люси.

Стори ѝ се странно, че тези думи излизаха от устата на една прелюбодейка. Гневът ѝ се насочи устремно към бъдещата ѝ свекърва.

– Знам повече от това, което казвам, Мериан.

След тези думи тя напусна библиотеката, като остави домакинята сама.

Посещението в дома на Клакстън беше глупост, която провокира мрачния и черен хумор на Шоз. Облечен само в панталон с черни тиранти, той дърпаше от цигарата си и гледаше нощните светлини на града през прозореца на хотелската си стая.

Разбираше, че трябва да е всякъде другаде, само не и в тази печална стая, сам с нерадостните си мисли. Юмрукът му се стовари здраво върху перваза на прозореца. Болката беше добре дошла за него. Той разтърси ръка с надеждата да не е счупил нещо.

Тя все още се чувстваше негова. Въпреки дългото време, през което бяха разделени, въпреки предателството ѝ към техния брак, независимо, че никога не го бе обичала истински – Люси все още му принадлежеше. Той не можеше да понесе мисълта, че на следващия ден тя щеше да се ожени за Леон. За съжаление нейният избраник притежаваше всичко онова, което липсваше на него самия, както вярно беше отбелязала Люси.

Не за първи път дръзна да си признае, че съжالياва за прибързаното си решение да се разведе с нея в Браунсвил.

Истината бе, че тя първа поиска развод. Нямаше смисъл да се терзае, защото всичко приключи много отдавна. Чувствата ѝ бяха ясни – тя го презираше. А сега се женеше за пари и положение. Той се усмихна тъжно, защото и двете му липсваха. Но той притежаваше нещо, което тя желаше от все сърце – своето тяло.

Шоз се заразхожда назад напред, палейки цигара от цигара. Не трябваше да я вижда в дома на Мериан, защото го беше възпламенила и превърнала във вулкан, готов да изригне винаги, щом е близо до нея. Веднъж му идеше да я убие, друг път да я насили, а трети – да я обича истински.

Сигурно вече се беше прибрала у тях. Навярно беше сама в огромната си спалня, или може би спеше. Нуждата да я притежава и гневът му отново го връхлетяха едновременно. Изведнъж той разбра, че няма да може да заспи, поне не и тази нощ, затова се облече набързо и излезе.

Навън беше мразовито и започваше да вали сняг. Без нищо на главата Шоз се заразхожда с тикнати дълбоко в джобовите на самото ръце. Липсата на балтон не го притесняваше. Студеният въздух му поддържа ободрително, а бързата крачка го успокои. Това, от което имаше нужда, бе да избяга от мислите си.

Шоз забави ход. С безпокойство забеляза, че е изминал неусетно целия път до Сентръл Парк. Нима намерението му беше такова през цялото време? Той изруга, защото разбираше, че би трябвало да се връща, но беше неспособен да го стори. Шоз се запъти към центъра на града, отначало бавно, след което ускори ход, докато снегът се сипеше здраво. После прекоси Шейсета улица, след това Шейсет и първа.

Дъхът му образуваше пухкави кълба в ледения въздух, а ушите му бяха изтръпнали от студ. На ъгъла на Шейсет и втора улица той най-после се спря задъхан. Какъв глупак беше само!

Шоз застана в студа и се вторачи в нейната къща през снежната пелена, която почти закриваше погледа му. Горے всички прозорци бяха тъмни, докато долният етаж грееше с топла светлина.

Трябваше да тръгва, но краката отказваха да му се подчинят.

Вместо това, той се облегна на уличната лампа и се загледа към къщата.

Изведнъж съвсем импулсивно прекоси улицата.

След тържествената вечеря Люси дори не направи усилие да заспи. Когато остана сама в спалнята, не знаеше дали да крещи от радост или от объркване. Най-после можеше да преосмисли всичко. Приемът се беше изродил в нескончаема скука, Леон се беше оказал безкрайно досаден, докато Шоз беше тук, в Ню Йорк и то точно в навечерието на сватбата. Всичко ѝ дойде твърде много, за да успее да го асимилира.

Тя пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои, и закрачи боса из стаята, облечена само по нощница. Огънят в камината бумтеше.

Люси имаше да решава два въпроса, които нямаха връзка помежду си. Единият беше ясен – не можеше да се омъжи утре за Леон.

Беше пълна глупачка, когато си мислеше, че е способна да го стори. Беше жена, която можеше да се ожени само по любов. Това ѝ стана ясно, след като вълната от спомени след срещата с Шоз я връхлетя с цялата си разрушителна мощ. Щеше да изпрати бележка на Леон рано на следния ден.

Нямаше нито един приемлив довод за сватбата. Нейното поведение – да го зареже пред олгара – също не беше приемливо, но тя нямаше друг избор. Всички щяха да са бесни, но се надяваше поне родителите ѝ да я разберат.

Скандалът щеше да бъде и без това колосален, а след предходния с отвличането ѝ, направо неопикуем. Люси се тръшна на леглото. Нямаше

в никакъв случай да остава в Ню Йорк. Трябваше да минат години, ако изобщо времето би заличило позора, преди да може да ходи с изправена глава в този град, ако отговореше на Леон с „не“ в църквата. Би могла да се установи в Драгмор, Парадайз или дори в Калифорния при леля Стом и чичо Брет. Съществуваха много варианти, но оставането ѝ тук не беше един от тях.

Независимо от ужасното решение, тя почувства огромно облекчение. По-добре да си остане стара мома и господарка на самата себе си, отколкото да се ожени за човек, когото едва познаваше и не обичаше. Щеше да привикне някак си към този статут и всичко, което следваше от него. Любовта на нейното семейство си оставаше, а колкото до обществото, щеше да се оправи и без него.

Люси си помисли за Шоз. В интерес на истината, не беше успяла да го елиминира от съзнанието си нито за секунда след срещата в библиотеката на Клакстънови. Отношението ѝ към него я вбеси и, нещо по-лошо, уплаши. Беше ясно, че той можеше да я прелъсти, ако не бе намерила сили да му се противопостави. Защо ли беше дошъл в Ню Йорк, и то точно сега? Очевидно не хранеше никаква обич към нея, а единствено същата влудяваща страст, която тя напълно споделяше. Той знаеше, че тя ще се омъжва. Дали не беше дошъл да създава неприятности? Беше успял напълно, ако това е била целта му.

Вероятно тя никога повече нямаше да се омъжи. Люси въздъхна и се приближи към стенния шкаф. Там висеше окачена сред многобройните ѝ други тоалети сватбената рокля. Люси я докосна плахо. Дрехата беше ушита от най-прозрачна коприна, имаше доста смело деколте и цепка за единия крак, стигаща чак до бедрото. Нямаше никога да я облече. Инстинктивно тя изхлузи презглава памучната си ношница и я захвърли на пода. После надяна сватбената премяна и се приближи до огледалото. Беше красива, повече от красива, почти разголена и много секси. Роклята беше толкова ефирна, че разкриваше всичко, а ниското деколте стигаше почти до зърната на гърдите ѝ. Внезапно ѝ се прииска неистово Шоз да бъде този, за когото да се омъжи на следващия ден. Тя си пожела роклята да е за него, а сватбените камбани да означават края на тяхната история.

Люси се отдалечи от огледалото. Кога щеше да поумнее? Шоз беше искал само едно нещо от нея, докато тя беше влюбена в него. Трябваше да си набие добре това в главата. Същата вечер беше научила и други факти. Шоз беше лежал в затвора невинен, а животът му беше приел ужасен обрат, който не е заслужавал. Той не беше истински престъпник,

а жертва на ревността на една безжалостна жена.

Нещата не се връзваха. Тя го прокле заради това, че не обяви невинността си от самото начало, без дори да си направи труда да обясни истината. От друга страна, знаеше, че той беше свърнал от правия път с готовност. Не можеше да се отрече още един факт: той бе безмилостен и опасен тип, пълна противоположност на замечания безхарактерен любовник от сънищата на гимназистките. Шоз се оказа най-противоречивата личност, която тя беше срещала.

Защо беше в Ню Йорк и я мразеше толкова? Не му беше направила нищо, за разлика от него.

Люси си наложи да поспи. Беше почти два сутринта, а на следващата утрин трябваше да изпрати бележката на Леон. Поколеба се дали да свали сватбената рокля, след което реши да спи с нея. В края на краищата беше малко вероятно да стане булка от утре нататък. Тя загаси осветлението, като остави да светят единствено лампите до леглото ѝ, разрови прациящите главни в камината, след което реши да не я загася заради допълнителната топлина, която осигуряваше. Люси се покатери на леглото, без да е сигурна, че ще може да заспи. На тоалетката имаше роман, подарък от Никол. Тя тъкмо протягаше ръка към книгата, когато погледът ѝ бе привлечен от балконския портал точно срещу нея. Дръжката на вратата се превъртя, при което Люси подскочи от уплаха и извика.

Шоз застана на прага, покрит целия в сняг. Те впериха поглед един в друг. Реалността отстъпи място на нещо приказно.

Устните му се разтеглиха в подигравателна и опасна усмивка. Очите му започнаха да я изучават от глава до пети, сякаш искаше да провери дали всичко, което някога му принадлежеше по право, си е на място. Люси знаеше, че не би изглеждала много по-различно, ако е гола. Без да помръдне, тя веднага започна да си припомня неговото ухание, вкусът на устните му, начинът, по който се чувстваше, когато той я държеше в прегръдките си.

– Моите благопожелания, принцесо – каза тихо той, а устните му се разтегнаха.

– Не би трябвало да си тук – каза тя и се изправи още повече.

Той се ухили и затвори вратата с крак, без да се извърща. Дългите му пръсти разхлабиха възела на вратовръзката.

– Сигурно си права.

Люси беше толкова развълнувана, че би припаднала, ако нямаше опит с номерата му. Гневът и желанието отново напомниха за себе си.

Тя спусна крака от леглото, без да става.

– Ти си луд, Шоз. Братята ми са долу в хола. Ако те спипат, ще те убият.

Той се освободи от вратовръзката и я остави да се изниже между пръстите му на пода.

– Защо не крещиш тогава? – запита той, а ефектът от усмивката му беше унищожителен.

Защо ли наистина? Вместо да извика за помощ, както повеляваше логиката, тя се нахвърли отгоре му.

– Кучи син. Ако знаеш как те мразя! Но не искам да те видя отново зад решетките.

– Права си, че го зная.

Той съблече самото си и също го пусна на пода.

– Какво правиш? – каза тя и се вкопчи в завивките.

– Навярно се досещаш.

Люси пое дълбоко въздух.

– Спри, и то веднага! В противен случай ще престана да бъда добра, защото не го заслужаваш. Още една стъпка, и ще се разкрещя така, че да ме чуе цялата къща.

Шоз свали копчетата за ръкавели, сякаш думите ѝ не се отнасяха за него.

– Решил съм твърдо да довършим започнатото в библиотеката на Клакстън.

Още малко и ръцете ѝ сяка да разкъсат чаршафите на две при безочливата му забележка.

– Не! Изчезвай! Махай се оттук веднага!

– Ако наистина искаше да си отида, досега да си закрепяла като луда, вместо да ми се предлагаш в тези одежди.

Гърдите ѝ се вълнуваха от напрежение, защото той беше прав, но тя нямаше да му се даде.

Изведнъж изражението му стана грозно.

– Обичаш ли го?

Тя беше твърде развълнувана, за да отговори каквото и да е.

– Кажи! – настоя дрезгаво той.

– Не!

– Много странен начин да го покажеш.

Шоз запрати копчетата за ръкавели с всичка сила, а тя беше значителна, в стената зад нея. Преди още да паднат на земята, Люси се бе вече затичала към банята.

Той чакаше само това. В мига, в който тя предприе маневрата, той също се размърда. С пъргавината на пума скочи върху леглото, оттам се приземи отново на пода и я сграбчи в другия край на стаята. Завлече я обратно към леглото въпреки отчаяната ѝ съпротива, повдигна я високо и я тръшна върху постелята. Тя отскочи във въздуха и, без да губи време, се устреми към противоположния край. Той я хвана за глезена и го изви. Просната по лице, тя отново беше завлечена в центъра на огромното легло. То жалостиво заскърца, когато той я яхна. Люси почувства как здравите му бедра я обгърнаха, а топлината на кожата му облъхна голия ѝ гръб. Тогава той рязко я обърна и се взря в нея.

Шоз също се беше задъхал. Без да се колебае, Люси посегна да го одере с нокти по лицето. Той я хвана за китките с една ръка и изви ръцете ѝ зад главата. С другата си ръка я прекърши през кръста и я изви към себе си. Коляното му се вклини между бедрата ѝ, а устата му насилнически се впи в нейната, силно и болезнено. Люси се гърчеше диво, но притисната отдолу и със стиснати в огромната му лапа ръце шансовете ѝ бяха равни на нула. Тя реши да не капитулира и да се бори докрай.

Шоз продължи да насилва вътрешността на устата ѝ с език. Най-после отдели устни от нея.

– Ах, ти, малка лицемерке. Престани да се правиш на девственица, Люси!

Очите му хвърляха искри. Когато се наведе да я целуне отново, тя чевръсто го ухапа за брадата.

Шоз извика от болка, дръпна се рязко назад и докосна раната. Люси моментално го фрасна със свита в юмрук ръка, която беше успяла междувременно да освободи. Побеснял, той я стисна отново в желязната си хватка.

– Няма да ти се дам – едва процеди тя. – Ще трябва да ме изнасилиш, ако ме желаеш.

– Мислиш, че няма да го сторя ли? – каза той заплашително, и за доказателство потърка дебелия си и втвърден до крайност член в нея.

Затворила очи, тя настръхна. Пулсът ѝ се ускори неимоверно, когато го чу да разтваря панталоните си. Тя се ужаси от жестоката истина, която той скоро щеше да открие – нейната съпротива беше акт на крайно отчаяние, докато тялото ѝ изгаряше за него.

Той я докосна. Внезапно издърпал роклята ѝ нагоре, Шоз промуши ръка между краката ѝ. Люси се опита да се освободи за последен път, преди да се разнесе приглушеният му смях, изпълнен с типично мъжко задоволство.

– Голяма си била лъжкиня – каза той, докато я галеше.

Люси започна да стене, когато той отново започна да я целува, и докосна езика му със своя. С нарастваща полуда тя впи устни в неговите. Шоз освободи ръцете си и я взе в прегръдките си. Пулсиращите му слабини се притиснаха към нейните. Дланта му докопа гърдите ѝ и ги овладя безцеремонно.

Ноктите ѝ раздраха кожата на гърба му, след което се преместиха върху голите му гърди и се забиха в зърната.

Действията ѝ го накараха да издаде вопъл на първична страст. Той я разтвори, след което нахлу в нея докрай.

Съвкуплението беше диво и незабравимо. Когато той проникна в нея, тя се изви назад, за да го посрещне. Изопнати докрай, те започнаха да се движат неистово. Люси извика от върховно задоволство първа без ни най-малък срам, приканвайки Шоз да ускори темпото, за да навакса. Той захлупи устата ѝ с ръка, за да заглуши стоновеите, докато се освобождаваше дълбоко вътре в нея.

Люси започна да съобразява почти моментално. Отчаянието ги доведе до неизразима обвързаност. Той не се отделяше от нея, а тя продължи да го държи в прегръдките си.

Все още го обичам, помисли си тя.

Остана под него, напълно объркана и паникьосана. Какво ли щеше да направи той сега? Имаше толкова много недоизказаност между тях. След като вече се беше отрекъл веднъж от нея, нямаше ли да го стори пак? Обхвана я ужасяващ страх, че случилото се щеше да остане само мимолетен спомен от миналото, единствен и неповторим. Тя се отказа да мисли за това, защото в противен случай щеше да се разреве. Шоз беше заровил лице в косите ѝ. На Люси и ѝ се прииска отчаяно да го целуне по слепоочието и да го помилва, но не можа да събере кураж.

Когато той се махна от нея, тя остана неподвижна. В следна момент Шоз се изправи и затъкна ризата в панталоните си.

Люси притвори очи. Не беше възможно всичко да стане по този начин. Тя трябваше да каже нещо, за да не го остави да си тръгне ей така. Ала той правеше точно това – напускаше я отново.

Тя се опита да се усмихне лъчезарно.

– Е, поне това е едно от нещата, които правим добре заедно.

Страхуваше се да бъде сериозна, лекомислието винаги беше по-лесно за подражание.

– Но никога не стигаме до него без бой.

Той се извърна рязко и се наведе за самото си. Люси трябваше да се

пребори с остър емоционален пристъп, предизвикан от предстоящото му напускане.

– Шоз?!

Той не се обърна да я погледне, но тя знаеше, че слуша внимателно.

– Колко дълго ще останеш в Ню Йорк?

Шоз надяна дрехата, след което застана пред нея.

– Утре заминавам за Куба.

– Утре?

– Разочарована ли си? – запита той и я погледна в очакване.

Думите му бяха необичайно прости и ясни, лишени от прежния сарказъм и зядливост. Люси не успя да отговори. Толкова ѝ се искаше да му каже, че е разочарована, ала беше прекалено горда.

Само щеше да му достави незаслужено удоволствие. Отговорът щеше да е язвителен и навярно циничен. Тя скочи на крака и изтърча в банята. Там падна на колене и се вкопчи в ръба на бялата порцеланова вана.

Напрегна слух, за да чуе нещо. До ушите ѝ достигна скърцането на пода под нозете му. Стори ѝ се, че ще се задуши от напирашите сълзи.

Не си отивай, помоли се безмълвно тя. Не ме оставяй! Не и този път!

Тя се извърна да го погледне. За един кратък миг ѝ се стори, че прочете в очите му съчувствие. Помисли си, че Шоз ще отиде при нея, за да я прегърне. Вместо това той стисна зъби, обърна се и излезе.

Когато чу захлопването на балконската врата, Люси рухна окончателно. Той си заминаваше на следващия ден и разбиваше сърцето ѝ. Сълзите най-после рукнаха безспир.

41

Точно на следващата сутрин скованата от притеснение Люси бе въведена в един от салоните, докато чакаше да извикат Леон. Осъзна още по пътя към Клакстънови, че не ще може просто да остави бележка, а ще трябва да обяви лично, че венчавката се отменя. Ето защо подскочи, когато годеникът ѝ пристъпи с усмивка в стаята.

– Знаеш ли, че не е на хубаво, ако младоженецът види булката преди сватбата? – престолено я укори той.

Тя навлажни устни.

– Леон... виж какво. Съжалявам, но не мога да се омъжа за теб.

– Това някаква лоша шега ли е?

– Не.

Поразен, той пребелия като платно.

– Ужасно съжалявам, Леон.

– Само ми обясни защо...

– Не те обичам.

– Това какво общо има? – кресна той.

– Твърде много – особено в един брак. Няма нужда да ме изпра-
шаш. Сбогом.

Тя си тръгна, преди той да реагира, и се прокле мислено като страх-
ливка, задето искаше да избегне по-нататъшния сблъсък. Чувстваше се
кошмарно, защото се отнесе с него твърде зле, но докато пътуваше към
дома в една от каретите на Браг, усещането за вина започна да избледня-
ва пред мисълта за новата битка, която ѝ предстоеше. За щастие, в пред-
дверието попадна на майка си. Грейс тъкмо си слагаше наметката и без
съмнение се готвеше да излиза, улисана в последни приготовленияа пре-
ди сватбата вечерта.

– Мамо, може ли да поговорим?

– Люси! Осем и половина е. Къде ходиш толкова рано сутринта?

Люси подаде пелерината си на един слуга, изчака го да се отдалечи
и тогава поде:

– Отидох да се видя с Леон, мамо.

– Но защо?

– Защото отмених венчавката.

– Отменила си я!

– Аз не обичам Леон. Не мога да се омъжа за него.

– Люси, осъзнаваш ли какво си направила? Мислех, разбираш, че
това щеше да оправи всичко!

– Просто не мога да го направя, мамо. Знам прекалено добре колко
сте щастливи вие с татко. Ако не мога да имам такъв брак, тогава не ис-
кам да се женя въобще.

– О, скъпа. – Грейс изтича и я взе в обятията си. – Сигурна ли си,
Люси?

– Абсолютно.

Майка ѝ я погали по косата.

– Аз ще се погрижа за всичко. Ти се качвай горе.

– А татко?

– И за него ще се погрижа.

Люси я прегърна.

– Колко добре ме разбираш.

– Надявам се, че ти пък ще разбереш баща си – отвърна Грейс кротко. – Той иска само най-доброто за теб.

– Знам.

Разбира се, баща ѝ бе шокиран и разярен, толкова разярен, че отка-
за да ѝ говори. Напрежението между тях бе по-ужасно от всякога. Когато с Рейд се засичаха из къщата, той стискаше зъби и не искаше даже да я погледне. Трябваша му няколко дни, за да поомекне. Когато това стана, той отиде в стаята ѝ и мрачно заяви, че желае само дъщеря му да бъде щастлива – бе сигурен, че тя прави грешка, но му се късаше сърцето да гледа как се отчуждават един от друг. Сетне двамата се прегърнаха.

– Всичко ще бъде наред, татко; няма нужда да се тревожиш за мен, ще видиш.

Той я притисна още по-силно, после я пусна.

– Де да можех да повярвам.

Сега, когато отново бе в добри отношения с баща си, Люси можеше да се съсредоточи върху това да намери Шоз. Нае частен детектив – Куба бе голям остров, а тя бе решена да открие точно къде е отишъл. Не можеше да позволи нещата между тях да приключат просто така. Той сигурно я мислеше за най-долна уличница – на крачка от женитбата си, тя спа с него в нощта преди венчавката. А сега дори я смяташе за вече женена! Люси бе категорична, че той трябва да узнае истината или поне част от нея – че никога не бе обичала Леон, че я бяха накарали да се омъжи за него и че, в крайна сметка, тя бе отказала. Истинският проблем обаче бе друг – опасяваше се, че него въобще няма да го е грижа.

Докато чакаше новини от детектива, Люси си стоеше въщи и старателно отбягваше всякакви посетители, а чрез тях и скандала, за който знаеше, че се вихри из града. След една седмица, на Нова година, съгледвачът ѝ достави информацията, която търсеше. Шоз бе напуснал Ню Йорк на товарен кораб на път за Карибите. Една от спирките на кораба бе Хавана, единствен престой в Куба.

Смея ли...?

Още преди да си зададе този въпрос, Люси знаеше, че ще отиде в Куба да го търси. Дълбоко в сърцето си знаеше, че ще го последва и на край света – и то далеч не само за да си оправят сметките. Все още го обичаше и съжаляваше, че в края на краищата подписа проклетите документи за развода. Отчаяно ѝ се искаше да бъде с него. Той все още я желаше – бе го показал прекалено ясно – и това ѝ даваше известно надмощие над него. Толкова зле ли щеше да ѝ е като негова любовница?

Може би в един прекрасен ден щяха да превъзмогнат миналото и да уловят отново някогашната емоция. Сигурно бе просто мечта, но какво от това? Тук за нея вече нямаше нищо, абсолютно нищо.

Люси си купи билет за един пътнически параход за Маями, който тръгваше на шесто число. Оттам, увери я служителят, който и продаде билета, можеше лесно да си намери корабче към Хавана. Градът бе твърде популярен сред туристите въпреки бунтовете.

Версията за пред родителите бе, че заминава за Драгмор, и те въобще не се усъмниха. На кораба за Англия бяха резервирани две каюти и, за щастие, той отплаваше същия ден, когато тя заминаваше за Куба. Люси щеше лесно да избегне компаньонката си в последния момент и да тръгне сама. Все пак обаче се канеше да остави бележка, за да не си помисли бедната жена, че е паднала през борда.

През оставащото кратко време преди заминаването тя опакова всичко необходимо за един дълъг престой, и започна да поглъща четивата за Куба, които успя да си набави. Не й бе никак трудно – това бе най-горещата политическа тема и вестниците бяха пълни с разкази за страданията на бунтовниците, кланетата на испанските войски и епидемията, плъзнала из концентрационните лагери на генерал Уейлър. Съмнения обхванаха Люси. Явно отиваше в сърцето на една истинска гражданска война. Ала любовта й бе по-силна от разума и на шести януари – мрачен и снежен – тя отпътува от Ню Йорк.

Морската болест я мъчи през цялото време. Прекара само една нощ в Маями – твърде малко време, за да си възстанови равновесието. За щастие, пътуването до Куба трая само шестнадесет часа и когато пристигна на пристанището в Хавана, почувства истинско облекчение. Все още обаче бе доста бледна и жадуваше да стъпи на твърда земя колкото се може по-скоро. Възнамеряваше да отседне във вилата на баща си, тъй като бе сигурна, че ще открие по-лесно Шоз, ако остане в столицата, а не в Маравиля. Люси стоеше на перилата, докато огромният плавателен съд навлизаше в задръстеното пристанище с помощта на малък влекач. Бе тринадесети януари.

Денят бе топъл и мек. Небето се синееше, а водите на Карибите блестяха в тъмно тюркоазено. Люси се взря в Кастильо дел Моро отляво, докато корабът преминаваше покрай него – порутен стар замък, сега защитно укрепление, от чиито основи се издигаше прясно варосан фар. Пред нея отлясно се простираше Хавана – очарователен град, където сградите в колониален стил се редяха една след друга на яркото слънце, а палмите се полюшваха от морския бриз по широките булеварди. Града

опасваха тучни зелени хълмове – чудна гледка. Люси се усмихна, обхва-
на я вълнение.

Успя да избяга от Ню Йорк; беше на прага на едно приключение, а
може би даже и на нов живот. За пръв път от цели шест месеца светът
около нея изглеждаше пълен с обещания. Тя обърна лице към топлото
слънце и отново се усмихна.

Пристанището – едно от най-важните за малкия остров – бе страш-
но натоварено. Много от съдовете поемаха, препълнени със захар за
Щатите. Около тях се клатушкаха малките местни рибарски лодки. Там
беше и един испански боен кораб – зловещо доказателство, че тази стра-
на все пак воюваше.

Вилата бе в центъра на града, на Авеню Мурала, недалеч от Игле-
сия де Сан Франсиско, величествена църква от шестнадесети век. Люси
нае кабриолет, за да я закара, но и той не можа да побере целия ѝ багаж.
Кочияшът обеща да се върне по-късно за останалото и подкара кобилата
по калдъръмената улица.

Люси не бе посещавала Куба от години, всъщност бе идвала само
два пъти, но градът сякаш не се бе променил. Въпреки че хълмовете на-
около бяха свежи и зелени, най-плодородната земя със захарната тръс-
тика бе в източната част на острова. Младата пътничка знаеше всичко
това от идванията си в Куба като дете. Маравиля бе на около четириде-
сет километра от Хавана и бе обградена от ниски хълмове от запад и
гъсти джунгли от изток.

Минаха през един оживен пазар. Купувачи и продавачи си подви-
ваха в безкрайна какофония от звуци; тълпата се въртеше около тях.
Търговци предлагаха стоката си от сергии и големи плетени кошници.
Носеше се миризма на току-що уловена риба и Люси видя един от тър-
говците наред улова му – може би тон дълга океанска риба със сребър-
ни люспи, стоварена в краката му. Кабриолетът отмина пазара и сви по
тясна, криволичеща уличка.

Някъде пред тях се чу слаб звук, приличен на приглушен рев.

И отново, като прииждащо ехо.

– Господине, какъв е този шум? – попита Люси кочияша.

– Не знам, сеньорита.

Двамата се заслушаха и звукът стана по-отчетлив – беше рев на
тълпа. Сетне долетя скандиране, от което не се разбираше нищо. Люси
осъзна с любопитство и въодушевление, че пътуват по посока на тълпа-
та и чу ръкопляскания и подсвирквания.

Завиха рязко и се озоваха на един площад.

Люси ахна. Там имаше хиляди хора. Даже градинката по средата бе претъпкана. Кобилата направи още няколко крачки и спря. Улицата се бе превърнала в такова гъмжило, че движението с превозно средство бе абсолютно невъзможно. Кочияшът изкрещя някакво проклятие, колата напредна още малко и спря окончателно.

– Какво има? Какво става?

– Демонстрация, сеньорита – извика мъжът въодушевен. – Протест срещу автономията. Куба никога няма да приеме автономия от Испания. Хосе Марти е тук!

Люси знаеше кой е Хосе Марти от нещата, които бе изчала. Той на практика бе започнал революцията съвсем сам и американската преса го величаваше като герой. Тя погледна в посоката, в която сочеше кочияшът. От втория етаж на близката сграда говореше един мъж с мегафон. Това сигурно бе Марти. Обаянието му бе непреодолимо и възпламеняваше тълпата – той зовеше на свобода или смърт – нито един кубинец нямаше да приеме автономия от испанците.

Когато свърши, тълпата нададе одобрителен крясък.

– Той е луд – да идва и да се показва така! – извика Люси, завладяна от вълнението, което Марти предизвикваше.

– Si, сеньорита, испанците се опитват да го хванат от години.

Люси се взираше в Марти със страхопочитание – искаше й се да го види по-добре. Кабриолетът не бе помръднал. Бяха сред истинско море от тела и очевидно нямаше да се измъкнат скоро.

– Пеша ли ще трябва да вървя? – попита Люси, когато Марти подзе призивите отново. – Ако не свърши бързо, ще стоим тук цял ден.

– Авеню Мурала не е далеч – рече кочияшът. – Ще ви обясня как да стигнете и ще ви последвам с багажа ви, когато успея.

Какво щеше да й стане да повърви? Марти будеше у нея жив интерес, но Люси искаше да стигне до вилата и да се настани – а сетне да намери и Шоз. Затова се уговори набързо с човека и се измъкна от колата. Чувстваше се добре, откак стъпи отново на твърда земя, но сега усети как дъхът й секва и стомахът й се свива. Толкова много хора! Въобще не я въодушевяваше мисълта да стои заклещена в тази тълпа. Започна да я обхваща паника, макар да се укоряваше за глупостта си. Множеството вече я бе избутало далеч – от кабриолета я делеше непробиваема стена от човешка плът и тя не можеше да се върне, дори и да искаше. Жадуваше за въздух и то веднага.

С утроени от паниката сили Люси си проби път през тълпата. Стигна до парка, като преодоля поне четири-пет жени пред себе си. Хвана

се, останала без дъх, за каменната стена, която го обграждаше, но това не бе достатъчно. Вдигна поли, без въобще да я е грижа кой ще види, и се покачи. Сърцето ѝ започна да се успокоява, поемаше въздух на големи глътки. На стената имаше още хора и Люси започна да ги оглежда с интерес. Все млади момчета. Наблюдателницата започна да ѝ харесва. В тълпата долу имаше мъже, жени, деца. Много от тях носеха дрехи от захабен памук – отличителен знак на кубинските фермери. Над всички тях Хосе Марти издигаше поредния си пламенен призив – обещанията на правителството бяха нагли лъжи. Говореше се за реформи, но беше ли спряла политиката на концентрационни лагери? Имаше ли свобода на словото? Пуснати ли бяха затворниците? Автономията бе поредната нагла лъжа, но дори и да не беше лъжа, те никога нямаше да я приемат, никога!

Сред тълпата настана истинска буря от възгласи. Люси погледна към Марти на терасата. Беше много близо и сега го виждаше почти идеално. Костюмът му стоеше зле, в чертите му имаше нещо индианско, лицето му имаше високи скули, но бе широко и плоско. Той вдигна юмрук във въздуха и извика.

Тълпата повтори като ехо. „CUBA LIBRE! CUBA LIBRE! CUBA LIBRE!“

Скандиранията нарастваха и отекваха около нея. Люси бе потресена от въодушевлението и огромната енергия. Тя се вираше във водача – изражението му бе на победител. Вратата зад него се отвори и оттам излезе друг мъж, който зашепна напрегнато нещо в ухото на Марти.

Люси замръзна. Сърцето ѝ сякаш спря. Мъжът бе висок, мургав и носеше избелели „Левис“. Не може да бъде. Това не може да е Шоз.

Щеше да го познае винаги, дори от такова разстояние, даже когато лицето му бе почти закрито. Тя не сънуваше – това бе Шоз, тук, напред протестиращите хора!

Той се отдалечи от Марти и Люси съзря грубите му, мъжествени черти. Трепереше. Какво прави той тук? Какво общо има с кубинския бунтовнически лидер?

Тя разбра, че погледът му се плъзга по хоризонта, не по тълпата, като че търсеше някого или нещо. Не можеше да отвърне взор от него. Той като че ли чувстваше това, защото изведнъж погледна надолу – точно към нея.

Погледите им се срещнаха и се задържаха – той я позна, очевидно шокиран.

Тълпата все така скандираше: „CUBA LIBRE! CUBA LIBRE!“

докато двамата се гледаха. Далеч в съзнанието си Люси отчете, че наблизо се чу трясък от счупено стъкло. Отекнаха одобрителни викове. Звукът на още счупено стъкло привлече вниманието ѝ и тя се обърна, за да погледне назад, но не видя нищо, освен вълнуващото се, гневно море от хора. Внезапно тонът на тълпата се промени. Люси долови ярост, безумие. Чу как скърца и се разцепва дървесина, а после пред собствените ѝ очи един кабриолет – нейният кабриолет – бе преобърнат от множество крещящи младежи.

Люси се вкамени от страх. Огромен камък; хвърлен от множеството, удари един прозорец на сградата пред нея и той се счупи. Полетяха още камъни, някои в опасна близост, и останалите прозорци започнаха да се трошат един по един. А лозунгите не спираха: „CUBA LIBRE! CUBA LIBRE!“

После някой я бутна и тя падна от стената.

Тълпата бе струпа на толкова нагъсто, че я задържа. Люси погледна нагоре – Шоз и Марти бяха изчезнали. Жегна я разочарование, което бързо прерасна в истинска паника. Събраните я блъскаха и бутаха наляво и надясно. Бесният шум на разрушението вече ги обграждаше отвсякъде – счупени дървета, стъкло, хора, пищящи от радост или ужас, неизменното „CUBA LIBRE!“ сирени, уплашено пръхтящ кон. Някой я удари толкова силно, че тя помисли, че ще падне и ще я смачкат. И изкрещя.

Отново я бутнаха, този път изотзад, и тя падна на колене. Някой стъпи на ръката ѝ и тя отново изкрещя, когато усети, че ѝ прилява. Не трябва да припада, трябва да се вдигне, иначе тълпата ще я смачка! Ужасът ѝ даде свръхчовешка сила и Люси издрапа с нокти и зъби, докато се изправи, като разблъска непознатите около себе си така, както те бяха блъскали нея.

Задъхана, но вече на крака, приклепена между хора, които не виждаше, Люси не се опитваше да се бори с тълпата. Множеството я тикаше напред и тя му се подчиняваше, а по лицето ѝ течеха сълзи на страх. Не можеше да диша. Клаустрофобията бе по-силна. Тълпата напредваше и тя отново загуби равновесие. Сграбчи нечие рамо, докато зад себе си усещаше нещо влажно, излъчващо топъл въздух. Чу пръхтене и разбра, че това е кон. Люси изпищя от ужас, когато муцуната на коня я бутна отново и тя се спъна в някого. Трябваше да се мръдне, ако не искаше да бъде прегазена. Ала не можеше да се движи, обградена от тела. Една ръка я хвана за косата.

Люси се опита да избегне коня, но хората ѝ запречваха пътя. Ръката

я задържаше. Тялото на животното я буташе напред.

– Люси!

Тя се извърна, а ръката ѝ посегна да впие нокти в непознатия, който не искаше да я пусне. До нея конят потропваше на място, а копитата му се отриваха в краката ѝ. Люси изръмжа и сграбчи китката на мъжа, която опъваше кичурите толкова безмилостно, сякаш щеше да ѝ отскубне скалпа. Тя се опита да го ухапе като див звяр.

– Люси! – извика Шоз.

Тя го позна и тялото ѝ омекна. Той се придвижи напред с царственото черно животно и Люси усети как копитото на коня допира глезена ѝ. Шоз я сграбчи през мишниците и я качи пред себе си. Тя се притисна към него.

– Дръж се! – извика той.

Нямаше и намерение да се пуска. Наоколо бе гмеж, но Шоз бе извънредно умел и решителен; придвижваше се, сякаш вдаваше игла, избягваше на сантиметри хората около себе си и ги шибаше безмилостно, за да се отместят. Люси трепереше. Жребецът пръхтеше и потропваше, хората пищяха в забрава. Момичето чу съсък на пламъци и подуши дим. Някой изкрещя от ужас. Последва експлозия и някъде далеч тя съзря, че една сграда се сгромоляса.

След миг бяха вече свободни.

42

Спряха едва когато стигнаха до покрайнините на Хавана. Шоз дръпна юздите на изтошения кон. Люси се измъкна рязко от прегръдката му, направи няколко крачки и се строполи на земята. Ездачът скочи след нея.

– Добре ли си?

Тя вече не трепереше, но дишаше плитко и накъсано. Чуха се няколко експлозии, двамата трепнаха и се обърнаха назад. Бяха застанали на един планински склон, а градът под тях им изглеждаше като куп покриви с оранжеви керемиди. Над центъра на Хавана Люси видя голям димен облак, точно на мястото, от което бяха избягали. Помисли си какво би станало, ако бе останала в пожара на бунта, и потръпна. Сетне извърна взор към Шоз.

Той бе мрачен и намръщен, в очите му святкаха гневни пламъчета, а синята памучна риза бе прилепнала към мускулестото му тяло.

Стоеше разкрачен и старите му „Левис“ бяха опънати докрай.

– Какво, по дяволите, правиш тук?

Люси тутакси забрави как се бе срещнала отблизо със смъртта. Шоз бе тук – тя го бе намерила – ала сякаш не се радваше особено да я види. Даже напротив, изглеждаше бесен. Тя бавно стана.

– Попитах те нещо.

Тя вирна брадичка.

– Чуден поздрав.

– Ако ти се искат добри маниери, значи ги търсиш не където трябва.

– Повярвай ми, знам от първа ръка, че си пълна скръб в това отношение.

Той се усмихна.

– Много сме сърдити, а?

– Не бях, докато ти не ме разсърди.

Сега вече той изглеждаше доволен. Какво правеше тя? Не го бе проследила до Куба, за да се карат.

– Шоз, моля те, не искам да споря с теб.

Той не ѝ обърна внимание.

– Какво правиш тук, Люси?

– Трябваше да напусна Ню Йорк.

Очите му се присвиха.

– Не се омъжих за Леон.

Той се втренчи в нея. После внезапно се усмихна, изкикоти се и свирна.

– Заряза го пред олтара?

– Никак не беше смешно.

Сега вече той наистина се смееше.

– О, смешно е, принцесо, и още как!

Люси сви юмруци.

– Нарочно ли се правиш на противен?

– Така и не ми отговори на въпроса. *Какво, по дяволите, правиш в Куба?*

– Казах ти – не можех да остана в Ню Йорк, не и след този скандал.

Шоз я сграбчи за брадичката. Погледът му прикова нейния.

– Но защо Куба? Богатото ти семейство се е разпростряло по целия свят, а ти избираш точно Куба!

Люси стисна устни. Той се държеше като гадно копеле – тя пък щеше да събере цялата си гордост и нямаше да му каже никога, че той е

причината да дойде в Куба!

Шоз се усмихна и я пусна.

– Чакай малко. Аха, това не е просто съвпадение. Знаела си, че съм тук, нали? Дошла си заради мен!

– Арогантно копеле такова! – извика Люси. Зашлеви го през лицето с всичка сила, а от очите ѝ потекоха гневни сълзи. Беше го последвала в Куба, но никога нямаше да си признае, защото той не даваше и пет пари. И никога не го бе интересуващо. Просто ѝ се подиграваше.

Той се отдръпна.

– Опа! Това пък за какво беше?

– За почти всичко. – Тя не усещаше, че все още е готова да удря.

Когато замахна отново, той я хвана за китката и я дръпна към себе си.

– Това ли получавам като благодарност, задето ти спасих апетитното задниче?

– За тебе никакви благодарности за нищо!

– Бясна си, защото дойдох в стаята ти онази нощ, нали? И си още по-бясна, защото ти хареса.

– Бясна съм, защото ти си егоистично и себично копеле.

– Не бях само аз, скъпа – нахвърли се той върху нея. – Или може би беснееш, защото вече не съм лудо влюбен? Така ли е?

– Какво съм видяла някога в теб?

Той млъкна. Дватамата се спогледаха, Шоз мрачен, Люси – почервеняла от гняв. Най-накрая Шоз промълви:

– Знаем ли.

И в този момент сърцето на Люси омекна. Не беше копеле, всичко бе само поза.

– О, Шоз...

– Искам да се махнеш отгук. Не ти ли е останал никакъв здрав разум? Тази страна е пред страшна гражданска война! Няма място за жени, за никакви жени, още по-малко за такива като теб.

– Какво значи това!

– Значи, че трябва да се върнеш в Ню Йорк, в разкошната си къща с прислуга в ливреи. Не стой тук. Не сега.

– Май ми нямаш вяра.

– Определено. – Той се усмихна и я огледа.

Тя отстъпи, а гърдите ѝ се полошваха. Съзерцаваше го предпазливо. Гледаше го как се облизва, знаеше, че е нарочно и че иска да я вбеси отново. Ала после погледът му изведнъж се промени, да го вземат

мътните. Люси познаваше това пламъче в очите му твърде добре. Взорът му я обхвана цялата.

Обзе я трепет и Люси с ужас осъзна, че неговата възбуда възпламенява и нейната. Тя го желяеше. Нуждаеше се от него. Винаги го бе искала.

Отдръпна се още повече.

– Въпреки всичко, което си мислиш, дойдох тук заради анонимността, която Хавана може да ми осигури. Да бъда сама и... и да се възстановя.

– Не ме интересува защо си дошла. Тук няма място за теб, Люси. По-добре се качвай на първия кораб към дома, сериозно говоря.

– Няма да си тръгна – скръцна със зъби тя. – И това не е твоя работа!

– Може и да стане.

Трепетът отново я обхвана.

– Твой проблем.

Той бе извън себе си от гняв. Люси пък трябваше да се съдържа, за да не покаже собствените си емоции, които бяха твърде далеч от гнева.

Шоз се обърна рязко.

– Къде си отседнала?

– Татко има вила на Авенида Мурала.

– Ще те заведа там.

Люси погледна към Хавана. Димът вече се отдръпваше и небето отново синееше. Градът бе живописен и сякаш замрял. Трудно бе да се повярва, че подобни изстъпления са се случили по измамно спокойните му улици.

– Добре, благодаря ти.

Той протегна ръка. Сега, когато бунтът, а и техният спор, бяха останали далеч назад, Люси се поколеба. Усещаше ясно, както никога досега, грубоватия му мъжки чар.

Като че разбрал всичко без думи, той се усмихна.

– В крайна сметка не е чак толкова зле – това, че си тук, де.

Люси не отговори – чакаше подозрително.

– Никога не сме се радвали на достатъчно време насаме, нали, принцесо?

Тя го погледна.

– Не, не сме.

Той се втренчи в нея. Люси се усмихна и протегна ръка. Ала вместо да ѝ помогне да се качи, той сграбчи здраво дланта ѝ.

– Какво си намислила, Люси?

– Казах ти – отвърна тя. – Дойдох тук за да избегна скандала в Ню Йорк. Това е.

– Лъжеш.

Шоз се извърна; Люси се приближи и положи ръка на влажния му гърб. Беше ѝ толкова познат – твърд и гладък, топъл и запотен. Той подскочи, като че го бе ужилила.

– Не лъжа – рече тя прямо. – Репутацията ми бе срината, след като ти бях заложница в Долината на смъртта. Стигна до всички вестници. Трябваше да поддържаме, че съм била, ъ-ъ-ъ, недокосната. – Гласът ѝ се пречупи. – Не можех да издържа още един скандал, просто не можех.

– Скандалът щеше да бъде още по-голям, ако узнаеха, че сме били женени. – Тонът и думите му бяха подигравателни, безразлични; ала погледът му не беше. Той задържа нейния и потъна в дълбините му.

– Не се срамувам от нашия брак. И никога не съм се срамувала.

– Срамуваш се, и то ужасно.

– Мисли си, каквото искаш. – Гневът ѝ се върна като лавина. – Няма начин да те опровергая, нали? – Неин ред бе да нападне.

– Точно така.

И двамата утихнаха. Люси неохотно позволи на Шоз да ѝ помогне да се качи; той скочи на коня зад нея. Сетне подкара жребца бавно и тръгнаха. Известно време мълчаха – всеки бе погълнат в собствените си мисли, но чувстваше остро присъствието на другия.

Неспокойно пътуване. Отдавна не се биха любили истински и Люси почувства как желанието ѝ приижда като вълна и я изпълва с копнеж. А знаеше, че и той се чувства така. Ръката му я обгръщаше плътно през кръста, гърбът ѝ бе прилепен о неговия. Тялото му бе твърдо като стомана и напрегнато като пружина.

– Какво общо имаш с Хосе Марти?

Той замръзна.

– Не питай.

Спомените от преди часове я обзеха отново.

– Шоз, ако те хванат с него...

Той се разсмя.

– Внезапна загриженост за сигурността ми?

– Разбира се.

Шоз мълчеше. Изведнъж прегръдката му се стегна, а ръката му се придвижи нагоре и обхвана здраво гърдите ѝ. Когато проговори, устните му докоснаха бузата ѝ.

– Не те е грижа за мен. И никога не те е било. Интересуваш се само от това какво представлявам в леглото.

Люси едва дишаше, а неговият дъх запалваше пламъци по цялото ѝ тяло.

– Н-не е вярно.

– Искаш да го докажа?

– Шоз, престани.

– Защо? – Устните му отново погалиха бузата ѝ. – Погледни истината в очите – продължи той, шептейки в ухото ѝ. – Започваш да се възбуждаш в дантелените си френски гащички още щом те докосна.

Люси не можеше да диша, нито пък да се движи. Сетне ѝ се прииска да го убие.

– Отричай, колкото си искаш – каза той, като я пусна и смушка коня. – Но нищо няма да се промени.

– Защо въобще някога съм те харесала?

– По същата причина, по която още ме харесваш – подхвърли той сластно.

– Искам да повървя. – Тя понечи да слезе от коня, но той я задържа на място.

– Не си го и помисляй.

Тя мълчеше, но всичко у нея кипеше. Нищо не вървеше, както си го бе мечтала, абсолютно нищо.

– Защо си толкова гнусен? – не можа да се сдържи и изстреля тя.

– Винаги изкарваш найаве най-лошата ми страна.

В гласа му имаше толкова печална искреност, че Люси се извърна, за да го погледне. Невероятно, страните му се бяха зачервили. Той не срещна очите ѝ. Труден човек е, помисли си тя. За нещастие, точно в този момент серия болезнено ясни образи ѝ припомниха чувствителността му и любовта му към Роберто. Гневът ѝ започна да се изпарява, а на негово място се надигна топлина.

– Как е Роберто?

– Добре.

– Още ли го виждаш? – Мисълта за Кармен я накара да се поколебае.

– Когато мога.

Тя не искаше да знае.

– В Долината на смъртта ли е?

Той я загледа.

– Да.

Люси прикри взор. Ревността я задуши с невероятна сила – за миг помисли, че ще припадне. Не се и съмняваше, че Шоз периодично посещава Долината на смъртта, а Кармен е още там и му е любовница. Боже, колко я мразеше – колко мразеше и него!

Повече не си проговориха. Тя все още искаше да знае какво прави Шоз в Куба, сред бунтовниците, но той не обелваше дума. Беше единственият човек, който можеше да я ядоса толкова бързо, само с дума или с намек. Почувства се изцедена от срещата им, от демонстрацията, от пътуването. Междувременно вече съзираха домовете на богатшите в хубавите квартали на Хавана.

– Почти стигнахме – рече ѝ Шоз, като завиха по Авеню Мурала. После попита на кой номер е къщата и продължи: – Люси, слушай ме внимателно.

Тонът му бе сериозен и Люси наостри уши.

– Тук, в Хавана, е много опасно, както и в цяла Куба. Ситуацията е извън контрол. Искам да си тръгнеш. А дотогава искам да бъдеш много внимателна.

– Няма да си тръгна, Шоз – отвърна тя твърдо. – Но ще внимавам.

Той се смръщи.

– Искам да се подчиняваш на правилата. Няма да излизаш сама. Ще ходиш само в кварталите, които са сигурни, като този. И, Люси, преди да сториш нещо, първо го обмисли.

Като че ли го беше грижа за безопасността ѝ.

– Звучиш като майка ми – пошегува се тя. Ала бе развълнувана и преизпълнена с надежди.

– Не ми е до шеги.

– Извинявай.

– И още нещо. В консулството има една секретарка, Джанис. Ако някога ти се яви проблем или нещо спешно, просто ѝ кажи, че трябва да ме откриеш, или ѝ остави съобщение. Без колебание. Разбрано?

– Да не би и Джанис да ти е любовница?

– О, стига!

Люси се укори, задето не се съдържа.

– Сигурна съм, че няма да има проблеми.

– Да се надяваме – отвърна той. – Тъй и тъй сме тук. *Но се ориентирай към заминаване!*

На Люси изведнъж ѝ се прииска да поотложи раздялата им. Шоз ѝ помогна да слезе. Конят не се спря нито за миг. Ездачът мълчеше сковано. Младата господарка на къщата искаше да го покани, но преди да

каже и дума, той рязко обърна царственото животно обратно. Тя можеше само да го гледа как се отдалечава и да копнее да го извика – или да тръгне с него. Взира се след него, докато той се изгуби в далечината.

Вилата бе измазана с бял гипс, имаше един-два декара тропически градини и малък басейн. Вътре беше хладно и просторно, а в мебелировката определено имаше някакъв карибски привкус. Люси обожаваше тази къща.

Икономката, едра негърка на име Венида, я посрещна още на вратата. Като че не бе доволна от идването ѝ, но не се и изненада – багажът вече бе пристигнал с файтонджията, когото бе изоставила на демонстрацията. Ала всичките ѝ чанти бяха още във фоайето, а Венида очевидно не искаше да си прави труда да я улесни.

– Моля те, Венида, занеси нещата ми в розовата стая. Ще се настани там.

– Но тази стая се заема от баща ви, когато идва – запротестира Венида намръщено.

И Люси трябваше да обясни на прислужницата:

– Татко няма да идва в Куба, а аз ще остана за известно време. Розовата стая, Венида.

Преди вечерята, която Венида се запъти да приготвя с мърморене, Люси разгледа вилата и си я припомни. Разопакова едно-две неща, а после прекара блажено около час в огромната вана, отпивайки коняк. Животът ѝ явно се промени – внезапно и рязко.

Шоз беше тук и я спаси героично – споменът за това връхлетя Люси и тя му се наслади с цялото си същество. Цялото. Нейният любим я предупреди да бъде внимателна – значи го беше грижа. Не че представляваше много, но никак не беше зле за начало.

Потресът от бунта бе отминал. Сам сама в масивната вана, отпусната, на Люси ѝ се струваше трудно да повярва, че извън вилата съществува един свят на коварство и бунт, на жестокост и революция. Чувстваше само някаква непривична възбуда.

Поне животът ѝ вече със сигурност не беше нито сив, нито скучен.

На следващия ден се отправи да разгледа разрешените части на Ха-вана. Венида я предупреди недвусмислено къде да ходи и къде – че и дори имаше нагlostта да даде указания на файтонджията. Люси предположи, че негърката иска просто да помогне, но мисълта да бъде наставлявана определено не ѝ допаднаше.

Една от първите ѝ спирки бе американското консулство.

Искаше да се срещне със секретарката, която Шоз бе споменал. Джанис бе ниска, закръглена жена към петдесетте, а видът ѝ накара Люси да се засрами от заключението, което първоначално си бе извадила. Не беше избрала най-подходящото време за посещение – в консулството цареше безпорядък заради бунтовете от предния ден, а телеграфът между Вашингтон и Хавана бе направо прегрял.

– Простете – извини се Джанис с разтревожен вид. Какофонията от пишещи машини, телефони, телеграфи и гласове почти я заглушаваше. – Тук сме почти в извънредно положение – само това му трябва на Маккинли, да обяви война на Испания!

Люси потрепера при тази мисъл. Революцията набираше сили, а американската преса бе започнала да прави предположения доколко е възможно навлизане на американски сили, които да отвоюват независимостта на Куба. Докато беше в Ню Йорк, идеята ѝ изглеждаше абстрактна, но сега, сред хаоса в консулството, картината доби истински, ужасяващи размери.

– Джанис, ще дойда друг път.

Тръгна си, но миг преди това чу как Джанис развълнувано споделя със своя помощник, че Държавният департамент е поставил парахода „Мейн“, намиращ се в Кий Уест, Флорида, в състояние на бойна готовност. Изскочи навън, в слънчевата утрин на Хавана. Там, сред големите, величествени правителствени сгради, всичко изглеждаше мирно и спокойно – като че бунтовете от вчерашния ден и революцията въобще не съществуваха.

Люси се зачуди що за отношения съществуват между Джанис и Шоз. Джанис работеше за правителството на САЩ; а Шоз бе очевидно дълбоко свързан с бунтовниците. Да не би тя да е шпионка? Шпионка на бунтовниците? Иначе защо ще праща съобщения на Шоз? *Или да не би той да е шпионин?* Вълнението внезапно обхвана Люси и тя се спря. Когато бяха в Браунсвил, дядо ѝ каза, че правителството праща Шоз в Куба да снабдява бунтовниците с оръжия. А ако работи с Джанис, значи е шпионин на Съединените щати. Тя не знаеше дали да се страхува от Шоз или да се гордее с него.

На четвъртата ѝ вечер в Хавана испанският генерал-губернатор даде малък прием в чест на току-що пристигналия нов американски консул. Джанис бе осигурила на Люси покана. Обществото на американците в Хавана бе малко и затворено, но тя бе част от клана Браг, тоест приятно допълнение, и затова вече се бе срещнала с повечето от съпругите

на работещите в консулството. Приемът се даваше в двореца на генерал-губернатора. Люси бе представена на висши служители на испанското правителство, както и на останалите чужденци и техните съпруги. Събирането не бе различно от кое да е подобно нийоркско събитие. Мъжете флиртуваха с нея открито; жените очакваха от новодошлата да разсее скуката на заточението им. А тъй като бе пристигнала направо от Щатите, всеки се надяваше тя да изясни „истинските“ настроения в Америка. Ще започне ли Вашингтон наистина да воюва заради шепа кубински бунтовници?

Твърде скоро групата, към която се бе присъединила, започна да разисква оживено последните подвизи на един от революционерите, когото те наричаха Ел Американо. Както обикновено, той бе атакувал и измъчил испанските войски под носа на правителството, този път в Кастильо дел Моро – там бе паднала бомба, която бе разрушила част от укреплението и бе причинила страхотен хаос и объркване. Американците определено му се възхищаваха.

– Той наистина ли е американец? – попита Люси побледняла. Веднага се сети за Шоз.

– О, не мисля – отвърна една от секретарките на консулството. – Наричат го така, защото говори английски като янки, докато повечето кубинци имат британски акцент. Казват, че е черен като самия дявол – сигурно отчасти индианец, отчасти негър – но иначе кубинец. – Жената се засмя.

Люси нямаше време да се замисли над подозренията ѝ. Защото видя Леон.

Истински шок. Той стоеше в другия край на стаята и се взираше в нея хладно. Тя не можеше да повярва на това съвпадение и пребеля. Дипломатът се обърна настрани, но тя се окопоти, извини се и тръгна към него.

– Какво правиш тук!

– Същото бих те питал и аз – рече той студено. Огледа откритите ѝ рамене със смесица от интерес и отвращение, а тя се почувства разголена в жълтата си рокля.

– Реших да напусна Ню Йорк.

– А аз съм новият американски консул.

Тя ахна удивена.

– Мислех, че назначението ти е в Пуерто Рико!

– Така е. Но това е ново назначение – отсече Леон, обърна се грубо и се отдалечи, като я остави сама наред стаята.

– Много глупав човек – рече някой зад нея.

Люси се обърна, притеснена, че някой е видял колко зле се е отнесъл с нея новият консул.

– Досега не сме си говорили, за което искрено съжалявам – продължи генерал Валериано Уейлър.

Познаваха се бегло, но наистина не бяха водили разговор. Люси успя да се усмихне, все още в потрес от присъствието на Леон в Хавана. Генералът бе висок и красив, с кестенява коса, маслинена кожа и бледосини очи – ала все пак не я привличаше. У него имаше някаква осезаема напрегнатост. Той бе военният, печално известен в Щатите с политиката си да събира местното население и да го затваря в определени участъци, привидно за да създава демилитаризирани зони, където бунтовниците да нямат никаква подкрепа. Според сензационните репортажи в пресата, лагерите на Уейлър бяха претърпкани, зле снабдени и изпълнени с болка и смърт.

– Здравейте, генерале – поздрави Люси безизразно.

Той пое ръката ѝ и я целуна. Допирът на устните му не бе приятен.

– Вие сте истинска красавица, мила моя, невероятна. Виждам, че вече се срещнахте с новия консул.

Да поддържа разговора ли имаше намерение или подпитваше?

– Благодаря ви – отговори Люси. – Леон и аз сме стари приятели; семействата ни са много близки.

– Наистина ли? Колко е малък светът! Значи трябва да харесвате сеньор Клакстън.

– Той ми е приятел. Някога ми беше и любим. – Люси не я бе грижа за посоката на разговора, нито за това, че призна повече, отколкото ѝ се искаше.

– А, да, разбирам. Бедният човек изглеждаше малко раздразнен.

– Сигурна съм, че просто си въобразявате.

– Обичам предаността у жената.

– Предполагам, че обичате предаността у всичките си подчинени, генерале.

– О – отвърна той с усмивка, – сигурен бях, че умът ви не отстъпва на красотата. Посетихте ли вече Маравиля?

– Не, но имам намерение. – Искаше ѝ се да види плантацията отново. И Уейлър забеляза това.

– Разбира се, не можете да пътувате дотам сама заради бунтовниците. Значи мога да ви бъда от полза. Утре имам среща с някои от командирите си по места недалеч от Маравиля. Ще се радвам да ме

придружите дотам.

Умът на Люси препускаше бясно. Инстинктите ѝ я предупреждаваха да не ходи никъде с генерала; от друга страна, какъв по-безопасен ескорт можеше да си пожелае? Беше в Хавана само от няколко дни, но знаеше, че не може да отиде до Маравиля само с кочияша.

– Не знам.

– Ще дойда утре към осем. Имате цяла вечер за размисъл.

Американката отвори уста да се възпротиви, но офицерът се поклонил и се отдалечи. Тя почувства облекчение, защото краткият им разговор я смути. Реши, че колкото и да ѝ се иска да види Маравиля отново, няма да ходи там с Уейлър.

Тръгна си от празненството малко преди полунощ и беше една от първите. Колата я чакаше и лицето на кочияша грейна, като я видя. Пътят до вилата бе кратък, а нощният въздух – топъл, неподвижен и мек. Разбра, че е уморена едва когато Венида ѝ отвори, но ѝ стана приятно – бе прекарала чудна вечер. Тя се усмихна и подсвирна, докато влизаше в разкошната розова стая.

– Къде, по дяволите, скиташ цяла нощ?

– Шоз! – изкрещя Люси.

43

– *Къде, по дяволите, скиташ?*

Люси едва се окопоти от шока, когато го видя да стои на средата на спалнята ѝ.

– Какво правиш тук?!

– Или по-точно – процеди той, докато погледът му попиваше жълтата ѝ рокля с гол гръб, – с кого, по дяволите, беше?

Стори ѝ се, че чува шум, и изведнъж осъзна колко я компрометира присъствието на Шоз в спалнята. Обърна се и бързо затвори вратата.

– Какво значи това?

– Значи с кого, по дяволите, спиш в момента! – кресна той и удари с юмрук огледалото над бюрото от махагон.

Люси остана с отворена уста – огледалото се разтроши, а парченцата нападаха по бюрото и на пода. Шоз стоеше неподвижен с все още протегната напред ръка, докато кръвта му започна да капе по прекрасния килим от Обюсон. Господарката на къщата потрепери.

– Какво направи! – извика тя, втурна се към него и сграбчи китката

му.

– Дявол да го вземе – прокле той. – Само ти ми действаш така.

Люси вече бе влетяла в банята, бе взела от там пухкава розова кърпа и я увиваше около ръката му.

– За твоє сведение – рече тя хладно, когато си спомни за злобното му обвинение, – бях на празненство.

– С кого?

Преди Люси да отговори, на вратата се почука рязко.

– Госпойце Люси, вие ли сте? Добре ли сте? – Венида.

– Не – извика господарката на дома. – Недей...

Ала Венида отвори вратата и видя огледалото.

– Мили божке! – После видя и Шоз.

За момент тримата останаха като замръзнали. Шоз и Люси стояха един до друг. Люси поддържаше увитата му в розовата кърпа ръка, Венида се бе втренчила и в двамата. По черното ѝ лице веднага се изписа неодобрение.

– Аха – изсумтя тя. – Виждам, че си имате компания и нямате нужда от мен!

Сетне се обърна и си излезе с цялото негодувание на една сто и двадесеткилограмова жена. Вратата остана отворена.

– О, боже! – извика Люси, изтича към вратата и я затвори. Облегна се на нея бездиханна. – Тази любопитна Венида! Дали няма да изпее нещо?

– Слугите обичат да клюкарстват – припомни Шоз безизразно.

Люси простена.

Шоз погледна към огледалото и се намръщи:

– Глупост, пълна глупост. Ще го сменя.

– Забрави огледалото – отсече Люси, вече капнала. Страбчи го за лакътя и го поведе към коридора. – Сигурна съм, че в кухнята има кислородна вода, или поне сапун.

Венида стоеше в кухнята и пушеше, когато влязоха. Помещението бе безупречно чисто, но когато ги видя, тя остави цигарата, обърна се и започна да трака със съдовете наоколо. Люси погледна предупредително Шоз, сякаш му казваше „Млъквай и сядай“, и се приближи. Той пък седна мълчаливо на кухненската маса, но устните му потрепваха. Венида тракна капака на една от тенджерите.

– Имаме ли кислородна вода?

– В килера – отвърна слугинята и започна да бърше блестящия плот с резки движения.

Люси скоро намери нужното, напълни една купа с вода, седна до Шоз и започна да почиства ръката му. Раните не бяха дълбоки, но в дланта се бяха забили множество стъкълца.

– Чие бе празненството?

Тя не вдигна поглед.

– На генерал-губернатора.

– А, да. И как се сдоби с поканата?

Венида спря да бърше плота.

– Джанис.

Шоз повдигна вежди.

Люси го погледна.

– Помислих си, че би трябвало да се запозная с нея, ако стане нещо непредвидено.

Ледената физиономия на мъжа срещу нея пооекна.

– Добра идея.

Люси едва се сдържа да не се усмихне на комплимента му, ако наистина беше такъв, и започна да бърше раните му с кислородна вода. Венида се разшумя.

Господарката ѝ я измери с поглед.

– Мисля, че кухнята вече е достатъчно чиста, Венида; защо не приключиш за днес?

– Като вас, а? – намуси се тя и излезе, като се поклащаше.

Люси сви юруци, а Шоз се изсмя.

– Не е смешно – просъска тя. – Голяма е сплетница – каква ѝ беше работата горе, когато ти удари огледалото? Да ме шпионира? Определено се заслушваше и тук, в кухнята.

Шоз отново се изкиска без злоба.

– Сигурно е безопасна. Мисля, че дори ми харесва.

– Да бе! – избухна Люси, протегна ръка рязко и го поля с още кислородна вода.

– Ох!

– Ще ти се всякак да ми усложняваш живота!

– Е, как е новият американски консул? – смени темата той.

Люси замръзна.

– Ти си знаел? Знаел си, че е Леон?

Той кимна.

– Защо не ме предупреди?

– Не знаех, че имаш нужда от предупреждение.

Люси уви ръката му в марля, сложи пластир и рече, вече по-тихо:

– Това не беше справедливо, както каза и по-рано.

– А какво да мисля? – Знаеше точно какво има тя предвид. – Един сутринта и ти нахлуваш с песен на уста, убийствено облечена...

– Въобще не си го мисли – отвърна тя, събра всичко използвано и изхвърли кърпите. Спря се и сграбчи облегалката на стола. Шоз се втренчи в нея.

Сега, когато страшното мина, Люси бе обхваната от болезнено познат копнеж. Чувстваше как сърцето ѝ заби по-бързо, а в тялото ѝ започна да се трупа напрежение.

– Защо си дошъл?

– Много добре знаеш.

Тя едва дишаше.

– Тогава – рече дрезгаво – защо не се оттеглим горе?

Той стана рязко, а столът отхвъркна назад. Люси сведе поглед, сякаш се страхуваше, че очите ще издадат силното ѝ желание. Тръгнаха нагоре безмълвни. Стигнаха до спалнята, Шоз затвори вратата и я заключи. Жената до него не помръдна, изпълнена с възбуда, но и с някаква странна тъга.

Точно това искаше, затова дойде в Куба, да бъде с него, ако ще и само в леглото му. Затова бе дошъл и той, да спи с нея – и нищо повече. Горчива сладост.

– Люси – прошепна той и обви с огромните си ръце голите ѝ рамене.

Тя въздъхна и притисна покорно тяло към неговото. Обви го като лоза.

– Ти си най-красивата жена, която познавам. – Устните му докоснаха шията ѝ.

Чуден трепет премина през цялото ѝ същество, сякаш в отговор поскоро на думите му, отколкото на докосването. Никога преди не бе получавала от него такъв комплимент. Сълзи премрежиха очите ѝ.

Сетне ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Обхванаха гърдите ѝ, а устните му намериха копринената кожа на гърба ѝ.

– Ще умра – въздъхна тежко тя.

– Аз ще ти помогна.

Люси се събуди от някакъв трясък, може би на врата. Беше ужасно уморена, като да не бе спала цяла нощ, и се изгърколи до една възглавница, с която затули очите си, когато слънчевата светлина обля

спалнята. Някой сякаш бе дръпнал завесите. После си спомни – Шоз. Тя се усмихна – обхвана я невероятно щастие.

– Глупости, глупости, убавите хора няма да сторят туй; да й бедняк, разбирам, ама... Божке!

Люси се ужаси, като разбра, че в спалнята е Венида, и отвори рязко очи. Един поглед й бе достатъчен да разбере, че Шоз си е тръгнал. Слава богу!

– Таквиз ужасии не бях виждала! Шъ се надигате, а?

Люси наистина се надигна.

– Колко е часът?

Венида остави до леглото чаша горещ шоколад.

– Седем.

– Седем!

– Казахте ми, когат' си пристигнахте снощи, да ви дигна къмто седем, че някой си генерал щял да мине. Май забравихте, а? – Слугинята сложи ръце на кръста.

Люси бе заповядала да я събудят, в случай че си промени мнението и все пак реши да тръгне за Маравиля.

– Благодаря ти, Венида – рече тя по-меко.

Негърката тръгна към вратата.

– Да знайше баща ви к'во се мъти в таз къща – в леглото му – ако знайше к'во върши дъщеря му, щеше да умре! – рече тя и излезе.

Раздразнението на Люси се изпари. Тя се усмихна и се протегна мързеливо като котка. Всичко снощи бе толкова прекрасно. По-хубаво от всякога. А тя беше влюбена, лудо, безнадеждно, отново. Може и да бе глупаво, но си струваше!

Разбира се, не бяха уточнили нищо, а Шоз не бе казал кога ще се върне. Всъщност, бяха си говорили твърде малко. Той я бе обладал като разгонено животно и Люси най-после бе осъзнала, че желанието му е огромно точно колкото нейното. И нямаше съмнение, че той ще се върне.

Естествено, желаше повече от някакви среднощни посещения. Ала това бе добро начало. Тя щеше да направи всичко възможно случайните му идвания да се превърнат в постоянни. Щеше да стане негова любовница – единствена. А после, може би, и нещо друго.

Първо обаче трябваше да реши дали да разреши на генерал Уейлър да я придружи до Маравиля или не.

Една идея я поразя като светкавица. Ами ако успее да помогне на Шоз, да му покаже, че не е просто поредната му компаньонка за леглото? Да спечели одобрението и благодарността му? Люси скочи от

леглото развълнувана. Какъв по-добър начин да се сприятели с върховния главнокомандващ на испанските войски – най-страшния враг на бунтовниците? Ами ако успее да научи нещо ценно за тях – и за Шоз!

Като по чудо Люси се облече и слезе точно в осем – изглеждаше свежа, сякаш бе спала осем часа, а не някакви си два. Малко се стресна, като видя, че ескортът ѝ се състои от петдесетина тежко въоръжени кавалеристи. Изненада се още и когато седна в една кола за припаси, докато Уейлър яздеше напред с няколко други офицери.

Пътят до Маравиля бе три часа и Люси с тревога установи, че няма начин да подслуша генерала, за да помогне на Шоз. Определено бе изтъкувала грешно интереса му към себе си на празненството. Не искаше и да си говори с кочияша, но гледката наоколо бе великолепна и спомените от предната нощ бързо се завърнаха.

Маравиля представляваше две хиляди хектара зелени хълмове захарна тръстика, опасани с тропически джунгли и малки ивици бели плажове. Уейлър я остави до входа на плантацията и обеща, че ще се върне да я вземе към четири. Люси му благодари и му помаха за довиждане, докато той се отдалечи.

Маравиля! Люси се въртеше въодушевена. Огромната къща с бели мозайки ѝ напомни за зданията по южните плантации, които бе виждала в Начес. Тя огледа всичко бавно и внимателно и с удоволствие откри, че къщата бе варосана и добре поддържана, че моравите са окосени, а по пътечката и стените на къщата се катерят куп розови и оранжеви тропически цветове. Отпред имаше дълга веранда с бели столове от раката и меки канапета, тапицирани в зелено и розово. В четирите ъгъла имаше саксии с огромни папрати. Стопанката забеляза, че смарагдовозелените капаци на прозорците са затворени до един.

Тя се намръщи. Мястото изглеждаше тихо и спокойно, като че изоставено, а икономът все пак живееше тук – или поне се предполагаше да е така. Люси изтича по стълбите и почука на тежката врата. Никакъв отговор.

Бе заключено. Сърцето ѝ се сви – обхвана я ужасен страх, че мястото е изоставено. Ала нямаше как. Люси отиде отзад.

Както се оказа, къщата не беше изоставена, а просто заключена като предпазна мярка срещу развилнелите се банди плячкосващи войници и бунтовници. Пусна я прислужницата, представила се като Бейми. Тя обясни, че Харис, икономът, е на полето и наблюдава как върви работата.

Люси с удоволствие установи, че всичко в Маравиля е наред, сякаш

войната не се бе докоснала изобщо до захарната плантация. Бейми я осведоми, че миналата година са загубили няколко хектара при пожар, причинен от сблъсък между бунтовници и испански войски. Иначе обаче плантацията прекарваше войната недокосната и с почти рекордни добиви. Господарката увери слугинята, че няма да остава за през нощта, но я помоли да пригответи стаята за гости, в случай че успее да дойде за някой уикенд. След лек обяд от препържена риба и вкусни зеленчуци тя реши да пояди през полето, като пренебрегна предупреждението на Бейми да не ходи твърде далеч.

Точно в четири Уейлър се върна. Люси бе готова и отново седна в колата с провизиите, докато генералът яздеше напред с офицерите си. Спряха да напоят конете час след като бяха тръгнали от плантацията. Точно както сутринта. Уейлър се приближи към нея.

– Надявам се колата да ви е поне малко удобна. Тя го възнагради с най-хубавата си усмивка.

– Всичко е наред. Много съм ви задължена. Мисля да се разтъпча.

Военачалникът изкомандва войника, който караше колата, и момчето помогна на Люси да слезе, докато самият генерал се върна при офицерите си.

Пътничката бе сигурна, че вече няма да спират до самата Хавана. Това бе единственият ѝ и последен шанс да шпионира и тя го знаеше. Сърцето ѝ биеше бясно. Уплашена, че вълнението и страхът ѝ ще проличат, тя се запъти покрай потока към генерала. Уейлър бе слязъл от коня, улисан в разговор със своя лейтенант. Люси се постара да не изглежда твърде заинтересувана и започна престорено да разглежда околността. Приближаваше се все повече, докато накрая можеше да чува всяка дума. С изненада разбра, че испанската армия има остра нужда от много неща, но предимно от месо, ботуши и амуниции. Доставките се очакваха следващата седмица. Това сякаш не бе много важно, но разговорът засегна съдбата и на един бунтовнически водач. За радост на генерала разпитът му бе минал и лидерът трябваше да бъде екзекутиран публично по обяд на следващия ден. Люси гледаше безизразно, но мислите ѝ летяха със скоростта на светлината. Бе решена да разкаже на Шоз за това. Но имаше ли време? Трябваше да поръча на Джанис да предаде съобщението още същата вечер.

Все още малко замаяна, Люси се върна в колата и не усети колко внимателно я гледаше Уейлър.

Люси веднага отиде в консулството и поръча на Джанис да каже на Шоз да се свърже с нея. Макар да подчерта, че е спешно, в полунощ той все още не се бе появил, и тя почти направи пътечка в мекия килим на спалнята си. Убедена, че той ще влезе, както предната вечер, през терасата откъм градината, господарката на разкошната вила излезе да чака навън.

Нощта бе дяволски черна, беззвездна, следникаво-тежка и ароматна. Тя се облегна на полирания махагонов парапет и се опита да проникне с очи през тъмнината, забулила градините и плувния басейн. Внезапно Шоз се прехвърли през перилото и се приземи до нея тихо и изневилица като пантера.

Не ѝ даде възможност да проговори, а направо я сграбчи.

– Какво правеше днес с генерал Уейлър?

Люси премигна от изненада, защото само Венида, останалата прислуга и, разбира се, Бейми, знаеха, че генералът я е придружил до Маравиля.

– Как разбра, че съм била с Уейлър?

Той бе бесен.

– Не е твоя работа. Какво, по дяволите, правеше с него?

– Придружи ме до Маравиля и толкова.

– Маравиля! – Той избухна внезапно и я сграбчи още по-силно. – Мисля, че ти казах... че те помолих да си внимателна.

– Аз внимавах – възпротиви се тя гневно, като се опитваше да се освободи от хватката му. – Какъв по-безопасен начин да отида там от военния ескорт?

– Въобще не трябваше да ходиш! Не бях ли достатъчно ясен? Куба не е безопасна, нито за теб, Люси, нито за когото и да е. А ако частите на Уейлър бяха атакувани? По дяволите! Това е човекът, от когото най-вече искам да стоиш далеч. Разбра ли ме?

Хватката му ѝ причиняваше болка и тя най-сетне се измъкна.

– И аз имам няколко въпроса, да те вземат мъгните! Очевидно имаш шпиони навсякъде. Този път Джанис ли е? Или може би самият ти?

– Не се грижи за нея, Люси, нито пък за мен. Най-добре помисли за себе си! По дяволите! Не мога все аз да се тревожа!

Сърцето ѝ прескочи. Тя го докосна лекичко.

– Наистина ли? Тревожиш се за мен?

Той предпочете да не отговори.

– Какво толкова спешно има?

Надеждите ѝ литнаха като бели птици, колкото и тя да се мъчеше да ги възпре. Пръстите ѝ се сплетоха около китката му. Не можеше да остави нещата така, не и сега, не и сред нежната мекота на карибската нощ.

– Шоз? Наистина ли се тревожиш за мен?

Той не помръдна. Сетне отдръпна ръката си. В тъмнината се чуваше само дишането му.

– Какво толкова спешно има?

Люси се стегна, доволна от постигнатата мъничка победа. Сега ѝ предстоеше още една. Тя му разказа за планираната публична екзекуция по обяд на следващия ден.

– Как, за бога, разбра за това?

– От генерал Уейлър.

Той отново я сграбчи и я разтресе.

– И как, по дяволите, го накара да ти се изповяда?

– Пусни ме! Боли!

Той не обърна внимание.

– Съблазни те, нали? Нали, Люси?

Тя дишаше тежко. Гневът ѝ нарастваше.

– Защо не питаш шпионите си! Очевидно някой е пропял!

– Имаш десет секунди да ми отговориш. Едно...

Беше напълно сериозен. И Люси отговори.

– Докато почивахме по пътя обратно към Хавана, го чух случайно да си говори с офицерите си.

– Боже господи!

– Какво лошо съм сторила?

– Случайно го чу? – Той не вярваше на ушите си. – Дано не си си играла на шпионка! Стой далеч от него! Иначе ще съжаляваш жестоко.

Тя прехапа устни.

– Можеше поне да ми благодариш за информацията.

– Да ти благодаря, задето си шпионира Уейлър? Забрави! Искам да не се месиш, Люси, запомни веднъж завинаги!

Шоз все още я държеше – беше гневен, тревожен. И Люси разбра с всяка fibra на тялото си, че той се страхува за нея. Притисна се до него.

– Все още те е грижа за мен.

Той се вкамени. После грубо опря чатала си в нейния.

– Грижа ме е само за това, кукло.

Болеше. Люси отказа да повярва и се отскубна. Облаците се разкъсаха и лунната светлина ги обля. Очите му светнаха.

– Понякога те мразя – рече тя с горчивина.

– Да, като се измъкнеш от леглото.

– Защо въобще си правя труда да ти кажа за бедния кубинец!

– И това не знам.

– Ще сториш ли нещо по въпроса?

– Това, мадам, въобще не ви засяга!

– В Куба съм само от пет дни и вече ми втръсна да слушам, че това или онова не е моя работа.

– А няма да е зле да го чуеш – преди да те е сполетяла някоя беда.

– Има и още нещо.

– Целият съм слух.

– До няколко дни се очакват доставки за армията.

– Къде?

– Не там.

– Нещо друго?

– Няма.

Люси скръсти ръце и се зачуди какво да прави. Шоз не бе помръднал, откакто тя млъкна. Взираше се в нея, а тя едва различаваше чертите му на бледата светлина, която се процеждаше от спалнята ѝ. Искаше ѝ се да проникне в очите му. Искаше ѝ се той да остане.

– Нещо те тревожи, а? – Думите му бяха груби, но тонът – не. Той шепнеше – меко и чувствено.

Люси го погледна.

Пръстите му докоснаха брадичката ѝ и я повдигнаха. Това я възбуди както никога досега. Ако искаше, той можеше да я накара да коленичи и да го моли за всяка секунда внимание.

– Обещай ми – промълви той дрезгаво, а Люси се притисна още по-силно. – Обещай ми, че ще стоиш далеч от Уейлър и няма да ходиш никъде без придружител. Обещай ми, че ще стоиш, където трябва, и ще правиш, каквото трябва. Обещай ми, Люси.

Тонът му бе омагьосващ и съблазнителен въпреки думите. И тя се стресна, когато той я пусна и се обърна, готов да си тръгне.

– Няма... няма да останеш?

– Не мога, не и тази нощ.

Люси искаше да го попита за причината, но не посмя. Обхвана я

мъка. Гледаше го как възсяда парапета и точно тогава му каза:

– Обичаш ме, но не искаш да си го признаеш. Добре, значи аз съм по-смела от теб, след като не ме е страх да го кажа. Все още те обичам, Шоз. Господ да ми е на помощ, наистина те обичам!

Тя се обърна, изтича в спалнята и затвори с трясък стъклените врати след себе си.

Утрото се оказа по-мъдро от вечерта – на сутринта среднощното призвание на Люси изглеждаше глупаво и мелодраматично. То просто бе дало на Шоз още власт върху нея – власт, която той нямаше да се поколебае да използва. Днес тя нямаше намерение да мисли за него, въпреки че беше любопитна дали той ще се опита да спаси заловения водач. Вярваше му безрезервно, защото не се съмняваше, че ще успее въпреки всичко.

Нейният настоящ живот вървеше по внимателно съставения график на дипломатически приеми и дамски вечеринки, сред най-хубавите магазини в града и разкоша на собствената ѝ къща. Затова Люси реши, че следващата стъпка би трябвало да бъде обиколка на Хавана. В този град сигурно имаше и нещо друго освен великолепните магазини за вносни стоки, където пазаруваха всички дипломати и благородните испанци. Кочияшът обаче не искаше да я разведе. Склони неохотно едва след заплахата, че тя ще тръгне сама и ще наеме кола.

Люси му нареди да я закара на Хавана Хил.

– Как така искате да ходите там, сеньорита? – възпротиви се той, очевидно уплашен.

– Ей така.

Тя знаеше, че на Хавана Хил се намира един от концентрационните лагери. Отказът на кочияша само разпали решимостта ѝ да отиде. Заплаши да го уволни и колата най-сетне потегли.

Скоро величествената, очарователна Хавана, с която Люси бе свикнала, остана далеч назад. Настроението ѝ ставаше все по-мрачно, докато навлизаха в бедняшките предградия. Кирпичените постройки бяха ниски, тумбести и полуразрушени, плочите бяха изпадали от покривите. По входовете нямаше врати. Магазините бяха празни, със счупени или заковани прозорци. Разхождаха се пълчища котки. По просторите пред обиталищата висяха парцаливи дрехи – значи все пак някой живееше там. Ала не се виждаше жива душа и във въздуха тегнеше зловеща тишина – всички сякаш се криеха.

Хавана Хил обаче не бе безлюден. Тъкмо обратното. Колата спря пред висока телена ограда. Тя се простираше около развалините надлъж и нашир и не позволяваше на живеещите там да напуснат очертанятията ѝ. Отвън и на входа патрулираха испански войници.

– О, господи! – възкликна Люси, скочи от колата и се втренчи напред, без да осъзнава какво точно върши.

Хората се гълпяха навсякъде из Хавана Хил. Старци, жени и деца седяха по улицата, под навеси и на преобърнати боклукчийски кофи. Всички гледаха безучастно в пространството. Бедни, мършави хора, от които висяха парцали. Болни, изтощени хора. Куци, сакати, прокажени, трескави. Нямаше младежи, нямаше юноши. Малките деца тичаха голи, слаби като вейки, с подута коремчета – деца без бъдеще.

Люси осъзна, че се притиска към оградата в отчаян опит да не припадне. Две деца изтичаха към нея – пет-шест годишни – момчето в проксана ризка, момичето – голо. Протегнаха ръце. Просеха.

Люси посегна към чантичката си и през оградата им подаде всичко, което имаше.

– Сеньора!

В съзнанието ѝ едва се регистрира, че някакъв войник я разпитва. Звучеше като от дън земя, а стоеше само на крачка. Искеше да знае какво прави тя там. Това чу последно – след това припадна.

– Генерал Уейлър – успя Люси да се усмихне топло. Никога не бе подозирала у себе си кой знае какви актьорски способности, но сега залогът бе твърде голям.

– Сеньорита, за мен е чест. – Той я въведе в хладната си, просторна канцелария във военния щаб. Контрастът с Хавана Хил бе шокиращ.

Това се случи няколко часа по-късно. Люси се бе свестила и откри, че се намира в щаба на местния командир. След като обясни коя е, ѝ позволиха да си тръгне. И тя отиде направо при Уейлър.

Думите на Шоз проблеснаха в съзнанието ѝ: *Обещай ми, че ще стоиш далеч от Уейлър.*

– Имам нужда от помощта ви, генерале – рече Люси направо.

– С удоволствие ще направя, каквото мога.

– Добре! – отсече тя и започна да обяснява намеренията си – искаше да организира благотворителна акция за Хавана Хил и други подобни места из Куба. Щеше да донесе храни и лекарства и да организира почистване на лагерите. Зачака отговора на офицера, без да се усмихва.

– Опасявам се, че това не е възможно.

– Защо?

Политиката на правителството е да не допуска никакви помощи за затворените.

– Но това е нечовешко.

– Намираме се във война.

– Сигурна съм, че можете да нарушите правилата.

– Не мисля. – Той се изправи. – Да ви предложи нещо? Кафе? Чай?

Люси също се изправи.

– Генерале, трябва да направим нещо за тези бедни, гладуващи – не, умиращи – хора!

– Укротят ли се веднъж бунтовниците, уверявам ви, народът ще бъде освободен. Това е политиката на правителството.

Тя понечи да се възпротиви, но се отказа.

– Мога ли да получа разрешение да вляза в лагерите?

– Защо?

– За да облекча нещата, доколкото мога.

– Опасявам се, че не.

– Разбирам. – Тя се усмихна накриво. – Приятен ден, генерале.

Той я хвана за ръката, Люси замръзна.

– Може би можем да постигнем известно *споразумение*.

Тя го изгледа, разтреперана от гняв. Със сигурност нямаше предвид това.

– Какво споразумение?

– Може би вечеря за двама? Или обяд?

– А след това?

– Можете да ме убедите да склоня пред молбата ви.

– На кушетката? – изстреля саркастично тя.

– Не трябва да се чувствате обидена, а напротив, поласкана. Намирам ви невероятно привлекателна, скъпа моя.

– Не мисля, генерале! – отсече тя, обърна се и излетя през вратата с разгуптяно сърце.

– Ако си промените мнението, уведомете ме.

Люси трясна вратата зад себе си. Вън се подпря на стената, трепереща. Защо имаше чувството, че затъва все повече в нещо, което не може да контролира? И от което няма излизане?

Тази нощ Люси не спа. Преследваха я спомените за Хавана Хил.

Уейлър бе най-голямото чудовище, което бе срещала. Искаше ѝ се Шоз да е тук – толкова желаше да сподели с него видяното.

Скоро осъзна, че няма да се примири, докато не направи нещо, каквото и да е, за да помогне на бедните обитатели на Хавана Хил. Това бе някакъв неотменим морален дълг. Но какво можеше да направи тя, Люси Браг? Имаше нужда от толкова много неща!

Тя седеше в леглото си, но внезапно отметна чаршафа и стъпи на пода. Решението бе толкова очевидно! Единственото, което имаше, бяха пари, много пари. Щеше да купи всички помощи и то тук, в Хавана.

Умът ѝ препускаше бясно. Стоките трябваше да се вкарат в Хавана Хил. Шоз можеше да го стори, със сигурност. Щеше да го убеди, когато му дойде времето, даже и това да означаваше да използва цялата си власт на жена над него. А междувремежно трябваше да проучи от какво се нуждаеха наистина онези хора.

Тя се усмихна, изпълнена с трепетно очакване, уплашена, но и въодушевена. Все по-дълбоко и по-дълбоко. Знаеше, че може да спре точно в този момент, преди да се замеси неотвратимо в нещо противозаконно. Преди да стане част от революцията.

Ала не можеше.

45

Шоз се чудеше какво ли пък иска Люси сега. Дали не го държеше нарочно на нокти.

Не я бе виждал от три седмици, от последната им среднощна среща на терасата ѝ. Оттам бе отишъл право при хората си и бе успял с тяхна помощ да спаси бунтовническия водач, чиято екзекуция предстоеше. Така бе разгневил за пореден път властите и генерал Уейлър – през последните седмици те му организираха невиджана хайка, ето защо той се криеше дълбоко в джунглите около Сантяго. Времето напредваше, а той все още не можеше да забрави нито срещата с Люси, нито думите ѝ. „По-смела съм от теб“, бе изрекла тя с посребрено от лунната светлина лице и блестящи очи. „Не се страхувам да го кажа. Все още те обичам, Шоз!“

Тези думи го разкъсваха. Не беше истина. Отказваше да повярва, че това бяха нейните мисли. Припомни си с гняв, че се разведе с него, без да се замисля, и дори не се сбогува, преди да си тръгне с всемогщото си семейство. Той обаче, макар и гневен, бе чакал този момент. Тогава

тя не го обичаше, защо ще се променя сега?

Всъщност, Шоз бе доволен, че войната го задържа далеч от Хавана. Инстинктът му за самосъхранение бе силен. От дистанцията на времето осъзнаваше, че я бе обичал, докато тя бе негова съпруга. Бе решен да не повтаря същата грешка – а бе на крачка да го стори.

С изненада откри, че гневът от нейните предателства, не само в Матаморос, но и с Леон, бе започнал да избледнява. Мястото му заемаше тревога – и възбуда. През първата седмица, прекарана в Куба, Люси бе нарушила всички възможни правила – бе направила и невъзможното, за да попадне в опасност и да му изправи косите. Ала последните няколко седмици бяха неестествено спокойни – това би му донесло облекчение, ако не я познаваше толкова добре.

Липсата на вести за нея подхранваше тревогите му. Сто процента беше намислила нещо и пак се бъркаше, където не ѝ е работа.

Имаше си достатъчно проблеми и без Люси. Ала Съдбата сякаш му се смееше, изпращаше му жената, която бе обичал някога лекичко, колкото да изпита търпението и решителността му. Шоз обаче знаеше, че докато Люси беше там, въпреки миналото, той не можеше да ѝ обърне гръб. И ако поровеше по-надълбоко в душата си, щеше да открие отговора на тази загадка – дълбоко скрит и плашещ.

Днес Джанис му изпрати съобщение от Люси – Шоз бе едновременно развълнуван и слиян. Казваше, че иска да го види веднага. Знаеше колко капризна може да бъде, но се понесе като вихър към Хавана, когато един от хората му донесе новината. С подобни молби можеше да причини и смъртта му, мислеше си той мрачно, но срещна само един патрул и го избегна ловко.

Четири дни след предаването на съобщението на Джанис Шоз пристигна във вилата. Беше много рано, слънцето светеше, а птиците пееха сладкогласно. Повечето от съседите все още спяха, но той реши да позвъни на парадния вход – по-добре, отколкото някой да го види да се катери към терасата. Стомахът му се бе свил на възел – и това нямаше нищо общо с факта, че тя искаше да го види „спешно“.

Вратата отвори Венида, която се намръщи още щом го видя.

– Чудех се къде сте се дянали.

– Добро утро, Венида. Ще ме поканиш ли да вляза?

– Че к'во друго ми остава?

Шоз се засмя топло.

– Е, не съм толкова лош.

Тя му обърна гръб и влезе вътре.

– Най-лошият, дето съм виждала.

Шоз пристъпи зад нея.

– Няма нужда да ме въвеждаш. Знам пътя.

Слугинята изръмжа неодобрително и го изгледа сърдито – Шоз изтича по стълбите. Почука веднъж и отвори вратата с разгуптяно сърце и тяло, изпълнено с напрежение.

Тя не спеше, а седеше на едно плюшено кресло, облечена във великолепен шифонен халат, който съблазнително очертаваше формите ѝ. За момент Шоз се вкамени, сърцето му прескочи, а членът му се втвърди – не беше спал с жена от цели три седмици. Тя държеше в ръка порцеланова чаша, но също се вкамени, като го видя.

Той се усмихна присмехулно, за да прикрие възбудата си.

– Здраве желаем, мадам.

Тя остави чашката в чинийката, сви устни, а погледът ѝ го обгръщаше и това подхранваше желанието му. Смехът ѝ бе треперлив.

– Много добре.

Отново я прихващаше – той побесня.

– Наистина ли? – рече той, като влезе в стаята и затвори вратата. – Спри с тези игрички, Люси, не ми харесват.

Тя опря невероятните си крака на пода.

– Не си играя игрички. Отказах се много отдавна да играя игрички с теб – защото разбрах, че не мога да ги спечеля.

Искаше му се да строши нещо. Нея отново я бе прихванало – говореше неща, които той не искаше да чува, защото, ако беше истина, той щеше да я отнесе и да не я пусне никога повече, по дяволите миналото.

– Мисля, че в цялата работа имаме победител, миличка. И това определено не съм аз.

Погледът му я обхвана грубо, но някак замислено. Деколтетото на халата ѝ бе разтворено. Отдолу имаше нещо копринено и прилепнало по тялото. Искаше му се да го разкъса.

– Защо да не можем да бъдем победители и двамата? Защо превръщаме всичко в единоборство? Защо си толкова ядовит рано сутринта? Какво направих, какво казах?

Той се изсмя сухо.

– Като че не знаеш.

– Не знам. Сигурно не се обръщаш отново към миналото.

Той тръгна напред.

– Миналото? Никога не забравям и никога не прощавам, но точно сега нямам това предвид. – Той се спря пред нея. Тя стоеше изправена,

очите ѝ бяха чисти, блестящи и приковани към неговите. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Зърната ѝ щяха да изскочат през тънкия халат. Беше възбудена толкова, колкото и той. – И ти знаеш какво имам предвид.

– Имаме работа – опита се тя да се възпротиви безсилно.

– Няма да избяга. – Ръката му посегна и докосна бузата ѝ сякаш по собствено желание. Тя затвори очи и склони глава в дланите му. Шоз си помисли, че ще експлодира. Ръката му тръгна надолу по шията, по раменете и гърдата ѝ. Чу как сърцето ѝ пърха като птичка.

Всичко спешно можеше да почака. Той бързо я вдигна на ръце и двамата паднаха един върху друг на леглото. Устните им се сляха, а нейните пръсти се спуснаха под ризата му и забиха нокти в кожата на гърба му. И двамата бяха полудели от желание. Той сложи ръка под гърба ѝ, повдигна гърдите ѝ и засмука едното твърдо зърно. Нейните ръце пък го докосваха страстно под джинсите. Шоз остана без дъх. Тя го пусна. Той вдигна тънкия халат до кръста ѝ, повдигна я отново и я пое в устата си, цялата, като се наслаждаваше на всяка влажна гънка. Оргазмът премина по тялото ѝ като вихър.

Той разтвори бедрата ѝ и проникна в нея.

– Хайде.

Тя простена, а неговите тласъци станаха още по-дълбоки. Сетне Шоз внезапно се отдръпна, обърна я по корем и я положи на една от възглавниците. Разтвори хълбоците ѝ и проникна отново. Люси дишаше тежко и стискаше таблата на леглото. Той гледеше как огромният му член навлиза отново и отново във влажната ѝ, мека, розова женственост. Тя шептеше името му, а той сякаш искаше да достигне до дъното на самото ѝ същество.

След това двамата се отпуснаха един до друг. В главата на Шоз се въртяха блажени мисли, той не можеше да устои на желанието да я прегърне и да замре така. Изправи се и я погледна – тя се взираше в него.

Той се наслаждаваше на красивото ѝ тяло, а очите му се рееха над дългите ѝ крака и налетите гърди. Някога тя щеше да се изчерви от открития му поглед, но сега само се повдигна и леко придърпа надолу халата. Беше се променила, помисли си той, невинността ѝ бе изчезнала – и всичко благодарение на него.

– Само това не се е променило – рече той с тъга.

– Да. – Люси го възнагради с едва забележима усмивка, после стана и отиде в банята. Докато стоеше сам, той приглади собствените си дрехи и си сипа малко кафе от сребърната кана на табличката до креслото. Сетне Люси се върна, все още облечена в шифонения халат.

– Къде беше? Минаха цели три седмици.

– Да не си ги броила?

– Да, броих ги.

– Крих се.

Очите ѝ се разшириха.

– Какво се е случило?

– Аз съм към бунтовниците, нали си спомняш? А това е война, Люси.

– В деня, когато ти казах за екзекуцията на онзи водач, той бе спасен. Ти беше, нали?

– Не ме питай, Люси. Няма да ти отговоря.

Изведнъж тя се усмихна – като карибско слънце след тропическа буря.

– Знаех си, че ще спасиш онзи човек!

Той не отговори.

– Уейлър беше бесен. – Като видя, че той трепна, тя добавя бързо: – Според слуховете.

– Стоя далеч от него, нали?

Тя отпиваше от кафето си и прикриваше поглед.

– Да. – Изведнъж вдигна очи. – Шоз, ти ли си Ел Американо?

Той се задави.

– Какво, по дяволите...

– Значи си ти!

Той скочи и застана пред нея разгневен.

– Не искам да се замесваш в тази проклета война, Люси! Господи! Излагаш се на опасност – можеш да навлечеш и моята смърт!

Тя побледня и остави с трепереща ръка чашата в чинийката.

– Съжалявам. Не се притеснявай, не съм проговорила и никога няма да го направя!

– Не съм казал, че съм аз – изсъска Шоз ниско, като не искаше дори да споменава прякора на глас.

– Ти не ми вярваш.

Той видя болката в очите ѝ и се отдалечи с някакво чувство на вина, защото тя бе права за себе си. Господи, можеше да обърне цялото му същество надолу с главата.

– Не че не ти вярвам – отвърна той бавно. – Не мисля, че ще ме предадеш нарочно, но смятам, че може да стане случайно.

– Не съм толкова глупава. – Тя стана. – Но ти никога не си ме смятал годна за нещо, нали? Само за секс.

Той трепна. Припомни си за Долината на смъртта, как тя се промени там, как удържа на опасностите и враждебността и се държа като майка на Роберто.

– Не е вярно.

Тя му обърна гръб, отиде до гардероба си и му махна да я последва. Шоз видя, че при задната страна, прикрита от дрехите, имаше купища кошове. Преброи до шест, но разбра, че има поне още толкова.

Стресна се. Люси отвори най-горния и му подаде един пакет.

Побиха го тръпки. Той отвори пакета, а изражението му стана още по-мрачно. Беше чантичка за първа помощ с йод, ваксини, марля, хлороформ и какво ли не още. Тя му подаде друг пакет – консерви. Той я погледна.

– В тези щайги имам килограми храна и лекарства. Но няма начин да ги закарам до Хавана Хил. Ще ми помогнеш ли?

Шоз бе извън себе си от гняв.

– Осъзнаваш ли какво си направила?

– Разбира се.

– Разбираш ли, че ако се разкрие как нарушаваш заповедите на испанските власти...

Тя го прекъсна.

– Съзнавам всички последствия. Измислила съм го много внимателно – направих, каквото трябваше. Нямахте да се помиря със себе си, ако не се опитам да донеса облекчение на тези бедни, страдащи души!

На Шоз му трябваше малко повече време, за да се успокои. Не вярваше на очите си. Това ли бе капризната богаташка щерка, която бе отвлякъл миналото лято? Осъзна, че се е втренчил в нея. Господи, тя се бе променила повече, отколкото той си бе представял. Но и с него бе така, безспорно.

– Не искам да го правиш пак.

Тя се извърна и прокара ръка по дрехите в гардероба.

– Много е опасно.

Люси отново застана с лице към него.

– Шоз, ако ми помогнеш, можем да го сторим заедно. Можем...

– Не!

Тя се спря, отдръпна се и издиша.

– Добре. А тези неща?

– Ще ги занеса на Хавана Хил.

Очите ѝ светнаха и тя се усмихна.

– Знаех си, че ще го направиш!

– Довечера ще докарам помощници.

– Ще кажа на Венида – възкликна тя, но като видя, че той се мръщи, бързо добави: – Тя вече знае с какво се занимавам. Успях да вкарам първите сандъци, докато тя беше на пазар, но я знаеш как се вре навсякъде. Откри ги и трябваше да ѝ се доверя. Сигурна е, Шоз.

– Няма нужда да споменаваш, че ще идвам довечера – тя ще е заспала.

Люси прехапа устни.

– Трябва да ѝ кажа. За да те пусне. – Тя се поколеба. – Довечера няма да съм си вкъщи.

– О, така ли? И кое е последното ти завоевание, Люси?

– Нищо подобно – избухна тя. – Защо винаги си мислиш най-лошото?

Той не обърна внимание на думите ѝ.

– Къде отиваш?

– Не че ти е работа, но капитан Зигзби ще ме води на вечеря. Оказа се приятел на чичо Брет.

Шоз се начумери. Зигзби бе капитан на парахода „Мейн“, който акостира на пристанище Хавана преди две седмици като отговор на размириците от тринадесети и зловещ знак за нарастващото напрежение между Испания и Щатите.

– Зигзби е достатъчно възрастен да ти бъде баща.

– Мисли, каквото си искаш! Как мога аз да ти попреча!

– Трябва да вървя – рече той изведнъж – и да събера хората си.

Тя го хвана за ръката и го спря.

– Нали нямаше да го правиш, ако не беше сигурен, че можеш да прекараш провизиите, без да те хванат?

Отговорът му прозвуча мрачно.

– Да не искаш да ти кажа, че няма да бъде опасно?

Тя впери поглед в него.

– Колко опасно ще е? Шоз, не искам да поемаш глупави рискове.

– Защо, Люси? Какво те засяга това теб?

– Защото онази вечер, когато казах, че още те обичам, не говорех празни приказки.

Отново си играеше с него, меко и леко, и щеше да го хване много натясно, ако той не внимаваше.

– Да бе, както обичашш Леон, нали?

– Не – отвърна тя толкова тихо, че той не бе сигурен дали въобще е казала нещо. Сетне се извърна да му налее още кафе. – Никога не съм

обичала Леон.

– Доста хора си заблудила тогава.

– Татко уреди женитбата. Аз се съгласих, защото скандалът ми съсипа живота, а аз си исках обратно мястото в обществото. Но после разбрах, че просто не мога да го направя.

Той бе съсипал живота ѝ. Почувства страшна вина. Бе отнел невинността ѝ, репутацията ѝ, мястото ѝ сред хората от нейния ранг. Наистина ли все още го обичаше? Дали въобще го бе обичала? *Та тя се разведе с теб толкова лесно*, крещеше умът му.

– Ако това е някакви игра, определено не ми харесва.

Тя остави рязко чашата си.

– Мога да си приказвам, колкото си искам, нали? Но това няма да ме доведе доникъде. По дяволите, и аз си имам гордост!

Той стана също толкова рязко.

– Ако ме обичаш, тогава защо се разведе с мен?

Тя се втренчи в него.

– Защо съм се развела, аз? – Стана, готова за битка. – Моля, точно аз би трябвало да ти задам този въпрос!

Той не разбра какво му казва, а просто чакаше едно твърде закъсняло обяснение.

– Отговори ми, по дяволите! Разбирахме се добре, бяхме женени само от няколко дни, но в момента, в който стъпихме в Браунсвил, ти подписа. Ако наистина си ме обичала, въобще нямаше да скланяш глава пред баща си.

Тя ахна.

– Нищичко не съм подписвала в Браунсвил! Отказах! Нищо не съм подписвала освен вечерта преди венчавката с Леон!

Юмруците му бяха свити.

– Люси – рече той толкова меко, че заплахата се усети ясно, – Лойд ми донесе документите през първата ми нощ в затвора – на тях стоеше техният подпис.

Тя пребелия като платно.

– Подписах ги вечерта преди сватбата! Не исках да се развеждаме, отказвах. Аз те обичах! Тогава ми донесоха документи с твоя подпис! И когато видях, че си подписал... – Сълзите я задавиха. – Когато ми донесоха документите, Шоз, на тях имаше само един подпис и той беше техният!

Сега вече бе негов ред да се втренчи – нещата бавно започнаха да се проясняват. Люси добави тъжно:

– Ти разби сърцето ми – но аз все пак не исках да подписвам.

Изведнъж му дойде твърде много. Ала се открояваше едно обстоятелство – едно невероятно обстоятелство – тя не бе подписала документите в Браунсвил, беше се държала до последния момент. Шоз бе толкова трогнат, че трябваше да се извърне. После каза тихо, почти като на себе си:

– Някой е подправил подписа ти, за да ме склони да подпиша и аз.

Люси бе шокирана.

– Не е бил татко, нито дядо! Те никога няма да направят такова нещо!

Шоз се успокои и отново се обърна към нея. Очите му блестяха.

– Не, няма. Но аз знам кой би го направил. – Погледите им се срещнаха. – Господин Властникът. Лойд.

– О, боже! – Люси потисна нов изблик на сълзи. – Но аз все още не разбирам. Лойд ти е донесъл документи с подправения ми подпис и ти си ги подписал? – Той кимна и тя продължи: – Но документите, които видях в Браунсвил – същите, които подписах в Ню Йорк – имаха само един подпис – твоят.

Той отиде до прозореца, объркан за момент, но изведнъж съобрази:

– На Лойд въобще не му е пукало дали сме разведени или не, но е трябвало да спечели благоразположението на семейството ти. Първо аз отказах да подпиша, но той не е могъл просто да подправи подписа ми и да ме изрита в Куба. Защото можех винаги да се свържа с теб и да разкрия истината. Така че е трябвало да ме накара да подпиша – да ме накара да повярвам, че съм подписал – и го е направил, като е подправил твоя подпис.

Люси бе зяпнала.

– Веднъж като е направил това, останалото е било твърде лесно. – Шоз вдигна рамене. – Подписах, мислейки, че е законно и няма да създавам повече проблеми. Останалото е било да ме изгони от града, за да не разбере никога истината. Междувременно е можал да спретне добър фалшификат на подписа ми на нови документи и никой нищо не запозрял. И се е получило.

– Шоз... ти си отказал да подпишеш?

Той бе в капан. Твърде много се промени за минути и той не бе готов да признае – беше я обичал толкова много, че бе готов и на затвор, само и само да не подпише. Тя не го бе предала, както си мислеше, и на него му трябваше време да свикне с тази идея. Даже си представяше, че е искала да се омъжи за Леон от яд, както той бе спал с други жени, за

да си отмъсти. Затова отговори неохотно, дори грубо:

– Аз съм голям инат, а с теб се разбирахме добре. Не бях готов за край.

Люси се взираше в него, а той знаеше, че тя се опитва да проникне в дълбините на сърцето и душата му. Извърна се и тогава тя изкрещя:

– Шоз, да не би да казваш, че документите, които подписах в Ню Йорк, не са носели твоя подпис – че подписът е бил фалшификат?!

– Няма начин да е било другояче, Люси.

Тя се хвана за сърцето, а очите ѝ хвърляха игриви пламъчета.

– Знаеш ли какво значи това?

Той я изгледа подозрително.

– Шоз, ти не си подписвал документите, които подписах аз – и разводът не е валиден. Значи съм още твоя жена!

Той замръзна.

– Чакай малко.

– Все още съм твоя жена – повтори тя, сякаш на инат.

– Разводът е официален и документиран. В очите на света ние сме разведени.

– Но това не е валидно. Всеки съд...

– Чакай! Ако смяташ, че ще съдя правителството за фалшификация, значи си си загубила ума!

Тя залитна, като че я беше ударил.

Шоз се сърдеше на нея заради реакцията ѝ, но още повече на себе си, задето се бе показал толкова невъзприемчив за чувствата ѝ и бе действал, така че после да съжалява дълбоко. Ситуацията излизаше извън контрол и на него не му харесваше, ама никак.

– Никога няма да спечеля. А и залагам на карта помилването си.

– Не разбирам.

– Не мога да ти кажа подробности, Люси.

Тя въздъхна тежко.

– Дядо ми каза, че правителството те е изпратиш в Куба. Работиш за тях, нали? Ти си шпионин ма Съединените щати! А когато това свърши, ще те помилват, нали?

Той се извърна.

– Люси, имаш голямо въображение.

– Върви по дяволите! Все още не ми вярваш!

Той се завъртя и я сграбчи през раменете.

– Просто остави тази работа! Миналото си е минало, а настоящето е тук и сега. Не насилвай нещата.

Тя сви устни.

– Аз съм твоя жена и ти го знаеш, каквото и да казваш.

46

Време за разкритие. Ако американски консул бе някой друг, Шоз би го направил веднага след пристигането му в Хавана. Ала заради Леон бе по-добре работата в Куба да остане в тайна по-дълго. Време бе обаче наученото да се разкрие. На карта бе заложен животът на твърде много хора.

Той проклинаше бунтовниците, макар да се възхищаваше на хитроумието им. Същата сутрин се взе решение на борда на „Мейн“ да се постави експлозив и корабът да се взриви заедно с всичко на борда му. Тази нощ. Целта на акта обаче не бе да донесе печална известност, както със сигурност щеше да се случи, а да тласне американците във война с Испания. Защото испанското правителство щеше да бъде посочено като главен виновник.

Тактически погледнато, всичко бе брилянтно изпиано. Шоз се надяваше наравно с най-разпалиените патриоти американската намеса да спре кървавия конфликт и да освободи Куба. Той обаче бе американец – не можеше да пренебрегне информацията, която имаше и да гледа как загиват няколкостотин невинни сънародници. Пред другарите си пък можеше да изрази само някои дребни резерви – бе хвърлил твърде много труд да стане един от тях и като поддръжник на каузата можеше само да одобри плана.

Шоз пристигна в консулството преди всички – искаше му се просто да предаде информацията на Джанис, без да й навреди, но нямаше начин. Затова крачеше нервно пред пететажната тухлена сграда, наблюдаван от двама безучастни морски пехотинци. Колата на Леон спря и той слезе. Когато видя Шоз обаче, замръзна и очите му се разшириха – позна го веднага.

Официално двамата не се познаваха. Ала се бяха виждали твърде често в Парадайз – Леон бе скъпият гост, който ухажваше Люси, а Шоз – наемникът, който следеше всяко движение на двамата. Шоз тутакси си спомни как бе носил багажа на Леон по стълбите и как го бе намерил на горния етаж да целува Люси.

– Не мога да повярвам – проговори пръв Леон.

– Убеден съм, че е така, *господин консул*. Трябва обаче да

поговорим по работа.

Леон го подмина.

– И това не мога да повярвам.

– Честно казано, въобще не ме засяга какво вярвате – отвърна Шоз, като го последва без подкана. Двамата войници му препречиха пътя. Шоз се примири с припрения им обиск и не се възпротиви, когато му взеха револвера и ножа.

Леон наблюдаваше.

– Дошъл си да ме убиеш?

Шоз се ухили.

– Стреснали сме се, а? – Изражението му внезапно се променил – Кой пътува за Куба невъоръжен?

Леон бе мрачен, даже леко сърдит.

– Стига толкова. – След тези думи към охраната, той се обърна и тръгна навътре. Шоз го последва и изчака, докато консултът отключи катанеца. Във фоайето бе хладно и тъмно.

Леон влезе в кабинета си заедно с госта. В консулството все още нямаше никой и Шоз бе почти впечатлен от трудовата дисциплина на най-висшия служител. Почти, но не чак толкова. Леон отиде зад бюрото си и си свали сакото.

– Какво, по дяволите, правиш в Куба?

– Работя.

– Обзалагам се, че е така. И това съвпадение ми идва твърде много.

– Кое съвпадение?

– Ти – тук, Люси – също!

– Моето пребиваване тук няма нищо общо с Люси.

Леон сграбчи облегалката на стола.

– Колко жалко, че оцеля след онази стрелба в Парадайз, колко жалко!

Очите на Шоз се разшириха.

– Значи си бил ти?

Леон се усмихна.

– Ти, копеле мръсно. Знаех си, че си бил ти.

– Наистина ли? – отвърна хладно Леон; бяха си разменили ролите.

Шоз се усмихна насилено. Беше почти сигурен, че Леон е достатъчно голям страхливец и мерзавец, за да го застреля в гръб – заради Люси.

– Защо си тук? – попита той.

– Кубинците възнамеряват да сложат бомба на „Мейн“.

– Какво?!

– Предлагам да предупредиш Зигзби и то още днес.

– Откъде знаеш това? Те ли ти казаха? – Очите на Леон се разшириха. – Що за заговор се мъти тук?

– Работя с тези бунтовници и преди да решиш да ме предадеш на испанците, помисли отново – помисли за позицията на страната ти в тази бъркотия.

Леон бе разколебан. Официално Съединените щати предупреждаваха гражданите си да се държат настрана от кубинските истории, но тайно опрощаваха онези, които подпомагаха бунтовниците, особено хората, които ги снабдяваха с храна и оръжие – очевидно точно тази работа имаше предвид Шоз. В този случай обаче, помисли си Леон, нарушият би могъл и да бъде предаден на испанците.

– Искам доказателства. Иначе няма да разпаля дипломатически скандал. Ако това е фалшива тревога – а всъщност аз не смятам, че кубинците ще рискуват да си навлекат гнева на Америка – ще отнеса куп неприятности.

– Глупако – продължи Шоз, – та аз нямам доказателства. Истина ти казвам. В опасност е както „Мейн“, така и всичко на борда му. Направи нещо по въпроса.

Двамата се втрениха един в друг. Леон попита хладно:

– А какво печелиш ти от цялата работа?

Шоз отговори също толкова хладно:

– Нищо, абсолютно нищо.

– За мен никога не си бил кой знае какъв патриот, Купър. Мисля, че просто искаш да причиниш тревоги, да вдигнеш шум – и аз да съм в центъра. И мисля, че причината е Люси!

– Причина за какво? – каза Люси от вратата.

Двамата мъже се извърнаха рязко. Люси се обърна към Леон.

– За какво си крещите?

Леон излезе иззад бюрото си и тръгна право към нея.

– Ти като че ли не си много изненадана да го видиш, нали, Люси?

Люси почервеня, осъзнала твърде късно грешката си, и тутакси би отбой:

– Разбира се, че съм изненадана! Аз...

– Малка лъжкия – рече Леон меко. – Сега мисля, че разбирам. Всичко.

Шоз сграбчи Леон за ръката.

– Люси и аз се видяхме случайно на едно празненство миналата седмица. Въобще не си вади грешни заключения – предупреди го той.

Леон бе бесен.

– Сега разбирам защо Люси е в Куба. Заради теб! Заедно ли дойдохте? Откога...

– Не! – възпротиви се Люси. – Леон, грешиш!

Леон се обърна към Шоз, опнат като струна, с лице, по което ясно се четеше презрение.

– Не си я отвличал, нали? Дватама сте избягали заедно! Рейд Браг не е могъл да го позволи, разбира се, затова е тръгнал да те преследва, а после е измислил тази история с отвличането! Мислиш, че не знам какво сте правили в Парадайз? Видях те как я целуваш при плевнята в нощта на рождения ден!

– Значи наистина си бил ти – потвърди Шоз меко.

– Да – изръмжа Леон. – А сега се махайте! И двамата, веднага!

Люси бе пребледняла и трепереше. Шоз я преведе през улицата и я вкара в едно кафене. Тя не се възпротиви. Седнаха на една от малките маси отзад.

Тя се тръсна на стола.

– Как така ти хрумна да ходиш при Леон?

– Аз би трябвало да ти задам същия въпрос.

Тя се ядоса.

– Минавах оттам и реших да се отбия при Джанис.

– О, така ли? Какви сте приятелки само!

– Да, приятелки сме. – Тя се наведе към него. – Случайно чух и вас двамата! Защо отиде при Леон, Шоз?

– Имах да му предавам една информация, Люси, много важна информация. – Той видя как гневът ѝ се разсейва и в очите ѝ грейва жив интерес.

– Каква информация? Колко важна?

– Не е твоя работа.

Тя сви юмрук и се огледа нервно.

– Ние не би трябвало да сме тук. По-точно, ти не би трябвало да си тук. И не ме поучавай – писна ми.

Той въздъхна.

– Не те поучавам, просто искам да стоиш настрана от тази война.

Тя се намръщи.

Сервитьорът дойде и Шоз поръча еспreso. Когато момчето се отдалечи, Люси отново се наведе напред:

– Как мина снощи?

– По-скоро аз би трябвало да те питам същото.

– Не започвай пак. Какво стана снощи?

– Вече съм тук, нали? Всичко мина добре.

Тя въздъхна с облекчение.

Погледите им се срещнаха и задържаха. Споменът за всичко, което им се случи вчера, отново го връхлетя. Откак се видяха за последно, Шоз бе мислил много върху това, което тя каза. Ако повярваше, че тя все още го обича, щеше да му се наложи твърде скоро да се занимае и със собствените си чувства. Нещата се променяха бързо, твърде бързо. Защо се страхуваше толкова от нея – и от себе си? Какво, по дяволите, виждаше тя в него?

– За какво си мислиш? – попита тя тихо и докосна ръката му. – Размисли ли върху това, което открихме вчера... за развода?

Той се изправи на крака.

– Ако чакаш някакви признания, ще има да чакаш.

Тя му се усмихна лъчезарно.

– Ще чакам. Шоз, заблуждаваш само себе си, не и мен. Знам, че ме обичаш, и рано или късно и ти ще го осъзнаеш.

Все още усмихната, тя стана и се отдалечи.

Люси се приготвяше за вечерята на борда на „Мейн“ с капитан Зигзби и офицерите му. Стоеше пред тоалетката и си слагаше пудра. Едва се съсредоточаваше, раздвоена между силни и противоречиви емоции. От една страна, вълнение от развитието на събитията – Шоз бе все още неин съпруг. Не се съмняваше в това и сега можеше без страх да признае колко много го обича и как никога не е преставала да го обича. И най-важното – сега, когато знаеше съдбоносния факт, щеше да му въздейства, така че противоречията и борбите от миналото да бъдат забравени, той да приеме собствените си чувства и отново да я нарече своя жена.

От друга страна се тревожеше ужасно, защото Леон вече знаеше, че Шоз е в Куба. Беше сигурна, че той е смелият бунтовнически водач, Ел Американо. Слуховете се разпространяваха мълниеносно из малкото американско общество и тя разбра, че именно Ел Американо е спасил бунтовника, изпратен на екзекуция. Нямахме съвпадение – тя предупреди Шоз за готвената разправа и спасителната акция последва веднага.

Люси се тревожеше, че Леон ще направи същата връзка и ще

разбере. О, защо този човек отиде в консулството! Нарочно ли предизвикваше опасността? А тя чу далеч повече от разговора, отколкото призна. Ако Леон е застрелял Шоз в Парадайз, какво ще да му попречи да извърши отново нещо ужасно? А ако каже на испанските власти, че Шоз е шпионин или, още по-лошо, че е Ел Американо... Люси потрепера при мисълта какво ще се случи, ако го заловят.

А ако Леон разпространи слухове за нея и Шоз – слухове, много близки до истината? А ако напише на Мериан, че тя е тук? Люси вече се тревожеше за приятелството на капитан Зигзби с чичо ѝ Брет. Ако междувременно капитанът му пишеше, щеше без съмнение да отбележи присъствието ѝ в Куба, макар да бе много вероятно Леон да стори това пръв. Във всички случаи баща ѝ щеше да бъде уведомен и за Люси нямаше съмнение, че Рейд ще да дотича лично в Куба да прибере блудната си дъщеря.

На вратата се почука и вътре влетя Венида.

– Имате посетител, госпоице Люси.

Люси стана на крака с надеждата това да е Шоз. Може би най-после бе постигнала някакъв напредък спрямо него. Тя взе черните ръкавици и дамската си чантичка и изтича надолу.

На половината път обаче се вкамени. Долу във фойето стоеше Леон в бял смокинг и с ръце в джобовете. Тя настръхна цялата.

– Той е, нали?

Люси бавно продължи надолу по стълбите.

– Каква изненада, Леон. – Сърцето ѝ туптеше бясно – знаеше прекрасно кого има предвид.

– Нали?

Тя се опита да смени темата.

– Какво правиш тук, Леон? Не ми се ще да бъда груба, но тъкмо излизах.

– Знам – усмихна се той накриво. Изглеждаше пийнал. – Вечеря на „Мейн“, нали? Обаче и аз съм поканен. Така че защо не отидем заедно?

Един отказ би бил върхът на неучтивостта, но Люси рискува.

– Не, Леон.

Той я сграбчи за лакътя.

– Защо не? Страхуваш ли се? Или очакваш любовника си?

– Достатъчно – кресна Люси, докато се опитваше да се освободи. – Ще се наложи да те помоля да напуснеш!

– Ще съжаляваш – викна той в отговор, излезе и затръшна вратата.

Люси потрепера. Със сигурност току-що направи голяма грешка.

Трябваше да облекчи положението, но вместо това само го влоши.

Шоз знаеше, че трябва да стои настрана; ала не можеше.

Срещата им по-рано през деня го разтревожи. Бе разколебан – искаше да ѝ повярва и се бореше със себе си. Вече му трябваша огромни усилия на волята, за да остане равнодушен. Трябваше да се изправи срещу самия себе си, защото се опасяваше, че се влюбва в нея все повече, а не виждаше как връзката им ще устои на проблемите от миналото и различията помежду им.

Постара се никой да не го види, докато влизаше в малкото имение. Един бърз поглед му подсказа, че в къщата няма никой. Беше малко след девет. С кого бе излязла тази жена? Мисълта го вбеси – добре се забавляваше в негово отсъствие. Обхвана го ревност. Ирония на съдбата – верността към една жена му бе непозната, любовниците му винаги го ревнуваха, но откак спа с Люси в Ню Йорк, за него не съществуваше друга. Този път тя имаше куп обожатели, а той бе изпълнен със съмнения и ревност. Може би все пак трябваше да я приеме като своя съпруга. Така щеше бързо да сложи край на подобни излизания.

Почука на входната врата силно – вече не го бе грижа кой ще го чуе или види. Изминаха най-дългите пет минути в живота му, преди Венида да отвори намръщена:

– Ще събудите и мъртвите! Така ли са ви възпитавали?

– Къде е господарката ти?

– Излезе – рече Венида равнодушно. – Но ако смятате да я чакате, ще се върне късно.

– Къде е?

Негърката изрече зловещите думи с леко премигване.

– На вечеря на „Мейн“ с капитан Зигзби.

– Бенито, колко мислиш, че е часът?

Люси стоеше отстрани на пътя на няколко километра от пристанището. Гледаше как кочияшът ѝ оправя едно от колелата на колата, което се бе откачило от оста си. Бенито се спря и я погледна.

– Не знам, сеньорита. Може да е девет и половина, а може би десет.

Люси прехапа устни. Беше ужасно закъсняла – още в девет един моряк трябваше да я посрещне на кея и да я заведе на „Мейн“. Да отиде пеш бе немислимо. Беше облечена в изрязана зелена рокля, която излагаше на показ много повече, отколкото прикриваше. Смарагди и

диаманти блестяха на шията, ушите ѝ и на лявата ѝ китка. Намираха се в бедняшки квартал. Всеки пешеходец там си просеше да бъде нападат и обран.

Тя въздъхна с примирение.

– Колко още има, Бенито?

– Мисля, че почти го оправих, сеньорита.

Люси почувства облекчение. Никак не беше удобно да стоиш толкова дълго наред тази ужасна част на Хавана. Може би все още можеше да намери някой, който да я отведе на „Мейн“.

Чу се експлозия.

Звукът дойде откъм пристанището. Люси и Бенито подскочиха.

– Какво беше това? – попита Люси.

Едва изрече тези думи, когато проехтяха нови експлозии, една след друга, и нощта над морето се окъпа в ярка бяла светлина. Люси отскочи назад към колата. Втренчи се с широко разтворени очи. Последва нова серия от взривове.

– Por Dios! – извика Бенито.

Шоз пресичаше Хавана на кон в луд галоп. Не даваше на животното нито миг покой. Едва не прегази пешеходците и колите по пътя си. Когато конят се строполи на половин миля от пристанището, Шоз скочи на земята, претърколи се, стана и побягна.

Продължи да бяга, докато почувства, че дробовете му ще експлодират. Образът на Люси заемаше цялото му съзнание. Този проклет глупак Леон!

Беше на една пряка от пристанището, когато параходът се показа – блестящ, бял, с опънати платна, искрящ на лунната светлина. На няколко метра стоеше туристическо корабче, от което долиташе меланхоличен звук на тръба. Въздухът бе горещ, неподвижен, а пристанището – тихо и замряло с изключение на натрапчивите трели на тръбата.

Сетне се чу експлозията. „Мейн“ се разцепи. Следващите експлозии разтвориха кила и го тласнаха към мостика. Корабът моментално потъна в пламъци.

Макар и далеч, Шоз почувства как земята под него се огъва и той пада по колене. Изкрещя. От кораба като от адски котел падаха моряци, някои от които също обвити в пламъци. Шоз заби нокти в пръстта, молеше се да види и Люси как скача в морето жива и здрава. Не видя нищо. Скочи на крака и се затича през глава към пристанището.

Време бе да се действа – не да се мисли. Хората пицяха и се опитваха да напуснат горящия плавателен съд. Някои бяха ранени и вместо да изплуват до брега, потъваха. Следващият взрив запрати горящите платна в морето. Шоз видя как един човек се гмурва под горящата морска повърхност и го последва.

Водата беше топла и искреше от отблясъците на пожара. Шоз измъкна глава да си поеме въздух и видя, че човекът, след който се бе гмурнал, потъва. Затаи дъх и се хвърли дълбоко по посока на моряка. Скоро почувства крайниците му. Излезе на повърхността заедно с удавника и чувстваше, че дробовете му ще се пръснат. Пое жадно въздух и извлече мъжа на брега.

Спасителната акция продължи с часове. Шоз се включи заедно с пожарникарите, полицията и войниците, които бяха дошли за подкрепление. Всеки път, когато извличаше нова жертва – мъртва или полужива – той се оглеждаше, обхванат от смъртен страх, и търсеше Люси сред оцелелите. Ала от нея нямаше ни следа.

След като извлече петнадесетина-двадесет ранени, Шоз се строполи на земята недалеч от центровете за първа помощ, издигнати от лекарите. Нямаше повече сили. Тялото му бе изтощено и безчувствено – останала му бе само болката в сърцето – толкова свирепа, че му бе трудно да я осъзнае. Тя не отминаваше, а ставаше все по-силна. Умът му вече крещеше:

Мъртва е!

Била е на този кораб и вече е мъртва!

Той впи пръсти в калта и се опита да отрече този факт, но осъзна, че няма начин Люси да е оцеляла. Плачеше като дете. Плачът разкъсваше цялото му тяло. Не можеше да се спре. В сълзите му имаше ярост, той вдигна юмрук към небето и прокле бога, в който не вярваше. После прокле себе си, стовари си обвинения, че не е предупредил командването на „Мейн“, че не е предупредил нея. Защо трябваше да осъзнае точно сега колко я обича и колко се нуждае от нея! Как щеше да продължи да живее?

Шоз бе съвсем сам в тази ужасна нощ. Някакви хора го помислиха за жертва на експлозията, но скоро разбраха, че просто е потънал в скръб. Не беше сигурен колко дълго лежа, хлипайки в калта. Избърса си очите с гола ръка – явно си беше свалил ризата и ботушите. Вдиша, издиша. Погледна към калта, сетне към луната, огледа всичко около проблясващия скелет на „Мейн“. Накрая впери взор и в самия кораб. От очите му отново потекоха сълзи.

Стана на крака и бавно започна да се отдалечава от пристанището на Хавана. Зад него плавателният съд изживяваше последните си мигове на повърхността. После потъна.

47

– Шоз! – извика Люси.

Той все още се измъкваше от пристанището, уморен и примирен, с приведени рамене. Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие и гордост заради подвизите на любимия. Добра се до доковете скоро след експлозиите и завари кораба вече подпален. Не след дълго забеляза как Шоз измъква от морето един моряк в безсъзнание. Ала не можа да отиде при него – бе погълната от спасителната акция и започна да оказва първа помощ на пострадалите, докато накрая вече не осъзнаваше какво върши. Оставила зад себе си жестокото усилие, сега тя вдигаше края на разкъсаната си, окаляна рокля и с боси крака (счупи си токчето още в началото и захвърли обувките настрана) и бижута, разбъркани около шията, се препъваше след Шоз.

– Чакай! Моля те!

Той се спря като в някакъв транс, после се извърна бавно, Люси изтича към него – не можеше да устои на желанието да го прегърне. Нуждаеше се от неговата утеха след целия ужас, на който стана свидетел, и искаше да му дари своята.

– Добре ли си?

В първия момент той не реагира, втренчи се в нея, като че тя бе призрак, после я сграбчи в обятията си.

Притискаше я с удивителна жар – силно и сякаш безкрайно. Зарови лице до шията ѝ. Ръцете му галеха гърба ѝ и трепереха от някакво необяснимо, едва съдържано чувство. Устните и докоснаха голите му гърди – имаха вкус на море. Тя се отпусна и си пожела този миг да продължи вечно.

– Добре ли си? – попита тя отново, когато той разхлаби малко мечешката си прегръдка.

Гласът му прозвуча дрезгаво.

– Господи, Люси, помислих си...

Тя се взря право напред.

– Какво си помисли?

Вместо отговор той пое лицето ѝ в ръце – груби, топли и силни – и

я целуна. Люси отново потъна в блаженството на мига.

Шоз я прегърна през кръста и я поведе към пристанището.

– Мислех, че си на кораба – рече той тъжно.

– Не ме ли видя при останалите доброволци? Аз те забелязах как спасяваш моряците.

– Не, не те видях.

Седнаха на купчина дебели греди – Шоз само по дънки, Люси – в скъсаната си вечерна рокля. Той все още я прегръщаше и тя се отпусна на рамото му уморена. Огледа се за Леон, но не го видя сред хаоса от пожарни коли и линейки, пожарникари и лекари, пострадали и доброволци. Стомахът ѝ се преобърна.

– Едва не се качих на кораба.

– Знам.

– Но Леон се качи.

– И това знам.

– Знаеш!

– Видях го, след като го измъкнаха. Изгарянията бяха жестоки. Мъртъв е, Люси.

Тя въздъхна тежко. Само преди няколко часа Леон беше жив – и дяволски сърдит. Все още ли бе влюбен в нея тогава? Имаше ли значение вече? Беше застрелял Шоз в Парадайз и това бе ужасно, но тя не можеше да го мрази – точно тази съдба той не заслужаваше.

– Не мога да повярвам. Никой не заслужава да умре така.

Шоз отвърна тихо:

– Аз го предупредих. И то днес, но той глупашки си помисли, че искам да го компрометирам и да предизвикам скандал. Не зачете предупреждението ми професионално заради личното си отношение към мен.

– Значи си знаел!

– Ако той бе предал предупреждението на „Мейн“, тази трагедия можеше и да не се случи.

– И Леон да е все още жив – промълви Люси, потресена от грешката, която бе извършил покойникът, и от причините за нея.

После се взря в носа и изгорелите платна на „Мейн“ – единственото останало на повърхността. Шоз я попита защо не е била на кораба, а ръката му масажираше рамото ѝ нежно, сякаш искаше да облекчи ужаса от изминалите часове. Тя му каза за счупеното колело.

Последва дълбока тишина – двамата стояха неподвижни и се поддържаха един друг. Покрай тях минаваха коли, които отнасяха един

след друг ранените в болниците. Спасителите продължаваха мисията си. Двама войници профучаха на коне.

Двойката гледаше хаоса наоколо с някакъв бегъл интерес. Люси усещаше колко дълбоко свързани бяха те сега – повече от всякога и по много по-различен начин. За пръв път бяха повече от любовници – между тях зрееше едно свещено приятелство.

Най-накрая Шоз стана на крака.

– Ще намеря нещо да те закарам вкъщи.

Тя кимна и не можа да сдържи усмивката си – усмивка на благодарност и блаженство. Заради смъртното изтощение, но и заради нещо друго – връзката между тях се бе променила внезапно и необратимо към по-добро.

Люси стана рано въпреки преживяванията от предната нощ. Яркото тропическо слънце нахлуваше през отворените врати на терасата. Не спа добре въпреки умората – в сънищата ѝ възкръсваха отново и отново спомените за кървищата и трупове. Появи се даже Леон – зле обгорен, но жив – който я обвиняваше, задето го бе напуснала заради Шоз.

Събуди се и първата ѝ мисъл бе, че „Мейн“ бе взривен, умрели бяха стотици хора, сред тях и Леон, а Шоз бе с нея през цялото време.

Отведе я у дома, както обеща. Люси не помнеше добре пътуването, но пред очите ѝ изплува ясно уплашената Венида, която Шоз успокои, преди да отведе любимата си до спалнята ѝ. Нататък следваше мрак – значи все пак бе поспала.

Отвори очи и видя Шоз на креслото отсреща – седеше гол до кръста и отпиваше ароматно кафе. Гледката я накара да се вкамени, а той остави чашата. За пръв път бе останал с нея през цялата нощ, а дори не бяха спали заедно. Обхвана я някакво неопределено въодушевление и тя вдигна очи, изпълнени с надежда.

– Добро утро – поздрави Шоз с непроницаемо изражение.

Тя се усмихна с усилие. Осъзна, че е съвсем гола под чаршафите – очевидно той я бе съблякъл. Щастие то ѝ се смеси с безумно, опияняващо желание.

– Значи си останал.

– Искан да се уверя, че си добре.

Тя се изправи, като държеше чаршафа пред гърдите си.

– Какъв ад бе снощи, а?

– Да – отвърна той кратко.

Люси започна да се чуди как да накара Шоз да се приближи – и да скочи в леглото с нея. Желаше го; нещо повече, след последната нощ имаше нужда от него.

В стаята се възцари напрегната тишина. Нарушаваха я само птиците отвън с веселите си песни. Шоз стана. Погледът на жената срещу него бе прикован към мускулестото му тяло, голите гърди, тънката талия, стегнатите дънки. Господи, колко се нуждаеше от него – само той можеше да прогони ужасните спомени, смущаващи сънищата ѝ, па макар и само за малко.

– Трябва да вървя – рече той и тръгна към нея.

Тя стисна чаршафа.

– Не искам да си тръгваш.

– Знам. – Той седна до нея и взе ръцете ѝ в своите. – И аз не искам.

– Тогава недей.

Той я притегли към себе си и чаршафът падна. Очите му се плъзнаха от устните към гърдите ѝ и се изпълниха с тъмно желание.

– Осъзнаваш ли какво казваш?

– Да.

– Не мисля. – Той я прегърна здраво, но някак отдалеч. – Този път – предупреди той – сме само ти и аз – няма Леон, няма Зигзби, само ти и аз.

Сърцето ѝ подскочи от вълнение и щастие.

– Разбирам.

– Този път няма връщане назад.

Тя изохка и се притисна към него.

– Ти ми принадлежиш, Люси, а аз не делея с никого това, което ми принадлежи.

– Да – прошепна тя.

Лицето му се изопна, като че ли той се бореше да преодолее собствените си емоции. Стана рязко и заключи вратата. Приближи се към нея с дълги, широки крачки и разкопча своите „Левис“. Дънките се свлякоха надолу. Люси затаи дъх. Погледът му срещна нейния – горещ и страстен. Той дръпна чаршафа от тялото ѝ.

– Този път между нас няма да има нищо – и никой.

– О, господи – простена Люси, преди той да легне върху нея.

Облада я като за последен път – или може би като за първи. Тя сподели с пълно сърце трескавото му нетърпение, възбудата и въодушевлението му. Устните им се сляха, горещи и търсещи, ръцете им бяха едно. Шоз обикновено не говореше в леглото, но този път ѝ прошепна

дрезгаво колко е красива, колко я желае и колко се бе страхувал да не я загуби. Беше като в сън. И когато той проникна дълбоко в нея, Люси заплака в екстаз. После пак плака и й се стори, че лицето му под нейното е също влажно.

Накрая се скараха.

Малко след блажените мигове той й заяви, че тя трябва да напусне Куба и да се върне у дома.

– Куба не е място за сама жена – рече той меко, докато галеше извивката на бедрото й. – Този следобед тръгва един товарен кораб. Ще се опитам да те кача.

– Не.

Погледът му потъмня.

– Защо не?

– Казах ти още отначало, че няма да си тръгна.

– Знаеш не по-зле от мен какво означава трагедията снощи! Куба никога не е била безопасна – а сега ще стане още по-лошо. Не можеш да останеш тук сама.

– Не съм сама.

– Какво, по дяволите, значи това?

– Значи, че имам теб.

Той се изсмя презрително.

– Не мога да ти бъда бавачка! Даже не трябва да стоя в Хавана! Нещата ще се отрищят, Люси, а аз няма да бъда тук, за да ти спасявам кожата, когато се наложи.

– Няма да напусна Хавана, Шоз.

Той стана от леглото и започна да се облича. Люси го гледаше – той бе мълчалив и ужасно тъжен след близостта, на която се бяха насладили. Спря до вратата.

– Бъди готова да тръгнеш следобед, Люси.

– Няма – извика тя, уплашена от неумолимото изражение на лицето му. Той й хвърли мрачен поглед. Със сълзи на очи тя метна една книга към вратата – беше библия. – Върви по дяволите.

Нямаше да напусне Куба, не и когато той беше тук, а войната чукаше на вратата. Никога. Но щяха ли нещата между тях винаги да бъдат същите? Люси се замисли с печал. В първия момент буйна страст, а в следващия – буен гняв. Дали близостта им не бе само илюзия? В глупачка ли се превръщаше?

Люси реши да прекара деня, все едно Шоз не я бе предупредил, че трябва да напусне страната следобед. Отиде в консулството, решена да изгради своя версия за нещата. Там цареше пълен хаос, както и очакваше, но тя дръзко си проби път до Джанис.

– Не ти е мястото тук – рече секретарката ужасена.

– Бях там снощи. Трябва да знам какво става.

– Досега – обобща Джанис мрачно – жертвите са двеста петдесет и седем. Люси, трябва да се измъкнеш от Куба. Погледни това.

Тя посочи дебелият заглавие на първа страница на вестниците по бюрото ѝ. Вестта бе пристигнала по телеграфи от Щатите и на първия ред се четеше:

ОБЩЕСТВЕННОСТТА ОБВИНЯВА ИСПАНИЯ. ИСКАНИЯ ЗА ВОЙНА.

– Въпрос е само на време – допълни Джанис.

Люси си тръгна разтревожена. Американската намеса би помогнала на отчаяните бунтовници да спечелят независимостта си, а и тя самата бе вече погълната от каузата им. Преди днешния ден, преди заплахата на Шоз, се бе надявала на този ход. Ала никога не бе размисляла какво ще означава всъщност война между Испания и Съединените щати. И внезапно се уплаши.

Докато се върна вкъщи, образите на две враждебни войски една срещу друга по улиците на Хавана, на пейзажа, обвит от облаци дим, на стрелбите, на умиращите войници, бягащите граждани, разрушените сгради и горящата столица, се бяха настанили трайно в съзнанието ѝ.

Не грешеше ли, като настояваше да остане в Куба точно сега? Просто не можеше да остави Шоз, не и ако приближаваше война.

Когато се върна, тя изтича в кухнята и намери там Венида – обикновено извор на спокойствие и разум. Негърката разопаковаше десетина кутии.

– Какво правиш? – попита Люси.

– Обиколих цяла Хавана сутринта. Едно е сигурно, когат' започнат да се бият, няма да умрем от глад.

Сърцето на младата господарка прескочи. Венида складираше трайни хранителни запаси.

– Значи мислиш, че ще има война?

– Страх ме е, госпоице Люси, страх ме е.

Когато Шоз не се появи следобеда, Люси започна да диша по-леко

– помисли си, че се е отказал, че няма да я изгони от Куба. През нощта в ума ѝ се въртеше само войната – страхуваше се какво ще се случи, не само заради себе си, но и заради Шоз, представяше си битките, кръвопролитията и как той избягва дълбоко в джунглата от испанските войски. Беше почти полунощ, когато любимият ѝ влезе в стаята – Люси подскочи от радост.

– Какво ще стане?

– Война. Въпрос е само на време. Предполагам, че американските войски ще дойдат след месец-два.

– Толкова дълго?

– Ще има дебати в Конгреса, после мобилизация, снабдяване, координация, придвижване – толкова дълго. – Погледът му бе мрачен.

– Какво става? Какво се е случило?

– Не можах да те кача на онзи товарен кораб, но уредих нещо друго. Обличай се!

– Сега!

– Връщаш се в Щатите – тази нощ.

Тя се изправи.

– Не.

– Тръгваш, Люси.

– Само ако и ти дойдеш с мен.

– Не мога.

– Разбира се, че можеш – извика тя, сърцето ѝ биеше бясно, дланите ѝ бяха влажни. – Шоз, не мога да тръгна без теб!

Изражението му се изопна.

– Няма да ти позволя да останеш.

Люси се страхуваше отчаяно. Взя се в него, обхваната от паника, и осъзна, че този път ще загуби и той ще постъпи, както бе намислил.

– Защо не мога да остана? Защо ти не тръгнеш? Направи достатъчно за Съединените щати! Семейството ми може да ти помогне, ако се тревожиш за правителството и своето помилване!

– Мисията ми не е приключена, това е само началото. – Той се усмихна печално. – Не мога да изоставя тези хора, Люси. Те се нуждаят от мен.

Тя премигна.

– Президентското помилване няма нищо общо, нали? Задачата ти е вече нещо повече от работа за теб, права ли съм?

– Така е от много отдавна и определено няма нищо общо с проклетото помилване. – Погледът му срещна нейния.

Сърцето ѝ се изпълни с гордост, която почти потисна ужаса.

– Значи вярваш в *Cuba Libre*.

– Да, вярвам в *Cuba Libre*.

Час по-късно Люси се сбогува с Венида в слабо осветеното преддверие на вилата. Едрата негърка подсмърчаше шумно, а тъмните ѝ очи бяха пълни със сълзи. Тя залюля младата господарка в обятията си.

– Да слушате господин Шоз и да изпълнявате всичко, дето ви казва – настави тя накрая.

– Ще се опитам – отвърна Люси също през сълзи. – Благодаря ти за прекрасното приятелство, Венида. Не знам какво щях да правя без теб.

– Щяхте да имате куп неприятности, тъй да знаете – рече Венида, докато бършеше очи в престилката си.

– Ела с мен – извика Люси импулсивно, като я хвана за ръцете.

– Де да можех, госпоице Люси, но си имам две големи момчета с хубави жени и дребни дечица. Не мога да си ги оставя, милите.

Люси отново я прегърна и се разрида. Накрая Шоз ги раздели и промълви, че трябва да тръгват.

– Ще се върна, обещавам – каза Люси за довиждане.

Венида успя да се усмихне и също помахна.

Когато излязоха навън и възседнаха конете, Люси се умълча, ужасена от предстоящата им раздяла. Бе спряла да умолява Шоз, когато той ѝ обясни кротко защо трябва да си тръгне. Той бе боец и възнамеряваше да преживее тази война. Възнамеряваше да осигури собствената си безопасност, както и тази на своите хора. Присъствието ѝ в една воюваща страна би отвлякло вниманието му. Тя би била допълнителен товар, който щеше да го ангажира, заради нея можеше да отнесе и някой заблуден куршум. А и двамата знаеха, че ако тя останеше, не след дълго, независимо от риска, той щеше да преброди Куба надлъж и нашир само за да я види.

Люси познаваше Шоз и знаеше, че ако успее да се наложи и да остане в Куба, щеше да бъде негова ахилесова пета. Мълчалива, неподвижна, тя се бе примирила със заминаването. Ала всичко се случваше толкова бързо. И, господ да ѝ е на помощ, имаше най-лошо предчувствие, каквото трудно можеше да преодолее – че ще да мине много дълго време, преди да го види отново.

Копитата на конете им бяха увити в чул, за да не вдигат шум, когато напускат града. Нощта бе истински благослов – тъмна и беззвездна.

Испански патрули кръстосваха навсякъде заради експлозията на „Мейн“ предната вечер. Люси и Шоз се измъкнаха от Хавана по кривите улички. Тръгнаха по тясна кална пътека на север, а след това се отправиха към крайбрежието. Не след дълго оставиха зад себе си и последните дюни и се насочиха към плажната ивица отдолу. В тъмнината на нощта вълните се пенеха чудновато бели сред синкавото море и бледнеещия пясък. Люси видя една закотвена яхта, която я очакваше. Сърцето ѝ се късаше на мънички парченца.

Спряха се. Мъжът, който щеше да я отведе до Кий Уест, ги посрещна с поздрав. Шоз скочи от коня и отиде до нея. Люси се хвърли в прегръдките му. Притисна се до него и си каза, че няма да плаче.

– Няма да е завинаги – рече той нежно.

– О, господи – въздъхна тя тежко и заплака.

– Люси... – не довърши той и я притисна силно до себе си. Другият мъж се обърна и се загледа в морето. Люси отдръпна лице от гърдите му и се взря в него.

– Обичам те.

– Аз също – отвърна той печално.

– Пращай някакви вести – помоли се тя и отново се притисна.

– Ако не получиш нищо, то ще е защото не мога да се свържа – не си мисли най-лошото.

Тя отново заплака.

– Чуй ме – ще се оправя. – Той вдигна брадичката ѝ. – Не ми ли вярваш?

Тя кимна, но страхът потискаше вярата. Войната правеше и от безсмъртните смъртни.

Той я целуна. Сетне се отдръпна, хвана я за ръка и я съпроводи до морето, докато вълните започнаха да плискат краката ѝ.

Мъжът държеше малката гумена лодка, която щеше да отведе него и Люси до яхтата. Блесна самотна звезда. Люси се вкопчи в ръката на Шоз като в последна надежда. Той нежно се освободи, целуна и за сбогом и я вдигна до лодката. Хвърли вътре и малката ѝ чанта. Тя го гледаше как стои във водата до колене. Лодката тръгна, мъжът я бутна към водата и сам скочи вътре. Започна да гребе – Шоз се отдалечаваше – метър, два... А тя не можеше, просто не можеше да отдели очи от него.

– Чакай ме – извика той.

Тя вдигна ръка, докато го гледаше, а лодка я отвеждаше все по-далече – Шоз се смалвяваше все повече, докато накрая се превърна в петънце на брега.

Част четвърта ОГНЬОВЕТЕ НА РАЯ

48

Парадайз, Тексас Септември, 1898 година

Седем дълги месеца изминаха, откак Люси се върна в Ню Йорк от Куба. Конгресът обяви война на деветнадесети април, а президентът призова сто двадесет и пет хиляди доброволци да подкрепят малката редовна армия. Заселниците по границата щяха да съставят три полка от кавалеристи и стрелци. Един от полковете бе под командването на полковник Ленърд Ууд, а вторият бе предвождай от Теодор Рузвелт.

Този полк бързо си спечели прозвището Дивите ездачи на Рузвелт и през юни спечели първата си победи в Куба в кървавата битка при Гуазимас. На първи юли последва нова забележителна и още по-кървава победа – тогава Дивите ездачи осъществиха дръзка атака на възвишенията Сан Хуан, превзеха ги и обърнаха испанците в бягство. Така започна обсадата на Сантяго. По-нататък имаше деликатни преговори и на седемнадесети юли гарнизонът на Сантяго се предаде и Испания загуби войната.

Конфликтът бе приключил преди два месеца, но Люси нямаше вести от Шоз от началото на юни – още преди битката при Гуазимас. Писмото, което бе получила, бе твърде кратко. Той пишеше за предстоящата война и за очакванията на хората, но само това. Пишеше й още, че му липсва – единичък ред, който имаше за нея повече смисъл от всичко останало, съперничеха му може би само думите „Обичам те“. Тя обаче предполагаше, че и те щяха да дойдат по реда си.

В този момент не знаеше какво да мисли. Умори се да чака вести, които така и не пристигаха. Къде беше? Защо не се обаждаше? Всеки ден очакваше Шоз внезапно да се появи на прага й и всяка вечер си лягаше с нарастващо разочарование и ужас. Ами ако е ранен? Ами ако е убит?

Появеше ли се такава ужасна мисъл, Люси я прогонваше веднага. Шоз не беше мъртъв. Иначе тя щеше да се досети, да го почувства, със сигурност. Не, не беше мъртъв, но можеше да е ранен, да е в беда.

Трудните мирни преговори не бяха приключили и в Куба имаше още американски войски. Може би той също беше там с някакви неясни цели.

Люси телеграфира на американския консул в Хавана няколко пъти. Приемникът на Леон нямаше вест от Шоз от началото на август. Тогава Люси се обърна за помощ към баща си.

Родителите ѝ знаеха почти всичко. Когато тя пристигна в Ню Йорк на първи март, те току-що бяха разбрали от Мериан Клакстън, че Люси е в Куба, а Шоз също е там. Леон явно бе писал на майка си, преди да загине, точно както Люси се опасяваше.

Сега вече нямаше какво да крие. Потвърди без увъртане, че обича Шоз, и изясни, че подписът ѝ на документите за развода е фалшифициран, следователно двамата бяха все още съпруг и съпруга.

– Аз ще бъда негова жена във всеки един смисъл, когато се върне от Куба – завърши тя.

Рейд побесня толкова, че изчезна за няколко дни. Когато се върна, Люси разбра, че е ходил във Вашингтон да се срещне с Лойд, решен да се добере до истината. Баща ѝ нямаше намерение да разисква нищо, свързано с Шоз, пред нея, така че тя разбра от Грейс – Лойд наистина бе подправил подписа на любимия ѝ върху нов комплект документи чрез художника на „Браунсвил Кроникъл“. Както Шоз и предполагаше, човекът на правителството въобще не бе допускар, че някога измамата му може да бъде разкрита.

Докато Рейд го нямаше, Грейс се превърна в неин изповедник. Люси обичаше майка си, но никога не бе била близка с нея, както с баща си, защото майка ѝ бе прекалено заангажирана в политическите си и обществени дела. Сега обаче се заобичаха истински. Майката изслуша цялата невероятна история на приключенията на дъщеря си.

– Страшно се гордея с жената, в която си се превърнала – рече тя накрая. Люси никога нямаше да забрави тези думи.

След завръщането си от Вашингтон Рейд не повдигна повече въпроса за Шоз, но Люси знаеше, че се е примирил с брака ѝ. Сигурна бе също така, че пръст в това има майка ѝ, и можеше само да се надява, че един ден той ще забрави миналото и ще насочи поглед единствено към бъдещето.

Сега обаче тя се нуждаеше от помощта му и дръзко се обърна към него.

– Трябва да намеря Шоз Купър, татко.

Бяха в кабинета му, облицован с дъб, и доброто настроение на Рейд

тутакси се изпари.

– Това не е просто увлечение на младо момиче, нали, Люси? – попита той тихо. Трябваша му цели седем месеца, за да свикне с факта, че дъщеря му все още е омъжена за човека, който я отвлече.

– Не, татко, не е. Младото момиче, за което така старателно ми припомняш, порасна много отдавна.

Той седна тежко.

– Майка ти все ме убеждава да му дам шанс и че той просто е бил невинна жертва на злобата на Мериан, а сега е истински герой.

Тя се наведе над бюрото му в очакване.

– Така ми се иска да го сториш.

Вместо отговор той отвори чекмеджето до себе си. Подаде й лист хартия, където бяха написани името на Лойд, телефонен номер и адрес във Вашингтон. Люси го прегърна със сълзи на очи.

Грейс й пожела всичко най-хубаво и Люси тръгна за Вашингтон веднага след като си уреди среща с Лойд. Вълнението, че най-после го откри, се превърна в гняв – той бе измамил Шоз да подпише онези документи. Припомни си обаче, че това принадлежи на миналото и сега единствената й цел е да открие своя любим, така че няма никакъв смисъл да повдига въпроса за фалшификацията.

Лойд я уведоми, че Шоз е напуснал Куба през юли – приключил най-сетне със задълженията си там – но оттам нататък местонахождението му не е известно.

За миг Люси се почувства съкрушена. Ако бе тръгнал през юли, защо не дойде при нея? Тя стоеше в кабинета и полагаше огромни усилия на волята да не покаже противоречивите си чувства. Междувременно Лойд се изправи нетърпеливо, с което очевидно искаше да я подкани да си върви.

Ала Люси не помръдна. Шоз не бе дошъл при нея и тя не знаеше защо. Не можеше да приеме този факт. Каза й да го чака, а дори и да не беше, тя пак щеше да се подчини. Защо не идваше?

Люси се опита да си подреди мислите. Знаеше какво иска – искаше него. Той беше добре, цял, но не беше в Куба. Тя щеше да го намери. О, наистина щеше да го намери. Ако той си мислеше, че може да я изостави, жестоко се лъжеше. Тя щеше да го проследи до самата му бърлога.

– Госпожице Браг – започна Лойд. – Опасявам се, че имам и други срещи.

Люси вдигна поглед – осени я идея.

– Знаете ли къде е старото му скривалище в Мексико? Долината на

смъртта? – Шоз бе отишъл при Роберто – тя знаеше!

– Да – рече Лойд бавно. – Уговорката беше, че можем да го намерим там, ако не е в Куба, а освен това трябваше да изпращаме ежемесечно провизии за жената и детето.

Люси се вкамени – ужасен страх замести въодушевлението. През цялото време в Куба Шоз бе оставил Кармен и сина ѝ под грижите на американското правителство. Каза си, че е трябвало да им осигури грижи, докато отсъства, но ужасното чувство остана.

– Искам точното местонахождение – каза тя. – Отивам в Долината на смъртта.

Лойд вдигна рамене, разказа ѝ за човека в Сан Антонио на име Фостър, който пращаше провизиите в Долината на смъртта, и ѝ даде наставления как да го намери. Най-накрая Люси стана, но не му благодари.

– Грешите с това „госпожице Браг“ – сбогува се тя хладно – или може би забравихте измамата в Браунсвил? Правилното е „госпожа Купър“!

За части от секундата очите му се разшириха, но Люси вече бе затворила вратата зад себе си.

Долината на смъртта.

Чувството за нещо познато бе непреодолимо, защото две седмици по-късно Люси и водачът на име Фостър осъществиха финалното коварно спускане в адското гърло, където някога тя бе пленница на Шоз. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, докато конят напредваше по стръмната, камениста пътека. Тя чувстваше как долината я обгръща като някакво митично чудовище, усещаше желанието ѝ да я погълне и никога да не я пусне отново. Ала това бе просто въображението ѝ, припомни си тя, докато се взираше в извисилите се бледожълти скали. Те сякаш покриваха пътеката и закриваха цялото небе. Люси се зачуди дали някой ден нямаше да решат да се стоварят върху безумеца, дръзнал да проникне там.

В Долината на смъртта нямаше зима. Беше горещо, задушно, мъртвешки сухо. От склона двамата пътници слязоха на равно. Надлъж и нашир се простираше парещ жълт пясък, а ниските храсти се бореха за всяка глътка живот. И пак онези познати, страховити скали – те закриваха небето, слънцето, унищожяваха всяко чувство за реалност.

Долината я порази като нещо живо и в същото време мъртво. Люси

се втрени в гърба на Фостър. Той също изглеждаше впечатлен – обикновено бърбеше непрекъснато и я размиваше със забавни случки из патилата си. В последния един час обаче бе необичайно тих. Сигурно също усещаше тайнствената атмосфера на Долината.

Пространството внезапно се разтвори и над тях се появи небе. Люси отново можеше да диша. Потеше се силно и бърбеше лицето си с кърпичка. Там ли беше Шоз? Щяха ли да се съберат отново най-после?

Преминаха покрай сцена, твърде прилична на онази, която Люси видя, когато за пръв път навлезе в долината като пленница на Шоз. Жените покрай бавното, почти пресъхнало ручейче спряха да работят. Децата, които се бяха гонили до преди секунди, се обърнаха, за да ги погледнат. Даже едва проходилите мъничета, които строяха пясъчни кули, впериха погледи в пътниците.

Пред тях се разкриха нови кирпичени постройки. Сърцето на Люси щеше да изскочи от гърдите. От една страна изпитваше невероятна радост, но от друга, ако той бе там и живееше с Кармен, тя щеше да го убие.

Спряха пред познатата къща. Кармен изскочи с крясък от къщата и се спусна по стълбите на верандата, обвита във всички цветове на дъгата, точно както преди година и половина.

И Люси осъзна, че Шоз го няма там.

Кармен се спря – конят на Люси също застана на място. Очите на Кармен се разшириха – Люси също прикова поглед в нея. Двете жени се преценяваха дълго. Сърцето на Люси щеше да се пръсне. Кармен – жената-враг и някогашна съперница, а може би и все още такава? Поразителна както винаги, тя все още караше мъжете да се обръщат.

– Тук ли е Шоз?

Кармен сложи ръце на кръста.

– А, значи неговата курва се върна. Не, няма го.

– Опасявам се, че грешиш, Кармен. Не аз съм неговата курва, а ти. Аз съм негова жена.

Кармен се дръпна назад поразена.

– Лъжкия! Лъжкия!

– Тук ли е бил?

– Да.

Сърцето на Люси се сви.

– А ще се връща ли?

Кармен вирна брадичка.

– Да.

– Значи ще почакам – отвърна Люси и слезе от коня. Значи не бе дошъл при нея, помисли си тя с ужас, а бе дошъл тук, бе се завърнал тук.

– Няма – запъти се Кармен към нея, хвана я за рамото и грубо я извъртя.

Гневът на Люси пламна. Тя сграбчи ръката на другата жена и я отблъсна.

– *Не ме докосвай.*

Кармен не се усмихна, а по-скоро се озъби зловещо.

– Махай се.

– Няма да се махна. Къде е Роберто? В стаята си? – Тя не дочака отговора и избута Кармен, но всичките ѝ инстинкти бяха съсредоточени върху реакцията на съперницата ѝ.

И тя дойде. Кармен изпищя злобно, сграбчи Люси за лакътя и го изви силно. Противничката ѝ сгъна ръка и я удари с всичка сила по носа. Кармен извика от болка и падна по гръб в прахта – носът ѝ кървеше.

Люси се изправи над нея задъхана.

– Ако само ме докоснеш отново, ще те нараня вече наистина. – Думите бяха кратки, но силни.

– Чакайте, чакайте – извика Фостър. – Момичета...

– Стойте настрана, господин Фостър – предупреди го Люси. Кармен още беше в прахта с ръка на носа. – Разбра ли ме, Кармен?

Ранената я изгледа с черна омраза.

Люси се обърна и влезе в къщата – не се чувстваше тържествуваша, а по-скоро отрезвена – бе направила, каквото трябваше. Всичко беше толкова познато, хладните бели стени, каменните подове, нещата на Кармен, разхвърляни из дневната.

– Роберто? – повика гостенката меко. Къщата беше тиха, безжизнена, като някакъв спящ, мрачен великан. Новодошлата отвори с трясък вратата на детската стая. И ахна.

Стаята бе празна, изоставена, бяха останали само очертанията. Роберто очевидно бе заминал и нямаше да се върне. Внезапно Люси нахлу в стаята на Шоз отсреща. Всичките му дебели юридически томове бяха изчезнали – по лавиците нямаше нищо. Тя отвори шкафа и разрови дрехите вътре. Всичките бяха на Кармен – нито една мъжка. Тогава изтича обратно вън.

Кармен седеше на стълбите на верандата и притискаше мокра кърпа към носа си. Фостър стоеше до нея.

– Той няма да се върне – извика Люси и почувства непреодолима

радост. – Взел е Роберто и няма да се върне вече!

Кармен стана.

– Ще се върне – изстреля тя. – Винаги се връща при мен.

На Люси изведнъж ѝ дожаля.

– Няма причини да оставаш тук, Кармен – и двете знаем, че той няма да се върне. Можеш да тръгнеш с нас утре сутринта.

Кармен вдигна брадичка гордо.

– Няма да си тръгна. И той ще се върне.

Напуснаха Долината на смъртта на зазоряване – Фостър и Люси. Докато се отдалечаваха, тя се обърна и впери поглед в пъстрата фигура на Кармен, която седеше пред къщата, а гневът в очите ѝ разпръскваше пламъци. Някогашната ѝ съперница за сърцето на мъжа, когото обичаше, сега я изпълваше със съжаление. Кармен отказа да напусне Долината. Ала там не бе сама. Оставаха разбойниците, а и забравеното от бога село със своите жители. Снощи бе танцувала страстно около огъня и ръкопляскащите мъже – тяхната циганска кралица. Кралицата на Долината и всичко в нея.

Наистина ли вярваше, че Шоз ще се завърне там?

Люси се надяваше на обратното. Ала един образ не си отиваше – ужасен, натрапчив образ – стара, посивяла жена, която изтичва от къщата си всеки път, когато в долината навлезе някой – жена, чакаща мъж, който никога няма да дойде.

49

Септември, 1898 година

Шоз пристигна на гарата в Парадаиз.

Натрапчивите спомени го връхлетяха още когато се озова в Галвестън преди няколко седмици, продължиха, докато пътуваше към Долината на смъртта да вземе Роберто, споходиха го и сега. Люси като че му се привиждаше навсякъде и образът ѝ не му даваше мира.

Когато напусна Куба към края на юли, той почти тръгна направо към Ню Йорк при нея. Липсваше му ужасно, едва издържаше. Ала все пак и бе пратил писмо – тя знаеше, че той е добре и ще дойде. Роберто пък бе мъничък и толкова самотен – той жадуваше да види отново баща си и не разбираше напълно защо се наложи тази едногодишна раздяла. Мексико бе на пътя между Куба и Ню Йорк. А след като вземеше наследника си, Шоз трябваше да направи най-важното посещение – в

Парадайз – време бе да си изясни нещата с патриарха на фамилията – Дерек Браг.

Люси му бе съпруга и му принадлежеше. Не можеше да живее без нея, а и не искаше – обичаше я силно. Беше преминал през ада, срещна се лице в лице със смъртта и успя да осъзнае ясно най-дълбоките и тъмни свои чувства и страхове.

Повече нямаше да поставя под въпрос любовта ѝ. Време бе да я приеме, да заживее с бъдещето – с тяхното бъдеще.

Сега искаше семейството ѝ да го приеме – ако и да не го одобри. Усещаше, че има най-големи шансове с Дерек, а получи ли благословието на стареца, майката и бащата на Люси също ще склонят.

Пътят от Парадайз до „Дерек и Миранда“ бе кратък – Роберто погледнаше с широко отворени очи чудните гледки, които се разкриваха пред него, откакто бяха напуснали Долината на смъртта. Не можеше да си намери място от възмущение, защото Шоз му каза, че „Дерек и Миранда“ е домът на бабата и дядото на Люси.

Миранда ги приветства от вратата, докато си бършеше ръцете в престилката. Премигна от учудване, когато видя Шоз, после забеляза и Роберто.

– Господин Купър! Каква изненада!

Той се усмихна и на брадичката му се показа красива трапчинка.

– Едно време ме наричахте Шоз, госпожо – рече той и бързо свали шапка. Погледна Роберто и момчето го последва. – Това е синът ми, Роберто.

Миранда също се усмихна.

– Добре тогава, Шоз, защо не влезеш? Здравей, Роберто. Сигурна съм, че няма да ми откажеш малко шоколадови бисквити, още парят.

Роберто кимна благодарен.

Миранда ги въведе. Ясният ѝ поглед прикова Шоз и за миг той почувства, че тя знае защо той е тук и съвсем не е учудена.

– Искаш да се видиш с мъжа ми?

Шоз кимна. Изчака нетърпеливо, докато тя отиде да го доведе – устата му изведнъж пресъхна, чувстваше се нервен като юноша преди първата си танцова забава. Ами ако не успее да убеди стареца, че е мъж за Люси? Той чу стъпките на Браг и вдигна поглед. Дерек се втренчи в него.

– Здравей, Шоз.

– Господин Браг.

Възцари се тишина. Миранда отведе Роберто в кухнята. Най-накрая

Дерек направи знак и двамата влязоха в кабинета му. Останаха прави.

– Дойдох да поговорим за внучката ви.

– Защо с мен?

– Вие сте главата на това семейство, а аз искам да изкупя вината си.

Знам, че ако получа вашето одобрение, останалите също ще склонят.

– Доста искаш.

– Искам това, което ми се полага. Да бъда съден справедливо. Получих си помилването и вие много добре знаете, че си го заслужих. Вече съм свободен – и обичам Люси.

– Разбирам. – Дерек седна, но Шоз остана прав. – Знам, че си заслужил помилването си, Шоз, защото поддържам връзка с определени хора във Вашингтон – както и със сина ми и внучката ми.

Сега бе ред на Шоз да се учуди.

– Е, и?

– Научих доста неща за теб. Преди шест месеца получих десет страници писмо от Люси. И бих могъл да кажа, че сега знам почти всичко, което си заслужава да се знае за теб, Шоз.

– Е, и? – попита той отново. – Знаете ли, че разводът ни е фалшив?

И че Люси е все още моя съпруга?

– Знам за развода и за Лойд.

– Значи ще получа благословията ви?

– Заслужаваш много повече – отвърна Дерек тихо.

Люси пристигна в „Дерек и Миранда“ посърнала. От Сан Антонио телеграфира на агенцията „Пинкертон“ и им даде наставления да я търсят в Парадайз. Нямахте да си губи времето, като наема детективи да търсят Шоз. Къде, по дяволите, можеше да бъде, след като бе напуснал Долината на смъртта заедно с Роберто?

Беше уморена и жадуваше за топла вана, когато кабриолетът, нает в Парадайз, я понесе по дългата криволичеща пътека към огромното бяло ранчо. Въпреки вълненията и тревогите обаче, да бъде в Парадайз ѝ се струваше като завръщане у дома – тихо, успокоително и дългоочаквано. Люси се извърна да погледа породистите жребчета, които препускаха около варосаната конюшня и колата ѝ – телата им бяха млади и силни и те изпълваха удобния случай, за да се насладят на радостта от бягането. Погледна къщата на хълма – по верандата бяха нацъфтели в чудно обиле лилави и бели петунии – и се усмихна.

– Люси!

Тя замръзна. Внезапно усети как ушите ѝ бучат. Това, което чу не можеше да е истина.

Роберто се втурна през ливадата към нея. Тя разтвори ръце. Детето се спря рязко – грееше от радост, но не смееше да се приближи повече.

Шоз е тук, успя да си помисли само тя.

– Какво е това? – извика та. – Няма ли да получа прегръдка?

Той се усмихна и се хвърли в обятията ѝ. Когато тя го пусна, в очите ѝ имаше сълзи.

– Тук ли е баща ти?

– Вътре – рече Роберто.

– Да влезем значи. – Люси го хвана за ръка. Умът ѝ едва побираше какво се случва – във вените ѝ пулсираше въодушевление. *Шоз е тук*. Тук!

Люси изтича през преддверието, чу гласа му и без да спира, нахлу в салона. Точно тогава я видя и Шоз. Седеше на дивана и се вкамени. Сетне очите му светнаха и той скочи на крака с радостен вик, който тя би разпознала и на край света.

– Люси!

Преди тя да успее да помръдне, той се приближи и я сграбчи в прегръдката си. Целуна я. Люси се разтопи, притисна се до него, а по лицето ѝ потекоха радостни сълзи.

Той я целуваше сякаш безкрайно – горещо и силно – езикът му проникваше дълбоко в устата ѝ, тялото му се притискаше жадно до нейното. Бяха забравили, че не са сами, бяха забравили Роберто, бабата и дядото на Люси. Миранда изведе Дерек и детето навън, но нито Шоз, нито Люси забелязаха. Разбираха само, че са отново заедно, най-сетне, а той ѝ липсваше. Господи, колко ѝ липсваше. Когато най-накрая се разделиха, треперещи и задъхани, тя плачеше.

– Къде беше!

– Казах ти да ме чакаш в Ню Йорк!

Те се спогледаха.

– Ела – рече Люси и хвана Шоз за ръка. Като по чудо наоколо нямаше други хора, но салонът не бе достатъчно усамотен. Едва преглъщайки щастливия си смях, тя повлече любимия си и двамата избягаха от къщата.

Изтичаха надолу по стълбите на верандата до старата бяла люлка, която дядо ѝ бе построил за Миранда през далечната 1841 година. Смахът на Люси най-сетне тикна свободен, клокочеше весело и неудържимо – Шоз също се засмя, дълбоко и гърлено.

– Ходих в Долината на смъртта да те търся. – Двамата се държаха за ръце.

– Не получи ли писмото ми?

– Какво писмо? – извика тя. Той отново я прегърна. И я целуна. Беше висок, силен и мъжествен, а тя се притискаше до него и не искаше да се отделя никога. Ръцете му се спуснаха по тялото ѝ – той трепереше целият. Люси също не можеше да се сдържи. Шоз започна да пресушава с целувки сълзите ѝ.

Прегърна я и тръгнаха надолу. Той целуна ухото ѝ, Люси се опита да достигне устните му, но това бе невъзможна защото двамата се хлъзнаха и се запрепъваха по пътеката.

– Толкова ми липсваше – промълви той, а ръката му обхвана още по-здраво талията ѝ.

– Обичам те – прошепна тя на свой ред, докато той я вкарваше в първия плевник, изпречил се на пътя им.

Отговорът му не се чу – той и бутна нагоре по стълбата. Паднаха в сеното на тавана и всеки се вкопчи диво в дрехите на другия. Той започна да разкопчава копчетата на блузата ѝ, а тя измъкна ризата му от панталоните, разтвори я и започна страстно да докосва голата, гореща и мускулеста плът на корема му.

– Божичко! – примижи той и също разтвори блузата ѝ. Засмяха се.

Ала смехът им внезапно замлъкна. Шоз смъкна бельото ѝ, откри гърдите ѝ и зарови лице между тях. Люси се вкамени. Той я докосваше, обсипваше я с ласки, нежно, меко, сетне все по-бързо и по-бързо. Люси се изви под него и привлече устните му към своите. Двамата се превърнаха в плетеница от тела. Шоз вдигна полите ѝ. Тя му разкопча ципа. Той вкара твърдата си като скала мъжественост дълбоко в нея.

След това си говориха. Имаха да си споделят толкова много. Шоз разбра, че Люси така и не е получила второто му писмо, тя пък разбра защо не е отишъл първо при нея – всичко се връзваше.

Обсъдиха и войната. След Сан Хуан правителството бе пожелало Шоз да остане в Куба и да продължи да шпионира бунтовниците, но той бе настоял да си тръгне. Войната бе кървава, а жертвите – невероятно много. За щастие той бе избягал навредим и ѝ призна кратко, че не е минавал и ден, в който да не е мислил за нея.

Люси попита за Кармен. Шоз я бе възнаградил пребогато, а в замяна бе осиновил Роберто – всъщност, документите бяха изготвени малко преди той да замине за Куба преди година. А относно самата Кармен, продължи Шоз с усмивка, не я бе докосвал, откак с Люси се бяха

любили в Долината на смъртта, Люси примря от удоволствие.

Мечтаеше за деня, когато той ще ѝ предложи да се оженият отново и да заличат окончателно развода, но сега не можа да се съдържи. Изправи се в прекрасната си голота, докато той лежеше по гръб с ръце под главата и обяви:

– Искам да се оженим.

Той я погледна. Устните му трепнаха.

– Ние сме женени, или може би си забравила?

Очите ѝ се разшириха.

– Ти не разбираш! Искам да се оженим отново, както трябва. Официално сме разведени – само аз, ти и семейството ми знаем истината. Значи трябва да се оженим.

– Люси – изправи се той сериозен, – защо си толкова решена да ми бъдеш жена?

Тя остана неподвижна, толкова сериозна, колкото и той, защото оценяваше много добре изключителната важност на въпроса.

– Защото те обичам.

– Защо?

– Защото ти си най-добрият човек, когото познавам. – Тя се усмихна, а очите ѝ бяха малко замъглени, искаше да прогони черните демони веднъж завинаги. – Осъзнах, че те обичам, в Долината на смъртта, когато видях колко чудесен, изпълнен с топлина и любов баща си. Но се влюбих в теб в Парадайз. Ти се опитваше да бъдеш тъмен и опасен – а ти си – но си също и най-смелият и силен мъж, когото съм виждала. Майка ми мисли, че си герой – и аз съм съгласна с нея.

– Добре.

– Добре? – Сърцето ѝ подскочи. – Значи приемаш?

– Да.

Люси извика от радост и грейна. Къпеше се в блаженство, въпреки че всъщност той трябваше да ѝ направи предложението, а и двамата вече бяха женени – по някакъв начин. За нейно най-голямо учудване Шоз също се усмихваше, а усмивката идваше от самата му душа.

Люси завлече Шоз до къщата и двамата намериха баба ѝ и дядо ѝ заедно с Роберто да ядат в кухнята ябълков пай и да пият мляко.

– Ние се женим отново и вие сте първите, които го чуват! – извика Люси.

Лицето на Дерек грейна в широка усмивка, Миранда също засия.

Семейният патриарх се приближи и прегърна Люси.

– Време беше, по дяволите – рече той тихо.

Този път Миранда не го укори за езика му и също прегърна внучката си.

– Знаех си! – възкликна тя. – Знаех си още от самото начало!

Толкова се радвам за теб, мила!

Дерек тупна Шоз по рамото. Погледите им се срещнаха и задържаха в един скъпоценен миг. Миранда посегна, хвана лицето му в ръце и го целуна по бузата. Той се изчерви.

– Кога?

– Утре – отвърна Шоз.

– През юни – поправи го Люси. Двамата се погледнаха в нежно объркване.

– Искам да се ожения утре – рече той твърдо.

– Не можем да се оженим утре – Люси бе спокойна.

– Защо не, по дяволите?

– Защото искам голяма сватба, а тя изисква време и подготовка.

Той се взря в нея.

– Мила моя – включи се Миранда, – една голяма сватба няма да бъде подходяща; в крайна сметка това ви е втори брак или поне подновяване на клетвите, зависи как погледне човек нещата. А стана и онзи скандал. Не, всичко трябва да бъде малко и задушевно, само семейството и неколцина добри приятели, но пак може да се направи впечатляващо. А ти трябва да изчакаш родителите ѝ – добави тя, като се обърна към Шоз.

Той се усмихна, предвкусвайки победата. Усмивката на Люси пък бе измамно сладка.

– О, не – рече тя. – Искам голяма сватба. През юни. Винаги съм искала да се ожения през юни, в Парадайз, точно тук, на моравата.

Шоз изръмжа.

Миранда продължи разтревожено:

– И колко голяма сватба имаше предвид, скъпа?

– Поне хиляда гости – заяви Люси с наслада. – Искам всичките приятели на татко и дядо, половината ниййоркско общество и по-голямата част от тексаското. И цялото семейство, разбира се. – Тя се усмихна дяволито. – Искам да бъде сватбата на века – в крайна сметка, не всеки ден едно момиче се жени за втори път – и то за мъжа на мечтите си.

– Мила моя – успя само да каже Миранда.

Шоз не може да заспи.

Чудеше се дали щастието му е така очевидно като на Люси. Тя сякаш не стъпваше по земята. Сега, наред нощния мрак, той тръгна към една от ливадите, за да погледа луната, да помисли и да почака.

От следобеда насам Люси и Миранда само говореха и планираха сватбата на века – преди час ги бе оставил усамотени в библиотеката, където още правеха планове. Въпреки че бе нетърпелив да я усети в обятията си отново и я чакаше от часове да отиде да си легне, за да се промъкне в спалнята ѝ, той я гледа цяла вечер как бърби въодушевено с баба си с безкрайно и блажено търпение. Силата на чувствата му към нея вече не го плашеше – трябваше просто да свикне. Ала силата, която притежаваше, за да я направи щастлива, бе съвсем друго нещо – докато я гледаше и се опитваше да не изглежда очевидно възбуден, той се закле без колебание да посвети остатъка от живота си на нейното благополучие. Фактът, че тя го обича толкова много, го поразяваше и го оставяше без дъх, но той знаеше, че нейната любов в никакъв случай не можеше да се равнява на неговата. Просто не беше възможно.

Пред лицето на луната премина облак, вятърът брулна ушите му и той пхна ръце още по-дълбоко в джобовете на дебелото си вълнено сако. Едно от жребчетата изпръхтя и подскочи с вирната опашка и бляскащи в тъмнината копита. Останалите го последваха – Шоз се зачуди какво ги изнервя толкова, но не чу нищо.

Също както облаците, мислите му се устремиха към бъдещето. Само Люси можеше да има дързостта да прави голяма сватба след скандала. Тя искаше да бъде ексцентрична и той реши, че го заслужава. Той можеше да чака – само и само двамата да не се разделят повече.

Не бяха го обсъждали, но той искаше деца, много деца, и то скоро. Първо обаче искаше да заведе Люси в Бейкърсфийлд да посетят родителите му – Джек и Кандис Савидж – искаше да се похвалят с нея. Завръщането у дома трябваше да се осъществи още преди много време и мисълта за това стопляше душата му. Щяха да отидат преди юни, разбира се.

Беше време да се върне у дома, но и да се отърве от самоличността, приета преди толкова години. Беше време да погребее Шоз Купър и наистина да остави миналото зад себе си. Той беше Шоз Савидж, Шозкей Савидж, синът на Джек и Кандис, хората, които обичаше и уважаваше най-много след Люси. Той щеше да се ожени с рожденото си име и

отгук нататък щеше да бъде Шоз Савидж и никои друг.

Обвит в тъмнина, той се усмихна. За пръв път от много години се чувстваше свободен. Щастлив и свободен.

Едно от кончетата писна от страх. В този момент Шоз надуши остра миризма във въздуха. Сърцето му се сви и той се извърна. Взря се стреснато в огромното бяло ранчо. Приземният етаж бе пламнал.

Шоз побягна.

50

Люси бе заспала на дивана в библиотеката. След като баба ѝ си легна, тя разбра, че е твърде развълнувана заради сватбата, за да си прави труда да се качва горе в спалнята си. Пийна си коняк. Скоро се успокои и осъзна, че е напълно изтощена – емоционално и физически – не само от подготовката за сватбата, но и защото най-после намери Шоз и осъществи най-смелите си мечти. Унесе се в тежка дрямка. Стори ѝ се, че баба и я вика, но бе толкова уморена, че не пожела да се събуди. Когато най-сетне го стори, замаяна от умора, в първия момент си помисли, че е сън. Но не беше, а в гласа на Миранда звучеше страх.

Почувства дима.

А една ярка светлина на прозореца я накара да се обърне.

Люси ахна, когато видя огромния стар дъб навън пламнал. В следващия момент огънят тръгна бързо по пода под вратите, откъдето тръгваха стените.

Люси се задъха, започна да се задушават от дима, който изпълваше библиотеката, и се извърна с гръб, опрян в дивана. Пред очите ѝ се разкри страховита гледка – половината от далечната стена бе в пламъци, а заедно с нея и масивната махагонова врата – единствен път за бягство, Люси изпищя.

Виковете „Пожар! Пожар!“ разцепиха въздуха, когато работниците от околните бараки разбраха, че ранчото се е подпалило. Напрегнат до крайност, Шоз тичаше, както никога преди по хълма, докато пламъците пълзяха към верандата и отстрани по стените на къщата, все по-високо и по-високо. Почти бе стигнал, когато Дерек излезе с трясък, понесъл Роберто на ръце, и се хвърли на влажната трева. Момчето бе увито в одеяло, а като по чудо пижамата на Дерек бе само опърлена.

Шоз стигна до тях и сграбчи сина си.

- Добре ли си?
- Да, татко – отвърна Роберто с разширени от ужас очи.
- Къде е Миранда? – извика Дерек, като се изправи на крака.
- Не знам.
- Изпратих я да вземе Люси – трябва да са излезли преди мен.

Шоз сграбчи стареца, за да му попречи да се хвърли обезумял обратно в огнения ад. Точно тогава Миранда изскочи от къщата, бягайки, а бялата ѝ нощница пръскаше пламъци.

Дерек се спусна върху нея, за да потуши с тяло пламъците. Шоз видя как огънят обхваща панталоните му и си свали самото, за да го изгаси. След секунди възрастната двойка лежеше, задъхана и кашляща, но невредима, на тревата. Шоз хвана за ръцете старата жена.

- Къде е Люси? *Къде е Люси!*
- Не знам. Не е в стаята си – мислех, че е с теб!

Шоз грабна самото си, праметна го през главата и тръгна по стълбите в пламъците.

– Библиотеката! – изкрещя Миранда след него. – Оставих я в библиотеката!

Огънят облизваше ботушите му, краката му се сгорещиха. Той мина през пукащите пламъци към преддверието. Огънят беше стигнал до първите стъпала нагоре. Шоз почувства как коляното му пламва и задуши огъня с голи ръце.

Втурна се през салона, като крещеше името на Люси.

Огънят го преследваше по петите.

– Люси! – Той гледаше как стената до него пламва и от бяла се превръща в ярко червена. Стигна до вратата на библиотеката точно навреме – там чу вик.

Без да се спира, той се хвърли към вратата и влезе с трясък вътре.

Всичко стана толкова бързо, че Шоз само се опърли. Завесите вече горяха в алено-златни отблясъци, а килимите тъкмо лумваха. Горяха и первазите. Димът се спускаше на талази. Люси стоеше по средата на стаята и нямаше къде да избяга. Видя го и се хвърли в ръцете му.

Един бърз поглед навън му подсказа, че не може да се избяга нито през прозорците, нито през стъклените врати. Като я пазеше с тялото и дрехите си, той се вряза във вратата. Пламъците опърлиха коленете и хълбоците му.

Спусна се към изхода – пръстите на краката му като че горяха, сякаш стъпваше върху огън. Никога не бе бягал по-бързо – пламъците вече облизваха плата на дънките му. Преминаха бързо през преддверието

и навън на горящата веранда.

Не усети как падна. Ала наистина беше на земята заедно с Люси, когато го заляха с вода. За миг остана на земята бездиханен, но облекчението от водата бързо отмина – коленете, бедрата и бузата му сякаш горяха. Люси. Той се надигна и обхвана с ръце лицето ѝ.

– Люси!

Тя се закашля. Кашляше, превиваше се и се притискаше към него, а Шоз сякаш окаменя.

Дерек обикаляше покрай тях, докато десетки други мъже се бореха със стихията с маркучи и кофи.

– Добре ли сте? – попита той разтревожен. – Шоз, Люси, добре ли сте?

Шоз се втренчи в Люси, докато тя се бореше за въздух.

– Да – рече тя дрезгаво и отново се закашля. – Шоз?

– Тук съм. – Той се обърна по гръб и пое ръката ѝ. Дватама се притиснаха един в друг.

Шоз не се възпротиви, когато ръцете на стареца опипваха тялото му за контузии.

– Късметлия – отбеляза Дерек. – Ботушите и чорапите ти са изгорели, а предполагам, че на пръстите на краката ти са излезли една-две пришки. Един въглен е опърлил бузата ти, а на коленете има няколко изгаряния. Но иначе си добре.

– Бабо? – попита Люси, докато се изправяше изтощена.

– Тя е добре. Заведе Роберто в лятната кухня.

Шоз също се поизправи. Тримата бяха с лице към къщата. Тя бе истински ад и нямаше никаква надежда за спасение. Пламъците я обгръщаха и се устремяваха към небесата. Младият мъж погледна по-възрастния и го видя как се вира с напрегнато и мъртвешки бледо лице. Люси го хвана за ръка и двамата с Шоз се спогледаха.

– О, дядо.

Той не отговори. Не можеше да пророни и дума.

Шоз гледеше как къщата гори и си мислеше как този силен мъж бе довел младата си съпруга тук през 1840 година и бе построил всичко наоколо с двете си ръце, с кръв, сълзи и пот на челото. Бе се борил дръзко със земята, за да остави наследство на жена си и децата си. Така бе завладял много повече от поначало предвиденото – бе създал империя, династия. Шоз се изпълни с огромно уважение, но заедно с това и с невероятна тъга.

На зазоряване огънят най-сетне угасна. Останаха само овъглените греди и почернелите камини и комини. Никой не спа тази нощ, а сега всички се разотиваха, за да се захванат с работата за деня. Люси и Шоз останаха заедно, прегърнати през кръста и загледани в останките от къщата.

– Наистина ли мислиш, че е започнало от кухнята? – попита Люси.

– Така изглежда. – Една от прислужниците призна през сълзи, че е останала последна предната вечер да почисти и приятелят ѝ дошъл при нея, пушейки. – Къщата е прихванала бързо, особено след горещото лято.

– Дядо и баба го понасят ужасно.

– И двамата са силни. Опират се един на друг. Имат ранчото, Парадайз. Ще се оправят.

– Дядо изглеждаше толкова стар снощи – рече Люси съкрушена. Няколко часа по-рано Дерек изглеждаше блед и измършавял, точно на осемдесет, уморен и победен. А Миранда сякаш се прегърби – А баба, как само плачеше...

– Ще останем и ще ги подкрепяме, докато се оправят.

– Благодаря ти – отвърна Люси и го целуна.

Намериха дядо ѝ и баба ѝ да обикалят из руините, хванати за ръце. Люси и Шоз се приближиха предпазливо, но решени да им помогнат в бедата.

– Мисля, че всички заслужаваме малко палачинки тази сутрин – опита се Люси да развесели обстановката.

Дерек се извърна.

– Само камините са останали – заяви той с равен глас, а двамата млади се спогледаха стреснати.

– Мисля, че ни трябва тухлени – рече Миранда твърдо.

– Добре. Започваме възстановяването веднага – отвърна съпругът ѝ.

Люси погледна Шоз очарована.

– Възстановяване!

Дерек я измери с поглед.

– Защо си толкова учудена? Имам да се грижа за цяло ранчо. А не мога да го правя от хотелската стая в града.

– Аз... – Люси се усмихна на Шоз.

– Преди възстановяването обаче бих искала да наемем архитект – обяви Миранда.

– Архитект! – изръмжа Дерек. – Какво имаш предвид, жено?

– На моята възраст ми се полага известен лукс.

– Ние живеехме в лукс.

– Искам мраморна баня и басейн.

– Съгласен съм.

– И този път каменни подове.

– Добре. Имаш ли предвид някой архитект?

– Чух, че имало някакъв много добър в Остин. – Миранда и Дерек се усмихнаха един на друг.

Шоз погледна Люси и съзря молбата в очите ѝ. Прегърна я през кръста и я притисна до себе си.

– Искаме да останем и да ви помогнем при възстановяването.

– Ще се справиш ли с чука?

– Да, сър.

– Значи си нает. След закуска хващай мъжете и започвайте да разчиствате отломките. Люси, заведи баба си в Остин и наемете онзи архитект. Но не се връщайте без планове!

Люси хвана баба си за ръка.

– Можем да тръгнем за Остин утре сутринта.

– А днес? – попита Миранда.

Люси погледна Шоз, като едва съдържаше смеха си. Той също се усмихваше.

– Ако ще правим сватба през юни, по-добре е да започнем още сега – отбеляза Дерек.

Люси хвана Шоз за ръка.

– Ще отсъствам няколко дни, мили.

– Добре – засмя се той. – Мисля, че работата ще ме уморява прекалено много, за да се проявявам като грижовен годеник.

– Може би ще трябва да направим просторно крило за гости – рече Дерек замислено и погледна към младите. – С няколко детски стаи.

– Или вила за гости! – извика Миранда развълнувана. – Можем да разчистим сечището отзад – гледката ще бъде чудна!

Докато баба ѝ и дядо ѝ крояха все нови и нови планове, Люси дръпна Шоз настрани.

– Наистина ли нямаш нищо против да поостанем и да помогнем?

Вятърът разроши косата ѝ. Шоз я оправи.

– Наистина искам да помогнем, Люси. Освен това нямаме много време заради сватбата през юни.

– Ще почакаш ли?

– До юни? Да, разбира се. След като това те прави толкова щастлива.

Тя докосна лицето му, като внимаваше за марлята на бузата.

– Ти ме правиш щастлива, Шоз. И утре да се оженехме, пак щях да се радвам.

– Искаш да кажеш, че можем да променим датата?

Тя усети закачката и се засмя, а той я прегърна. Устните му докоснаха нежно носа ѝ.

– Триумф и трагедия – промълви той. – Не сме единствените щастливи тук.

Люси последва погледа му и видя възрастната двойка: Дерек сочеше нещо, а Миранда кимаше въодушевена.

– Погледни ги – продължи той меко. – Женени от половин век, партньори и любовници от петдесет години. Само преди часове бяха шокирани, почти съкрушени. А сега се вдигат – заедно – и се наслаждават на новото предизвикателство.

Тя се облегна назад и се взря в красивото му лице – колко чувствителен бе той и каква късметлийка се оказа тя.

– Един ден – каза той дрезгаво, а сивите му очи бяха пълни с чувство, – и ние ще бъдем така.

От очите на Люси бликнаха сълзи.

– Казвала ли съм ти днес колко много те обичам?

Той остана неподвижен.

– Не, Люси. – Той погали високите ѝ скули. – Можеше да загинеш днес. Господи! Но ти знаеш, знаеш...

– Ти рискува живота си за мен – отвърна Люси печално. – Когато си готов да изречеш думите, аз съм насреща, но не трябва да се насилваш сега, Шоз. Аз знам.

Той обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си.

– Готов съм за проклетите думи – прошепна той. – Обичам те, Люси.

Тя се усмихна и тихичко заплака.

ЕПИЛОГ

Парадайз, Тексас

Юни, 1899 година

Люси Браг и Шоз Савидж се ожениха на десети юни 1899 година. Церемонията се състоя на открито до една стара бяла люлка. Булката, макар да ѝ беше втори брак, носеше бяло: рокля право от Париж, скандално права, с безкраен шлейф от тюл, приличен на облак. Тя се разплака по време на обряда. Младоженецът, в невероятен черен смокинг, бе напрегнат, искрен и нервен. По време на клетвите вдигна булото на любимата и попи сълзите ѝ с кърпичка. След края на церемонията всички коментираха колко е било вълнуващо.

Имаше близо хиляда гости. Цялото семейство, разбира се: Браг от Ню Йорк, Д'Аршан от Сан Франциско, лорд и лейди Шелтун от Драгмор и всичките им деца и внуци. Бащата на булката, милионерът-индустриалец Рейд Браг, я даде с широка усмивка. Въпреки че не беше много според традицията, той вдигна първия тост за младоженеца, извинение за миналите съмнения и приветствие за добре дошъл в семейството. Младоженецът се изчерви, а булката отново се разплака.

Седемгодишният син на младоженеца, Роберто, му беше шафер и едва прикриваше неистовото си вълнение. Майката на булката, известната лидерка на движението за прогресивни реформи Грейс Браг също вдигна нетрадиционна наздравница по време на приема и посочи новия си зет като истински герой. После прекара по-голямата част от вечерта на дансинга и се забавляваше с невероятно въодушевление.

Родителите на младоженеца бяха също толкова развълнувани. Баща му, калифорнийският ранчero Джек Савидж, не можеше да спре да се усмихва, така се чувстваше и жена му Кандис.

Тримата братя на Савидж дойдоха със съпругите си, така направи и Кристина, сега княгиня Земетов, заедно с мъжа си, княз Лубрович.

Имаше куп забележителни гости: сенатор Клакстън, кой знае защо без жена си, президентът Маккинли и първата дама и вече изключително популярният командир на ездачите от кубинската война Теодор Рузвелт. Танците започнаха почти веднага след церемонията на специално изграден подиум под звуците на испански оркестър и продължиха до малките часове, когато и последните гости се разотидоха.

Женитбата бе описана във всички национални всекидневници

въпреки усилията за дискретност. Нарекоха я Женитбата на века. Булката, написаха репортерите, бе богата наследница, отвлечена от младоженца преди няколко години. Той самият пък беше адвокат, несправедливо обвинен в кражба, която не бе извършил. Бе отвлякъл бъдещата си съпруга след бягство от затвора и бе забягнал заедно с нея в сърцето на Мексико. Там двамата се бяха влюбили, но се оказаха разделени, щом бащата на булката ги откри.

Скандалът я беше потресъл, а той бе изчезнал мистериозно. Намекна се, че се е случило нещо повече от отвлечане: таен брак и развод. А после, точно когато трябваше да се ожени за дипломата Леон Клакстън, тя също бе изчезнала.

И досега се носи легендата, че тя го е последвала в Куба, където той е станал голям бунтовнически водач под името Ел Американо и двамата са се борили за независима Куба.

Америка се влюби в тази история. Любовната история на века. Триумфът на истинската любов. Никой не остана равнодушен, много плакаха. Двамата млади се превърнаха в американски любимци.

Това бе тяхната история, но тя не свършва дотук. Защото в деня след впечатляващата церемония Дерек Браг дари младоженците с чуден подарък – „Дерек и Миранда“ – и дела си в „Браг Ентърпрайзиз“. Младоженецът онемя, а какво да кажем за булката...

КРАЙ

© 1992 Бренда Джойс
© 1999 Миряна Илчева, превод от английски

Brenda Joyce
The Fires of Paradise, 1992

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Бренда Джойс. Огньовете на рая
Издаелство „Ирис“, 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10964>]